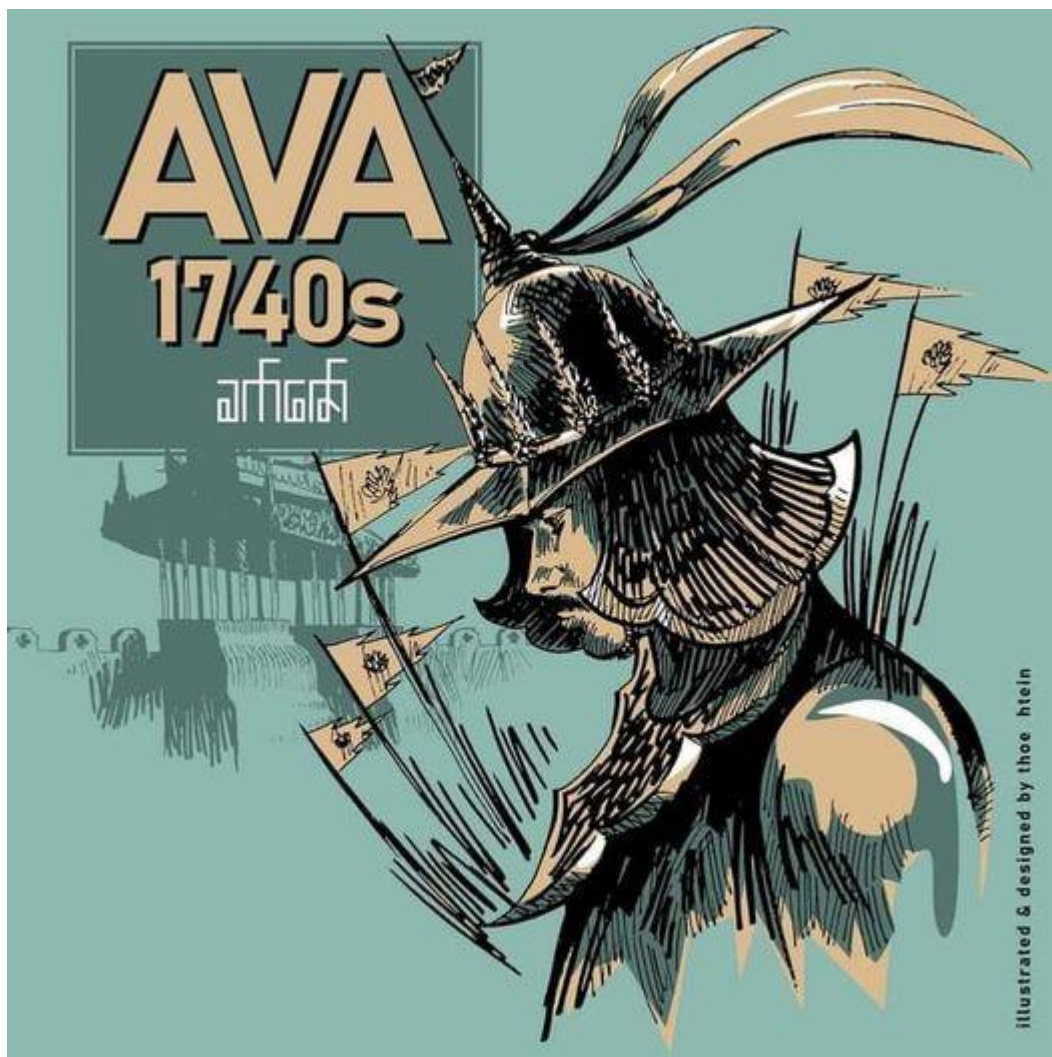

🔍 စာလေးတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်အောင်လို့
.pdf အဖြစ် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 🔍

Credit To

(https://www.facebook.com/story.php/?story_fbid=pfbid056GMMYVRodH7VJHxAL69akeLtA42zxkbKSJ2wjVp4vrU8zxjMEBKhCECz1v5QinDI&id=100056721521992)

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁)

“ရဲရဲသာ လုပ်စမ်းပါ...ငါ့လူရာ..ကျုပ်နာမှာကို စိုးရိမ်မနေနဲ့”

အလယ်တွင် ခွက်ဝင်နေသော ဝါးခြမ်းပြား၏ ထိပ်ဖျားက ချွန်မြသည်။

အသွားကလည်း မြနေအောင် ထက်ရှသည်။

ဝါးခြမ်းပြားကို ကိုင်ထားသူ၏ လက်က တုန်ရီနေသည်။

“ကိုင်း..လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါဆိုကွာ...ငကျော်ပြည့်ရာ...ငါ့နှယ်”

အရည်ပြားနှင့် အသားစိုင်ကြားသို့ ဝါးခြမ်းပြားက ဖောက်ခနဲ တိုးဝင်သွား၏။

ဝါးခြမ်းပြားအလယ်တွင် ဖိကိုင်ထားသော ငွေသတ္တုကို ပုံသွင်းထားသည့် ခပ်လုံးလုံးအရာလေးကို

အရည်ပြားနှင့် အသားစိုင်များကြားသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နဘေးတွင် ရှိနေသာ ခွက်ထဲမှ ဆွန်းမှုန့်များဖြင့် အပေါက်ဝကို သိပ်လိုက်တော့၏။

“အ...အဲ့လိုမှပေါ့..ငါ့လူရ..မင်းနှယ်..ခံရတဲ့လူတောင် ဒီလောက်မကြောက်ဘူး..မင်းက

ကြောက်နေလိုက်တာ”

“ဟ..ကြောက်တာပေါ့..ဗညားရ...ဒါမျိုးတွေက လေးထောင့်ဝဲရပ်က မုဆိုးမတွေပဲ ကျွမ်းတာ...ပြီးတော့

ငါ့က နင့်ဟာကြီး ကို မရွံ့မရှာကိုင်ရသေးတယ်”

“အံ့မယ်...ငါ့ဟာက သန့်ပါတယ်..အကောင်ရ..ဟိုဟာမတွေ့ဆီသွားထည့်ရင် ထည့်ခတင်

ငွေနှစ်မတ်ပေးရတာဟ..အဲ့ဒီအစား မင်းကို ဗျစ်ဝယ်တိုက်မယ်ပြောပြီးမှပဲ”

“ဗျစ်ရည်နဲ့ မင်းဟာကြီးကိုင်ရတာက မတန်ပေါင်..မောင်ရာ..ထို့”

အင်းဝမြို့ နမော်ဈေးထိပ်ရှိ ဖိုးသာချမ်းဗျစ်ဆိုင်၏ အနောက်ဘက်နံရံအကွယ်မှ အသံများဖြစ်သည်။

ပြန် ဟု ခေါ်သော အနောက်တိုင်းဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို စိမ်ပြေပြေသောက်နေသည့် ငတွန်မှာ

ထိုအသံများကြောင့် တွေးလက်စ အတွေးများ ပြတ်တောက်သွား၏။

တချိန်က ထိုအရက်ဆိုင်နေရာတွင် လွီဇာ ဆိုသော အင်းဝသူ

ပေါ်တူဂီမလေးတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအရက်ဆိုင်တွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော လူသတ်မှုတစ်ခုကို အကြောင်းပြုကာ လွီဇာ နှင့် သူ

ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုလူသတ်မှုမှ အစပြုကာ လွီဇာ၏ ဘဝအလှည့်အပြောင်းများစွာ။

နောက်ဆုံးအကြိမ် ဟံသာဝတီတွင်ရှိနေသော လွီဇာထံ ငတွန် အရောက်သွားခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခသုက္ခများကြား ခွဲခွာခဲ့ရသည့် သူတို့နှစ်ဦးသည် ထိုညခင်းတွင်

ချစ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုညခင်းတွင်ပင်သူတို့ခွဲခွာခဲ့ကြရ၏။

“ရှင်..ကျွန်မကို အကြာကြီးပစ်ထားခဲ့တယ်နော်”

လွီဇာ၏ မျက်ရည်များက ငတွန်၏ ရင်ဘတ်ကို စိုစွတ်သွားစေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဟံသာဝတီမှာ ကျွန်မနဲ့ အတူနေမယ်မဟုတ်လားဟင်..ကျွန်မကို ခွဲမသွားတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ငတွန်၏ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးက လွီဇာ၏ တကိုယ်လုံးကို ခြုံလွှမ်းထားသလို။

“မဟုတ်ဘူး..လွီဇာ..ကျုပ် ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာ”

“ဟင်”

အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ ငတွန်ရင်ခွင်ထဲမှ လွီဇာ ရုန်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်..လွီဇာ..အင်းဝက ကသည်းတွေနဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ပြီ...အဲဒီတပ်တွေအကုန်လုံး မကြာခင် ဟံသာဝတီကို ချီလာကြတော့မှာ...သူတို့ ဟံသာဝတီကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင်အပြီးတိုင် ချေမှုန်းပစ်ဖို့ နန်းတော်က အမိန့်ထုတ်ထားလိုက်ပြီ..အဲဒါ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်...ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ..တို့နှစ်ယောက် ရှမ်းပြည်ဘက်မှာ အေးအေးဆေးဆေးသွားနေကြမယ်”

လွီဇာက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး...မောင်ကြီးငတွန်...ကျွန်မ ချစ်မြဲကတဆင့် ပါးလိုက်တဲ့ စကားကို ရှင်ရရဲ့ မဟုတ်လား.... အင်းဝမြို့ကြီး ပျက်စီးနေတာကို ရှင့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ကျွန်မ

အရသာခံကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာကို..ကျွန်မ ဟံသာဝတီနဲ့အတူ အင်းဝကို ဖျက်ဆီးမယ်”

လွီဇာ၏ စကားသံ က ငတွန်နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်။

“ကဲ..ဗညား..အမြည်းက ဘာမှာလိုက်ရမှာလဲ..ကြွက်ကြော်လား”

အနောက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသူနှစ်ဦး၏ အသံကြောင့် ငတွန်၏ အတွေးစများပြတ်သွားသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ငကျော်ပြည့် က လက်ထဲတွင် ဝါးခြမ်းပြားတစ်ခုကို ကိုင်လာ၏။ နောက်မှ လိုက်လာသည့် ဗညားက ပုဆိုးကို မလျက် ကွဲတတ်ဖြင့်။

သူတို့နှစ်ဦးက ငတွန်၏ ဘေးစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များက လွီဇာ၏ အရက်ဆိုင်ကလေးသည် ယခုအခါ အင်းဝငါးပိတန်းအသည်သား ဖိုးသာချမ်း၏ ဆိုင်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကလေးက အရင်ကအတိုင်း လူစည်ကားဆဲ။

ထွက်လာသော လူနှစ်ဦး၏ အခြေအနေနှင့် အစောပိုင်းက ကြားနေရသော အသံများကို ဆက်စပ်ကာ အခြေအနေကို ငတွန်ရိပ်မိလိုက်၏။

ထိုလူငယ်နှစ်ဦးမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ငွေစေ့ ထည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ငွေစေ့”ထည့်ခြင်းသည် ၁၅ ရာစုအစပိုင်းကတည်းက အင်းဝ ရှိ ယောက်ျားသားတို့အကြား ခေတ်စားသည့် ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည်။

ရွှေ၊ငွေ၊ကြေးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပဲစေ့အရွယ် အလုံးကလေးများကို ယောက်ျားအင်္ဂါ၏ အရည်ပြားထဲသို့ ဖောက်ကာ ထည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခလေ့သည် အင်းဝမှတဆင့် တရုတ်ပြည်နှင့် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများသို့ပင်ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။

အိန္ဒိယနှင့် ဥရောပကုန်သည်များကြားတွင်လည်း အဆိုပါအလေ့အထမှာ ခေတ်စားခဲ့သည်။

လူဂုဏ်တန်ယောက်ျားများက ရွှေစေ့ ထည့်လေ့ရှိကြပြီး ငွေနှင့် ကြေးစေ့များကိုလည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့်အလိုက်ထည့်တတ်ကြသည်။

အင်းဝမြို့စွန့်ဖြစ်သော လေးထောင့်ဝဲရပ်တွင် ရွှေစေ့၊ ငွေစေ့ ဆိုင်များဖွင့်လှစ်ထားပြီး ရောင်းချသူမှာ သက်လတ်ပိုင်း အိမ်ထောင်ပျက်၊ မုဆိုးမ အမျိုးသမီးအချို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုဆိုင်များတွင် ရွှေစေ့၊ ငွေစေ့များကို ရွေးချယ်ဝယ်ယူနိုင်ပြီး ဆိုင်မှ ကျွမ်းကျင်သူအမျိုးသမီးများက ထည့်ပေးသည့် ဝန်ဆောင်မှုလည်း ပါရှိသည်။

သေသပ်စွာလုပ်ထားသည့် ဓါးပုံသဏ္ဌာန်ကိရိယာ၊ ဆေးဝါးအစုံဖြင့် ထည့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဗညားမှာ အမျိုးသမီးများထံ သွားထည့်ပါက ငွေပိုပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဖိုးသာချမ်းဆိုင်နောက်ဖေးတွင် ငကောင်းကို ငွေစေ့ထည့်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ..ငါ့ဆွမ်းမှုန့်တွေ ကုန်ပြီလားမသိဘူး..အဲ့ဒါ..ငါ ကြွက်ကြော်လို့ မလောက်ရင်တော့ နင်တို့ ဆွမ်းဖိုးထပ်ပေးရမယ်”

ဖိုးသာချမ်းက ကွတတဖြင့် အရက်မှာနေသော ဗညားကို ခပ်ငေါက်ငေါက်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ငတွန်က သူ့ရှေ့တွင် ဆွမ်းနိုင်နိုင်ဖြင့် ကြော်ထားသော ကြွက်အသည်းပန်းကန်လေးကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက်ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

မောက်တိုဦးထုပ်၊ မျဉ်းတိုအင်္ကျီ၊ လယ်ကွေးစသော အင်းဝမြင်းစစ်သည်တစ်ဦး၏

အဆောင်အယောင်အပြည့်အစုံဖြင့် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် တဆိုင်လုံးမှ အာရုံစိုက်သွားကြသည်။

မောက်တိုဦးထုပ်အပေါ် ရှိ မောက်ရူအချွန်လေးတွင် စိန်တောင်မှန်စီသုံးပွင့်က

မြင်းတပ်အရာရှိငယ်တစ်ဦး မှန်းသိသာစေသည်။

ဗညား က ထိုသူကို သေချာလိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဗိုလ်တွန်ကြီး..ခင်ဗျားနွယ်...နှစ်ချီပျောက်နေလိုက်တာ..တနေ့က မြို့တံခါးနားမှာ တွေ့လိုက်တယ် သတင်းရတာနဲ့ ကျုပ်မှာ လိုက်ရှာလိုက်ရတာဗျာ”

ထိုသူက ငတွန်တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသာ ဝိုင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာသည်။

မောက်တိုကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“ချစ်မြ”

“ဟုတ်တယ်..ကိုတွန်..ကျုပ် ထင်တော့ထင်သား..ဒီဆိုင်နားရောက်တော့ လွီဇာကို

သတိရရင်း..အင်း..ခင်ဗျားသာရှိနေရင် သေချာပေါက် ဒီဆိုင်ကို လာမှာပဲလို့ တွေးမိပြီး စုံစမ်းဖို့

ဝင်လာခဲ့ရင်း..ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကို တွေ့တာပဲဗျိုး”

“အင်း...ကျုပ် ဟံသာဝတီက ပြန်လာခဲ့တာပ”

ငတွန်အသံက ခပ်တိုးတိုး။

“လွီဇာ နဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ငတွန်က သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူ့..အင်းဝကို ပြန်မလာဘူးလား”

“သူက ဟံသာဝတီသူဖြစ်နေပြီ..ချစ်မြ”

“အေးဗျာ..နောက်မှ ဒီကိစ္စ..အေးအေးပြောကြတာပေါ့...ကျုပ် ဒီဝတ်စုံကြီးနဲ့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာထိုင်လို့မရဘူး..ဗိုလ်တွန်..အခု ခင်ဗျား အင်းဝ ဘယ်မှာနေလဲ”

“လေးထပ်ကျောင်းမှာ တည်းတယ်...မုဆိုးခြံလည်း မပြန်ချင်တာပဲ”

“ကဲ..ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့တော့..ကိုးသိန်းသခင်က ခင်ဗျားကို အမြဲတသသပြောနေတာ...မကြာခင် ဟံသာဝတီကို စစ်ချီဖို့ကိစ္စတွေလည်းရှိနေတယ်...ခင်ဗျားကို တွေ့ရင် သူ အရာပေးမှာပဲ..လာ...ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ကျုပ် မလိုက်ဘူး..ချစ်မြ”

“ဘာလဲ..ဟံသာဝတီကို ချီတဲ့အထဲ ခင်ဗျားမပါပါဘူး...ကိုးသိန်းသခင်က တပ်ကို မြို့ပြင်မှာ ထားပြီး အခု မြို့ထဲက အိမ်တော်မှာ ခဏနားနေတယ်...အခုအခြေအနေက တလိုင်းတပ်တွေအားလုံးက ဟံသာဝတီနဲ့ ပေါင်းသွားကြပြီ...အခု ကသည်းစစ်က ပြန်လာတဲ့ တပ်တွေနဲ့ အင်းဝက ရှိသမျှတပ်တွေပေါင်းပြီး အကုန်ချီမဖြစ်တော့မှာ..မြို့စောင့်တပ်အတွက် ကိုချစ်ညို တို့ ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူရမှာ..ခင်ဗျားကိုလည်း ကိုးသိန်းသခင်နဲ့တွေ့ပေးပြီး မြို့စောင့်တပ်မှာ ရာထူးတစ်ခုနဲ့ အအုပ်အချုပ်ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ကျုပ်...အဲ့ဒါတွေ မတွေးချင်သေးဘူး...ပြီးတော့..ကိုးသိန်းသခင် ကိုလည်း ဘုရားမထူးချင်တော့ဘူးဗျာ.. လို့ဇာ ကိုလည်း ကျုပ်စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ရပြီးပြီ...ကျုပ်ဟာကျုပ် နေသာသလို နေပါရစေ..ကိုရင်”

“ကဲ..ခင်ဗျားက သိပ်ခေါင်းမာတဲ့လူပဲ..ဗိုလ်တွန်ရာ...ခင်ဗျားလို့ ယောက်ျားကောင်းတွေက ဒီအချိန်မှာ အင်းဝအတွက်လိုအပ်နေတာဗျာ...ဒီလို အခြေအနေမျိုးက အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတွေ အတွက် ဘုရင့်မြှောက်စားခံသူရဲကောင်းဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းပဲဗျာ”

“ကဲ....ကျုပ်နဲ့အတူ အရက်သောက်ချင်သောက်...မသောက်ဘူးဆိုရင်လဲ...ခင်ဗျား ပြန်ပါတော့ဗျာ..ကျုပ်ဟာကျုပ် အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

ငတွန်က အရက်တခွက်ငဲ့ကာ ထပ်သောက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချစ်မြနောက်သို့ နောက်ထပ် ဝင်လာသော လူတစ်ဦးကြောင့် အရက်ဆိုင်လေးမှာ ပိုပြီး လှုပ်လှုပ်ခပ်ခပ်ဖြစ်သွားသည်။

ကတ္တီပါသက္ကလပ်မျဉ်းရှည်အင်္ကျီနှင့် မောက်ရူတွင် စိန်ကိုးပွင့်စီချယ်ထားသော မြင်းခေါင်းဗိုလ်မှူးဝတ်စုံဖြင့် ဝင်လာသူက ချစ်ညို။

ချစ်ညိုက ငတွန်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ငတွန်ငယ်နှလုံး.....နင်လိုလူက...စစ်ပွဲမှာ မသေပဲ...ဒီသေရည်သောက်ပြီး သေမှာတော့ နှမြောပါကွာ..လာ..ချစ်မြ..ကိုသိန်းသခင် စောင့်နေရောမယ်..သွားကြဖို့”

ချစ်ညို၏ အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

ချစ်မြကလည်း ငတွန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ချစ်ညိုနှင့်အတူ ဆိုင်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“တပ်မှူးတို့ဘုရား..တပ်မှူးတို့ဘုရား”

အရက်ဆိုင် အဝမှ အသံကြောင့် ချစ်ညိုနှင့် ချစ်မြတို့ မြင်းပေါ်တက်နေကြရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့..ဘယ်သူတုန်း”

ထွက်လာသူက ပုဆိုးကိုမလျက် ကွတတဖြင့်။

“ကိုးသိန်းသခင်နဲ့ အင်းဝကိုရောက်နေတယ်ဆို သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“နင်က ဘယ်သူတုန်း”

“ဗညားပါ...သမိန်စက္ကရူတပ်မှာ ဗိုလ်အဆင့်နဲ့ အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်..သံပေါက်ချောင်းတိုက်ပွဲမှာ သမိန်စက္ကရူကျပြီး ရာမညတပ်တွေပြန်အဆုတ် အင်းဝမှာ ခိုဝင်နေခဲ့တာပါ”

ဗညားက ညာဘက်လက်မောင်းမှ အင်္ကျီစကို မတင်ပြလိုက်၏။

ဆေးနီဖြင့် ထိုးနှံထားသည့် ဟင်္သာရုပ် အမှတ်အသား။

“မင်း က မွန်လား”

“ကျွန်တော် မွန် ဗမာ ကပြားပါ”

“ဘယ်နှယ့် ဟံသာဝတီသားတွေ သူပုန်ထတာ လိုက်မသွားရသလဲ”

“အင်းဝမှာနေခဲ့ဖို့ ကိုယ်ရေးကိစ္စတွေရှိလို့ပါ..ပြီးတော့ အင်းဝဟာ ကျွန်တော့် သခင်ထီးနန်းလို့ပဲ မှတ်ပါတယ်..အဲ့ဒါ ကိုးသိန်းသခင်ဆီ အမှုထမ်းအပ်ဖို့ ခေါ်သွားပေးပါ...ကျွန်တော့်ကို သူသိပါတယ်”
ချစ်ညို နှင့် ချစ်မြ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အေး..လိုက်ခဲ့လေ..ကိုးသိန်းသခင်က ခဏပဲ အိမ်တော်မှာရှိမှာ..အခု သွားတွေ့မှရမှာ..ချစ်မြ..သူ့ကို မင်းမြင်းနဲ့ တင်ခေါ် ခဲ့လိုက်”

“လာ”

ချစ်မြက လက်ကမ်းပေးသည်။

ဗညားက ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကာ ချစ်မြ လက်ကို ဆွဲပြီး မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

“ဖလွတ်”

ဗညားက မြင်းကျောပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် အစောပိုင်းက ထည့်ထားခါစဖြစ်သည့် ငွေစေ့မှာ ရွှေပြန်ဖန်နန်း ကို ခြေစုံကန်ထွက်သွားလေပြီ။

“အေး..သေပါပြီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ..ခင်ဗျားကြည့်ရတာ..ဒဏ်ရာရထားတာလား”

ချစ်မြ၏ အမေးကို ဗညားမဖြေနိုင်။

ဗညားက သူပုဆိုးခါးပုံစကို အသာဖြည့်ကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ သွားပြီ..မရှိတော့ဘူး”

“ဘာတုန်း..ဘာမရှိတော့တာတုန်း”

“ကျုပ် အခုပဲ ဟိုဒင်းထဲကို ငွေစေ့ထည့်ထားတာ”

“ရော်..အဲ့ဒါထည့်ပြီး တစ်ရက်လောက် ငြိမ်ငြိမ်နေရတယ်လေဗျာ”

“အင်း..အခုလိုကျ ဘယ်ငြိမ်နေလို့ရမလဲဗျာ..ကိုးသိန်းသခင်ဆီ ဝင်ချင်တာကိုး..သွားပါပြီဗျာ..ကျုပ် အစေ့လေးတော့”

“ကဲ..ခင်ဗျား ဒုက္ခကလည်းမသေးပါလား..ကျုပ်မြင်းကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပေးပါ့မယ်”

“ဟိုရှေ့က ခင်ဗျားလူကိုသာ မှီအောင် မောင်းစမ်းပါဗျာ..ဒီလောက်အနာလောက်တော့ ခံနိုင်ပါတယ်ဗျာ..မောင်းသာမောင်း ကိုယ့်လူ”

“ဒါဆိုလည်း မောင်းတာပ..ကိုယ့်ထိပ်ဖျားက အနာလည်း ကိုယ်ကြည့်ဦး...သွေးထွက်လွန်ကုန်ဦးမယ်.”
ချစ်မြက အနောက်မှလူ၏ အဖြစ်အပျက်ကို တွေးရင်း အရယ်တဝက်ဖြင့် ပြောကာ..မြင်းဇက်ကြိုးကို တင်းလိုက်တော့သည်။

.....
၁၇၄၁ ဇန်နဝါရီလ။ မုဆိုးဖိုရွာ။

အညာ၏ ဆောင်းအအေးဓာတ်က သန်းခေါင်ကျော်လာလေ စိမ့်လေဖြစ်သည်။

မုဆိုးဖိုမြင်းခေါင်းရွာသူကြီး ဦးညိုစံ ၏ အိမ်ခြံဝန်းသည်လည်း အမှောင်နှင့်အအေး ဓာတ်တို့၏ သိမ်းပိုက်မှုအောက်တွင် ဆိတ်ငြိမ်လျက်။

ထိုအမှောင်နှင့် အအေးဓာတ်ကို အံတုလျက် တစ်နေရာတည်းလင်းနေသည်က အိမ်ဦးဆောင်ဖြစ်သည်။ မီးခွက်အရောင်လဲ့လဲ့လင်းနေ၏။

အိမ်ရှေ့တလင်းမှ သေချာကြည့်မည်ဆိုလျှင် မီးရောင်ကိုအားပြုလျက် စာဖတ်နေသော လူတစ်ယောက်။ အောင်ဇေယျသည် သာထွန်းကျောင်းဆရာတော်ထံမှ ငှားယူလာသည့် အင်ရုံ ခေါ် ဗျူဟာကျမ်းပေစာထုတ်ကို သည်းကြိမဲကြီးဖတ်ရှုနေသည်။

အအေးဓာတ်ကို အံတုရန် အညာစောင်အထူကြီးနှစ်ထည်ကို ပုခုံးပေါ်တွင် ပတ်ခြုံထား၏။ ပါးစပ်မှလည်း ဇနီးသည်ခင်ယွန်းစံကိုယ်တိုင်လိပ်ပေးထားသည့် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို ခဲထားသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့အစေခံတဲငယ်အတွင်းမှ မိငြိမ်းအောင်သည် နံနက်ဆွမ်းတော်အတွက် ထင်းခွဲရန် ထလာသည်။

မိငြိမ်းအောင်က မီးထွန်းရန် မီးခတ်နှင့် လဲမှို့ထားရာ အိမ်မကြီးဆီသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

ရုတ်တရတ် မီးလင်းနေသော အိမ်ဦးအောင်ဆို ကြည့်လိုက်၏။

အောင်ဇေယျ၏ ပုခုံးဆီတွင် မီးများရဲရဲတောက်ခါ အငွေ့များထွက်နေသည်။

“အကိုလေးအောင်ဇေယျ...မီးတောက်နေပြီ..မီးတောက်နေပြီ..အံမယ်လေး”

မိငြိမ်းအောင်က အလန့်တကြားဖြင့် အိမ်ဦးခန်းဆီ ပြေးတက်သွား၏။ အနီးအနားတွင်ရှိသော တဘက်တထည်ဖြင့် အောင်ဇေယျ၏ လက်မောင်းမှ တောက်နေသည့် မီးဖွားများကို ဖိချလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ စာထဲတွင် အာရုံဝင်နေသော အောင်ဇေယျမှာ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ စောင်ကို ခွာချလိုက်တော့၏။

ဖွာလက်စ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်မှ မီးစများသည် ပုခုံးထိခြုံထားသော အညာစောင်ထူထူနှစ်ထပ်ရှိ အပေါ်စောင်ပေါ်သို့ ကျရာမှ တစစလောင်ကျွမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကို ကြားတွင် စောင်ထူတစ်ချပ်ခံနေသည့်အပြင် စာထဲသို့ စိတ်ဝင်စားနေသော အောင်ဇေယျက သတိမထားမိ။

“အံ့မယ်လေး..တော်သေးလို့..အကိုလေးရယ်..မီးက လက်မောင်းပေါ်မှာ တောက်တောင် တောက်နေပြီ..မသိရလားတော်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း မိငြိမ်းအောင်..လူတွေ အိပ်နေကြပြီဟဲ့...ကလေးတွေ လန့်နိုးကုန်ကြဦးမယ်..သွား နင်လုပ်စရာရှိတာ ခြံထဲသွားလုပ်ချေ”

မိငြိမ်းအောင်က အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဖက်အခန်းတွင်အိပ်နေသော ခင်ယွန်းစံက ဆံပင်ကို ကပိုကယိုထုံးလျက် ထလာ၏။

“ခုန မိငြိမ်း အသံကြားလိုက်တယ်..ဘာဖြစ်တာလဲ..မောင်ကြီး”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး..ခင်ယွန်းရဲ့..ဒီကလေးမက မရှူးမကောင်းနဲ့ဟာကို”

“ရှင်ရော..မအိပ်သေးဘူးလား..လင်းကြက်တောင်တွန်တော့မယ်”

“အင်း..ဆရာတော်ကို ပေစာထုတ်က ဒီလပြည့်မတိုင်ခင် ပြန်ပေးရမှာမို့ တချို့ဟာလေးတွေ စိတ်ထဲ အလွတ်မှတ်နေလို့ပါကွာ..အိပ်ပါ့မယ်”

“ဝါး..ဝါး..ဝါး”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ခြေရင်းဘက်တွင် သီးသန့်ဆောက်ထားသော တဲငယ်လေးပေါ်မှ ကလေးငိုသံထွက်လာ၏။

“ညိုမြလေး..ငိုနေပြီထင်တယ်....နို့ဆာလို့ ထင်ပါရဲ့...ရှင်မိငယ် နီးမှ နီးရဲ့လားမသိ..သွားကြည့်ဦးမှပဲ” ခင်ယွန်းစံက အောင်ဇေယျ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင် တညလုံးစာကြည့်လာတာ အိပ်ဖို့လိုတယ်..ရှင်သမီး ကို ကျွန်မပဲ သွားကြည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်” ခင်ယွန်းစံက တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ရှင်မိငယ်နှင့် လသားအရွယ်သမီးငယ် ညိုမြ တို့၏ အိမ်လေးဆီသို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

.....
မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။

ခြံဝန်းအတွင်းရှိ သစ်ရိပ်အောက်မှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရှင်မိငယ်က သမီးငယ် ညိုမြကို နို့တိုက်နေသည်။ နဘေးတွင် အောင်ဇေယျနှင့် ခင်ယွန်းစံတို့၏ ဒုတိယသား ငါးနှစ်အရွယ် မောင်ရွှေ က ညိုမြလေး၏ လက်ကို ကိုင်ကာဆော့ကစားနေ၏။

သားအကြီးဆုံး မောင်လောက်မှာ ခုနှစ်နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး အဘိုးဖြစ်သူ ဦးညိုစံ လုပ်ပေးသည့် သစ်သားလင်းလေးဖြင့် ငှက်များကို ပစ်ခတ်ဆော့ကစားနေသည်။

ခင်ယွန်းစံ က ရှင်မိငယ် ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ညက ညည်းက မနိုးဘူးလားအေ..တော်သေးတာပေါ့..ငါရောက်လာပေလို့”

“ဟုတ်တယ်..မမခင်ယွန်း...ညိုမြလေးက သန်းခေါင်နီးအထိ မအိပ်သေးလို့ ချောသိပ်ရင်း ညီမလည်း အိပ်ပျော်သွားတာရယ်”

“အင်း...ကလေးကို ဂရုစိုက်မှပေါ့ဟယ်...ညည်းနဲ့ယ့်”

အောင်ဇေယျမှာ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်သဖြင့် အိပ်ရာမှ မနိုးသေး။

“ဟဲ့...မိငြိမ်း လာစမ်းပါဦး”

လယ်သူရင်းငှားများထံ ထမင်းပို့ပြီး ပြန်လာသည့် မိငြိမ်းအောင်ကို ခင်ယွန်းစံက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

မိငြိမ်းအောင်က ထမင်းတောင်းကို ချကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ညက ညည်း ဘာထအော်တာလဲ...ညည်းအော်တာကြောင့်ငါနိုးလာတာ”

မိငြိမ်းအောင်က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အကိုလေးအောင်ဇေယျ လေ”

“ဘာဖြစ်လဲ..”

“လက်မောင်းကနေ မီးတွေ ထတောက်တယ်တော့”

“ဟဲ့..ဘယ်လို”

“ကျွန်မ ဆွမ်းချက်ဖို့ နိုးလာတော့ အိမ်မကြီးဘက်လာတာ...အဲ့ဒါ အိမ်ဦးဆောင်မှာ သူ့လက်မောင်းပေါ် ပတ်ထားတဲ့ စောင်ကို မီးလောင်နေတာ...ဆေးလိပ်မီးဖွားကျတာထင်ပါရဲ့..ဒါတောင် အကိုလေးက စာဖတ်မပျက်ဘူးတော်..အံ့မယ်လေး... သူ့လက်မောင်းကနေ မီးတွေရဲခနဲ လောင်နေတာတွေတာပဲ..လက်ရုံးမီးတောက်တယ်ဆိုတာဒါမျိုးထင်ပါရဲ့”

“ဟဲ့..ဟဲ့”

ခင်ယွန်းစံက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှင်မိငယ်ထံ တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှင်မိငယ်ကလည်း ခင်ယွန်းစံကို မျက်လုံးဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

“မိငြိမ်းအောင်..နင်ဒီမှာ ခဏနေဦး”

ခင်ယွန်းစံက အိမ်မကြီးပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စ နင်ရှာထဲမှ ဘယ်သူ့ကို ပြောပြီးပြီလဲ..မိငြိမ်း”

ရှင်မိငယ်က ကလေးနို့တိုက်ရာမှာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မပြောရသေးပါဘူး..မမငယ်”

“အေး...တော်သေးတာပေါ့”

ခဏအကြာတွင် ခင်ယွန်းစံ ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ငွေဖလားတစ်လုံးနှင့်။

“ကဲ..ရော့..”

မိငြိမ်းအောင်က ငွေဖလားကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်သည်။

“ယူလေ”

“ကျွန်မကို ပေးတာလား”

“အေး..ဒါ ငွေချိန်တစ်ကျပ်သားပါတယ်...ညည်း ဒါကိုယူ...ပြီးတော့ ညက အကြောင်းကို အခုချိန် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောမိစေနဲ့”
“ဟုတ်..ခုနဲ့..မမငယ်ကလည်း အဲ့ဒီလိုပဲပြောထားပါတယ်”
“ငါပြောတာ..မပြီးသေးဘူး.... ကိုအောင်ဇေယျ လက်မောင်းက မီးတောက်တဲ့ကိစ္စကို အခုချိန် ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ဆိုပေမယ့်..အချိန်တစ်ခုရောက်လာရင်..နင်ကိုယ်တိုင် မုဆိုးဖိုရော..ဒီနားက ရွာတွေအထိ ပျံ့အောင် ပြောရမယ်..ဘယ်လိုလဲ မိငြိမ်း”
“ဟုတ်ကဲ့..ဘယ်အချိန်လဲ...မမခင်ယွန်း”
“ငါက ပြောဆိုတဲ့အချိန်ပေါ့”
ခင်ယွန်းစံ၏ စကားအဆုံးတွင် ရှင်မိငယ်က အဓိပ္ပါယ်ပါပါပြီးလိုက်၏။
အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် သူတို့ကို တစုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေသည်။
အခြားသူမဟုတ်။
မိုးလင်းခါနီးအထိ စာဖတ်နေသော အောင်ဇေယျ။
သူ နိုးထလာပြီဖြစ်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂)

.....
“ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဆင်ကျားသခင် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိ”
လူငယ်က ထိုဘွဲ့ကို နှုတ်မှ ခပ်ဖွဖွအကြိမ်ကြိမ်ရှုတ်နေသည်။
သူသည် အဝိုင်းရှာသား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေး သာလှ မဟုတ်တော့။
ဟံသာဝတီနိုင်ငံ၏ ဘုရင်မင်းမြတ် သမိန်ထောဖြစ်လာခဲ့ပြီပဲ။
သူသည် တချိန်က ဟံသာဝတီအင်ပါယာ၏ အရှင်သခင် ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာ၏ မျိုးဆက်သွေး။
အင်းဝနန်းတော်မှ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်း ၏ ဦးလေး တော်စပ်သူ။
ယခု သူထိုင်နေသည့် နန်းတော်က ဘိုးတော်သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်က နန်းတော်ဟောင်းမြေပေါ်တွင်။
သူသည် ဘုရင်နောင်၊ အနောက်ဘက်လွန်၊ သာလွန်မင်းတို့မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူမျိုးဆက်။
စနေမင်း၏ညီတော် ပုဂံမင်းသား၏ သား။
မဟာဆီမဟာသွေးမို့ ဒီထီးဒီနန်းနှင့် ထိုက်တန်သည်ပဲ။
ယခုလည်း ယောက္ခမဖြစ်သူ ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ က သူ့အတွက် ယိုးဒယားနယ်စပ်မှ ဆင်ကျားတစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူလာပေးခဲ့သည်။
ဆင်ဖြူတော်မဟုတ်သော်လည်း အဖြူနှင့် အနက် ကွက်ကျားဖြစ်နေသည့် ဆင်။
မည်သို့ပေဆိုစေ...ဆင်ကျားရှင်ဆိုသော ထပ်ရမည့်ဘွဲ့ကို သူသဘောကျသည်။
“ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဆင်ကျားသခင် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိ”

သူ နောက်တကြိမ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရေရွတ်မိပြန်သည်။

“ဟိတ်..လူကြီး”

ခေါ်သံကြောင့် သမိန်ထော တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

ဂမုန်းက သမိန်ထောကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ..ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့အသင့်ပြင်တော့လေ..ဟိုမှာ အဖတို့ ဆင်ကျားနဲ့အတူ မြို့တော်ထဲ ဝင်တော့မယ်တဲ့”

သမိန်ထောက စက်တော်ဆောင်အတွင်း ထောင်ထားသည့် အီတလီလုပ် ခြေတံရှည်တိုင်ထောင်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနာရီသည် မြန်မာဂဏန်းအက္ခရာများဖြင့် ရေးထိုးထားပြီး သာသနာပြု ဖာသာဂါလစ်ဇီယာက နန်းတက်ပွဲတွင် သူ့အား ဆက်သခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနာရီကြီးသည် သူသည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း တိုင်းတပါးသားတို့မှ အသိအမှတ်ပြုမှုထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သည်။

သမိန်ထောက သူ့ခါးကို သိုင်းဖက်ထားသော ဂမုန်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အသာခွာလိုက်သည်။

“ဂမုန်း က မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်နေပြီနော်”

“အင်း...ဘာဖြစ်လို့တုန်း...မောင်ကြီးရဲ့”

“အပြောအဆို အနေအထိုင်တွေကို ဆင်ခြင်ပါလေ”

“ဟယ်တော့”

“တကယ်ပြောတာ...ငါ့ကိုယ်တော်က ပြည့်ရှင်မင်းတစ်ပါးဆိုတာကိုလည်း မင်း သတိထားသင့်တယ်”

ဂမုန်းက သမိန်ထော၏ ဘေးသို့ လာရပ်ပြီး သမိန်ထောမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“နှမတော်က ဘာများ လုပ်မိလို့တုန်း..မောင်မောင်ဘုရားရယ်”

ဂမုန်းအသံက ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့်။

သမိန်ထော မျက်နှာက ပိုမိုတင်းမာသွားသည်။

“ဟာသလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး...ဂမုန်း...ခုန..ဟေ့လူကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တယ်လေ..ဒါမျိုးက တခြား

နန်းတွင်းကလူတွေ ကြားသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဪ..ချစ်လို့ခေါ်တာပါ..ကျွန်မရဲ့ ဘုရင်ကြီးရယ်..နှစ်ယောက်တည်းရှိလို့ ခေါ်တာပါ..မကြိုက်ရင်လည်း မခေါ်တော့ပါဘူးရှင်”

ဂမုန်းက သမိန်ထော၏ လက်မောင်းကို တွဲခိုလိုက်ရင်း ခေါင်းကလေးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“ကျန်သေးတယ်..ခုနလို မောင်ကြီးလို့လည်း မခေါ်နဲ့... မောင်တော်ဘုရားလို့ ခေါ်ရမယ်..အနီးအပါး

ခစာမယ်ဆို လက်အုပ်ချီခစားရမယ်...မင်းအဖေတွေ မင်းဦးလေးတွေဆိုတာ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါ

ကျေးကျွန်တွေပဲ..ဒီဟံသာဝတီမှာ..ငါ့ကိုယ်တော်ဟာ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားပါ..ဂမုန်း”

သမိန်ထောက ဂမုန်း၏ လက်ကို ဖယ်ကာ အဝတ်လဲဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

.....

၁၇၄၁ ခုနှစ်။

ဟံသာဝတီသည် အင်းဝ၏ လက်အောက်မှ ရုန်းထွက်ပြီး အတိအလင်း နိုင်ငံတစ်ခု ထူထောင်လာခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေသည် ၁၇၄၀ ခုနှစ် အင်းဝသို့ ကသည်းတပ်များ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့်အချိန်တွင် အင်းဝဘုရင်မိဖုရားခေါင်ကြီး ၏ ဘထွေးတော် ဟံသာဝတီမြို့ဝန် ဦးသာအောင်၏ ပုန်ကန်မှုမှ အစပြုခဲ့ခြင်းပင်။

ဦးသာအောင်ပုန်ကန်မှုကို အင်းဝက နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ် အသစ်ခန့်သည့် မြို့ဝန် မင်းရဲအောင်နိုင်သည် ပုန်ကန်မှုတွေပါဝင်သည်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်က ဟံသာဝတီသားများကို ဖိနှိပ်ရာမှ မင်းရဲအောင်နိုင်ကို လုပ်ကြံမှုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အင်းဝမှ ခန့်အပ်သော မြို့ဝန်သစ်ကို သတ်ဖြတ်မိလိုက်သည့်အတွက် ဟံသာဝတီသားတို့အတွက် ရွေးချယ်စရာမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီတွင် ဩဇာအာဏာကြီးမားလာသည့် ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ က ဦးဆောင်ကာ ပုဂံမင်းသားနှင့် ကွေ့လားဟူအမျိုးသမီးကိုယ်လုပ်တော်မှ မွေးဖွားသည့် သာလှကို နန်းတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် သာလှသည် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိဘွဲ့ဖြင့် ဟံသာဝတီ၏ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှမှာ ဗညားဒလဘွဲ့အမည်ဖြင့် နန်းတွင်းအမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာသကဲ့သို့ သမီးအငယ် ဂမုန်းသည် မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှ၏ တူတော်စပ်သူ လက်ျာဗိုလ်မှာ ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးဖြစ်လာသည်။ သမီးကြီးသီရိ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စောမြ မှာ သမိန်စောမြဘွဲ့ဖြင့် ဟံသာဝတီရေတပ်၏ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လာသည်။

ကြည်းတပ်ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်ခန့်အပ်ခဲ့ရသည့် ဒလပန်းသည်လည်း ဦးအောင်လှနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။

သမိန်ထောဘုရင်၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံထားသည်များမှာ ဦးအောင်လှ၏ လူများပင်ဖြစ်သည်။ ဟံသာဝတီက အင်းဝကို ပုန်ကန်ကာ အတိအလင်းနိုင်ငံထူထောင်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ၁၇၄၁ နှစ်ဦးပိုင်းတွင်ပင် ပြည်မြို့စား မင်းရဲရန်နောင် က တိုက်လေ့ ၅၀၀ ဖြင့် ဟံသာဝတီသို့ ရေကြောင်းချီတက်လာသည်။

ကြည်းတပ်ဗိုလ်မှူး မင်းရဲသီဟကျော် ဦးဆောင်သည့် တိုက်ဆင် ၂၅၊ မြင်း ၅၀၀၊ သေနတ်ကိုင်တပ်သား ၁၀၀၀ တို့က တောင်ငူမှ ချီတက်လာခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီသည် မကြာသေးမီက ကသည်းစစ်မှ ပြန်လာခဲ့ရသော ရာမညတပ်များကို အလျင်အမြန်ပြန်စုစည်းကာ ခုခံခဲ့သည်။

သန်လျင်ကင်းတပ်တိုင်ပေါက်ရောက်ခဲ့သော ပြည်စားမင်းရဲရန်နောင်၏ ရေတပ်မှာ ဟံသာဝတီရေတပ်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာမှ အင်အားမမျှသဖြင့် တပ်ပျက်ခဲ့သည်။

မင်းရဲရန်နောင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးကာ ပြည်မြို့သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာရ၏။
မကြာမီ အင်းဝမှ ချီတက်လာသော ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၏ တပ်များက ပြည်မြို့သို့
လာရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။
ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၏ တပ်များမှာ စစ်ပန်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် အနားယူဆေးဝါးကုသရန်၊
ရိက္ခာဖြည့်တင်းရန်လိုအပ်သဖြင့် ဟံသာဝတီသို့ တိုက်ရိုက်မချီတက်ပဲ ပြည်တွင် ခံစစ်စခန်းအဖြစ်
အရင်တည်ဆောက်ရန် ရပ်နားလိုက်ကြသည်။
ကနောင်၊ ကညင်းမြောင်၊ ငပိဆိပ်တို့တွင် သစ်တပ်များ ကင်းတပ်များ အဆင့်ဆင့်
တည်ဆောက်ကြသည်။
သို့သော် သစ်တပ်များ ဆောက်လုပ်နေဆဲမှာပင် ဟံသာဝတီက တိုက်စစ်ဖွင့်ကာ ကနောင်သစ်တပ်အထိ
ချီတက်လာကြသည်။
ကနောင်သစ်တပ်မှ တပ်မှူးမင်းကြီးရဲထင်က ဟံသာဝတီ၏ စစ်မြို့လာသည့် တပ်ကို
အင်အားနည်းသည်အထင်နှင့်ထွက်တိုက်ခဲ့သည်။
သို့ရာတွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ နေကြသော ဟံသာဝတီတပ်ကြီးက ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး
နှစ်ဖက်ညပ်တိုက်ရာ အင်းဝတပ်များ အကျအဆုံးများစွာနှင့် ခံတပ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရသည်။
ကနောင်သစ်တပ်သို့ ပြည်မြို့ရှိ ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များ စစ်ကူရောက်လာသဖြင့်
ဟံသာဝတီတပ်များမှာ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။
စစ်ရေးအခြေအနေမှာ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။
မကြာမီ အင်းဝဘုရင်က ပြန်လည်ဆင့်ခေါ်သဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်မှာ အင်းဝနေပြည်တော်သို့
ပြန်သွားရသည်။
တပ်တချို့ကို ပြည်မြို့တွင် အခိုင်အမာထားခဲ့ကာ ပြန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
၁၇၄၀ ခုနှစ်က စစ်ပြေငြိမ်းကာ ပြန်သွားပြီဖြစ်သည့် မဏိပူရဘုရင် ဂါရုဏာဝံသသည် စစ်သူကြီး
ချန်ဒရာမော်နီ ဦးစီးသော တပ်ကို သံတမန်အဖြစ် အင်းဝသို့ စေလွှတ်လာသဖြင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက
ကိုးသိန်းသခင်ကို ပြန်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။
အင်းဝတပ်များ ဟံသာဝတီနှင့် စစ်ဆိုင်ထားချိန်တွင် မဏိပူရက အင်းဝကို
အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များမှာ အင်းဝသို့
ပြန်တက်ရပြန်သည်။
အခြေအနေအရ အင်းဝသည် ဟံသာဝတီသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အခြေအနေမပေးတော့ချေ။
ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီသည် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အဖြစ် ထူထောင်ရန် အချိန်ကောင်းစွာရနေတော့သည်။
အင်းဝတပ်များမှာ ပြည်မြို့ကို ကျော်လွန်ပြီး တိုက်ခိုက်လာနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ဟံသာဝတီထီးနန်းသည်
စီးပွားရေး၊ စစ်ရေးကို ကောင်းစွာတည်ဆောက်လျက်ရှိသည်။
ထိုအခြေအနေတွင် ယိုးဒယားနယ်စပ် ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် အဖြူနှင့် အနက်ကျား ဖြစ်နေသော
ဆင်တစ်ကောင်ရှိသည့် သတင်းကို ဗညားဒလဦးအောင်လှ ကြားသိရသည်။

ထို့ကြောင့် သမက်တော်ရှင်ဘုရင်ကို ဆက်သရန် အင်အားအပြည့်အစုံဖြင့် ယိုးဒယားနယ်စပ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ယိုးဒယားနယ်စပ်ရှိ ဆင်မွေးမြူသူ လဝလူမျိုးတို့က ဆင်ကျားကို မရောင်းနိုင်ဟု ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်လှ၏ ဆင်ထိန်း၊ဆင်ဖမ်းများက လဝလူမျိုးတို့ ဆင်ကို တောထဲတွင် လွှတ်ထားခိုက်တွင် ခိုးယူရန် ကြိုးစားကြသည်။

လဝ တို့သည် ဆင်ကို ထူးခလောက်ချိတ်ဆွဲကာ မနီးမဝေးမှ ခလောက်သံနားထောင်လျက် ထိန်းကျောင်းကြသည်။

ဟံသာဝတီဆင်ထိန်းတို့က ဆင်မှ ထူးခလောက်ကို ဖြုတ်ယူကာ ဝါးရုံပင်တွင် ချိတ်ဆွဲပြီး ဆင်ကို ဟံသာဝတီသို့ ယူဆောင်လာကြတော့သည်။

လေတိုက်သဖြင့် ဝါးရုံဖျားမှ ခလောက်သံကို ကြားနေရသော လဝဆင်ထိန်းတို့က ဆင်ရှိသည်ထင်ပြီး အနီးအနားတွင် အမဲလိုက်နေကြသဖြင့် မမိလိုက်ကြချေ။

ယခုတော့ ထိုဆင်ကျားသည် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကတ္တိမင်းထံ ဆက်သရန် ဟံသာဝတီသို့ မကြာမီ ဝင်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

သမိန်ထော ၏ အဝတ်လဲခန်းတော်အတွင်း မောင်းမများက မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို အသေအချာ ဝတ်ဆင်ပေးနေကြ၏။

ဂမုန်းက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မလာသေး။

အစောပိုင်း က ဂမုန်းကို ပြောဆိုခဲ့သည်များကို သမိန်ထော ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

သမိန်ထောသည် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ကတည်းက ဘာမျှ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိသေး။

ရှင်ဘုရင်အဖြစ် ရှစ်လကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့ဘေးပတ်လည်ခစားနေကြသူများအပေါ်တွင် သူ့ဩဇာထက် ဦးအောင်လှ၏ ဩဇာက ပိုမိုညောင်းနေသည်ကို သူသတိထားမိလာသည်။

သို့သော် သူ့ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ဦးအောင်လှ သည် သူ့ကို နန်းတင်ခဲ့သူမဟုတ်လား။

တကယ်တမ်းဆိုလျှင် သူသည် ညောင်ရမ်းမင်းဆက်သွေး။ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သူ။ ရာဇပလ္လင်နှင့် ထိုက်တန်သူ။

သို့သော်..သူ့တွင် ရှင်ဘုရင်ဆိုသည့် နာမည်သာရှိနေသည်။ အင်းဝနှင့် စစ်ရေးကို ဦးအောင်လှနှင့် သမက်စောမြ၊ တလပန်းတို့က ကိုင်တွယ်ထားသည်။

ပြင်သစ်နှင့် ဆက်ဆံရေးကိုအဓိက ကျကျ ကိုင်တွယ်နေသည်မှာလည်း ဟံသာဝတီ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် သူကြွယ်ဘွဲ့ရ ပေါ်တူဂီကုန်သည်အမျိုးသမီး လွီဇာဒီမဲလိုး က ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

လွီဇာ သည် လည်း ဦးအောင်လှ မိသားစုနှင့် အတွင်းကျကျရင်းနှီးသည့်သူ။

သမိန်ထောအနေဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်လိုက်တိုင်း နန်းတော်ကြီးထဲတွင် သူသည် ရှင်ဘုရင်အမည်ခံထားသော အရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်နေသလို ခံစားခဲ့ရသည်။

ထိုခံစားချက်များက ဂမုန်းအပေါ် ပုံကျသွားခြင်း။

“မိဖုရားခေါင်ကြီးကို သွားခေါ်ကြစမ်းပါဦး”

နန်းတွင်းသူ တစ်ဦးက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။
ခဏအကြာတွင် ဂမုန်းဝင်လာ၏။
လက်အုပ်ချီလျက်။
“မောင်ကြီးကို...မကိုဋ်တော် မြန်းဖို့က နှမငယ်ဂမုန်း ပြင်ဆင်ပေးမှဖြစ်မှာမို့”
သမိန်ထော၏ အသံက အစောကနှင့်မတူ။ နူးနူးညံ့ညံ့။
ဂမုန်းက ခေါင်းညိတ်လျက် ခုံပေါ်တင်ထားသည့် မကိုဋ် ကို ယူကာ အနားသို့ ကပ်လာသည်။
“မောင်တော်ဘုရား...ဦးခေါင်းတော်ကို နှိမ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်..ဘုရား”
ဂမုန်းအသံက တိုးလျလျ။

.....
၁၇၄၁ ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်။
သမိန်ထောဗုဒ္ဓကတ္တိ၏ ဆင်ကျားတော်ဆက်သခံပွဲ နှင့် ဆင်ကျားရှင်ဘွဲ့ယူ အခမ်းအနားမှာ ညနေစောင်း
အချိန်တွင် ပြီးဆုံးသွားသည်။
ဦးအောင်လှ ၊ အခွန်ဝန် ဦးကို၊ ကျီတိုက်ဝန် ဦးမောင် တို့ ကို ရှင်ဘုရင်က နောက်ထပ် ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးများ
ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။
အခမ်းအနားပြီးသည်နှင့် ဦးအောင်လှ သည် အိမ်သို့ပြန်သည်။
ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲကာ နေဝင်ရိတရောအချိန်တွင် အနီးအနားရှိ လွီဇာ၏ အိမ်သို့
ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။
လွီဇာ၏ အိမ်ပေါ်သို့ ဦးအောင်လှ ရောက်သည့်အခါ လွီဇာနှင့်အတူ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ် မီလပ်တို့က
အသင့်စောင့်နေကြသည်။
အရှေ့တွင် ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း နှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်။
ဦးအောင်လှ က ခုံအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
မယ်ဖူးက ဖန်ခွက်အလွတ်တစ်ခွက်ကို လာချပေး၏။
“အမတ်ချုပ်ကြီး..ငဲ့မယ်နော်”
“နည်းနည်းပဲ..လွီဇာ”
လွီဇာက ဘရန်ဒီပုလင်းကို ကျင်လည်စွာကိုင်တွယ်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ပေးလိုက်သည်။
လွီဇာ၏ လက်ချောင်းလှလှလေးများကို မီလပ် က လိုက်ငေး၏။
ဦးအောင်လှက ခွက်ထဲမှ ဘရန်ဒီကို အနံ့ခံလိုက်သည်။
“ဒါ ဂရက်ပါ(Grappa) လို့ ခေါ်တဲ့ ဘရန်ဒီပဲ..စပျစ်ရည်နဲ့လုပ်တာလေ..အမတ်ချုပ်ကြီး..မြည်းကြည့်ပါဦး”
ဦးအောင်လှက ဘရန်ဒီကို တင့် ငုံလိုက်ပြီး ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။
“ကဲ..ပြောပါဦး..အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ”
“သူ့ကိုတော့ အမတ်ချုပ်ကြီး သိမှာပါ”
“သိတယ်လေ..ဟိုတခါ ဟံသာဝတီကိုလာဖူးတဲ့ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ပဲ..ဘာဖြစ်လို့လဲ..လွီဇာ”

“သူက အခု ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ် မွန်စီယာပူအယ် ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပြန်ဖို့ လုံခြုံရေးသင်္ဘောနဲ့ လာပြန်ခေါ်တာ”

“မွန်စီယာပူအက်အစား ဒီမှာ ဘယ်သူလာမှာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလာဘူး...ဘုရင်ခံချုပ်ဒူပလေ က အပြီးပြန်ခေါ်တာ...ဒီမှာ ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံအနေနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဝီတိုနီကိုပဲ အပ်ထားခဲ့တော့မှာ...ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ဟံသာဝတီမှာရှိတဲ့ ရုံးကိုလည်း ပိတ်သိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်တဲ့”

“ဟာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဒီမှာ ကျုပ်တို့ သူတို့နဲ့ သဘောတူထားတဲ့ လက်နက်ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်လေ”
လွီဇာက မိလပ်ဘက်သို့ ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မိလပ်က သူ့အိပ်ကပ်ထဲမှ စာသုံးစောင်ကို ထုတ်ကာ လွီဇာထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဟံသာဝတီဘုရင်က အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကိုယ်စားလှယ် ဂျိနသန်စမတ် နဲ့ အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဒီစာတွေကို ပြင်သစ်သူလျှို့ဝှက်က ကူးထားနိုင်ခဲ့တယ်”
လွီဇာလက်ထဲမှ စာသုံးစောင်ကို ဦးအောင်လှက ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ပထမတစ်စောင်က သမိန်ထောက ဂျနသန်စမတ်ဆီ ပေးတဲ့စာ...ဘုရင်က အင်္ဂလိပ်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ချင်တဲ့အကြောင်းမျိုးရေးထားတယ်..ဘယ်လိုအခြေနေမှာဖြစ်ဖြစ် အပြန်အလှန်ကူညီကြဖို့ ကတိကဝတ်တွေတောင်းထားတယ်..ဒုတိယစာက စမတ်က ဘုရင်ဆီ ပြန်ပေးတဲ့စာ..နောက်ဆုံးစာကတော့..မကြာခင်မှာ စမတ်ကို ဟံသာဝတီရဲ့ ရေဝန်ရာထူးခန့်အပ်ပြီး နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေကို အခွန်ကောက်ခိုင်းမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးထားတဲ့စာပဲ...သင်္ဘောတစ်စင်းကိုတောင် စမတ်ကို ပေးဦးမှာတဲ့လေ”

ဦးအောင်လှက စာများကို သေချာဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုံသွားသည်။

“သူ..ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ..အမတ်ချုပ်ကြီး...အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်ဟာ အခုချိန် ဥရောပမှာ စစ်ဖြစ်လုဆဲအခြေအနေပါ..ဒီအချိန်မှာ ဟံသာဝတီကို လက်နက်ကူညီဖို့ စာချုပ်ထားတဲ့ ပြင်သစ်တွေကို ကျော်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကိုယ်စားလှယ်ကို ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်ခန့်လိုက်တာကို..ဘုရင်ခံချုပ်ဒူပလေက အတော်ဒေါသထွက်နေတယ်”

“ဒီစာက တရားဝင်တော့ အမိန့်မထွက်သေးဘူး..မဟုတ်လား”

“ဗြိတိန်ဝန်ထောက် ဗညားအရိန္ဒမ ဆီမှာ သမိန်ထောတံဆိပ်နဲ့ အမိန့်ရောက်နေပြီလို့ ကြားရတယ်..မကြာခင် ဒီအမိန့်ကို ထုတ်မှာသေချာတယ်..အမိန့်အတည်ဖြစ်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်နဲ့ ဆက်ဆံရေးက အဆုံးသတ်ပြီပဲ”

ဦးအောင်လှက ဘရန်ဒီ ကို တခွက်လုံးကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်သည်။

“မိုးကုန်ရင်..အင်းဝနဲ့စစ်ပြင်ကြရတော့မှာ...ပြင်သစ်ကပေးမယ့်

လက်နက်တွေအမြန်ရောက်ဖို့လိုတယ်...ဒီကိစ္စ ရှင်ဘုရင်ကို ကျုပ်ဝင်တွေ့ပြီး ရှင်းပေးပါ့မယ်လို့ သူတို့ကို ပြောပေးပါ”

လွီဇာက မိလပ်ကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးဖွဲဖွဲလေးများ ကျလာ၏။

“မနက် ကျုပ်..ရှင်ဘုရင်နဲ့ ဝင်တွေ့မယ်..လို့ဇာ...အခုတော့ ကျုပ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးအောင်လှက လို့ဇာနှင့် မိလပ်ကို နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်သွားသည်။

မိလပ်စ်က ဘရန်ဒီတစ်ပက်ကို ထပ်ငဲ့လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကတော့..ပြင်သစ်နဲ့ ဟံသာဝတီဆက်ဆံရေးကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်”

“အဆင်ပြေမှာပါ...ပထမတစ်ခါ ဘရူနိုနဲ့ တွေ့တုန်းကလည်း ရှင်ကူညီပေးလိုက်လို့ ကျွန်မတို့

ဆွေးနွေးပွဲက ပိုအဆင်ပြေသွားတာ..အခုလည်း ရှင်ကူညီနိုင်တာ ရှိရင် ကူပါဦး”

“မွန်စီယာဘရူနို ကို ဟံသာဝတီက အခြေအနေကို သေချာရှင်းပြဖို့လိုပြီလို့

ကျွန်တော်အကြံပေးပါရစေ..ဘရူနိုကတဆင့် ဘုရင်ခံချုပ်ဆီ ဒီသတင်းက

ရောက်သွားဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို လို့ဇာရဲ့ သံတမန်ခန့်လိုက်လေ..ကျွန်တော် သေချာရှင်းပြပေးမှာပေါ့..ဘုရင်ခံချုပ်အထိ

ပေါက်ဖို့လည်း တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့..လို့ဇာရဲ့...ခင်ဗျားအတွက်ဆို ကျွန်တော်က ဘုရားသခင်ထိ အယူခံဝင်ပေးမှာပါ”

မိလပ် စကားကြောင့် လို့ဇာက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မရယ်ဖြစ်တာကြာပြီ...ရှင်နဲ့တွေ့တိုင်းတော့...ရယ်မိတယ်..မိလပ်”

“ကျွန်တော်က သခင်မရဲ့ လူရွှင်တော်လည်းဖြစ်ပါတယ်ဗျ..ကျွန်တော့်သခင်မ ပျော်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

မိလပ်က ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့သည်။

“ခုန လို့ဇာပြောမှ..သတိထားမိတယ်..လို့ဇာ မျက်လုံးတွေက အမြဲတမ်းတစ်ခုခုကို ဆွေးနေသလိုလို

သတိရနေသလိုလိုလို့ ကျွန်တော်ခံစားရတယ်..အင်းဝသားလေး တစ်ယောက်ယောက် နဲ့

လွမ်းစရာဇာတ်လမ်းဟောင်းလေးတွေများ ရှိခဲ့သလားဗျာ”

လို့ဇာက ဖန်ခွက်ကို စောင့်ချလိုက်သည်။

“ရှင်...ကျွန်မကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေတာလား..စောင့်ကြည့်ခံရတာကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး...မိလပ်..

ပြီးတော့ ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး”

လို့ဇာအသံက ခပ်တင်းတင်း။

မိလပ်က ခေါင်းငုံ့ကာ ဘရန်ဒီပုလင်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်...လို့ဇာ...စိတ်ထိခိုက်သွားစေမယ့်မေးခွန်းမှန်းမသိလို့ပါ”

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။

သူတို့ နှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး..လို့ဇာ..ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သော ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်လူငယ်လေးကို လို့ဇာက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုးတွေ သည်းနေတယ်လေ။”

“အင်း..ရပါတယ်..ကျွန်တော် ပြန်သင့်ပြီထင်တယ်..ကျွန်တော်ရှိနေရင် လွီဇာ ကို ပိုပြီး

စိတ်အနှောက်အယှက်ပေးမိနေဦးမယ်”

လွီဇာကပါ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ဒီဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းနဲ့ ရှင်က ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့လေ”

မိလပ် မျက်လုံးများက အရောင်လက်သွားသည်။

“ထိုင်စေချင်ရင် ထိုင်ပါ့မယ်”

နှစ်ဦးလုံး ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လွီဇာက ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး မိလပ်ထံ ထိုးပေးလိုက်၏။

“ပိတ်လှောင်ခံထားရသလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မစိတ်တွေက ရှင်နဲ့အတူရှိချိန်ဆို ခဏတော့

လွတ်လပ်သလိုခံစားရတယ်..အဲ့ဒါကို ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်းအတူတူပါပဲ...ကျွန်တော် ဟံသာဝတီနဲ့ ပြင်သစ်ဆက်ဆံရေးကို ဘာလို့

အဆင်ပြေစေချင်လည်းသိလား...လွီဇာ ရှိတဲ့ ဟံသာဝတီကို ခဏခဏ လာချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် မယ်ဖူးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မယ်ဖူး..အိပ်တော့မလို့လား”

“မိုးတွေ တအားရွာရင် မြတ်ဝါ က စိတ်ပြန်ပြန်ဖောက်တတ်လို့...ဒီည သူ့ဘဲမှာ

သွားအိပ်ပေးမလားလို့ပါ..မမလွီဇာ..ဘာများ လိုသေးလဲ”

“ညစာအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါဦး...ညွှတ်သည်ပါ စားမှာ”

“ဟုတ်..ဟိုဘက်အခန်းမှာ အကုန်..အဆင်သင့်ပါပဲ”

“အေး..အဲ့ဒါဆိုလည်း သွားအိပ်လေ..ခြံတံခါးလည်း သေချာပိတ်ဦး”

မယ်ဖူးက ခြေလှမ်းဖွဖွဖြင့် ပြန်ထွက်သွား၏။

ကွယ်လွန်သူ မြို့ဝန်ဟောင်းဦးသာလှ ၏ သမီးငယ်မြတ်ဝါမှာ

မိသားစုလိုက်အသတ်ခံလိုက်ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် စိတ်ဖောက်သွားသည့်အပြင် သရက်တပင်ရွာတွင်

မြားမှန်ခဲ့ဖူးသည့်ဒဏ်ကြောင့် ခြေတစ်ဖက်ပါ မသန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မြတ်ဝါကို လွီဇာကပင် ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ပေးထားခဲ့၏။

မိလပ် နှင့် လွီဇာ တို့ ၏ သောက်လက်စ ဘရန်ဒီပုလင်းမှာ တဝက်ကျော်ပင် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။

လွီဇာက စကားပြောနေရာမှ ထသွား၏။

“ရော့...မနှစ်က သေနတ်ပစ်သင်တော့ ရှင် ကျွန်မကို ပေးခဲ့တဲ့ ပုဝါ..ကျွန်မ ပြန်ပေးဖို့ မေ့နေတာ”

လွီဇာက မိလပ်ကို ပုဝါအဖြူလေး ကမ်းပေးသည်။

မိလပ်က ပုဝါလေးကို ယူကာ နမ်းလိုက်၏။

“လွီဇာ ဆီမှာ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့တာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်လေ..အဲ့ဒါ ဒီည ပြန်ပေးဦး”

လွီဇာက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဘာလဲ..ဟိုပစ္စတိုသေနတ်က ရှင်ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးတာဆို”

မိလပ်စ်က ထိုင်နေသော ခုံကို မကာ လွီဇာ အနီးသို့ ပူးကပ်လိုက်သည်။
လွီဇာက နားမလည်သလိုကြည့်နေ၏။
“ပစ္စတိုမဟုတ်ဘူး.. လွီဇာဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာက..ကျွန်တော့် အသဲနှလုံးလေဗျာ....ကျေးဇူးပြုပြီး..အဲ့ဒါ ကို
ဒီည ပြန်ပေးနိုင်မလား”
ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်လူငယ်၏ ရွှေရောင်ဆံပင်ခွေခွေတို့က လွီဇာ မျက်နှာနားသို့ နီးကပ်လာသည်။
ဝင်သက်နွေးနွေးများမှာ ဘရန်ဒီရနံ့ဖြင့် သင်းပျံ့နေ၏။
လွီဇာ၏ နှုတ်ခမ်းများက ပွင့်တဝက် ဟတဝက်ဖြင့်။
ဩဂုတ်လမို့ မုတ်သုတ်မိုးလက်ကျန်က သည်း၏။ထန်၏။
မိလပ်၏ ရင်ဘတ်အမွှေးကြမ်းကြမ်းများကြား မှ လွီဇာ၏ ရှိုက်ညည်းသံသည်
မိုးသံနှင့်အတူ..စည်းချက်ကျကျ။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃)

“မွန်စီယာမိလပ်....မွန်စီယာမိလပ်”

ယမကာနှင့် ရမ္မက်တို့၏ ယစ်မူးမှုဖြင့် ခေတ္တအိပ်ပျော်သွားခဲ့သော မိလပ် နိုးလာသည်။

“အင်း..လွီဇာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးတိတ်သွားပြီ..ရှင်ပြန်ဖို့ သင့်ပြီ..မိလပ်”

လွီဇာက မိလပ်ဝတ်လာသည့် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရမှာလား..လွီဇာ”

“ရှင်က ဧည့်သည်လေ..ပြန်ရမှာပေါ့”

“ဟင်..ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလေ..လွီဇာ..ဒါ ကျွန်တော့်ချစ်သူအိမ်ပဲကိုး”

လွီဇာက မိလပ်ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်လိုက်၏။

“ရှင့်ကို ကျွန်မက ချစ်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ”

“ဟာ...ပါးစပ်က မပြောပေမယ့်လည်း..ဟိုဟာတော့..”

“တော်တော့..မိလပ်..ချစ်ခြင်းတရား နဲ့ သွေးသားဆန္ဒက သက်သက်ဆီဆိုတာ

ရှင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

မိလပ်က ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်ပြီး အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

လွီဇာက ပြတင်းပေါက်ဝရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး အပြင်ဘက် အမှောင်ထုကို ငေးနေ၏။

မိလပ်က လွီဇာ၏ အနားသို့ လာရပ်သည်။

“သွားဆိုလည်း ကျွန်တော်သွားပါ့မယ်..ဒီညကိုတော့ကျွန်တော့်တသက် မမေ့ဘူး..လွီဇာ”

“ပွန်ဒီချယ်ရီဆိပ်ကမ်း ကို ရောက်ရင်... ရှင်မေ့သွားမှာပါ..ကျွန်မကတော့ အခုကတည်းက

မေ့လိုက်ပြီ..ကဲ..သွားတော့..ကျွန်မအိမ်က အစေခံတွေ နိုးလာရင် မကောင်းဘူး”

“ကျွန်တော်သွားပြီနော်”

“ခြံတံခါးကို ခပ်ဟဟပဲ စေ့ခဲ့ပါ”

မိလပ်က အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီး အမှောင်ထုထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လွီဇာက ပြတင်းတံခါးဝမှ တဆင့် အပြင်ဘက် အမှောင်ထုကို ငေးနေသည်။

တံစက်မြိတ်တွင် လက်ကျန် မိုးရေစက်ကလေးတို့ တွဲလဲခိုလျက်။

လွီဇာ ပါးပြင်ပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်စက်တချို့။

“မောင်ကြီးငတုန်ရယ်”

.....
ဦးအောင်လှ ၏ မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။

ဦးအောင်လှ အိမ်တွင် ရောက်နေသော လက်ျာဗိုလ်နှင့် လွီဇာက အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

ဦးအောင်လှနောက်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသီရိသုမာလာစကြာဒေဝီဘွဲ့ခံ ဂမုန်းပါလာသည်။

ဂမုန်း၏ မျက်နှာကလည်း မသာမယာဖြင့်။

ဦးအောင်လှက ကတ္တီပါခင်းထူထူခင်းထားသည့် သလွန်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဂမုန်း..အနောက်ဘက်အိမ်ကိုသွားပြီး..အောင်မြ ကို ပါ ဒီကို လွှတ်လိုက်”

ဂမုန်းက အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ...အမတ်ချုပ်ကြီး”

“မင်းတို့ ရတဲ့ သတင်းမှန်တယ်..လွီဇာ..ကျုပ် နန်းတွင်းဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဟိုအင်္ဂလိပ်ကောင်ကို ရေဝန်ခန့်တဲ့ အမိန့်က အတည်ဖြစ်နေပြီ..အဲ့ဒီ ဂျိနသန်စမစ် ဆိုတဲ့ကောင် က ဒီမနက် ဂျက်ဆီလွန် (သလင်းကြေ၊ ဖူးခက်) က ဝင်လာတဲ့ သင်္ဘောတွေကိုတောင် အခွန်ကောက်နေပြီ”

“ရှင်ဘုရင်လေးနဲ့ရော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တယ်..ကျုပ်ကို ဝင်တွေ့ခွင့်မပေးဘူး..ရသေ့မြို့ဘက်မှာ သမင်လိုက်မယ်ဆိုပြီး

ကျုပ်ရောက်တာနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ...ကျုပ်ပခုံးနဲ့ တင်ပေးခဲ့လို့ ဒင်း ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေတာကို..တောက်”

ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်လှ၏ ညီ ဦးအောင်မြ ဝင်လာသည်။

ဦးအောင်မြသည် အယုဒ္ဓယတွင် ရဟန်းဝတ်ဖြင့် နှစ်ရှည်နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ဟံသာဝတီတွင် သမိန်ထော နန်းတက်ပြီးမကြာမီပင်..ဦးအောင်လှက ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီရှိ လက်ဖွဲ့၊ အင်းအိုင်၊ ဆေးဝါး၊ တိုက်ခိုက်ရေးအတတ်ပညာများကို

လေ့လာလိုက်စားကြသော တောနေရဟန်းအများစု (ရှင်ယောင်စု) မှာ ဦးအောင်မြ နှင့်

ပတ်သက်ကြသည်။

ဦးအောင်မြက အကိုဖြစ်သူ ကို လက်အုပ်ချီလျက် ဝင်လာသည်။

“အောင်မြ..မင်းဆီမှာ ဓါးခုတ်၊လှံထိုး ကျွမ်းကျင်တတ်ကျွမ်းတဲ့ သန်သန်မာမာ ရှင်ယောင်တွေစုရင် ဘယ်လောက်ရနိုင်မလဲ”

“သုံးကျိပ်ကျော်လောက်တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

“အမတ်ချုပ်ကြီး...ဘာလုပ်မလို့လဲရှင့်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ...လုပ်ချင်တာလျှောက်လုပ်နေတဲ့ သာလှကို လုပ်ကြံမှဖြစ်တော့မယ်..ဒင်းက နန်းတော်နဲ့ မတန်ဘူး”

လွီဇာက ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ..အမတ်ချုပ်ကြီး...အခု အင်းဝက ကျွန်မတို့ ဆီ

အချိန်မရွေးစစ်ချီလာနိုင်တယ်..အဲ့ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့်ပြောနေတာလေ..လွီဇာ...ပြင်သစ်ဆီကရမယ့် လက်နက်တွေ ကိစ္စ ပျက်သွားခဲ့ရင်..အင်းဝ ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမှာလဲ..အင်းဝ က လက်နက်အင်အားကို ကျုပ်တို့ ရေရှည်မှာ မယှဉ်နိုင်ဘူး ”

“အင်း..ကျွန်မတွေ့မိတာတစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ... အခုချိန်မှာ အင်းဝကို ယှဉ်ဖို့ရာမှာ ခေတ်မှီလက်နက်တွေထက် ပိုကောင်းတဲ့လက်နက်ကတော့ သမိန်ထော ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာ...မင်းပြောတာ..ငါနားမလည်ဘူး..လွီဇာ”

“အင်းဝသားတွေ စိတ်ထဲမှာ ဟံသာဝတီရဲ့ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာက ညောင်ရမ်းမင်းဆက်ရဲ့ သွေးသား မင်းသားတစ်ပါးပါပဲဆိုတဲ့အတွေးမျိုး ဝင်နေတာက အကောင်းဆုံးစိတ်ဓာတ်လက်နက်ပဲ.. မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို မကြိုက်ကြတဲ့ အင်းဝတပ်တွင်းက အင်အားစုတွေကိုပါ ဟံသာဝတီဘက် စိတ်ယိုင်စေမယ်....အဲ့ဒီအချက်ကိုလည်း သတိထားသင့်တယ်”

ဦးအောင်လှ တွေဝေသွားသည်။

“လွီဇာ ပြောတာကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူတယ်...ဦးရီးတော်”

လက်ျာဗိုလ်က ပါ ဝင်လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“အောင်မြ..မင်းသဘောကရော”

“ကျွန်တော့်သဘောက အကိုကြီးသဘောပါပဲ..အကိုကြီးဆုံးဖြတ်သမျှ ကျွန်တော်လုပ်ပေးမှာပါ”

ဦးအောင်လှက ကွမ်းအစ်ကို ယူကာ ကွမ်းတယာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ယာနေသည်။

အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတံခါးဝတွင် ဂမုန်းက အခြေအနေကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့်နေသည်။

“အင်း..လွီဇာ ပြောတာကို ကျုပ်လက်ခံတယ်..ဒါပေမယ့်..ပြင်သစ်တွေနဲ့ မဟာမိတ်ဆက်ဆံရေးကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“အဲ့ဒါက ကျွန်မ တာဝန်ယူပေးပါ့မယ်...ရှင်ဘုရင်နဲ့အင်္ဂလိပ်တွေကြားမှာလည်း တစ်ခုခု အပေးအယူတော့ ရှိမှာပါပဲ....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ် ရန်ဘက်နှစ်ယောက်ကြား အားပြိုင်မှုကနေ ဟံသာဝတီရဲ့အကျိုးစီးပွားအတွက် အမြတ်ထွက်အောင် လုပ်ရမှာပဲ...ကျွန်မတို့...စိတ်တော့ ရှည်ကြရမယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ..လွီဇာ...ဒီလောက်ဆို ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီ..လက်ျာဗိုလ်က ရှင်ဘုရင်လေးရဲ့ အခြေအနေကို အနီးကပ်နေပြီး သေချာစောင့်ကြည့်ထားပေးပါ..အင်္ဂလိပ်ကောင် စမစ်နဲ့ တွေ့တာပဲဖြစ်ဖြစ်..သဝဏ်ပါးတာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲသိနေအောင်လုပ်ထားပေးပါ..အခုကိစ္စဆို ပြင်သစ်တွေ

ပြောမှ ကျုပ်တို့သိရတာ..အတော်တောင်နောက်ကျသွားပြီ..အခု သူ တောလိုက်ထွက်သွားတာ ကိုယ်ရံတပ်က ဘယ်သူပါသွားလဲ”

“ဈေးငယ်ဗိုလ် နဲ့ အဖွဲ့ပါသွားပါတယ်”

“အိမ်း...မင့် လက်အောက်ငယ်သားတွေကိုလည်း ဘုရင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းကို သတင်းပို့ဖို့ ပြောထားဦး”

“မှန်ပါ”

“ကဲ..ဒါဆို အစည်းအဝေးပြီးပြီ..သွားကြတော့”

ဦးအောင်လှက အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

လွီဇာက အခန်းတွင်းမှ ပြန်အထွက်တွင် သူမ၏ လက်ကို တစုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“ဟင်..မိဖုရားခေါင်ကြီးဘုရား”

ဂမုန်းမျက်လုံးများက မို့အစ်နေ၏။

“ဂမုန်းတို့ အရင်လိုပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံကြရအောင်လား..မမရယ်”

“အင်း..ဂမုန်းသဘောပါ...ဒါနဲ့ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ....ခုနု တို့ပြောနေတာတွေကို နားထောင်နေတာလား”

ဂမုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကဲ..ငါ့ညီမလေး...မင့် မောင်သာလှ ကို မင့်အဖက ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး..ဘာမှစိတ်မပူနဲ့တော့နော်.. အဲ့ဒါကို ငိုနေတာလား”

“ဥယျာဉ်ထဲသွားပြီး စကားပြောကြမလား..မမလွီဇာ”

“အင်း..ပြောလေ”

လွီဇာ နှင့် ဂမုန်းတို့ သည် ဦးအောင်လှသီးသန့်ပြုလုပ်ထားသော အနောက်ဘက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းလာကြသည်။

သစ်ခွပင်များဝေဝေဆာဆာလှနေသောတစ်နေရာမှ ကျောက်ခုံလေးတွင် သူတို့ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဂမုန်းက လွီဇာ ၏ ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်ကာ အိမ်နဲ့ ငိုချလိုက်တော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ..ဂမုန်း..ဘာဖြစ်တာလဲ...မငိုနဲ့တော့လေ...ခုနုက ဂမုန်းအဖက ဘုရင်လေးကို စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာပါ..တကယ်မလုပ်ကြံပါဘူး..မငိုနဲ့တော့”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး..မမလွီဇာရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဂမုန်းမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာများရှိလို့လဲ..ကလေးရယ်..ကိုယ်က မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း အတူ နန်းတော်ပေါ်နေနေရတာပဲ...ဘာများ ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဂမုန်း မပျော်ဘူး..မမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ပြောပါ..မမကို ပြော”

“မောင်ကြီးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သာလှ ဘဝပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်..ဂမုန်းလည်း ဆင်ဝန်ရဲ့သမီး ဂမုန်းပဲ ဖြစ်ချင်တော့တယ်”

“အော်..ဂမုန်းရယ်...မင်းစည်းစိမ်ဆိုတာကို ဟော့ဒီတလောကလုံးက လူတွေက မက်မောနေကြတာ.. မပူမပင်မကြောင့်မကျနေရတဲ့ဘဝကို ဘာလို့များ မပျော်တာလဲ”

“မမလို့ဇာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားဟင်..အခု ဂမုန်းတို့ ဘယ်မှာ ပျော်ရလို့လဲ..အခုပဲ ဂမုန်းအဖက ဂမုန်းလင်ယောက်ျားကို သတ်ဖို့ စီစဉ်တာ ကြားလိုက်ရသေးတာကို”
လို့ဇာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ပြီးတော့....မောင်ကြီးသာလှက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး”

“အင်းလေ..ဂမုန်းရဲ့ သူက ရှင်ဘုရင်ဖြစ်သွားပြီပဲ”

“မဟုတ်ဘူး..ဂမုန်းအပေါ် အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး..ပြီးတော့..သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဂမုန်းနဲ့ အဖတို့အပေါ် တခုခု စိတ်ခုနဲတယ်လို့ ဂမုန်းထင်တယ်...အနီးကပ်ဆုံးနေရတဲ့ ဂမုန်းအပေါ်ကိုပဲ သူက မဲတော့တာ..ပြီးရင်တော့ ပြန်ချော့ပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ဂမုန်း မပျော်တော့ဘူး..မမလို့ဇာ”

“ကဲ..ငါ့ညီမလေး...ဘာမှ စိတ်ထဲမထားနဲ့...သူတို့က တိုင်းပြည်အရေးကို တာဝန်ယူထားကြသူတွေမဟုတ်လား...စိတ်ရှုပ်ထွေးကြတာရှိမှာပေါ့”

“ဂမုန်းက သူ့ကို ချစ်ပါတယ်..ဂမုန်းအရမ်းချစ်ပါတယ်..ဒါ့ကြောင့်လည်း သည်းခံတာပေါ့”

“အင်း...ပျော်အောင်နေပါ..ဂမုန်းရယ်”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာကို အရမ်းပျော်ဖို့ ကောင်းမယ်လို့ အရင်က ဂမုန်း မျှော်လင့်ထားခဲ့ဖူးတယ်.. မမလို့ဇာရော...ချစ်တဲ့သူ ရှိလားဟင်”

ဂမုန်း၏ အမေးကြောင့် လို့ဇာ ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရှိတာပေါ့...အင်း..ရှိခဲ့တာပေါ့..ဂမုန်းရယ်”

“မမရော..သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးဖူးလားဟင်”

လို့ဇာ ပြန်မဖြေဖြစ်။

သစ်ခွပန်းရောင်စုံလေးများ ကြားတွင် သူတို့ တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

.....
သစ်ခွပန်းရောင်စုံလေးများကြားတွင် သူတို့ ဆူညံပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ကန်းပုလွေသံများ၊ ရိုးရာတူရိယာများတီးခတ်သံများကြား စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများ။

ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ကြသော စားပွဲရှည်ကြီးများပေါ်တွင် ကြက်ဝက်များဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကွေ့ရိုးရာ ဟွန်တောင်ထီးဟင်းထုပ်များကို အာရှဖခေါ် သစ်ရွက်ရှည်များဖြင့် ထုပ်ပိုး ခင်းကျင်းထားသည်။

တိုးတက်မှုဓာတ်ရည်ဟုခေါ်သော သစ်သီးယမကာများကိုလည်း အိုးကြီးများဖြင့် ချထား၏။

အုတ်ဖိုတောင်ခြေပတ်လည်ရှိ စုစည်းထားကြသော ကွေ့ရွာများအတွက် အရေးပါဆုံးပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားမဟုတ်။

ကွေ့တို့၏ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိဖြစ်ခဲ့သည့် အင်းဝသား ဗိုလ်မင်း သူရိန်စော နှင့် ကွေ့လူမျိုးတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ်၏ ညီမဖြစ်သူ နားလဲ တို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲပင်။

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်သာမို များ စီတန်းဝင်လာချိန်တွင် ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သာမိုများ၏ နောက်တွင် ကွေ့ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ် ဝင်လာသည်။

ဂုဏ္ဏအိမ်သည် ခေါင်းပေါင်းအဖြူကို ပေါင်းထား၏။ ထူးထူးခြားခြားကွေ့ရိုးရာဝတ်စုံကိုလည်း အဖြူရောင်အပေါ်အောက်ဆင်မြန်းထားသည်။ လည်ပင်းတွင်လည်း ပုတီးကြီးတစ်ခုကို ဆွဲထား၏။

ဂုဏ္ဏအိမ်၏ ဘေးတွင် လက်ရုန်းခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော ငကက် ၊ ငနက် တို့ ညီနောင်။

ဝါးခုံတန်းများအဆုံး အသင့်ပြင်ထားသော နေရာအသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ခဏအကြာတွင် နားလဲက ဂုဏ္ဏအိမ်၏ နဘေးတွင် နေရာယူလိုက်၏။

ကွေ့ရိုးရာခေါင်းဆောင်းပေါ်မှ တွဲလျားကျနေသော အမြိတ်စလေးများအထက်မှ ငွေပြားလေးများက တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

နားလဲက မျက်လွှာကို ချထား၏။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားကျင်းပပေးရသော သာမို က ရိုးရာဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။

ဂါထာဆုံးသည်နှင့် ကာလသားခေါင်းဆောင် က ကန်း ဘူးသီးခြောက်ပုလွေကြီးကို

အချက်ပေးမှုတ်လိုက်၏။

ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောသည် အင်းဝမြင်းခေါင်းအရာရှိတို့၏ ပွဲတက်ဝတ်စုံဖြစ်သော ဖဲအင်္ကျီအနီရောင်၊

တမာခက် သုံးခက်ပါ ပန်းဆိုးခေါင်းပေါင်း၊ ငွေနားဒေါင်းတို့ဖြင့် ခန့်ညားနေ၏။

သူရိန်စော၏ လက်ထဲတွင် ဝါးဖာလေးတစ်ခုကို ကိုင်လာသည်။

နားလဲ၏ ရှေ့တည့်တည့်ခုံတွင် သူရိန်စောက ထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဝါးဖာကို ထဲမှ သစ်ရွက်ဖြင့် ထုတ်ထားသည့် ထမင်းနှင့် တောဝက်သားနှစ်တုံးအနက်

ထမင်းနှင့်အသားတစ်တုံးကို ဖာအဖုံးတွင်ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နားလဲထံသို့ ထမင်းနှင့် အသားတုံးတစ်တုံးကို ခွဲလိုက်သည်။

နားလဲက လက်ဖြင့်ခံကာအလိုက်သင့် စားလိုက်၏။

ကွေ့ရိုးရာအရ လင်ယောက်ျားက မယားဖြစ်သူကို တသက်လုံး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးတော့မည်ဟူသည်

ကတိ သည် ပြီးမြောက်ပြီဖြစ်သည်။

သတို့သမီးက ဖာအတွင်းကျန်ရှိသော အသားတစ်တုံးနှင့် ထမင်းကို သူရိန်စောထံ

ပြန်လည်ခွဲကျွေးလိုက်သည်။

လင်ယောက်ျားရှာဖွေလူဆောင်လာသည့် အစားအစာကို မျှဝေစားသုံးကြမည်ဟူသည့် သစ္စာသည်

တည်ခဲပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့....ဂုဏ္ဏအိမ်ငယ်”

အခမ်းအနားကျင်းပနေရာ ဂုဏ္ဏအိမ်၏ ခြံဝန်းရှေ့မှ အသံ။

ဓားလုံလက်နက်များ ကိုင်ဆောင်လာကြသော လူတစ်အုပ်။ဂုဏ္ဏအိမ်က ရုတ်တရက်

မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

ငကက် ငနက်တို့ က လက်ထဲမှ ဓားလွတ်များဖြင့် ဂုဏ္ဏအိမ် ရှေ့တွင် ကာရပ်လိုက်ကြ၏။
အခမ်းအနားအတွင်းမှ ကွေ့လူမျိုးများမှာ ရုတ်တရတ်မို့ အံ့သြသင့်နေကြသည်။
လူအုပ်၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အသက်ခပ်ကြီးကြီး၊ မွန်ဆံပင်ပုံစံဖြင့်။
“ကျုပ်...မတ္တရာအအုပ်အချုပ်..သွေးသောက်ကြီး ထော်ကန်ပဲ”
“ငါတို့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေတာပါ..နင်တို့ကို မဖိတ်ထားပါဘူး..ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
ဂုဏ္ဏအိမ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ပြောလိုက်သည်။
“ကျုပ်သိတယ်”
“ဒါဆိုလည်း သူများ မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန်မရိုင်းစိုင်းနဲ့လေ..ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ”
“တချိန်လုံး တောထဲမှာ ခိုနေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကွေ့တွေကို ဒီအချိန်လာဖမ်းမှ ဖြစ်မှာမို့
လာရတာပဲ..ခင်ဗျားတို့ လက်နက်ချလိုက်ပါ..ကျုပ်တို့ မတ္တရာမွန်အစုက လူအင်အား သုံးရာနဲ့ ခင်ဗျားတို့
ရွာကို ဝိုင်းထားပြီးပြီ”
“နင်တို့ ဘာကိစ္စ ငါတို့ကို ရန်လာရှာတာလဲ..နင်တို့နဲ့ ငါတို့ ရန်ဘက်မဟုတ်”
“ရန်ဘက်မဟုတ်ပေမယ့်..ခင်ဗျားတို့ကွေ့တွေက စစ်မှုထမ်း၊ အခွန်အတုတ်အားလုံးကို
မပေးမဆက်နေတယ်..အဲ့ဒီဒဏ်ကို မဆီမဆိုင် ကျုပ်တို့ မတ္တရာမွန်ရွာတွေက ခံနေရတယ်..ခင်ဗျားတို့
အစား ကျုပ်တို့ ဆီက လူအင်အားရော၊ အခွန်ပါ တိုးကောက်ခံနေရတယ်ရော...ခင်ဗျားတို့ သူပုန်တွေကို
အင်းဝမင်းလက်ကို အပ်မှ ကျုပ်တို့ သက်သာမယ်”
ဂုဏ္ဏအိမ်က ရယ်လိုက်သည်။
“ကွေ့တွေကို ဖမ်းလိုက်တော့ရော..အင်းဝမင်းက ခင်ဗျားတို့ကို စစ်မှုထမ်း၊ အခွန်ထမ်း လျော့ပေးမယ်လို့
ထင်နေလား..သွေးသောက်ကြီး”
သူရိန်စောက ထော်ကန်ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။
“ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော..ခင်ဗျားကပါ သူပုန်တွေနဲ့ အလိုတူအလိုပါပေါ့လေ”
“ကျုပ်တို့က ဘဝတူတွေပါ..ထော်ကန်..ဒီမတ္တရာတဝိုက်က မွန်တွေရော၊ ကွေ့တွေရောက
အင်းဝနန်းတော်အတွက်..အခွန်တွေလည်းပေးရ..စစ်ဆိုလည်း လိုက်တိုက်ပေးရတယ်..အခုလည်း
အင်းဝဘုရင်အတွက် အချင်းချင်းသတ်ဖြတ်ပေးကြဦးမယ်..
ကျုပ်တို့ချင်းဘယ်လိုသတ်သတ်..နန်းတော်ကတော့ ပွဲလန်းမပျက်ပါဘူးဗျ..သူတို့ ကတ္တပါ
ရွှေခင်းအတွက် ကျုပ်တို့အချင်းချင်း အသက်နဲ့ ရင်းကြတော့မှာလား”
သူရိန်စော စကားကြောင့် ထော်ကန် တွေဝေသွားသည်။
“အပိုတွေပြောမနေနဲ့..ဗိုလ်မင်း..ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ တအုပ်လုံးကို ဝိုင်းထားပြီးသွားပြီ”
“သေချာလို့လား...အကြပ်ကြီးရဲ့”
ထိုအချိန်တွင် ဂုဏ္ဏအိမ်၏ အနောက်ဘက်မှ လူနှစ်ဦးထွက်လာသည်။
ထော်ကန်က တအံ့တသြရေရွတ်လိုက်၏။
“ဘယ်ကျော်”

အကြပ်ကြီးထော်ကန်လက်အောက်မှ အကြပ်ဘယ်ကျော် သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လျက်။
ဘယ်ကျော်သည် ရွာကို ဝိုင်းထားသည့် မတ္တရာမွန်တပ်၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထားခဲ့သူ။
ဘယ်ကျော်၏ နောက်တွင် နားလဲ။
မင်္ဂလာပွဲဝတ်စုံအပြည့်အစုံဖြင့်လက်ထဲတွင် မြှားတံတပ်ထားသော ဒူးလေးတစ်လက်။
ဘယ်ကျော်၏ ကျောကုန်းကို ဒူးလေးဖြင့် တည့်တည့်မတ်မတ်ချိန်ထားလိုက်သည်။
“ကျွန်မတို့က လူအင်အားလေး သုံးလေးဆယ်နဲ့ ရွာထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး မင်္ဂလာပွဲ လာလုပ်မယ်လို့ ရှင်တို့
ထင်နေတာလား...သွေးသောက်ကြီး”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၄)

.....
“ကဲ..လက်နက်ချလိုက်ပါ..သွေးသောက်ကြီး”

သတို့သားသူရိန်စောက သူနေရာတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သွေးသောက်ကြီးထော်ကန်မှာ တွေဝေနေ၏။

“ဟော့ဒီ အုတ်ဖိုတောင်ခြေက ရွာပတ်ချာလည်မှာ ကျုပ်တို့ ကွေ့တွေ ဝိုင်းထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက
မယုံဘူးလား”

နားလဲက ဒူးလေးကို ငကက်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော

ဘူးသီးခြောက်ကန်းပုလွေကို ယူကာ မှုတ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ဟိုမှသည် တောတောင်ပတ်ချာလည်မှ အချက်ပေး ပုလွေသံများ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဒါ ကွေ့လူမျိုးတွေရဲ့ အချက်ပေးစနစ်ပဲ..ထော်ကန်...စစ်ပွဲထဲ သူတို့ချင်းသာ နားလည်တဲ့

အချက်ပေးသင်္ကေတပဲ..ခင်ဗျား လက်နက်မချရင်..သူ နောက်တခေါက် ပုလွေကို

ထပ်မှုတ်လိမ့်မယ်..အဲ့ဒီ တေးသွားက ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ခင်ဗျားလူတွေအားလုံးကို

သတ်ပစ်လိုက်ဖို့ အမိန့်ဖြစ်လိမ့်မယ်..နားလဲ ဟာ ကွေ့တပ်တွေရဲ့ မိန်းမတပ်မှူးတစ်ယောက်ပဲ..သူ့အမိန့်ကို

တပ်သားတွေ နာခံလိမ့်မယ်”

သူရိန်စောက ခပ်အေးအေးပင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတိုင်းလည်း ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို သတ်မှာမဟုတ်လား”

ဂုဏ္ဏအိမ်က ငကက် လက်ထဲမှ ဒူးလေးကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒူးလေး မြှားတံ ကို

တောင်ဘက်ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဟာ ငတ်လွန်းလို့၊ မခံနိုင်ကြလွန်းလို့ အင်းဝနန်းတော်ကို ပုန်ကန်နေကြတာ... ကျုပ်တို့ရဲ့

မြှားတံတွေက ကိုယ့်လို ဘဝတူတွေကို ပြန်ချိန်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျ..အင်းဝနန်းတော်ကိုပဲ

ဦးတည်ချိန်ရွယ်ထားတာ..ဒီတော့..ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး..ကျုပ်တို့ ကွေ့ထုံးစံအရ

မင်္ဂလာပွဲလာတဲ့ အထူးဧည့်သည်တွေအဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်...ကဲ..ကျန်တဲ့သူတွေ လက်နက်တွေ

ပြန်သိမ်းဟေ့..ဒီက ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံဖို့ စားစရာသောက်စရာတွေ

ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ကြ..ကဲ..ထိုင်ကြပါ”

ဂုဏ္ဏအိမ်က နားလဲအနားတွင် ရပ်နေသော အကြပ်ဘယ်ကျော် ကို ပုခုံးဖက်ကာ ဝါးခုံတန်းတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

သွေးသောက်ကြီးထော်ကန်နှင့် ကျန်သူများလည်း ခုံတန်းများတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဂုဏ္ဏအိမ်က ထော်ကန်၏ နဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တိုးတက်မှုဓာတ်ရည် ဟုခေါ်သည့် သစ်သီးစိမ်အရက်ကို ကမ်းလိုက်၏။

“ဪ..ကျုပ် အရင်သောက်ပြပါ့မယ်..မိတ်ဆွေအသစ်ကြီးရေ”

ဂုဏ္ဏအိမ်က အရက် ကို မော့သောက်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်သူရဲ့ လက်အောက်ခံမှ မဟုတ်ပဲ..ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ခလေးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သောက်ရတဲ့ အရက်တစ်ခွက်ပါ...သွေးသောက်ကြီး..ဒီအရသာကို ကျွန်တော်တို့ ရသလို..ခင်ဗျားတို့ မတ္တရာမွန်တွေလည်း ရစေချင်ပါတယ်”

ထော်ကန်က အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ကွေ့နဲ့ မွန် တသွေးတည်း တသားတည်းပူးပေါင်းပြီး..ဟော့ဒီ မတ္တရာအုတ်ဖို ကနေ အခိုင်အမီးနဲ့ နေရင် အင်းဝ မကလို့ စကြဝတေးမင်းလာလည်း ပြန်တိုက်နိုင်ပါတယ်..ဘယ့်နှယ့်လဲ”

ထော်ကန်က သူ၏ လက်ရုံးဖြစ်သော ဘယ်ကျော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်ကျော်က သဘောတူကြောင်းပြလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့မှာလည်း အင်းဝ က စစ်သည်၊ စစ်စရိတ်၊ အခွန်အတုပ်တွေနဲ့ လူတွေက အတော်စိတ်ညစ်နေကြပါပြီ...ကွေ့တွေနဲ့အတူတူ...လွတ်လပ်တဲ့ဘဝတွေဆီ ချီတက်ကြတာပေါ့..ကဲ.. မင်္ဂလာဆောင်စရာရှိတာ..ဆက်ဆောင်ကြပါ..ကျန်တဲ့ကိစ္စကို မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”
ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောက နားလဲ ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။
နားလဲ က တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး..သတို့သမီးနေရာတွင် ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့၏။

.....
၁၇၄၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

အင်းဝ ၊ အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်။

မဏိပူရဘုရင် ဂါရုဏ်နာဇာန်က သံတမန်အဖြစ် စေလွှတ်လိုက်သော စစ်သူကြီး ချန်ဒရာမော်နီသည် အင်းဝဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ဝင်ရောက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ညီလာခံစတင်မည့် နန်းတော်ဥကင်သဆောင်ရှေ့ထိ ဝေါစီးသွားခွင့်မရှိသဖြင့် ချန်ဒရာမော်နီ မှာ လမ်းလျှောက်ရန်ပြင်ရတော့သည်။

ချန်ဒရာမော်နီက ကသည်းစစ်ဘောင်းဘီကို ဒူးဆစ်အထိရောက်အောင် ခေါက်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် နန်းတော်တွင်း ခြေသလုံးခန့်ရောက်နေသော ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

၁၇၄၁ တွင် မိုးများနေ့စဉ်ရက်ဆက်ရွာသွန်းသည့်အပြင် အင်းဝမြို့ပတ်ချာလည်ရှိ တာတမံစနစ်များမှာ အားနည်းလာသဖြင့် အင်းဝမြို့တစ်မြို့လုံး ရေကြီးလျက်ရှိသည်။

အမြင့်ပိုင်းတွင်တည်ဆောက်ထားသည့်အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်၏ ကြမ်းပြင်ထိပ်ပင် ရေက ရောက်နေသည်။

ချန်ဒရာမော်နီ နှင့်အဖွဲ့ နန်းဆောင်ပေါ်သို့ တက်သည်နှင့် ကိုးသိန်းသခင် ဦးဆောင်သော အဖွဲ့က ကြိုဆိုကာ နေရာချပေးထားကြသည်။

မကြာမီပင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် မိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာရာဇိန္ဒာဓိပတိဒေဝီ၊

မြောက်နန်းမိဖုရားမဟာရာဇာဓိပတိဒေဝီ လင်ဇင်းမိဖုရားတို့ ခြံရံလျက် ညီလာခံထွက်လာသည်။

သူတို့၏ နောက်တွင်ပါလာသည်က မဏိပူရမင်းသမီး နီလာခမ်း နှင့် သားတော်များဖြစ်သော

မင်းသားမောင်ဖြူ၊ မောင်မင်းတို့မှာ ရာဇပလ္လင်၏ နဘေးအထူးနေရာတွင် နေရာယူလိုက်သည်။

မဏိပူရဘုရင် ဂါရုဏ်နာဇာဓိပတိ အမတ်တော် ပုပ္ပါးမင်းသမီး နီလာခမ်းနှင့် တူတော်များကို သံတမန်

ချန်ဒရာမော်နီမှတဆင့် ပြသပေးရန်တောင်းဆိုသဖြင့် ပြသရခြင်းဖြစ်သည်။

မဏိပူရကသည်းတို့ ကျူးကျော်လာချိန်တွင် နီလာခမ်းနှင့် သားတော်များကို အင်းဝဘုရင်မှ

အန္တရာယ်ပေးမပေးကို သိချင်သည့်အတွက် တောင်းဆိုခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ချန်ဒရာမော်နီ သည် ဂါရုဏ်နာဇာဓိပတိ လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့် ချည်ထည်များကို ဆက်သသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကလည်း ဂါရုဏ်နာဇာဓိပတိအတွက် ရွှေတဘက်၊ ရွှေအင်္ကျီ၊ ရွှေထမီ၊ ရွှေခြေနင်းတို့ကို

လက်ဆောင်အဖြစ်ပြန်ပေးရသည်။

တနည်းအားဖြင့် တချိန်က အင်းဝလက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့သော မဏိပူရမှာ ယခုအခါ အင်းဝနှင့်

အဆင့်အတန်းတူ နိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ် အင်းဝကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းလိုက်ခြင်းပင်။

သံတမန်အဖွဲ့ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ဥယျာဉ်တော်အတွင်း အထူးညီလာခံ ခေါ်ယူခဲ့သည်။

ထိုညီလာခံတွင် မင်းဆရာဘုန်းကြီးများဖြစ်သော အရှင်ညာဏသာရ၊ ရွှေကြာပင်တိစိဝရိတ်ဆရာတော်၊

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး ဦးဖြိုး တို့ တက်ရောက်ကြသည်။

လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့သော မဏိပူရကို တန်းတူရည်တူအဆင့်ဖြင့် လက်ခံလိုက်ရသဖြင့်

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ မျက်နှာမှာ သိပ်မကောင်းလှ။

“ကဲ..ဘထွေးတော်...ဟံသာဝတီအရေးလျှောက်စရာရှိတယ်ဆို..လျှောက်စေဗျ”

“ဟံသာဝတီနဲ့ စစ်ဆိုင်နေတဲ့ မင်းရဲနရာ ဟာ ခန့်ဖြူခံမြို့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီး ပြည်မြို့သို့

ဆုတ်ခွာလာကြောင်းပါ..အရှင်မင်းမြတ်”

“ဒါဆို ဟံသာဝတီသားတွေက ပြည်ထိ ရောက်နေကြပြီပေါ့”

“မှန်ပါ”

“ဟံသာဝတီက အင်အားဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

“ငါးထောင်ဝန်းကျင်ရှိကြောင်းပါ”

“ငါတို့ တပ်တော်ကို သင်းတို့ နှစ်ဆ အင်အားဖြည့်ပြီး ပြည်ကို ဘထွေးတော်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်

ချီတက်ဖို့ လုပ်ချေလေ”

သတိုင်းမင်းခေါင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မှန်ပါ..အမိန့်တော်ကို ပန်ဆင်ပြီး သေဝံ့ တိုက်ဝံ့ပါတယ်...ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်မျိုးတပ်တွေက ကသည်းစစ်အပြီး ဟံသာဝတီကို တိုက်ရိုက်ချီ..အဲ့ဒီကတဆင့် ပြည်တိုက်ပွဲဆက်လက်ချီတက်နဲ့ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် အနားမရကြသေးပါ..စစ်ပန်းပြီး ဖျားနာဒဏ်ရာရသူတွေပေါလုပါတယ်..အထူးသဖြင့် စစ်သည်များမှာ အနားမရစစ်ချီစစ်တက်လုပ်နေရလို့ စိတ်ဓာတ်တွေ အထူးကျဆင်းနေပါတယ်..ဒီတကြိမ် စုစည်းချီတက်ဖို့ရာ မလွယ်လှပါ”

“ဒါဆိုလည်း ထောင်ပြု၊ ရာပြုမြို့တွေ၊ ရွာတွေဆီ စစ်သည်အသစ် ထပ်ဆင့်ဖို့ လုပ်တော့လေ..ကိုကြီးဖြိုး..ဒါက ခင်ဗျား နန်းရင်းဝန်ကြီးကိစ္စဖြစ်သွားပြီ”

ဝန်ကြီးဦးဖြိုး မှာ မျက်နှာမသာမယာ။

“မှန်ပါ...စစ်သည်စစ်သားဆင့်ဆိုစရာမှာလည်း ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပါပြီ..ယခု အင်းဝ ရေရှုံးကြီးတက်နေတဲ့အရေးမှာလည်း မာန်အောင်တံခါးဆည်ဖို့တဲ့အခါ မြို့က အသည်သားအုပ်စုကိုပါ အတင်းအကြပ်လုပ်အားပေးခေါ်ယူခိုင်းနေရကြောင်းပါ”

“အရင် နန်းသစ်တည်တုန်းက မတ္တရာအုပ်ဖိုအစုဘက်က ကွေ့မွန်တွေကရော ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ” ကိုးသိန်းသခင်နှင့် ဦးဖြိုးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မတ္တရာ၊ အုတ်ဖိုက ကွေ့မွန် တစ်စု က အင်းဝထံ အခွန်အတုပ်၊ စစ်သည်ဆင့်ဆိုအားလုံးကို မလိုက်မနာ ထောင်ထားနေကြပါပြီ...ဘုရား”

“ဟာ..ဘယ်လိုကွယ်”

ဥယျာဉ်တော်အတွင်း ကျေးဌာန်သံများမှ အပ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကိုးသိန်းသခင်နှင့် ဝန်ကြီးဦးဖြိုးတို့က အစည်းအဝေးလုပ်ရာ နားနေဆောင်ကြမ်းပေါက်မှ မြင်နေရသည့် ရေများကို သာ ခေါင်းငုံ့လျက် ငေးကြည့်ကြသည်။

“ကဲ..ဘထွေးတော်နဲ့ ကိုကြီးဖြိုး..ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုယ်တော်က စစ်ရေးနဲ့ ပြည်ထဲရေး

အပ်နှင်းထားတာလေ...အခု ကသည်းတွေအရေးပြီးတော့..ဟံသာဝတီအရေးက

ပေါ်လာတယ်..ဟံသာဝတီအရေးကမပြီးသေးဘူး..မတ္တရာကွေ့အရေးက

စနေပြီဆိုတော့..ကဲ..ဘယ့်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ...ဆရာတော်တို့လည်း အကြံပေးကြပါဦး..ဘုရား”

သာသနာပိုင်ဦးဉာဏသာရက သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသည့် ရွှေဒေါက်ချာကြီးကို ချွတ်လိုက်သည်။

“မင်းတရားက သာသနာပြုမင်းတရားကြီးပါ...အင်းဝရဲ့ သာသနာတော်ကြီး တည်တံ့ဖို့ ဒကာတော်ကို ကျုပ် ကူညီမှာပါ....ကျုပ်လက်အောက်မှာ ရဟန်းတွေ သိန်းနဲ့ချီရှိပါတယ်..ဒီထဲမှာမှ တိုင်းပြည်အတွက် လိုအပ်ရင် ကာကွယ်ဖို့ ခါးခုတ်၊ လှံထိုး၊ အစီးအနင်းလေ့ကျင့်ထားတဲ့ ရှင်ကြမ်း၊ရှင်ယောင်တပ်တွေ ကျုပ်မှာ ရှိတယ်..သူတို့အင်အားကို ဒကာတော် သုံးမယ်ဆို အသင့်ပါ”

ရွှေကြာပင်ရဟန်းလှ ဆရာတော်ကမူ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဆရာတော်က ဘာများ မိန့်ချင်ပါသေးလဲ..ဘုရား”

“ကျုပ်တို့က ရဟန်းတွေပါ..ဒကာတော်မင်းကြီး.. စစ်ရေးစစ်ရာဆိုတာ သတ္တဝါတွေ
သေကြမယ့်အရေးကိစ္စပါ..ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့သားတော် ရဟန်းတွေက ကံသုံးပါးနဲ့ ပါဝင်ပြုမူတာမျိုးကို
မလုပ်အပ်လို့ ကျုပ်က ယူဆပါတယ်....ကျုပ်မှာ ပရိယတ္တိ၊ ပရိပတ္တိ သာသနာအတွက်ပဲ
အထောက်အပံ့လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်..ဒကာတော်မင်းကြီး.. ဒီအချိန်မှာ ဟံသာဝတီ နဲ့
စစ်ဖက်မပြုပဲ..ငြိမ်းချမ်းရေးယူထားဖို့သာ အကြံပေးချင်တာပဲ..ကိုယ့်မှာက အင်အားနဲ့
ရန်သူမမျှဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လားမင်းကြီး...ဟံသာဝတီနဲ့ စစ်ရပ်စဲရေး
ကြောင်းလမ်းချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရှေးက ရှင်ဒိသာပါမောက်တို့လိုပဲ ကျုပ် သံတမန်အဖြစ်
ကူညီပေးပါ့မယ်လေ”

ရွှေကြာပင်ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် သာသနာပိုင် ၏ မျက်နှာမှာတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။
“ဒီမယ်..ဒကာတော်မင်းကြီး..တိုင်းပြည် နဲ့ သာသနာတော်အတွက် ရှင်ဘုရင်က လိုအပ်လာရင်
ရှင်ဘုရင်ချီးမြှင့်မြှောက်စားထားတဲ့ ကျုပ်တို့ ရဟန်းတွေမှာ တာဝန်ရှိတယ်...
ဒီလိုအရေးပေါ်နေတဲ့ကာလထဲ...အေးတရားတွေဟောနေမယ့်အစား....ရုပ်ရည်ကလေးဗန်းပြ..မိဖုရား
ဆောင်ထဲ ဆွမ်းခံကြွနေကြတာ သာကောင်းပါတယ်လေ”
မင်းဆရာတော်နှစ်ပါးအကြားမှ စကားအသွားအလာကို မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ရိပ်မိလိုက်သည်။
“မှန်လှပါ....ဆရာတော်တို့ နှစ်ပါးလုံးရဲ့ အဆုံးအမကို တပည့်တော်
ခံယူနာယူပါတယ်..အရှင်မြတ်တို့ဘုရား...ကဲ..ဘထွေးတော်နဲ့ နန်းရင်းဝန်ကြီး..တွေ့ပြီမဟုတ်လား..ကျုပ်
ဆရာတော်တို့တွေက အရေးအကြောင်းဆို အားကိုးရပါတယ်လို့...သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဆီက
အင်အား ဘယ်လောက်များ ရနိုင်မလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဦး”

“ကျုပ်မှာက ပုခန်းကြီးရှင်ပျိုတပ် အင်အား (၅၀၀၀) ရနိုင်ပါတယ်..ဒကာတော်”
“ကဲ..ဘယ်လိုလဲ..ဘထွေးတော်..ဒီလောက်အင်အားရရင် ဟံသာဝတီအရေး ချီလို့ရမယ် မဟုတ်လား”
“သူတို့က ရဟန်းတွေပါ....ကိုယ်တော်..သင့်တော်ပါ့မလား”
သာသနာပိုင် ဦးဉာဏသာရက တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်သည်။
“ဒီမယ်..ကိုးသိန်းသခင်...သူတို့ဟာ ကျုပ်စုဆောင်းထားတဲ့ အင်အားစုတွေပဲ...ရဟန်းလို
ဝတ်ထားကြပေမယ့်...ဓားချတ်၊လှံထိုး၊ အစီးအနင်းမှာတော့ ကြမ်းပေရမ်းပေတွေကြီးပဲဗျ..ကျုပ်က
သူတို့ကို ရှင်ယောင်တပ်၊ ရှင်ကြမ်းတပ်ဆိုပြီးနာမည်ပေးထားသေးတာ..
အတိုက်အခိုက်တင်မဟုတ်..သေသောက်စားတာပြိုင်ဦးမလား..ခင်ဗျား စစ်သည်တွေ မလုပ်နိုင်တာကို
ကျုပ် တပ်က လုပ်ပြလိမ့်မယ်..”

ကိုးသိန်းသခင်က မာနဖြင့် ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားသည်။
“အရှင်ဘုရားက ရဟန်းတန်မဲ့..ဒီလို လူသူစုဆောင်းပြီးတပ်ထောင်ထားတာ
အံ့ဩမိပါတယ်ဘုရား..ဘယ်လိုများ အကြံအစည်းတွေပါလိမ့်”

“ဘထွေးတော်..စကားဒီမှာတင်ရပ်ပါ..သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားဟာ ကျုပ် ရဲ့ထီးနန်းကို ကာကွယ်ဖို့ ဒီအချိန်မှာ ကူညီပေးနေတာ..ဆရာတော်နဲ့ ကျုပ်ကြား အထင်မှားစေမယ့် လျှောက်တင်မှုမျိုးတွေ မလုပ်မိစေနဲ့...ဘထွေးတော်အတွက်ပါ မကောင်းဘူး”

ကိုးသိန်းသခင်က ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ကဲ..အမိန့်တော်ချမယ်...ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်အနေနဲ့ ဟံသာဝတီအရေးမှာ စစ်အင်အားအတွက် သာသနာပိုင်ဆရာတော်နဲ့ မပြတ်တိုင်ပင်ပြီး လူသူစုဆောင်းတပ်ဖွဲ့ရေးကိုလုပ်ပါ.... ကိုကြီးဖြိုး က မြို့တော် ရေကျပြီးတာနဲ့...ဆရာတော်အရှင်မြတ်များကို ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များ ဆပ်ကပ်လှူဒါန်းပွဲ နေပြည်တော်မှာ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားပါ..ဘွဲ့ပေးရမယ့် ဆရာတော်စာရင်းကိုတော့ သာသနာပိုင်ကြီး ဆီက အပါးနှစ်ဆယ်၊ ရွှေကြာပင်ဆရာတော်ဆီက နှစ်ဆယ် နဲ့ ကျုပ်ဆရာတော်ရင်း အရှင်ခဆီကလည်း နှစ်ဆယ် စာရင်းတောင်းလိုက်ပါ..ပြီးရင် မြို့တွင်းပွဲလန်းသဘင်တွေ အလှူကြီးတွေ ပေးပြီး ပြည်သူအများကို ပျော်ရွှင်ပွဲများ လုပ်ပေးရန် ရွှေတိုက်ဝန်၊ မြို့ဝန်တွေနဲ့ စည်းဝေးပြီး ငါ့ကိုယ်တော်ဆီ တင်ပြစေ..ဒါပဲ..ညီလာခံ စဲပြီ..ခဏနေ အကြီးတော်ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ နဲ့ အစုအငမ်းစာရင်းသွင်းဖို့ ကိစ္စတွေ စည်းဝေးစရာရှိတယ်..မောင်မင်းတို့ ပြန်နိုင်ပြီ..ဆရာတော်ရှင်သူများလည်း ကြွနိုင်ပါပြီ..ဘုရား” နန်းတော်အပြင်သို့ သူတို့ ထွက်လာကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်က ဝေါဟာဉ်ပေါ်သို့ တက်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒကာကြီး မင်းခေါင်”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရွှေကြာပင်ဆရာတော်က ကိုးသိန်းသခင်ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“ခုနု ရှင်ဘုရင်ရှေ့မှာ ဒကာကြီး လျှောက်လိုက်တဲ့ ကိစ္စ မှာ ကျုပ်လည်း အလိုတူပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ ဘုရား”

“စစ်ပွဲထဲမှာ ရဟန်းတပ်တွေဝင်တိုက်မယ့်ကိစ္စပေါ့...အခု သာသနာပိုင်ရဲ့တပ်တွေအကြောင်း ဒကာကြီး ဘယ်လောက်သိထားလဲ”

“တပည့်တော်လည်း သူပြောမှ သိရတာပါ..ဘုရား”

ရွှေကြာပင်ဆရာတော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ကသည်းအရေး ဒကာကြီးတို့ ရှုပ်ထွေးနေချိန်ကတည်းက ဘာသာခြားကသည်းတွေ သာသနာကို ထိပါးတာအကြောင်းပြုပြီး သူက လူသူစည်းရုံးနေတာ၊

သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့လူဆိုးလူမိုက်တွေကိုချည်းစုစည်းထားတာ..ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးကို

သင်္ကန်းဝတ်ပေးပြီး ရဟန်းအရည်ခွံခြုံခိုင်းထားတယ်..ခေါင်းဆောင်ကလည်း

မင်းဆရာသာသနာပိုင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတော့ ဘာမှ မပြောရဲမဆိုရဲကြဘူး...သူ့

ရှင်ယောင်၊ရှင်ပျက်တွေက အခု နယ်တွေမှာ

အတော်တန်ခိုးထွားလာကြတယ်..ကျောက်ဆည်ပဲကြီးခင်းက ဟိန်ဘုန်းကြီးခါးပြဂိုဏ်းဆိုလည်း

အတော်ကို ကြီးထွားလာနေပြီ..သူ့ကိုလည်း သာသနာပိုင်ကြီးကပဲ ကာကွယ်ပေးထားတယ်”

“တပည့်တော်က စစ်ရေးစစ်ရာမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတော့ ပြည်ထဲရေး
အဲ့ဒီလောက်မသိပါဘူး..ဘုရား..ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေပြီလား”

“သာသနာပိုင်ကိုယ်တိုင်က ဘုရင်နဲ့ပေါင်းပြီး ဒီလိုဖြစ်နေတော့ ကျုပ်က သာသနာအတွက် စိတ်ပူတာပါ..
လူတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ရဟန်းတွေအပေါ် အမြင်စောင်းလာကြလိမ့်မယ်..အခု
စစ်ရေးအတွက် သာသနာပိုင်တပ်တွေကို ထည့်သုံးတာကို တားမရရင်တောင်..သူတို့ကို
သင်္ကန်းချွတ်ခိုင်းပါ...သူတို့က နဂိုကတည်းက ရဟန်းအစစ်တွေလည်းမဟုတ်ဘူး..တိုက်ရေးခိုက်ရေးကို
သင်္ကန်းတလွှားလွှားနဲ့ လုပ်ကြတဲ့အခါ အကျိုးထက် အပြစ်က ပိုများလိမ့်မယ်...ဒကာကြီး ကို
တစ်ခုမေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ငယ်ဆရာတော် ဆရာတော်ဗုဒ္ဓကုရ် နဲ့ ဒကာကြီးနဲ့က
ငယ်စဉ်က ရာဇဝင်စာပေလေ့လာလိုက်စားဖက်တွေဆို..ဒီကိစ္စအရေးတွေ သူ့ကို
လျှောက်တင်ကြည့်ပါလား... သာသနာပိုင်ကြီး လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာတွေ.. တားဖို့
လိုပြီ..ဒကာကြီး”

“တပည့်တော်မှာက ဒီပတ်ချာလည်စစ်ပွဲတွေအကုန်လုံးကို
ခေါင်းခံထားရတာပါ..ဘုရား..သာသနာတော်ကိစ္စက အရှင်ဘုရားတို့ ရဟန်းအချင်းချင်းပဲ
ပြောကြဆိုကြပါ..လောလောဆယ်တော့...အင်းဝကို ကာကွယ်ဖို့ တပည့်တော် လုပ်စရာတွေ
ရှိနေသေးလို့..ခွင့်ပြုပါဦး..ဘုရား”
ကိုးသိန်းသခင်က လက်အုပ်ချီကန်တော့လိုက်ပြီး ဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

.....
၁၇၄၁ အောက်တိုဘာလ။

မိုးတွင်းကာလကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။

ကိုးသိန်းသခင် သတိုးမင်းခေါင် ဗိုလ်ချုပ်ပြုလျက် မင်းလှကျော်ထင်၊ မင်းထင်မင်းလှ၊ နေမျိုးစည်သူ တို့
ဦးစီးသည့် အင်အား (၁၀၀၀၀) ပါ အင်းဝ တပ်သည် ပြည်မြို့သို့ ချီတက်လာခဲ့သည်။

ထိုတပ်တွင် သာသနာပိုင်၏ ပုခန်းရှင်ယောင်တပ်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ထိုသို့ ပြည်တွင် ဟံသာဝတီနှင့် စစ်ဆိုင်ထားစဉ် သတိုးသီဟသူဦးစီး အင်အား (၂၀၀၀)ရှိတပ်မှာ
တောင်ငူမှတဆင့် ဟံသာဝတီသို့ ချီတက်သည်။

ဟံသာဝတီတပ်များ ပြည်ဘက်သို့ အာရုံစိုက်နေစဉ် သတိုးသီဟသူတပ်မှ ဟံသာဝတီကို ဝန်းရံမည်။

ထိုအခါ ပြည်ဘက်မှ ဟံသာဝတီတပ်များ မြို့ကို ကာကွယ်ရန် ဆုတ်ခွာလျှင် ကိုးသိန်းသခင်တပ်များက
ဒလကြမ်းလိုက်လံတိုက်ခိုက်ကာ ဟံသာဝတီကို ဝိုင်းပတ်ရန် စစ်ရေးအစီအမံရေးဆွဲထား၏။

သို့သော် စစ်ရေးသတင်းပေါက်ကြားသွားခဲ့ပြီး တောင်ငူမှ ချီတက်လာသော သတိုးမင်းခေါင်တပ်မှာ
ကတုတ်ရွာအရောက်တွင် ဟံသာဝတီတပ်၏ ဆီးကြိုချေမှုန်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

သတိုးသီဟသူတပ်မှာ အကျအဆုံးများဖြင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီး လူ(၃၀၀)သာ ပြည်မြို့ရှိ တပ်များနှင့်
လာရောက်ပူးပေါင်းနိုင်တော့သည်။

ဟံသာဝတီနန်းတွင်းတွင် ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထော နှင့် အမတ်ချုပ်ကြီးဗညားဒလ ဦးအောင်လှ တို့ သမက် ယောက္ခမများ အားပြိုင်မှုများရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား အင်းဝမှ စစ်ပြုလာသည့်အခါ ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထော နှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ထားသော အော်စလိုအင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီမှ အာဖရိကန်လူမည်းကြေးစားစစ်သားအချို့နှင့် လက်နက်များ အကူအညီပေးခဲ့ကြသည်။

၁၇၄၁ နှစ်ကုန်ပိုင်းအထိ အင်းဝတပ်များမှာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်မချီတက်နိုင်ပဲ ပြည်မြို့တွင် သာ ခံတပ်ကြီးတည်လျက် ရပ်တည်နေကြရတော့သည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် ဟံသာဝတီသည် ပြည်မြို့အောက်ဘက်ရှိ မြန်မာပြည်အောင်ပိုင်းဒေသများတွင် စစ်အင်အားစုဆောင်းချိန် ကောင်းစွာရလာခဲ့သည်။

ဆိပ်ကမ်းခွန်၊ ကုန်သွယ်ခွန်များကို စနစ်တကျရရှိသောကြောင့် နှစ်နှစ်တာအတွင်း ငွေကြေးအင်အားတောင့်တင်းလာသည်။

အာဖရိကန်ကြေးစားတပ်များ၊ ဆိပ်ကမ်းများမှတစ်ဆင့်ဝင်ရောက်လာသည့် ပေါ်တူဂီကြေးစားစစ်သည်တပ်များကိုဟံသာဝတီဗိုလ်ချုပ်များလက်အောက်တွင် ငှားရမ်းအသုံးပြုလာနိုင်သည်။

အော်စတင်အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီနှင့် သမိန်ထောဘုရင်ကြား ဆက်ဆံရေးတိုးတက်လာပြီး သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိမှာလည်း နန်းတွင်းတွင် ဩဇာတက်လာခဲ့သည်။

ဗညားအဲ၊ဗညားကျော်၊ဗျတ္တကျော် စသော သမိန်ထော ဘက်တော်သား မွန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ အင်အားကောင်းလာသည်။

ဦးအောင်လှ၏ အုပ်စုမှာလည်း အင်းဝစစ်ရေးက အရေးကြီးနေသည့်အတွက် နန်းတွင်း ဩဇာအာဏာပြိုင်ဆိုင်မှုများကို အာရုံမစိုက်ပဲ စစ်ပွဲတွင်သာ အာရုံစိုက်နေခဲ့သည်။

ပြင်သစ်တို့နှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ ခေတ္တမျှ အေးစက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် ဆက်ဆံရေးထူထောင်ထားနိုင်သည့် သမိန်ထောဘုရင် မှာ ပိုမိုအရေးပါလာခဲ့၏။

၁၇၄၂ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် လူ(၄၀၀၀)ပါသော ဟံသာဝတီတပ်ကြီးသည် တောင်ငူကြောင်းအတိုင်း အင်းဝသို့ ချီတက်လာသည်။

တောင်ငူမြို့တွင်းတွင်လည်း အင်းဝဘက်တော်သားနှင့် ဟံသာဝတီဩဇာခံလိုသူများ ဟု နှစ်ခြမ်းကွဲနေကြသည်။

အင်းဝမှာမူ အဓိက နိုင်ငံခြားဝင်ငွေဖြစ်သည့် သန်လျင်၊ ပဲခူး၊ မုတ္တမဆိပ်ကမ်းတို့ကို စွန့်လွှတ်ကာ ကုန်းတွင်းပိတ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ပြည်သူလူထုထံမှ အခွန်ငွေကိုသာ အားကိုးနေရတော့သည်။ ငွေအင်အား၊ လူအင်အား ချွတ်ခြုံကျနေသည်။

ပြည်သူလူထုမှာ စစ်မှုထမ်းလိုက်ပါရသည့်အပြင် ရှင်ဘုရင့်အခွန်အတုပ်များ တိုးမြှင့်လာခြင်း၊ စစ်စရိတ် အိမ်ထောင်စုအလိုက် ပိုမိုထောက်ပံ့လာရခြင်းကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို စိတ်ပျက်နေကြ၏။

တောင်ငူသည် အင်းဝ နှင့် ဟံသာဝတီကြား နယ်စပ်မြို့ဖြစ်နေသည့်အတွက် အချိန်တိုအတွင်း
တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသော ဟံသာဝတီ၏ သတင်းများကိုလည်းကြားနေရသည်။
ဟံသာဝတီဘုရင်သည်လည်း ညောင်ရမ်းမင်းဆက်သွေးပါသူ ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကလည်း
တောင်ငူသားတို့ကို တွေဝေစေသည်။
နောက်ဆုံးတွင် ဟံသာဝတီထောက်ခံသူများက မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။
အင်းဝမှ ခန့်အပ်ထားသည့် အုပ်ချုပ်သူများ၊ အင်းဝထောက်ခံသည့်တပ်များမှာ အစောပိုင်းကတည်းက
တောင်ငူကို စွန့်ခွာကာ အင်းဝသို့ ဆုတ်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။
ဟံသာဝတီတပ်များမှာ တောင်ငူကို ရပြီးနောက် ကိုးခရိုင်တောင်ဘက်တခွင် တံတားဦး၊ သင်ပန်း၊
ပင်းယ၊ ကူတိုးဆိပ် တိုင်အောင် တပ်များ တည်ထားသည်။
ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင်လည်း တောင်တွင်းကြီးအထိ ဟံသာဝတီရေတပ်က စိုးမိုးထား၏။
ဟံသာဝတီတပ်များသည် ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်ကြီးတည်ရာ ပြည်မြို့ကို ပတ်ဝိုက်ကာ အင်းဝနှင့်
အနီးဆုံးသို့ တစ တစ ချဉ်းနင်းလာကြပြီဖြစ်သည်။

.....
“နင်..ဒီတစ်သက် မယားပူမိလို့ ပြီးဦးမှာလား..ငတွန်ငယ်”

ပြည်မြို့ရိုး ခံတပ်ပေါ်မှဆင်းလာသော ကိုးသိန်းသခင်က အဝတ်ဗလာကျောပြောင်ဖြင့်

ဒူးထောက်နေသည့် ငတွန် ကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

“နင် မော်ကြည့်စမ်း....အခု ငါ့ဘေးက သူ့ကို သိသလား”

ငတွန်က မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်ဘေးတွင် လက်အုပ်ချီလျက် ရပ်နေသည့် လူငယ်တစ်ဦး။

ငတွန် သေချာစိုက်ကြည့်သည်။

“မသိပါ..ကိုယ်တော်”

“ဟဲ့..တလောက ချစ်ညိုကြီးတို့ ညီအစ်ကို နင့်ကို အင်းဝအရက်ဆိုင်ထဲမှာ

လာခေါ်တော့..နင်မလိုက်လာပဲ...သူ့ပါလာတာလေ...အခုဆို သူ့ လက်ရည်အစွမ်းကို မြင်သာလို့ ငါက

အင်းဝလှေတပ်မှာ တပ်မှူးရာထူးပေးလိုက်ပြီ.....သူက ရာမညသား..သူလိုလူတောင် အင်းဝ အရေးမှာ

အမှုထမ်းဖို့ ငါ့နားရောက်လာနေတာ...နင့်လို လူစွမ်းလူစရှိတဲ့ ငါ့အိမ်တော်ပါသားက

သွေးကြောင်နေတာတော့..မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့..”

ငတွန်က ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မျိုး သွေးမကြောင်တတ်တာ..ကိုယ်တော်အသိပါ”

“အေးလေကွယ်...ငါသိလို့လည်း နင့်ကို အင်းဝကနေ ပြည်ကို ငါ့လူစုနဲ့ ရအောင် ခေါ်လာရတာပ..အခုဆို

ငါတို့အရှင်သခင် အင်းဝဘုရင်ဟာ အန္တရာယ်ကြုံနေပြီ..မောင်မင်း တို့ လူငယ်လူစွမ်းတွေ

အကူအညီလိုနေတယ်”

“ကျွန်တော်မျိုး..စစ်မတိုက်လိုသေးပါ”

“ဘာလဲ..နင့်မယား ပုထွေး ဟံသာဝတီသားတွေကို မတိုက်ချင်ဘူးပေါ့လေ..ငွေတန်ငယ်..ငါ လုပ်လိုက်ရ ဇတ်ပြတ်တော့မယ်”

“မဟုတ်ပါဘုရား..စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေလို့ပါ”

“ဟဲ့..ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ..ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်အရှင် အတွက် အလိုရှိချိန်မှာ အသင့်ရှိမှပေါ့...အင်းဝ ဟာ နင်တို့ ငါတို့ မျက်စိရှေ့မှာတင် ရန်သူတွေ မီးတိုက်တာ ခံရတော့မှာလား” ငွေတန် တွေဝေနေသည်။

“ချစ်ညိုကြီးက လက်ျာပျံချီတဲ့.....ဟော့ဒီ ဗညားက ဗညားကျန်းတော တဲ့..အခုပဲ အင်းဝဘုရင်က ဘွဲ့ထူးတွေပေးလိုက်ပြီ...သူတို့ လည်း တိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ..နင်ကရော..ဒီငွေတန်ဘဝနဲ့ပဲ လူတကာ လက်အုပ်ချီနေတော့မှာလား..ဒါကြောင့်လည်း ဟံသာဝတီသူဖြစ်နေတဲ့ လွှီဇာမငယ်က...”

“တော်ပြီ..အဲ့ဒါတွေ..ဆက်မပြောနဲ့တော့..ကိုယ်တော်..အင်းဝအတွက် ကျုပ်စစ်တိုက်မယ်ဆို ရပြီမဟုတ်လား”

ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းတံတွေတို့ကို ပစ်ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။

“နင်အခုချက်ချင်း ငါ့ဆီက ဗိုလ်အဖြစ် ခန့်စာကို ယူ...အင်းဝကို လှေနှင့်ဆန်ချေ...ဟိုမှာ မင်းရဲမင်းလှငယ်ထံ ခိုဝင်.. လက်ျာပျံချီချစ်ညို တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး..အင်းဝကို ကာကွယ်လေ..နင့်လက်ရည်ကို ငါယုံစားတယ်ဆိုတာ နင်သေချာမှတ်ထား...နင့်ကို အင်းဝအရောက် ဟော့ဒီက ဗညားကျန်းတော ရဲ့လှေတပ်တွေက လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၅)

“ကိုးသိန်းသခင်တပ် ပြည်ကနေ ဆင်းမလာဘူးဆို ဘယ်နှယ်လုပ် ကြာကြာ ခုခံကြမလဲ...ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ မြို့စောင့်တပ် အင်အားက ငါးထောင်ကျော်ကျော်ပဲရှိတာ...ကိုယ်တော်ကြီးတို့ နန်းတော်ထဲဝင်ပြီး လျှောက်တင်ပေးကြပါဦး”

တပ်မှူးသတိုးမင်းငယ်၏ အသံက စိတ်မသက်မသာဖြင့်။

ဘုရင်၏ အဘိုးလေး၊ ဘရီးတော်များတော်စပ်ပြီး

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေသည့်ဖြစ်သည့်မြင်းမှူးမင်းသားကြီး (၉)ပါးမှာ နှုတ်ဆိတ်နေကြ၏။

သူတို့အားလုံးတွင် ဟံသာဝတီတပ်များကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အကြပ်အတည်းကြီးတစ်ခု တွေ့နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တပ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သော မင်းရဲမင်းလှငယ် က အင်းဝမြေပုံတစ်ချပ်ကို ကိုင်လျက် ဝင်လာသည်။

မင်းရဲမင်းလှငယ်၏ နောက်ဘက်တွင် ငွေတန်လည်း ပါလာ၏။

လူစုထဲတွင်ရှိသော ချစ်ညိုက ငွေတန်ကို တွေ့သောအခါ မျက်ခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကိုးသိန်းသခင်က စာတစ်စောင်နဲ့ လူတစ်ယောက် အင်းဝကို ပို့လိုက်တယ်”

အားလုံး၏ မျက်နှာများ ဝင်းလက်သွားကြ၏။

မင်းရဲမင်းလှငယ်က သတိုးမင်းငယ်နဘေးရှိ သလွန်အလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့...မုဆိုးခြံဗိုလ်ငွေတုတ်...ကိုးသိန်းသခင်က သေနင်္ဂဗျူဟာတစ်ခုနဲ့အတူ သူ့ကို ပို့လိုက်တာ...အင်းဝကို ကာကွယ်တဲ့အခါ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်တဲ့”

အားလုံးက ငွေတုတ်ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်သည်။

“စာထဲမှာတော့ စစ်အင် အသေးစိတ်တွေ ခင်းကျင်းပြထားတယ်...အဓိက ကတော့ ဟံသာဝတီတပ်တွေ အင်းဝကို ဝိုင်းရံခံနေရတာကို မြို့ရိုးထဲကနေ ခံစစ်နဲ့ မနေပဲ တိုက်စစ်နဲ့ ထွက်ပြီး ထိုးဖောက်ဖို့ ပါပဲ”

“ဟာ..ဖြစ်ပါ့မလား..တို့မှာ ရှိတဲ့ အင်အားနဲ့”

“ဗိုလ်မင်းတို့..ဟံသာဝတီတပ်က အင်းဝတစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းရံထားတာ မဟုတ်ဘူး..သူ့ရဲ့ တပ်အင်အားအများဆုံးစုစည်းထားတဲ့နေရာက ကန်ရိုးတံခါးပေါက်တည့်တည့်မှာပဲ..အဲ့ဒီမှာ ဟံသာဝတီက တပ်မှူး ပျတ္တကျော် ထိုင်တယ်...သူတို့ဟာ ကျုံးတိမ်တဲ့ ကန်ရိုးတံခါးကနေ အင်းဝကို လုပ်ကြံမယ်လို့ ကိုးသိန်းသခင်က သေချာပေါက်ပြောပါတယ်...ဒီအတွက် သူ့သေချာ စစ်အင်ခင်းထားပါတယ်...အခါတော်အချိန်လည်း သေချာပါပါတယ်..အခါရောက်တာနဲ့...အင်းဝ၊ ပြည် နဲ့ ဧရာဝတီ၊ ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်းထဲ ပိတ်မိနေတဲ့ အင်းဝတပ်တွေ တပြိုင်တည်း ပြန်တိုက်ကြပါလိမ့်မယ်”

မင်းရဲမင်းလှငယ်၏ စကားကို အားလုံးသဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီတော့... စစ်အင်ကို ဒီနယ် ခင်းမယ်...ကန်ရိုးတံခါး နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ မိုင်းပွန်တံခါး ကနေ မင်းကြီးမင်းထင်တပ်၊ မြင်းဝန်တပ်၊ ပသီစိန်ပြောင်းတပ်တွေထွက်ပြီး စိန်ပြောင်းတပ်စစ်အကွာကနေ ဟံသာဝတီတပ်တွေကို ပစ်ပြီး စစ်များမယ်။ သူတို့ အဲ့ဒီဘက်ကို တပ်အင်အား

ဖြန့်ခွဲထွက်လာရင်...ညောင်စောက်တံခါးကနေ ဘုရင်ဂျီအမြောက်တပ်က သုံးပိသာဝင် အမြောက်ကြီး လေးလက်နဲ့ တပြိုင်တည်း ဟံသာဝတီရဲ့ တောင်ဘက် ရှိရာကို ပစ်မယ်..အဲ့ဒီအခါ သူတို့ တောင်ဘက်နဲ့ မြောက်ဘက် စစ်မျက်နှာတစ်ဖက်ကို ဖြန့်နေချိန်မှာ...ကန်ရိုးတံခါးမှာ တည်နေတဲ့ စစ်ဦးကို ဝင်တိုက်ဖို့အတွက် အင်အားလိုတယ်...လူတစ်သောင်းပြည့်အောင်ဖြည့်ရမယ်..လိုအပ်ရင်..

မိဖုရားဆောင် အမှုထမ်း နဲ့ စားတော်ချက်ဆောင်က အင်အားတွေပါ

ခေါ်ဖြည့်ရမှာပဲ..ကန်ရိုးတံခါးတပ်ဦးက ထွက်တိုက်ဖို့ အမာခံဗိုလ် အဖြစ် ခင်ဦးမြင်းစီး လက်ျာပျံချီ ငချစ်ညို နဲ့ မုဆိုးခြံဗိုလ် ငွေတုတ်ကို ရွေးပေးလိုက်တယ်....လှည်းဦးသဏ္ဌန်ထွက်တိုက်ရမည့်..အဲ့ဒီ တပ်ဦးဟာ ဟံသာဝတီတပ်မှူး ပျတ္တကျော်ရှိမယ့်နေရာကို အသဲအမဲ အနီးကပ် ဝင်ရောက်ခုတ်ထစ်ဖို့လိုတယ်..ဒါမှ သူတို့ ကွပ်ကဲမှုပျက်မှာ”

မင်းရဲမင်းလှငယ်က ချစ်ညိုနှင့် ငွေတုတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ..ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်..တပ်မှူး”

“ကျွန်တော်မျိုး အမိန့်နာခံလျက်ပါ”

နှစ်ဦးလုံးဆီမှ အဖြေရလိုက်သည်။

“ကဲ...မနက်ဖြန်မနက် အာရုဏ်တက်ကို ထွက်တိုက်မယ်..တပ်တွေ အသင့်ပြင်ဖို့ အဆင့်ဆင့်နာခံကြပါ”
၁၇၄၂ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့။ နံနက်ခင်း။

ဟံသာဝတီတပ်တို့၏ အဘက်ဘက်မှ ဝန်းရံခြင်းကို ခံနေရတော့ အင်းဝနန်းတော်သည် ခံစစ်မှ
တိုက်စစ်သို့ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲကာ ထိုးဖောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အင်းဝမြို့ပြင်တွင်ရှိနေသာ ဟံသာဝတီတပ်များမှာ ရုတ်တရက် ကျရောက်လာသော စိန်ပြောင်းသံများ၊
အမြောက်ကြီးသံများကြောင့် ဘေးဘယ်ညာဆီသို့ တပ်များ ဖြန့်ကျက်လိုက်ကြသည်။

ညောင်စောက်တံခါးမှ အားပြင်းသော အမြောက်ကြီးတို့၏ ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကန်ရိုးတံခါးပွင့်သွားပြီး ငချစ်ညို၊ ငတွန်တို့၏ တပ်များက လှည်းဦးသဏ္ဌန် တရှိန်ထိုး
ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။

အင်းဝ၏ တံခါးပေါက်သုံးခုမှ ရုတ်တရက်တပြိုင်တည်း ထွက်တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ဟံသာဝတီတပ်မှာ
ဖရိဖရဲဖြစ်လာရသည်။

ဟံသာဝတီမှ အမာခံမြင်းစစ်သည်တပ်မှာ ပြိုကွဲသွားခဲ့ပြီး မြင်းစစ်သည် (၅၀)ကျဆုံးကာ ကျန်သူများမှာ
အရှင်အဖမ်းခံရသည်။

ဟံသာဝတီတပ်မှူးဗျတ္တကျော်မှာ ပြည်ဘက်မှ ကိုးသိန်းသခင်၏ တပ်များပါ

ပြန်လည်ချီတက်လာနိုင်သည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်မည့်အရေးကြောင့် တံတားဦး၊ ပင်းယ၊ ကူတိုးဆိပ်များမှ တပ်များကိုပါ သိမ်းဆည်းပြီး
လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။

တချိန်တည်းတွင်ပင်...အင်းဝရေတပ်ဗိုလ်မှူးအသစ် ဗညားကျန်းတော၏ တပ်များက

မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ဟံသာဝတီရေတပ်များကို ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဗညားကျန်းတောမှာ ဟံသာဝတီတပ်များနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ဖူးသူဖြစ်သဖြင့် ဟံသာဝတီတပ်၏
အားနည်းချက်ကို ကောင်းစွာနိုင်နင်းသည်။

ပြည်မြို့တွင် ခံတပ်ပြုလုပ်ထားသော ကိုးသိန်းသခင်တပ်များကလည်း ဆုတ်ပြေးလာသော

ဟံသာဝတီရေတပ်တပ်ကို နှစ်ဖက်ညှပ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဆုတ်ခွာသွားသော ဟံသာဝတီရေတပ်မှ တိုက်လှေ အစီး (၁၀၀)ကျော်ကိုသိမ်းဆည်းမိခဲ့သည်။

စစ်ရေးချိန်ခွင်ညာသည် ပြောင်းပြန်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီတပ်များမှာ နယ်စပ်အထိ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့၏။

ဟံသာဝတီတပ်များကို အောင်မြင်စွာ ပြန်လည်တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည့် အင်းဝတပ်မှူးများ၊

အမှုထမ်းများကို မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် မြို့စား၊ ရွာစားနှင့် ဘွဲ့အမည်များ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ကိုးသိန်းသခင် သည် ပြည်မှ အင်းဝနန်းတော်သို့ ခေတ္တပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

ကန်ရိုးတံခါးတိုက်ပွဲတွင် အမာခံဗိုလ်အဖြစ် တပ်ဦးက ဦးဆောင်ခဲ့သူနှစ်ဦးထဲမှ ငချစ်ညိုအား

ခင်ဦးမြို့စားအဖြစ် ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

နောက်ထပ် အမာခံဗိုလ်ဖြစ်သော ဗိုလ်တွန်မှာမူ..တိုက်ပွဲများ အေးချမ်းသည်နှင့် အင်းဝမြို့မှ ထပ်မံပျောက်ကွယ်သွားပြန်တော့၏။

“စစ်တော့ဝင်တိုက်ပေးသွားတယ်..ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးပေးတော့ ပျောက်သွားပြန်တယ်...ဒီအကောင်ဟာ ဘယ်နှယ့်သတ္တဝါလဲ”

ငတွန်အား မည်သည့်နေရာတွင်မှ ရှာမရကြောင်းသိရသည့်အခါ ကိုးသိန်းသခင်က ထို့နဲ့ယုံသာ ရေရွတ်လိုက်တော့သည်။

.....
၁၇၄၂ ဧပြီလ။ ဟံသာဝတီ။

“ကြောက်တယ်..လူသတ်သမားကြီးလာနေပြီ...လူသတ်သမားကြီးလာနေပြီ..သွား..သွား”
မြတ်ဝါက လက်ထဲတွင်ရှိသော စားလက်စဌာန်ပျောသီးဖြင့် လက်ျာဗိုလ်အား ပစ်ပေါက်ကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။

လွီဇာ၏ ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော လက်ျာဗိုလ်မှာ ရုတ်တရက် ငှက်ပျောသီးဖြင့် ပစ်ခံလိုက်ရသဖြင့် မြတ်ဝါကို တအံတဩလိုက်ကြည့်နေ၏။

“မြတ်ဝါ..ညီမ..သတိထားလေ..သတိထား”

မယ်ဖူးက မြတ်ဝါကို သိုင်းဖက်ကာ မြတ်ဝါနေသည့် တဲအိမ်လေးထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွား၏။
အသံများကြောင့် လွီဇာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ....လက်ျာဗိုလ်”

“တလောက ခင်ဗျားပြောထားတယ်..သန်လျင်မှာ အရက်ဂိုထောင်ထပ်ဆောက်ဖို့
မြေနေရာလိုတယ်ဆို...အခု အာမေးနီးယန်းသူဌေး အာကွီးလားက သူ့မြေကွက်ရောင်းဖို့ရှိတယ်လို့
ပြောသံကြားတယ်...အဲ့ဒါလာအသိပေးတာ”

“ဟုတ်လား...သန်လျင်ဘယ်နားလောက်လဲ”

“ဝက်သာတံခါး နားပဲ”

“အင်း..အဲ့ဒီနားဆို ဆိပ်ကမ်းနဲ့လည်း နီးတော့ မဆိုးပါဘူး”

“ဒါနဲ့ သူဌေးအာကွီးလား က ဘယ်မှာလဲ...ဟံသာဝတီမှာလား”

“အင်း..သန်လျင်မှာ..လွီဇာ..ကျုပ် သဘက်ခါ မနက် သန်လျင်က ရေဝန်ကင်းတပ်ကို သွားစစ်ဖို့ ရှိတယ်...
ခင်ဗျားလိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဆို ကျုပ်တပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အင်း..ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ခုန..ကလေးမက ဦးသာအောင်ရဲ့ သမီးကလေးမဟုတ်လား”

“အင်း..ဟုတ်တယ်လေ..စိတ်ကသိပ်မမှန်ရှာဘူး..သနားစရာပါ”

“ဒါကြောင့်...ကျုပ်ကို မြင်တော့အလန့်တကြားအော်ဟစ်ပြီး ပြေးတာကို..ငှက်ပျောသီးနဲ့
တောင်ပစ်ပေါက်သွားသေးဗျာ”

လက်ျာဗိုလ်က သူ၏ စစ်ဝတ်စုံတွင် ပေနေသည့် ငှက်ပျောသီးအချို့ကို သုတ်လိုက်သည်။

“အင်း...သူက...စစ်ဝတ်စုံနဲ့လူတွေမြင်ရင် အခြေအနေပိုဆိုးတယ်..သူ့မိသားစုကို မြို့လယ်ခေါင်မှာ မီးရှို့သတ်ခဲ့တာ စစ်ဝတ်စုံနဲ့လူတွေမဟုတ်လား”

“အင်း..ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း ဒဏ်ရာရထားတာလား”

“ခြေထောက်တစ်ဖက်က ကျွန်မတို့ မင်းရဲအောင်နိုင်ကို လုပ်ကြံတဲ့အရေးမှာ ရွာသားတွေပစ်တဲ့ ဒူးလေးမှာမှ မှန်ထားတာ....အကြောထိသွားလို့ သိပ်မသန်ရှာတော့ဘူး..ကျွန်မပဲ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ထားတယ်...သူ့ရုပ်သူရည် သူ့အရွယ်လေးနဲ့ ဒီတိုင်းပစ်ထားရင် အန္တရာယ်များတယ်.မဟုတ်လား”

“ဟူး..သနားစရာလေးပါလား”

လက်ျာဗိုလ်က မြတ်ဝါဝင်သွားသည့် တဲအိမ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မယ်ဖူးက တဲအိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အခြေအနေဘယ်လို ရှိလဲ..မယ်ဖူး”

“ကျွန်မ ချော့သိပ်လိုက်တာ...အိပ်ပျော်သွားပြီ..မမလို့ဇာ”

“ကျုပ်သွားကြည့်လို့ရမလား”

“ရပါတယ်..သူတော့ မနိုးစေနဲ့ပေါ့...နီးရင်တော့ ရှင့်မြင်တာနဲ့ လန့်အော်မှာ”

သူတို့ တဲအိမ်လေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

လက်ျာဗိုလ်က တံခါးအကွယ်မှနေပြီး အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

တဲတွင်းမှ ဝါးကွပ်ပြစ်ပေါ်တွင် မြတ်ဝါမှာ ပကတိကလေးငယ်တစ်ယောက်အလား

အိပ်မောကျနေတော့သည်။

“သန်လျင် ဖာသာနာရနီတို့ကျောင်းမှာ ဘရာသားအင်ဂျလို့ က အနောက်တိုင်းဆေးခန်းဖွင့်ပြီး

ဆေးကုပေးနေတယ်....သူ့ကို ပြကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာလည်း မွန်သမားတော်တွေ၊ အာမေးနီးယန်းဆေးဆရာတွေနဲ့

ပြကြည့်နေတာပါပဲ..အခြေအနေက မထူးပါဘူး”

“ဘရာသာအင်ဂျလို့က အနောက်တိုင်းဆေးပညာမှာလည်း ဘွဲ့ရခဲ့တာကို သိရတယ်..သန်လျင်မှာတော့

သူ့ဆေးခန်းက နာမည်ကြီးနေတယ်....အင်းဝစစ်ပွဲက ဒဏ်ရာရ၊ ဖျားနာလာကြတဲ့ စစ်သည်တွေတောင်

အဲ့ဒီအထိ သွားပြကြတယ်.လို့ဇာ..သွားပြကြည့်တာကောင်းမယ်...သဘက်ခါ သန်လျင်သွားရင်

သူလေးကို ပါ ခေါ် ခဲ့ပါလား... ကျုပ်လှေထဲမှာ ပေါင်းမိုးနဲ့ အခင်းအကျင်းသေချာလုပ်ပေးထားပါ့မယ်”

“အခုတောင် ရှင့်ကို စစ်ဝတ်စုံနဲ့ မြင်တော့ သူတော်တော်ကြောက်နေတာ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်..ကျုပ် သေချာစီစဉ်ပါ့မယ်”

.....
ပဲခူးမြစ်ထဲ။

တိုက်လှေလေးစီး ဝန်းရံလာသော ရွက်တပ်လောင်းလှေကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့။

မြတ်ဝါက လှေဦးတွင်ထိုင်ကာ ခြေတွဲလောင်းချလျက် သီချင်းများ တကြော်ကြော် ဆိုလာသည်။

ထူးထူးခြားခြား သန်လျင်သို့ ထွက်ခွာနေသည့် လက်ျာဗိုလ်၏ တပ်သားများနှင့် လှေတော်သားများမှာ အရပ်ဝတ်များသာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

လက်ျာဗိုလ်က ဟံသာဝတီမှ ယူလာသော မြတ်လေးပန်းကုံးကလေးကို မြတ်ဝါထံသို့ သွားကာပေးလိုက်သည်။

“သဘောကောင်းတဲ့ ဦးရီး..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်”

လက်ျာဗိုလ်က သဘောတကျပြုံးလိုက်သည်။

“ဟိုရက်ကလို ငှက်ပျောသီးစာ မိမှာစိုးလို့...လာဘ်ထိုးနေတာလား..ဗိုလ်မင်းရဲ့”

လွီဇာက ခပ်တည်တည်ဖြင့် နောက်လိုက်၏။

မြတ်ဝါနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိ ရွက်တိုင်နားသို့ သူတို့ လျှောက်လာကြသည်။

“အင်း...သူ့ကို မြင်လိုက်ရတာ ကျုပ် အတော်စိတ်ထိခိုက်တယ်..လွီဇာ...ဟိုတုန်းက ဦးသာအောင်တို့ မိသားစုကိုလည်း မျက်စိထဲ မြင်ယောင်တယ်...နားထွင်းပွဲမှာတုန်းက သူက တကယ့် တော်ဝင်မင်းသမီးလေးလို့ပဲလေ...နောက် လပိုင်းအကြာမှာပဲ..ဒီဘဝရောက်သွားတာမဟုတ်လားဗျာ”

လက်ျာဗိုလ်ရော၊ လွီဇာပါ စကား ရှေ့မဆက်မိကြတော့။

မြတ်ဝါက လက်ျာဗိုလ်ပေးသည့် မြတ်လေးပန်းကုံးကလေးများကို ခေါင်းတွင်ခွေပေါင်းထားပြီး

လှေပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားနေသည်။

တစ်ရက်အကြာတွင် သန်လျင်သို့ လှေများ ဆိုက်ကပ်ကြ၏။

ရေဝန်စမစ် က လက်ျာဗိုလ်၏ တပ်ကို လာရောက်ကြိုဆိုသည်။

“ကုန်သည်ကြီးလည်း ပါလာတာကိုး...သန်လျင်မြို့က ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

လွီဇာက စမစ်ကို အလိုက်သင့်သာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သူတို့က လူနာလာပြတာကြတာပါ...ကဲ..လွီဇာ..ကျုပ်ကတော့ ရေဝန် နဲ့ ဟံသာဝတီက ပါးလိုက်တဲ့

အမှာကိစ္စတွေရှိလို့ ပါ...ညနေတော့ ဖာသာနာရေနီတို့ကျောင်းကို လာခဲ့ပါဦးမယ်”

လွီဇာ နှင့် မြတ်ဝါတို့မှာ ရေဝန်စမစ် စီစဉ်ပေးသော လှည်းယာဉ်ဖြင့် သန်လျင်

ဘာနာဘိုက်ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ၊ ဖာသာမွန်ဒယ်လီ နှင့် ဖာသာဂျွန်ဒယ်လ်ကွန်ဒေ တို့မှာ

ဟံသာဝတီတွင်ပင်နေထိုင်ကြသည်။

ဘရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးများအတွက် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိက ဟံသာဝတီတွင်

မြေကွက်တစ်ကွက်ပေးထားပြီး ဘုရင်ဂျီဘုရားကျောင်းတစ်ခုနှင့် နေအိမ်ဆောက်လုပ်ကာ

နေထိုင်ကြသည်။

သန်လျင်တွင်မူ ဖာသာနာရေနီ နှင့် ဘရာသာအင်ဂျလိုတို့သာ ကျန်ရစ်၏။

ထို့ကြောင့် လွီဇာတို့တွက် သန်လျင်ဘာနာဘိုက်ကျောင်းတော်မှာ တည်းခိုရန်အဆင်ပြေစေတော့သည်။

လက်ျာဗိုလ်ပါ ပါလာသည်ဆိုသဖြင့် ဖာသာနာရေနီမှာ အထူးပျော်ရွှင်နေ၏။

လွီဇာ နှင့် မြတ်ဝါတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများကို သေချာစီစဉ်ပေးသည်။

နေ့လည်ခင်းတွင် ဘရာသာအင်ဂျလိုက မြတ်ဝါ၏ ခြေထောက်မှ အကြောဒဏ်ရာကို အရင်ဆုံး ကြည့်ရှုပြီး ကုသပေးသည်။

ထိုသို့ကုသပေးနေစဉ်အတွင်း ဘရာသာအင်ဂျလို သည် မြတ်ဝါနှင့် စကားပြောဆိုကာ စိတ်ရောဂါ အခြေအနေကို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်..ဘရာသာအင်ဂျလို က မြတ်ဝါ၏ ရောဂါအခြေအနေကို လွှဲဇာအား ရှင်းပြနေသည်။

“အပျိုဖြစ်ခါစ..စိတ်ရောဂါကိုယ်ပါ ပြောင်းလဲနေတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူ့မိသားစုရဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို သူ့ဦးနှောက်က မေ့မရတာ...အဲ့ဒီအဖြစ်ကြီးကို သူ့ဦးနှောက်ထဲ လက်ခံတာတဝက်၊ လက်မခံတာ တဝက်ဖြစ်နေတယ်...သူ့မှာ အာရုံစိုက်စရာကိစ္စများများစားစားလည်းမရှိတော့ ဒါကိုပဲ ပြန်တွေးမိတယ်..ပြန်မြင်လာတယ်..အဲ့ဒါကို ဖျောက်ဖို့ သူ့ပုံမှန်ဘဝထဲကို ပြန်လာဖို့ အချိန်တစ်ခုတော့ လိုတယ်....သူ့ကို အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ထားပဲ..အနီးကပ်စကားပြောဖော်လိုတယ်” ထိုအချိန်တွင် ဖာသာနာရေနီ နှင့် လက်ျာဗိုလ် က အနောက်မှ ရောက်လာ၏။

“သူ့ကို ကုသဖို့က ဆေးဝါးမရှိဘူးလား...ဘရာသာ”

လက်ျာဗိုလ်က မြတ်ဝါကို ကြည့်ရင်း ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အီတလီမှာတော့ အမျိုးသမီးစိတ်ကစဉ်းကလျားကုထုံးမှာသုံးတဲ့ တင်ပါးဆုံကွင်းကို လှုပ်ခါကုရတဲ့ ကုထုံးရှိတယ်။ ဂရိတွေ လက်ထက်ကတည်းက သုံးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့်..ဒီမှာက အဲ့ဒီကိရိယာရဖို့ က ခက်တယ်။ ကောင်းတာကတော့ သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စေပဲ..အမြဲတမ်းစကားပြော ပေးရမယ်။ ဘာတွေပြောရမယ်..ဘယ်လိုဆိုတာ..ကျုပ်အသေးစိတ် ထပ်ပြောပေးပါ့မယ်”

“ဘာမှ မပူပါနဲ့..လွီဇာ..ကျုပ်တို့လည်းရှိနေတာပဲ ဟံသာဝတီမှာ ရှိနေတဲ့အချိန်..မြတ်ဝါဆီ မကြာခဏလာပြီး အဖော်ပြု စကားပြောပေးလို့ရပါတယ်”

လက်ျာဗိုလ်က ဘုရားကျောင်းပန်းခြံထဲတွင် လိပ်ပြာကလေးများကို ခြေထောက်ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ဖြင့် လိုက်ဖမ်းနေသော မြတ်ဝါကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဖာသာနာရေနီ က လက်ျာဗိုလ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

လက်ျာဗိုလ်က မြတ်ဝါကို ကြည့်နေရာမှ ဖာသာနာရေနီဘက်လှည့်လိုက်သည့်အခါ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“သူက သနားစရာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ..နာရေနီ”

.....
လွီဇာ နှင့် မြတ်ဝါတို့ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ထူးခြားသည့် သတင်းက စောင့်ကြိုနေသည်။
ဇင်းမယ်နယ်မှ လန်ဖုံးမြို့စား ဖရောအိုခမ်း က သမီးတော်နှင်းသီရိစိတ္တာ ကို သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိထံ မကြာမီ လာရောက်ဆက်သတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဇင်းမယ်၏ လက်အောက်ခံဖြစ်သော လန်ပန်း၊ လန်ဖုံး တို့နှင့် လာအိုနယ်စပ်မှ လွင်ပရာဘွန်တို့မှာ သီးခြားမြို့ပြနိုင်ငံများကဲ့သို့ ခွဲခြားနေထိုင်နေကြသည်။

အင်အားနည်းနေသောဇင်းမယ်သည် အယုဒ္ဓယအကူအညီဖြင့် လန်ပန်းနှင့် လန်ဖုံးတို့ကို သူ၏ အာဏာစက်ပိုမိုလွှမ်းမိုးရန် ကြိုးစားနေသည်။

လန်ဖုံးမြို့စားသည် ဇင်းမယ်နှင့် အယုဒ္ဓယ၏ ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် အင်းဝကိုပင် စစ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေနိုင်သည့် ဟံသာဝတီဘုရင်သစ်အား မဟာမိတ်ပြုရန် ကြိုးစားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ သမီးတော်ဆက်သလာခြင်းအတွက် အထူးပင် ဂုဏ်ယူတက်ကြွနေသည်။

၁၇၄၂ အင်းဝမှ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာပြီးသည့်နောက် အောက်မြန်မာပြည် တောင်ငူအထိသည် ဟံသာဝတီပိုင်နက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီ၏ နန်းတွင်းအခြေအနေသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာနေသည်။

သမိန်ထော က သူ့အား နန်းတင်ရာတွင် ပါခဲ့သည့် အင်းဝအမှုထမ်း အခွန်ဝန် ဦးကို ကို အရာမှ ချထားလိုက်ပြီး ထိုနေရာတွင် ဗညားအဲ ကို အစားထိုးလိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေက ဦးအောင်လှတို့၏ ဩဇာကို စတင်လျော့ချလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီနန်းတွင်းတွင် အဓိက အမတ်ကြီး ခြောက်ဦးတွင် ဗညားဒလနှင့် သူ၏ ဘက်တော်သားဖြစ်သော သမိန်စောမြ၊ စောမြဆာ၊ စောမြဟတ္ထိရာဇာ ခေါ်ဦးမောင် တို့နှင့် သမိန်ထောဘုရင်က ထပ်မံခန့်အပ်လိုက်သော ဗညားကျော် ၊ ဗညားအဲ တို့ပါဝင်လာသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ဇင်းမယ်၊ လန်ဖုံးမြို့စားက သမီးတော်ဆက်သမည့်ကိစ္စကလည်း အရေးပါလာခဲ့သည်။

သမိန်ထောသည် လန်ဖုံးမြို့စား၏ သမီးတော် နှင်းသီရိစိတ္တာ ကို ကြိုဆိုရန် ဟံသာဝတီမြို့တော်ကို အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေသည်။

နန်းတော်တွင်လည် ဇင်းမယ်မင်းသမီးနေမည့်အဆောင်တော်ကို ဒတ်ချ်ဗိသုကာများ ၊

မွန်ဗမာလက်သမားများစွာဖြင့် အသေအချာတည်ဆောက်နေ၏။

ဟံသာဝတီသို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရှင်ဘုရင်က ခေါ်ယူသဖြင့် လွှီဇာမှာ နန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရတော့သည်။

မြဲတိုက်ဆောင်တွင် သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိကို ဝင်ရောက်ခစားရသည်။

သမိန်ထောသည် ချည်သားရင်ကွဲအင်္ကျီနှင့် ရွှေခြည်ထိုးပိုးပုဆိုးတို့ကို ခပ်ရိုးရိုးဝတ်စားထား၏။

လွှီဇာက ဝပ်တွားလျက် ခစားသည့်အခါ သမိန်ထောက လက်တွင်ဝတ်ထားသော နီလာလက်စွပ်ကို ချွတ်ကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကုန်သည်ကြီးလွှီဇာအတွက် ငါကိုယ်တော်က ချီးမြှင့်တာပါ”

“ဘာအတွက်များလဲ ဘုရား”

“လာမယ့် လပြည့်မတိုင်မီမှာ ဇင်းမယ်က ကညာဆက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများရောက်လာမယ်.. ငါကိုယ်တော်ရဲ့ အကြည်တော် လန်ဖုန်းမြို့စားအတွက် အကောင်းဆုံးဘရန်ဒီတွေ

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပါးလိုတယ်..လို့ဇာ..မယ်မင်းဆီမှာ အနောက်တိုင်းထုတ် ဘရန်ဒီတွေထက အကောင်းဆုံးတွေ ကိုယ်တော်လိုချင်တယ်”

“ရွှေဖဝါးတော်အောက် အချိန်မီ လာရောက်ဆက်သပါ့မယ်..ဘုရား”

“အိမ်း..ကောင်းပေကွယ်...ဇင်းမယ်မင်းသမီး နှင်းသီရိစိတ္တာ ဟာ အင်မတန်ချောမောလှပပြီး ယဉ်ကျေးတယ်လို့ အထောက်တော်များထံက သတင်းရထားတယ်...သူ့အတွက်လည်း အိန္ဒိယပြည်ဖြစ် အထည်အလိပ်များ မှာယူလိုတယ်..စက်အနားပါတကျွန်းထမီတွေလည်း လိုချင်တယ်..မယ်မင်း ကုန်သည်များထံမှမှာယူပေးနိုင်ပါ့မလား”

“မှန်ပါ..အလိုရှိရာ ရောက်ရပါစေမယ်..ဘုရား”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း လိုအပ်သည့် ငွေကြေးစာရင်းကို ရွှေတိုက်ဝန်နဲ့ တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းကြစေပေါ့”
လို့ဇာက ဗြဲတိုက်ဆောင်မှ အထွက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဦးအောင်လှကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အမတ်ချုပ်ကြီး... ဘုရင့်ဆီ အခစားဝင်တယ်ထင်ရဲ့”

ဦးအောင်လှက မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘုရင်က နောက်မိဖုရားအတွက်ပဲ အလုပ်များနေတာပါ..ကျုပ်နဲ့လည်း တွေ့ချိန်မရပါဘူး..လို့ဇာရဲ့ကျုပ် ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာ”

“ဘာများရှိလို့လဲ...အမတ်ချုပ်ကြီး”

“ဂမုန်း ကိစ္စပေါ့”

“ဂမုန်း..ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ရှင်ဘုရင် မိဖုရားသစ်ဆက်သခံမယ်သတင်းကြားကတည်းက သူ့အဆောင်တော်ထဲက အပြင်ကို လုံးဝမထွက်တော့ဘူး..ကျုပ်အိမ်ကိုလည်း မလာတာ..အဲ့ဒီကတည်းကပဲ...အဲ့ဒါ လို့ဇာ ကိုဆို သူ့အတွေ့ခံမှာပါ...သေချာရှင်းပြပေးပါ..ကိုယ်က မင်းမိဖုရားဖြစ်နေပြီ..ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ မိဖုရားတွေဆက်သလာရင် လက်ခံရ၊ တင်မြှောက်ရ၊ တော်ကောက်ရတာပဲမဟုတ်လား...ဒါကိုပဲ ဂမုန်းက ရှင်ဘုရင်ကိုလည်း အတွေ့မခံ၊ ကျုပ်ကိုလည်း အတွေ့မခံနဲ့ စိတ်ဆိုးနေတာ...အဲ့ဒါကို လို့ဇာက သေချာရှင်းပြရင် သူနားလည်မှာပါ”

“အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“ပဒုမ္မသနပလ္လင်ဆောင်မှာ....ဂမုန်းက ရင့်ကျက်သင့်ပြီ..မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“အင်း..သူလည်းခံစားချက်တွေတော့ရှိမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုနေနေ ကျုပ်သမီးဟာ မိဖုရားခေါင်ကြီးပါ..လို့ဇာ..ဒီနေရာကိုတော့ ဘယ်သူမှ လုလို့မရပါဘူး...လုယူမယ့်သူရှိလာရင်တောင်...သူ့အဖဖြစ်တဲ့ အမတ်ကြီးဗညားဒလက ဘယ်သူ့ကိုမှ လုခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး...အဲ့ဒီစကားလေးကိုပါ ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့ပေးပါ”

VA 1740s (Season 2)

အခန်း(၆)

ကန်ကလာနန်းတော်၊ မဏိပူရ။
နန်းတော်အလယ် ပြသာဒ်ပေါ်မှ ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းမငယ်လေး။
ဟိုးအဝေး အင်းဝရွှေနန်းတော်မှ လာကြသည်ဆိုသော လူစိမ်းများက သူမ၏ ရုပ်ရည်နှင့်
ခန္ဓာကိုယ်သွင်ပြင်ကို အဖက်ဖက်မှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။
“ယခင် ဘိုးတော်စနေမင်းလက်ထက်က ပုပ္ပါမင်းသမီးနီလာခမ်း ကိုလည်း ဒီအရွယ်မှာပဲ
ဆက်သခဲ့တာမဟုတ်လား...အရှင်မင်းမြတ်”
အင်းဝသံတမန် ရန္တမိတ်ကျော်ထင် ၏ စကားကို ဘုရင်ဂါရပ်နာဝဇ္ဇက မတုန်ပြန်။
သူ့စိတ်ထဲတွင် အတွေးပေါင်းများစွာ ရှုပ်ယှက်နေသည်။
လွန်ခဲ့သောနှစ်များက အင်းဝနှင့် တန်တူရည်တူဆက်ဆံရေးမျိုးထူထောင်နိုင်ရန် မဏိပူရ၏
စစ်အင်အားကို ပြသနိုင်ခဲ့သည်။
သို့သော် အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် မဏိပူရတပ်များ အရေးမလှဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စစ်ပြေငြိမ်းကာ
ပြန်လည်ဆုတ်ခွာနိုင်ခဲ့သည်။
စစ်ပြေငြိမ်းရေးသဘောတူညီချက်တွင် အင်းဝဘုရင်ထံ ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်နိုင်ရေးအတွက်
မဏိပူရမှ သမီးကညာဆက်ရေးလည်းပါဝင်ခဲ့၏။
သို့သော်ငြား ဂါရပ်နာဝဇ္ဇ သည် ထိုကိစ္စကို မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။
ယခုမူ အင်းဝမှ ရန္တမိတ်ကျော်ထင် ခေါင်းဆောင်သောသံအဖွဲ့က သမီးတော်သူတ္တရမာလာ ခေါ် သျှန်သီ
ကို အရွယ်ရောက်ခြင်းရှိမရှိ စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။
အင်းဝသည် ဟံသာဝတီ၏ ဝိုင်းရံမှုကို ပြန်လည်တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် မဏိပူရနှင့် ခိုင်မာသော
မဟာမိတ်ဆက်ဆံရေးမျိုး အမြန်ထားရှိရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။
ယမန်နှစ်များက စစ်ကိုင်းမြို့တိုင်အောင် လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သော ဂါရပ်နာဝဇ္ဇ၏ တပ်များ
နောက်တကြိမ် စစ်မချီရေးသည် ဟံသာဝတီနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အင်းဝအတွက် အရေးကြီးသည်။
ထို့ကြောင့် စစ်ပြေငြိမ်းစာချုပ်တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ဂါရပ်နာဝဇ္ဇ၏ သမီးတော် သူတ္တရမာလာ ကို
ဆက်သရန် သံစေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မဏိပူရနန်းတွင်းတွင်လည်း ဂါရပ်နာဝဇ္ဇမှာ မကျေနပ်မှုများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။
နှစ်ရှည်လများ အင်းဝကို စစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အရှုံးနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။
စစ်ပြေငြိမ်းရေးဆိုသည့်ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် သမီးတော်ဆက်သပါမည်ဆိုသည့် ကတိပေးခဲ့ရသည်။
သူပြန်လာချိန်တွင် မြို့စောင့်ထားခဲ့သည့် အိမ်ရှေ့မင်းသားသျှန်သျှားမှာ
နန်းတွင်းအမတ်အစုအတော်များများ ၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။
မနိုင်သည့်စစ်ကို စတင်ခဲ့ကြသည့် ဂါရပ်နာဝဇ္ဇ နှင့် သားတော်ကြီးဆန်ဂျေးတို့မှာ စစ်သည်များစွာ
ကျဆုံးမှုအတွက် ပြည်သူပြည်သားတို့၏ ငြိုငြင်မှုကို ခံခဲ့ရ၏။
ထိုအချိန်တွင် မဏိပူရ၏ နယ်စပ်ကျေးရွာတချို့ကို အိမ်နီးချင်း ဩပူရ က
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လုယက်ပြန်သည်။

အင်းဝမှ ပြန်လာပြီးကတည်းက စစ်ပန်းလာကြသည့် ဂါရစ်နာဝန် နှင့်
ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ၏တပ်များမှာ တြိပူရနှင့် စစ်ပြိုင်နိုင်သေးသည့် အခြေအနေမရှိ။
အိမ်ရှေ့စံ သျှမ်သျှား စုစည်းထားသည့် မြို့စောင့်တပ်များက တြိပူရတပ်များကို
နယ်ခြားမျဉ်းတစ်လျှောက် သွားရောက်တိုက်ခိုက်ကာ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။
မိမိနှင့်သဘောထားခြင်းတူသည့် သားတော်ကြီး ဆန်ဂျေးကို အိမ်ရှေ့အရာထားရန်
ကတိပေးထားခဲ့သော်လည်း အိမ်ရှေ့စံ သျှမ်သျှားကို ဖြုတ်ချရန် မှာ ဂါရစ်နာဝန်အတွက်
အခက်တွေ့နေသည်။
ယခုလည်း အင်းဝမှ သံတမန်များလွှတ်ပြီး သမီးတော်သျှတ္တရမာလာကို အမြန်ဆက်သရန်
အကြပ်ကိုင်လာပြီဖြစ်သည်။
တနည်းအားဖြင့် မဏိပူရမှ အင်းဝကို နောက်ထပ် လာရောက်မတိုက်ခိုက်ရန် ဓါးစာခံ
တောင်းယူခြင်းပင်။
“အရှင်မင်းမြတ်....ဘိုးတော်စနေမင်းလက်ထက်တော်ကလည်း ပုပ္ပါးမင်းသမီးနီလာခမ်း ကို
ဆက်သခဲ့တာ ဒီအရွယ်ပဲ မဟုတ်လား”
ဒုတိယအကြိမ် ပြောလိုက်သည့် ရန္တမိတ်ကျော်ထင်၏ လေသံက အနည်းငယ်အထက်စီးဆန်နေသည်။
“မင်းသမီးလေးသျှန်သီဟာ လူကောင်ကသာ ထွားနေတာပါ..အခုမှ အသက်
(၈)နှစ်အရွယ်သာရှိပါသေးတယ်....သံတမန်ကြီး”
အိမ်ရှေ့စံသျှန်သျှားမင်းသားက ရန္တမိတ်ကျော်ထင်၏ အမေးကို
ဖခင်ကိုယ်စားဝင်ရောက်ဖြေဆိုလိုက်သည်။
“ကျွန်တော်မျိုးက ရှင်ဘုရင်ဆီက အဖြေကို လိုချင်တာပါ..မင်းသား”
“ကျုပ်ကလည်း အိမ်ရှေ့မင်းသားပါ..ဖခင်ကိုယ်စား ဖြေခွင့်ရှိလို့ ဖြေပါတယ်”
“သျှန်သျှား....ဒါက နှစ်နိုင်ငံကြားက သံခင်းတမန်ခင်းကိစ္စ...ဆုံးဖြတ်စရာရှိရင် ဒီနိုင်ငံရဲ့
အကြီးဆုံးဥသျှောင်ဖြစ်တဲ့...ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကသာ အကြိုးဝင်တယ်”
ဂါရစ်နာဝန်က သျှမ်သျှားကို အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
သျှန်သျှားက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။
သျှတ္တရမာလာခေါ် သျှန်သီသည် သူနှင့် တဝမ်းတည်းမှ မွေးထားသော နှမအရင်း။
အသက်အရွယ်ကွာကြသည်မို့ သျှန်သီကို သူက သမီးတစ်ယောက်လို့ပင် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။
ယခုတော့ သူချစ်သော နှမလေး မှာ ကလေးအရွယ်ပင်မကုန်တတ်သေး။
တပြည်ခြားမှ ယောက်ျားသားများက ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုအလား လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်ကို
ခံနေရသည်။
ကြည့်ရှုရုံတင်မက...အင်းဝဘုရင်ထံပင် မယားအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားရန် ကြံစည်နေကြသည်။
ထိုကိစ္စများအားလုံးသည် အင်းဝကို စစ်တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော သူ့ဖခင် ဂါရစ်နာဝန် ကြောင့်။
နောက်တစ်ယောက်က..အကိုတော် ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ။

သူန်သူားက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဆန်ကျေးကို ခါးခါးသီးသီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
ဂါရစ်နာဝန်က သူတ္တရမာလာမင်းသမီး၏ ပြဿဒ်အနီးသို့ ထလာသည်။

“သမီးတော်လေး...ဥယျာဉ်ထဲမှာ သွားဆော့ကစားလို့ရပြီနော်”

မင်းသမီးလေးသူန်သီမှာ ဟေး ခနဲ ပျော်သွားပြီး အထိန်းတော်များကိုခေါ်ကာ နန်းဆောင်အပြင်သို့
ပြေးထွက်သွားသည်။

“သံတမန်ကြီး...တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ..သမီးတော်လေးဟာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးပါဘူး....အင်းဝနန်းတွင်း
ရောက်တဲ့အခါ ကလေးသာသာမို့ အကြည်တော်ရွှေနန်းရှင်မင်းတရားအပေါ် အလိုက်မသိ
မဖြည့်မဆည်းနိုင်မှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်..ဒါကြောင့် အင်းဝနန်းတွင်းဆိုင်ရာ အဆက်အဆံ၊
အခေါ်အဝေါ်များကို ကန်ကလာနန်းတော်မှာ သင်ကြားပေးပြီး မကြာခင်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
သမီးတော်ကို လာရောက်ဆက်သပါ့မယ်...ဒီအတောအတွင်းမှာတော့...အင်းဝရွှေနန်းရှင်အပါး ခစားဖို့
ကျုပ်သားတော်ကြီး ဆန်ကျေးခူရာလက်ပ နဲ့ ကျုပ်နန်းတွင်းပရောဟိတ်ဆရာတော် ကုက္ကလူ ကို
ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“အင်းဝ ဆိုတာ ဘယ်နားမှာလဲဟင်..မယ်မယ်”

“ဟိုးအဝေးကြီးမှာပေါ့..သမီးလေးရယ်”

မိဖုရားသုတ္တိမာလာ က သမီးတော်သူန်သီ၏ ဆံပင်များကို ဆီလိမ်းပေးနေရင်းမှ ပြန်ဖြေသည်။

“နောင်တော်ဆန်ကျေးက အဲ့ဒီကို ထပ်သွားနေရဦးမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့..သမီးလေးရယ်”

“ခမည်းတော်ပြောတာတော့..သမီးလည်း မကြာခင် အဲ့ဒီ အင်းဝကို သွားရမယ်ဆို”

သုတ္တိမာလာ က တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“မယ်မယ်...သမီး အင်းဝကို သွားရမှာဆိုလို့..မယ်မယ်တို့ အကိုကြီး သူန်သူား တို့ရော အင်းဝ ကို
လိုက်ကြမှာလားဟင်”

သူန်သီ၏ အမေးကို သုတ္တိမာလာမဖြေနိုင်။

“သူန်သီ”

“ဟယ်..အကိုကြီးသူန်သူား”

“ရော...ဒီမှာ ဟိုနေ့က ငါ့နှမလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ မြင်းရုပ်ကလေး..သွား အပြင်မှာ သွားဆော့ချေ”

သူန်သီက မြင်းရုပ်ကလေးကို ပိုက်ကာ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွား၏။

သူန်သူားက မိခင်ဖြစ်သူ သုတ္တိမာလာ၏ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟိုနေ့က သံတမန်တွေရှေ့မှာ မင်းကို ဘုရင်ကြီး စိတ်ဆိုးသွားတယ်ဆို”

သူန်သူားက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်းဝ ဆိုတာ အင်မတန်စစ်အင်အားကြီးတဲ့ နိုင်ငံပါကွယ်... မဏိပူရထီးနန်းခိုင်မြဲရေးဟာ သူတို့ပေါ်
အများကြီးမူတည်နေတယ်..ဘုရင်ကြီးမှာလည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့ သူပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူး...အမေ...အခုဖြစ်လာသမျှ ကိစ္စတွေအားလုံးက သူတို့ အင်းဝကို အကြောင်းမဲ့ ရန်သွားစလို့ ဖြစ်လာရတာ...ခမည်းတော်ရော...ဆန်ဂျေးရော...စစ်မထွက်ခင်ကတော့ ပြောသွားကြတာ အင်းဝနန်းတော်ကိုပဲ တက်သိမ်းပိုက်တော့မလိပဲ...အခုကျ စစ်လည်းရှုံးလာတယ်..မဆီမဆိုင် အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သျှန်သီလေး ကိုပါ ပေးဖို့ လာတောင်းနေကြပြီ...အဲ့ဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ..အမေ သိပါတယ်..အမေမသိတောင် ဟော့ဒီ မဏိပူရ တတိုင်းပြည်လုံးသိတယ်”

“ဒါပေမယ့်..သားရယ်...အမေတို့ ဘဝတွေက တတိုင်းပြည်လုံးအရေးနဲ့ ယှဉ်လာတဲ့အခါ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲတဲ့လား..အမေ...စဉ်းစားကြည့်..သားတော် ဒီစစ်ကို မတိုက်ဖို့ အိမ်ရှေ့စံတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်ထားခဲ့တယ်..သူလက်မခံဘူး..ဟိုကောင် ဆန်ဂျေးကလည်း မြှောက်ပေးတယ်..သူတို့နှစ်ယောက်စနက်ကြောင့် မဏိပူရသားတွေ အင်းဝမြေမှာ အများကြီးကျဆုံးခဲ့ရတယ်...အာသံသားတွေကိုပါ ခမည်းတော်က ခေါ်သွားခဲ့တယ်..အခုကျ သူတို့လူတွေကျဆုံးတာ မဏိပူရဘုရင်က မသေချာပဲ မက်လုံးပေးခဲ့လို့ဆိုပြီး အာသံသားတွေက စွဲချက်တင်တာခံရတယ်..တြိပူရ ကလည်း အင်းဝစစ်မှာ စစ်ရှုံးလာပြီး အားနည်းလာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကို မလေးစားတော့ဘူး...ဒါတွေအားလုံးက အပြစ်က ခမည်းတော်နဲ့ ဆန်ဂျေးပဲ...အခုကြည့်ပါဦး..အမေ....သူတို့လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်တော့်နှမလေး ကလေးအရွယ်ကို အင်းဝဘုရင်လက် ထိုးအပ်ကြတော့မယ်”

“အင်းဝဘုရင်ကလည်း မိဖုရားမြှောက်မှာပါ..သားရယ်”

“အမေ...သိသိလျက်နဲ့ ဘာလို့ လိမ်နေတာလဲ...ကျွန်တော်တို့ အဒေါ်နီလာခမ်းတုန်းကလည်း ဒီလို အရွယ်မှာပဲ အင်းဝပို့ခံလိုက်ရတာ..အခုထိ ဘယ်မှာပြန်လာရတော့လို့လဲ..အင်းဝနန်းတွင်းမှာလည်း မဏိပူရ က စစ်လာမတိုက်အောင် ဓါးစာခံအနေနဲ့ နေနေရတာ....သျှန်သီလည်း ဒီလိုပဲ..အရွယ်မရောက်ခင် သူ့အဖေလောက်ရှိတဲ့ အင်းဝဘုရင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်..ပြီးရင် မဏိပူရနန်းတော်ထဲ က ကျွန်တော်တို့တွေ အေးအေးချမ်းချမ်းဇိမ်ခံနိုင်ဖို့ သျှန်သီလေးက တိုင်းတပါးမှာ ဓါးစာခံအဖြစ် တသက်လုံး သွားနေရမှာ...အမေ..သျှန်သီမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး..သူ့အတွက် တရားလား..အမေ”

အပြင်ဘက်မှ ဆော့ကစားနေသည့် သျှန်သီ၏ အသံစာစာလေးများကြားနေရသည်။

မိဖုရားသုတ္တိမာလာ ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။

“အမေ..နောက်တစ်ခု အမေ့ကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်....မကြာခင်မှာ ခမည်းတော်က ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရှေ့အရာဖယ်ရှားပြီး...ဆန်ဂျေးကို အိမ်ရှေ့အရာနှင်းလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

သျှန်သျှားက အခန်းတံခါးများကို လိုက်ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သုတ္တိမာလာ ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အင်းဝစစ်ပွဲမှာတုန်းက ခမည်းတော်က ဆန်ဂျေးကို အိမ်ရှေ့အရာပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်..အဲ့ဒါကို စစ်ပွဲမှာ ပါသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အထောက်အကူတွေအတွက် သတင်းအတိအကျရခဲ့တာပဲ”

“သေချာရဲ့လား...သားတော်ရယ်”

“အခြေအနေတွေအရတော့...သေချာသလောက်ပဲ..အမေ..အခု ဆန်ဂျေးကို အင်းဝကို ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ..အလကားတွေမဟုတ်ဘူး..အင်းဝဘုရင်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်အောင် တမင်ထည့်ပေးလိုက်တာဖြစ်နိုင်တယ်...ဒီတော့မှ နန်းတွင်းရေးပြဿနာဖြစ်လာတဲ့အခါ ဆန်ဂျေးမှာ အင်းဝကျောထောက်နောက်ခံအင်အားမျိုးရအောင် ကြံစည်နေတာပဲ....ဆန်ဂျေးရှင်ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ အိမ်ရှေ့စံဖြစ်ဖူးတဲ့.. ကျွန်တော့်ကိုရော အမေ့ကိုရော ဒီအတိုင်းထားမယ်ထင်သလား..အမေ”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့သား..ဒီလောက်ဆို..အမေ သိပြီ...သား..သားဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

“အချိန်တစ်ခုတော့ စောင့်ရမှာပေါ့..အမေ”

.....
၁၇၄၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့။ မွန်းတည့်ချိန်။

အင်းဝမြို့တောင်ဘက် ၊ ခေါင်းခွဲကျေးရွာ။

“သဃ်ဇာကိုယ်တော် ဟိန်ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် အလှူခံကြွတယ်...တစ်ရွာလုံး တစ်ယောက်မှ မထွက်နဲ့...ခုခံသူ လူကို ဇက်ဖြတ်မယ်...အိမ်ကို မီးတိုက်မယ်ဟေ့”

အိမ်ခြေ (၂၀၀)ခန့်ရှိသော ရွာကြီး၏ စည်းရုံးများကို ဖြတ်ကာ လူ(၄၀၀)ခန့် တရကြမ်းဝင်လာကာ အော်ဟစ်ကြတော့သည်။

ထိုလူစုမှာ ဓါး၊ လှံ နှင့် ဝါးချွန်များကိုင်ကာ သင်္ကန်းစများကို ခေါင်းတွင် စည်းထားကြ၏။

ဟိန်ဘုန်းကြီးဆိုသည့် နာမည်ကြားသည်နှင့် ရွာသူရွာသားများမှာ အိမ်ထဲမှ တစ်ယောက်မှ မထွက်ရဲကြ။

ရွာတွင်းဝင်ရောက်လာသည့် အဖွဲ့များက ကျွဲ၊ နွားများကို ချည်တိုင်မှ စိတ်အေးလက်အေး

ဖြုတ်ယူနေကြသည်။

ဟိန်ဘုန်းကြီး ခေါ် ရှင်ယောင်ငညို သည် ပဲကြီးခင်းအရပ်မှ ဖြစ်ပြီး လူဆိုး၊ ဓါးပြများကို

သင်္ကန်းဝတ်အဖြစ်ရော၊ လက်အောက်ခံကပ္ပိယများအဖြစ်ပါ စုဆောင်းပြီး

ခိုးဆိုးလုယက်နေသူဖြစ်သည်။

အင်းဝ ဟံသာဝတီတိုက်ပွဲတွင် ပြည်မြို့ခံတပ်ကို အားဖြည့်ပေးသည့် သာသနာပိုင် ဦးဉာဏသာရ၏

ရှင်ယောင်၊ ရှင်ပျက်တပ်များတွင် ဟိန်ဘုန်းကြီး၏ တပ်များလည်း ပါဝင်အားဖြည့်ခဲ့သည်။

ထိုစစ်ပွဲမှ ပြန်လာပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ ဟိန်ဘုန်းကြီးငညို ၏ ဂိုဏ်းမှာ

ပိုမိုအင်အားကြီးထွားလာသည်။

သာသနာပိုင်၏ ကျောထောက်နောက်ခံကြောင့် အင်းဝနန်းတော်မှလည်း အရေးမယူပဲ

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးနေခဲ့၏။

ယခုလည်း အင်းဝနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသော ခေါင်းခွဲရွာသို့ ဝင်ရောက်လုယက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...ဒကာတွေ..နွားတွေကလည်း ပိန်လိုက်တာဟဲ့...နည်းနည်း ဝတဲ့အကောင်လည်း ရှာလာကြဦး”

သင်္ကန်းညိုညစ်ညစ်ကို ပုခုံးတွင် ပတ်လျက် မြင်းစီးလာသော ဟိန်ဘုန်းကြီးက သူ့တပည့်များအား ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

မကြာမီ ကတုံးဆံပင်ပေါက်၊ မျက်နှာကျောက်ပေါက်ရာများနှင့် သင်္ကန်းဝတ်တစ်ဦးက လှံရှည်ကို ထမ်းလျက် ဟိန်ဘုန်းကြီးအနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ကိုရင်ကြီးငလေး...ဘယ့်နှယ်လဲ..စပါးကျီတွေ ထဲ ရော အလှူခံခဲ့ပြီးပလား”

“စပါးကျီတွေထဲ ဘာစပါးမှ မရှိဘူး..ဘုန်းကြီး”

“မျိုးစပါးတွေရော”

“သူကြီးအိမ်ကို မေးပြီးပြီ...ငတ်လွန်းလို့ မျိုးစပါးပါ မချန် ချက်စားလိုက်ကြပြီတဲ့လေ”

“ထို့..ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့အတွက် အမဲသားပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ရွာသားတွေအတွက်လည်း တစ်ရှဉ်းမှာ တစ်ကောင်နှုန်းချန်ပေးရမလား..ဘုန်းကြီး”

“မချန်နဲ့..မိုးမှမရွာတာ..လယ်လည်းထွန်စရာမရှိဘူး..နွားတွေ အလကားအားနေတယ်..ရွာသား

ဒကာတွေလည်း ကုသိုလ်ရအောင် ကျုပ် အကုန်အလှူခံပစ်မယ်..အကုန်သာ ယူခဲ့”

သူတို့နှစ်ဦးစကားပြောနေသည်ကို ပိန်လီနေသော ထမီရင်လျားအမျိုးသမီးက ချောင်းကြည့်ကာ တဟီးဟီး ငိုနေတော့၏။

အင်းဝပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပြီးခဲ့သည့် မိုးတွင်းသုံးလလုံးလုံး တွင် မိုးလုံးဝမရွာခဲ့။

၁၇၄၁ ခုနှစ်က မိုးများပြီးနောက် အင်းဝပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်ယာမြေများစွာမှာ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ယခု နှစ်တွင်မူ မိုးခေါင်မှုကြောင့် သီးနှံများ စိုက်ပျိုးရန် အခက်တွေ့ရပြန်သည်။

နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် သီးနှံမဖြစ်ထွန်းမှုကြောင့် ဆန်ဈေးမှာ စံချိန်တင်မြင့်တက်သွားသည်။

ယခင်က ဆန်တတင်းလျှင် ငွေတစ်ကျပ်သာရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ ဆန်တတင်း ငါးကျပ်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မြို့တော်ရှိ မစိုးရိမ်နှင့် မတောင့်တ ဘုရင့်ကျီတော်တိုက်နှစ်ခုမှ စပါးကို ဈေးလျော့ရောင်းပေးသော်လည်း ရေရှည်တောင့်မခံနိုင်ပဲ ကျီတော်များ အရောင်းပိတ်လိုက်ကြသည်။

စားနပ်ရိက္ခာရှားပါးလာသည့်အတွက် ဆင်းရဲသောဒေသများတွင် သူခိုး၊ ဓါးပြများ ထူပြောလာခဲ့သည်။

တောင်ဘက် ယင်းမာပင်ရွာမှ တောကြားနတ်ဓါးပြဂိုဏ်း၊ ပဲကြီးခင်းအရပ်မှ ဟိန်ဘုန်းကြီးဓါးပြဂိုဏ်း၊

မြောက်ဘက် ဥသျှစ်ကျေးမူးကန် အရပ်မှ ရွှေဘူးဓါးပြဂိုဏ်း တို့မှာလည်း အင်အားကြီးမားသည့် ဓါးပြဂိုဏ်းကြီးများဖြစ်လာခဲ့သည်။

ယခုအခါ အင်းဝနေပြည်တော်နှင့် မဝေးလှသည့် ခေါင်းခွဲရွာအထိပါ ဟိန်ဘုန်းကြီးဓါးပြဂိုဏ်းက ပေါက်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“အရှင်ဘုရားတပည့်က...အမှုတော်ကိုထမ်းပေးခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်..အခု အင်းဝအနီးအနားထိ ထိပါးလာနေပြီ..ဘုရား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ၏ စကားကို သာသနာပိုင်ဦးဉာဏသာရ က ရွှေယပ်တောင်ကြီးခပ်လျက်မှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ပြောမနိုင်တော့ဘူး...သူ့ဒကာတွေ ငတ်လွန်းလို့ သူလည်း အလှူခံထွက်ရတာပါလို့ ပြန်ပြောတယ်..မင်းကြီး...ခုဟာက အဲဒီကျေးရွာလောက်မပြောနဲ့..အင်းဝမြို့ထဲတောင် သူခိုးခါးပြအရေးက ပူနေရသေးတာမဟုတ်လား..ကဲ.ကျုပ် ပြန်ကြွဦးမယ်”
သာသနာပိုင်ဆရာတော်က ရွှေဒေါက်ချာကြီးကို ဆောင်းလျက် သင်္ကန်းကို ပြန်ရုံလိုက်သည်။
“ဟိန်ဘုန်းကြီးဟာ မြို့တော်ကို ထိပါးလာမယ်ဆိုရင်ဖြင့် တပည့်တော် ကြိုတင်ကာကွယ်ရပါလိမ့်မယ်”
“ဒကာက ရှင်ဘုရင်ပဲ...ဒါ ဒကာကိစ္စလေ”

ဦးညာဏသာရ က ခပ်ပြတ်ပြတ်မိန့်ကာ ပြန်ကြွသွား၏။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အောက်ဘက်တွင် ခစားနေကြသော ဦးရွှေဖြိုး၊ ကိုးသိန်းသခင်၊ ကိုးခရိုင်ဝန်မင်းရဲကျော်စွာ တို့ထံ တချက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။
“ကဲ..ဒီတိုင်းဆို...သာသနာပိုင်က..သူ့တပည့်ကို သူပြောမနိုင်တော့တဲ့..သဘောပဲ...ဘယ့်နှယ့်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ..အကြံပေးကြပါဦး”

“ဟိန်ဘုန်းကြီးဟာ ခါးပြတိုက်နေသော်လည်း သူ့လက်အောက်ငယ်သားများကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲထားပါတယ်...ဘုန်းကြီးတပါးလည်းဖြစ်နေပြန်..ကျောက်ဆည်နယ်ဘက်အထိ သင်းကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြတဲ့ လူတွေက ရှိနေတော့...နှိမ်နင်းဖို့ရာ ခက်ခဲပါတယ်..ဘုရား”
ကိုးခရိုင်ဝန်က လျှောက်တင်သည်။

“သူ့ကို ဒီအတိုင်း လက်ရဖမ်းမယ်ဆို ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်...အင်းဝတပ်များအနေနဲ့ ခါးပြကိုတောင် အင်အားသုံးနေရတဲ့အခြေအနေအဖြစ် ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်...မြို့ရွာအနှံ့က သူ့ခါးပြဂိုဏ်းများကလည်း ခုခံကြတာနဲ့ ပြည်ရွာချောက်ချားကုန်ပါ့မယ်..ဒါကြောင့် ပရိယာယ်နဲ့ ဖမ်းဆီးကာ ကွပ်က သင့်ပါ့မယ်”

“အင်း..ကိုးသိန်းသခင် လျှောက်တာ ကောင်းပါလေ့..ဘယ့်နှယ့်လုပ်ရမလဲ အကြံပေးပါဦး”

.....
“အရှင်ဒေဝိန်သာမဏေကျော် ဘွဲ့တော် လက်ခံပွဲသဘင်”

တဲကန္တာမဏ္ဍပ်ကြီးရှေ့တွင် ဟိန်ဘုန်းကြီး က ဝေါယာဉ်ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။
ကိုးခရိုင်ဝန်မင်းရဲကျော်စွာက လက်အုပ်ချီလျက် စောင့်ကြိုနေ၏။
ဟိန်ဘုန်ကြီး၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် လက်နက်များကိုင်ဆောင်ထားသည့် တပည့်များက ဝန်းရံထား၏။

သင်္ကန်းစများကို နဖူးတွင်စည်းထားကြပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပုံစံများဖြစ်ကြသည်။
ဟိန်ဘုန်းကြီးဘေးတွင်ပါသော ကိုရင်ကြီးငလေး၏ ရုပ်မှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်။
ဟိန်ဘုန်းကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည့်အခါ နဘေးတွင်ရှိသော တပည့်များက ဒူးထောက်လျက် အလုအယက် လက်ဝါးများကို ခံလိုက်၏။
လက်ဝါးများပေါ်သို့ ဟိန်ဘုန်ကြီးက ဝါးပြီးသား ကွမ်းဖက်များကို ထွေးထည့်လိုက်သည်။
ထိုကွမ်းဖက်များကို တပည့်များက အငမ်းမရလုစားကြတော့၏။

ကိုးခရိုင်ဝန်က သူ့ရှေ့တွင် ပြုမူနေကြသည်များကို ရွံရှာစွာကြည့်နေကြသည်။
“ကျုပ် ဝါးပြီးသား ကွမ်းဖက်က ခါးပြီး၊ တုတ်ပြီးတယ်..ဒကာကြီး..နောက်များမှ ဒကာကြီးတို့ ရှင်ဘုရင်ကိုလည်း ကွမ်းဖက်စွန့်ကြရဦးမယ်”
“အထဲမှာ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက ပေးကပ်လိုက်တဲ့ ရွှေဒေါက်ချာနဲ့ ရွှေသင်္ကန်းနဲ့ ..ဒေဝိန်သာမဏေကျော် ဘွဲ့တော် လက်ခံရန် ကြွပါ..ဘုရား”
ဟိန်ဘုန်းကြီးက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။
“ရွှေနန်းရှင်သခင်ကိုယ်စားတော် ဘွဲ့များဖြစ်သည့်အတွက် လက်နက် အဆောင်အယောင် တဲကန္တားထဲ ယူခွင့်မရှိပါ..ဘုရား..အစဉ်အလာရ ဘွဲ့တော်လက်ခံရာတွင် ကိုယ်တော်တစ်ပါးသာ ဝင်ရပါမယ်”
“အိန်း...ဒီလိုရှိတာပဲလား..ကဲ..ကဲ...ကိုယ်တော့်ဒကာတွေ အပြင်မှာ နေခဲ့ကြ”
ဟိန်ဘုန်းကြီးက တည်ငြိမ်သော အိန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် မျက်လွှာချကာ တဲကန္တားထဲသို့ လှမ်းသွား၏။
ခဏအကြာတွင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် တဲကန္တားအပြင်ဘက်အတိုင်း လိုမ့်ထွက်လာသည်။
ငလေးက သူ့ခြေရင်းသို့ ရောက်လာသော အရာကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်သည်။
“အား”
ဟိန်ဘုန်းကြီး၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီး။
“ဟေ့..ခါးပြဲတွေ..အကုန်လက်နက်ချဟေ့..မင်းတို့ ဘုန်းကြီး သေပြီ”
ရာချီသော အင်းဝစစ်သည်များက တဲကန္တားပတ်ချာလည်မှ ပေါ်လာကာ ခါးပြဲများကို ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။
ရုတ်တရက်ဝန်းရံခံလိုက်ရသဖြင့် အချို့က နီးစပ်ရာ အင်းဝစစ်သည်များကို ဓားဖြင့် ဝင်ပိုင်းကြသည်။
သို့သော် အင်းဝတပ်များက လက်ဦးမှုရသွားပြီဖြစ်သည်။
ငလေးနှင့် ခါးပြဲအချို့မှာ တဲကန္တားအနောက်ဘက်ရှိ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ပြေးကြ၏။
ပပ်ကြားအပ်လယ်မြေများဖြစ်သဖြင့် သူတို့မှာ ထီးထီးကြီးပြေးနေကြရသည်။
အင်းဝတပ်များက ထွက်ပြေးသူများကို သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်ကြ၏။
“ဖောင်း..ဖောင်း”
ငလေးနဘေးမှ ခါးပြဲတစ်ဦးလဲကျသွားသည်။
ငလေးက အားကုန်စိုက်ကာ ရှေ့သို့ ဆက်ပြေး၏။
အင်းဝစစ်သည်များကလည်း သူ့နောက်သို့ ခြေလျင် ပြေးလိုက်လာကြသည်။
ရုတ်တရက် ငလေး၏ ပေါင်အနောက်ဘက်ဆီမှ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။
ငလေး လယ်ပပ်ကြားအပ်ပေါ် ဒလိမ့်ခေါက်ခွေးလဲကျသွားသည်။
အင်းဝစစ်သည်များက လဲကျနေသူများကို ခါးဖြင့် လိုက်ပိုင်းနေသည်။
ငလေးထံ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။
ရှေ့ဆုံးမှ အင်းဝစစ်သည်သည် ငလေး ကို ခါးဖြင့် ရွယ်လိုက်၏။
“ဦး”

မြားတံတစ်ခုက စစ်သည်၏ ရင်ဘတ်တွင် စိုက်ဝင်သွားသည်။

မြင်းတစ်စီး။

မြင်းပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ငလေးကို သူ့လက်မှ ဒူးလေးဖြင့် ကမ်းလိုက်၏။

ငလေးက ဒူးလေးလက်တံကို ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကောင်းသောခြေထောက်ဖြင့် အားယူကာ မြင်းပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်တက်လိုက်၏။

မြင်းစီးသမားက မြင်းကို ဒုံးစိုင်းမောင်းထွက်သွားသည်။

အနောက်ဖက်မှ မြင်းနှစ်စီးလည်းပါလာပြီး လိုက်လာသော အင်းဝစစ်သည်အချို့ကို ဒူးလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ ထွက်ပြေးကြတော့၏။

မူးမြစ်၏ မြစ်လက်တက်ငယ်တစ်ခုအရောက်တွင် မြင်းများ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

“ရှင် သိပ်နာနေလား..ပါးကွက်သားကြီး..ဒဏ်ရာကို ရေဆေးပြီး သွေးတိတ်အောင် တခုခုလုပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ထိုအခါမှ ငလေးက ကယ်တင်ရှင် မြင်းစီးသမားကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“..နားလဲ..နားလဲ မဟုတ်လား”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၇)

.....
မကြာမီ နောက်မှ မြင်းနှစ်စီးကလည်း သူတို့ကို မှီလာ၏။

မြင်းပေါ်တွင် သူရိန်စော နှင့် ငကက်။

“သူတို့ လိုက်လာကြသေးလား...ကိုသူရိန်”

“ဒီဘက်အထိတော့ မလိုက်လာတော့ဘူး..ပြန်လှည့်သွားကြပြီ...နားလဲ..ဟိုလူ့ ဒဏ်ရာအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ငလေး က သွေးများကို ရေဖြင့် ဆေးကြောရင်း ညည်းညူနေ၏။

“အကိုတို့ နေမဝင်ခင် ချောင်းခွကို ရောက်မှဖြစ်မယ်...နားလဲ...သူ့ကိုသွေးတိတ်အောင်

ခဏလုပ်ပေးထားပြီး ဟိုရောက်မှ ကျည်ဆံကို ခွဲထုတ်ကြတာပေါ့”

ငကက်က မြင်းကုန်းနှီးပေါ်တွင် ပါလာသော ဆေးရွက်တစ်ချို့ကို ယူကာ ဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ငလေး၏ ပေါင်မှ အနာပေါ်သို့ ဆေးရွက်ကို အုံ့ကာ အဝတ်စဖြင့် စည်းပေးလိုက်၏။

“နားလဲ မြင်းဒီလူ့ကို ပေးစီးလိုက်...ငကက်က သူ့ကို စောင့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းခေါ်လာခဲ့...နားလဲနဲ့

အကိုက မြင်းတစ်စီးတည်းစီးပြီး ချောင်းခွကို အရောက်သွားမယ်..ဟိုမှာ တို့လူက စောင့်နေရောမယ်”

“စိတ်ချပါ..ဗိုလ်မင်း...ဗိုလ်မင်းတို့ အရင်သွားနှင့်ကြပါ..ငါ ဒီလူ့နာကို ခေါ် ပြီး

ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာပါမယ်”

“ငလေး..ရှင်ကိုယ်ရှင် ဂရုစိုက်နော်..ငါတို့ သွားနှင့်မယ်”

နားလဲက မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ သူရိန်စော၏ ရှေ့တွင် ခွထိုင်လိုက်သည်။

သူရိန်စောက ဇက်ကြိုးကို စောင့်ဆွဲလိုက်ရာ နားလဲ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ သူရိန်စော၏ ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ့်ခနဲ ပါသွားတော့၏။

ချောင်းခွရွာ အရှေ့ဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်သည် မိုလ်မင်းသူရိန်စော၏ အကိုကြီးတော်စပ်သူဖြစ်သည်။

အင်းဝနှင့် ဟံသာဝတီ စစ်ပွဲစတင်ဖြစ်ပွားချိန်ကတည်းက ပုန်ကန်ရန် တာစူနေကြသည့် ကွေ့တို့သည် ဟံသာဝတီနှင့် မဟာမိတ်ဖြစ်ရေး ကြံစည်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီတွင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေသည့် ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထော မှာ ကွေ့သွေးတဝက်ပါဝင်သည့် သာလှခေါ် ကျာလ ဖြစ်သည့်အတွက် ဂုဏ္ဏအိမ်အနေဖြင့် လူမျိုးတူချင်း သွေးစည်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ထားရှိခဲ့သည်။

ကွေ့တို့မှာ မတ္တရာမွန်တို့နှင့် တညီတညွတ်တည်း စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဟံသာဝတီနှင့် ပူးပေါင်းကာ အင်းဝကို တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂုဏ္ဏအိမ်သည် ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထောထံသို့ အားကိုးရသော ယောက်ဖတော်သူ သူရိန်စော၊ နှမဖြစ်သူ နားလဲ၊ ကွေ့တို့၏ အားထားသောစစ်ဘက်ခေါင်းဆောင် ငကတ်တို့အား မဟာမိတ်ပြုကြောင်း သဝဏ်လွှာနှင့်အတူ ဟံသာဝတီသို့ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တချိန်က နားလဲကို လိုက်ရှာခဲ့သော သူရိန်စောနှင့် ငကတ်သည် ဟံသာဝတီမှ လွီဇာထံ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှနှင့်လည်း သိရှိခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါ ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှသည် ဆင်ကျားရှင်၏ ယောက္ခမ၊ အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဟံသာဝတီနှင့် မတ္တရာအုတ်ဖို့ကွေ့တို့ ပူးပေါင်းရေးမှာ အလားအလာကောင်းလျက်ရှိ၏။

သူတို့သည် အင်းဝကို ကွေ့ပုတ်ကာ ဟံသာဝတီနယ်စပ် တောင်ငူမြို့သို့ ဦးတည်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတွင် မထင်မှတ်ပဲ အင်းဝတပ်များနှင့် တိုးသဖြင့် ပုန်းအောင်းကာ အခြေအနေစောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အမှတ်မထင် ငလေးကို တွေ့ခဲ့ကြပြီး ဝင်ရောက်ကယ်တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအနောက်ဖက်ရှိ အဆောင်ပေါ်တွင် ငလေး က တဟီးဟီးညည်းနေသည်။

ပေါင်တွင် ဝင်နေသော ခဲလုံးကျည်ဆံကို ခွဲထုတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အနာရှိန်ဖြင့် အဖျားတက်နေသော ငလေးဘေးတွင် သူရိန်စောနှင့် နားလဲ တို့ ထိုင်နေကြသည်။

ငကက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းအတွင်း ကပ္ပိယကြီး၏ ဖိုရုံတွင် စကားကောင်းလျက်။

“သူ့ကို ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ..နားလဲ..အကိုတို့ ခရီးကလည်း ရှိသေးတယ်ကွယ်”

“အကို နင် တခါပြောဖူးတယ်လေ..ဟံသာဝတီက လွီဇာအိမ်မှာ သူ့မယား ကောင်မလေး တွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကိုပါ ဟံသာဝတီခေါ်သွားချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား..အကိုတို့က ဟံသာဝတီထဲ ခိုးဝင်မှာနော်...အင်းဝတပ်တွေ လမ်းမှာ ဖမ်းမိသွားနိုင်သလို
ဟိုရောက်ရင်လည်း လွှဲဇာတို့နဲ့ မတွေ့ခင်အထိ ဟံသာဝတီသားတွေက
ဘယ်လိုဆက်ဆံမယ်မသိသေးဘူး”
“အကိုပဲ ပြောတယ်လေ...လွှဲဇာဆိုမှာ အဲ့ဒီကောင်မလေးကို တွေ့ခဲ့တုန်းက ..သူ့
ယောက်ျားအကြောင်းကို ကြားတော့ အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆို...”
“အင်း..ဟုတ်တယ်..ကောင်မလေးနာမည်က မယ်ဖူး..ဟုတ်တယ်..မယ်ဖူး”
“မယ်ဖူး..မယ်ဖူး..ဘယ်မှာလဲဗျာ..မယ်ဖူး..သူ ဒီကိုလာတာလား”
စောင်ခြုံထဲမှ ငလေးက ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ထပြောသည်။
“မဟုတ်ပါဘူး..ငလေး..ရှင့်မိန်းမက ဟံသာဝတီမှာပါ”
“ဗျာ..သူ ဟံသာဝတီမှာလား”
“ဟုတ်တယ်..တို့ အခု ဟံသာဝတီကို သွားကြမှာ...ရှင် သူနဲ့ တွေ့ချင်လား”
ငလေးက စောင်ခြုံကို ဖယ်ခွာလိုက်သည်။
ငလေး၏ ကျောက်ပေါက်ရာအပြည့်မျက်နှာက ဆီမီးခွက်အရောင်အောက်တွင် ပိုမိုအကျည်းတန်နေ၏။
“သူ..တကယ် ဟံသာဝတီမှာလား”
“ဟုတ်တယ်..ဒီက ကိုသူရိန်စောတို့ တစ်ခါ ဟံသာဝတီရောက်တုန်းက သူ့ကို တွေ့ခဲ့တယ်”
ထိုအခါမှ ငလေးက သူရိန်စောကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။
“ခင်ဗျား..ခင်ဗျား..ဟိုးတခါ..ထောင်ရှေ့မှာ နားလဲ ကို လာရှာတဲ့သူ”
“ဟုတ်တယ်...ငလေး...ခင်ဗျားကျေးဇူးနဲ့ ကျုပ်တို့မှာ လွှဲဇာရှိတဲ့ ဟံသာဝတီအထိရောက်သွားခဲ့ကြတယ်..
နားလဲကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး..လွှဲဇာနဲ့အတူ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမ မယ်ဖူးကို တွေ့ခဲ့တယ်”
“သူ..သူ..နောက်အိမ်ထောင်တွေများ ပြုလိုက်ပြီလားဗျာ...အင်း..ပြုလောက်ပါပြီ”
“ကျုပ်သွားတုန်းကအထိတော့ လွှဲဇာအိမ်မှာပါပဲ...အိမ်ထောင်လည်းပြုမယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူး...ခင်ဗျား
နာမည်ပြောတော့ သူ့အတော်လေးကို ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ”
“ဟင်...သူ...ဘယ်လိုနေလဲဗျာ...သူ့အဆင်ပြေပြေရှိရဲ့လား...သူ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေလဲ”
သူရိန်စောရော..နားလဲ ပါ ရယ်လိုက်ကြသည်။
“ကဲ..အကိုသူရိန်...ဘယ့်နှယ်လဲ...သူ့ခေါ်သွားမှဖြစ်တော့မယ်”
“အင်း..ခင်ဗျား ဒီလောက်သိချင်နေလည်း..ကျုပ်တို့နဲ့ ဟံသာဝတီကိုလိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ”
“အင်းဝ နဲ့ ဟံသာဝတီက စစ်ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား..ခင်ဗျားတို့က ဘာလို့ အဲ့ဒီကို သွားကြမှာလဲ”
“ရှင် လိုက်မယ်ဆိုလိုက်ခဲ့နိုင်တယ်...စကားတွေ အများကြီးတော့ မမေးနဲ့..ဟုတ်ပြီလား”
“နားလဲ.....ကွေ့မလေး..”
ငလေးက ဆီမီးခွက်ကို ယူကာ သူ့မျက်နှာနား ကပ်လိုက်သည်။
“ကျုပ်..ကျုပ် ရုပ်က အတော်ဆိုးသွားပြီလားဗျာ”
နားလဲက ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီရုပ်ကြီးကိုတွေ့ရင်..သူမှတ်မိပါ့မလား..ကြောက်များနေမလား”

သူရိန်စောက ငလေးလက်ထဲမှ ဆီမီးခွက်ကို ယူလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ..ကျုပ်မိန်းမနား ခင်ဗျား မျက်နှာကြီး ကပ်ပြမနေနဲ့ဗျ..တော်ကြာ..ကလေးမွေးရင် ခင်ဗျားပုံကြီး ထွက်လာနေဦးမယ်”

နားလဲက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

ငလေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်။

“ကျုပ်တို့ လင်မယားမှာမှ ဒီလို ဒုက္ခတွေ ကြုံကြရတယ်ဗျာ...မယ်ဖူးရေ..ငါ

အသုံးမကျတာပါကွာ..ငါအသုံးမကျတာ...ငါ့ကြောင့် မင်းရော ငါပါ ဒီလို ဖြစ်ကြရတာ”

သူရိန်စောက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ငလေး၏ ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။

“ကဲ..ကိုယ့်လူ..အလကားစတာပါဗျာ..ခင်ဗျားရုပ်က အရမ်းကြီးလည်း မပျက်သွားပါဘူး..ဟိုရောက်ရင် မယ်ဖူးက ခင်ဗျားကိုလည်း တွေ့ချင်ရှာမှာပါ...လိုက်သာလိုက်ခဲ့..အခုတော့ ခင်ဗျားအနာက သက်သာသေးတာမဟုတ်ဘူး.. နားလိုက်ဦး”

.....
“ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိ ထံ ဖဝါးတော်အောက်

လေးမြတ်စွာလျှောက်ထားပါသည်..ဘုရား။

ဘုရားကျွန်တော်မျိုး ဂုဏ္ဏအိမ်မှာ အုတ်ဖို၊ မတ္တရာရှိ ကွေ့၊ မွန် တို့အား ညီညွတ်စုစည်းလျက် အင်းဝ ကို စစ်ဘက်ပြုရန် အဆင့်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

အင်းဝ၏ အခြေအနေမှာလည်း အဖက်ဖက်မှ ယုတ်လျော့အားနည်းနေသည်မှာ ကိုယ်တော်မြတ် အသိဖြစ်ပါသည်။

ဟံသာဝတီတပ်တော်အများ အင်းဝတံခါးဝတိုင် ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ အသိဖြစ်ပါသည်။

နောင်တကြိမ် အင်းဝနှင့် စစ်ဖက်ပြုသည့်အခါ ကိုယ်တော်မြတ်တို့ ဟံသာဝတီက အောက်၊

ကျွန်တော်မျိုးတို့ အုတ်ဖို၊မတ္တရာ ကွေ့၊ မွန် တပ်များက အထက် ညီညီညာညာ ကွပ်ညပ်တိုက်ကြသော် အင်းဝကို အလိုတော်ပြည့်ပါမည်။

အင်းဝကို အလိုတော်ပြည့်ပါက အရှင်မင်းတရားသည် အောက်ဟံသာဝတီကို အခြေပြုလျက်

အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပြီး လက်အောက်ခံမင်းအဖြစ် ကျွန်တော်မျိုး ဂုဏ္ဏအိမ်ကို အင်းဝတွင်

အကြီးအမှူးပြုလျက်ထားရှိပါက..အင်းဝ ကျော်စဉ်

ကျောက်ဆည်ကိုးခရိုင်မက..မောရမ်းပြည်တလွှားအထိ စိုးမိုးပြီး

..အခွန်အတုပ်ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါများနှစ်စဉ်ဆက်သကာ..ဘုရားခြေတော်ရင်း ကျွန်ရင်းအဖြစ်..ခစားပါမည်။

အရှင်မင်းမြတ်နှင့် ကျွန်တော်မျိုး ကွေ့ညီနောင်နှစ်ပါး ညီညွတ်ကြပါက မြစ်စဉ်တစ်လျှောက်

အဘယ်အင်အားမှ တောင့်ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အမိန့်တော်မြတ် သဘောထားကို သနားမည့်ကာလအထိ သံတမန်များက ဟံသာဝတီရွှေပြည်တွင်
နေကြပါလိမ့်မည်။

.....
“ဟား..ဟား..ဟား...ဟား”

သဝဏ်လွှာကို လက်ကကိုင်ပြီး သမိန်ထောက အားပါးတရရယ်လိုက်သည်။

“ဒီသဝဏ်လွှာ ဘယ်ကနေရတာလဲ..အမတ်ကြီးဗညားဒလ”

“တောင်ငူမြို့စောင့်တပ်က ဖမ်းဆီးမိလာတဲ့ ကွေ့သံတမန်တွေဆီကနေ ပါးလာတဲ့ သဝဏ်ပါ”

“အင်း..ဂုဏ္ဏအိမ်တဲ့....အင်းဝကိုထောင်ထားနေတဲ့ အုတ်ဖိုက သူပုန်ခေါင်းဆောင်ထင်ရဲ့”

“မှန်ပါ...အုတ်ဖိုကွေ့များနဲ့ မတ္တရာမွန်များညီညွတ်ပြီး အခိုင်အမာ အလုံးအရင်းဖြင့် အထက်ဘက်တွင်
ရှိနေကြကြောင်းပါ”

“အမတ်ကြီးက ဒီသဝဏ်လွှာကို ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ပြည့်ရှင်မင်းတို့ဆီ ပါးတဲ့ သဝဏ်လွှာမို့ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ အဦးအဖျားမဖတ်ဝံ့ပါ”

“ဪ..ကျုပ်က ပြည့်ရှင်မင်းဆိုတာတော့

သိသေးတယ်ပေါ့.....အင်း..အင်း..ဖတ်ကြည့်စေဗျာ..ဖတ်ကြည့်စေ”

သမိန်ထော၏ ထွေငေါ့သောလေသံကြောင့် ဗညားဒလ ဦးအောင်လှ မှာ အနည်းငယ်

အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

ညီလာခံတွင်ရှိနေသော မူးမတ်များကလည်း သမက်ရှင်ဘုရင်နှင့် ယောက္ခမအမတ်ချုပ်ကြီး၏

အခြေအနေကို ငြိမ်သက်စွာအကဲခတ်နေကြ၏။

ဦးအောင်လှက သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း..ဘယ့်နှယ့်ရှိစ...အမတ်ကြီး...အထောင်အထားခြားနားနေတဲ့ သူပုန်အဆင့်က

ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်ကို ကွေ့ညီနောင်တဲ့...အင်းဝကို အလိုတော်ပြည့်ချင်ရင် သူ့က

ကူတိုက်ပေးမယ်..သူ့ကို အင်းဝဘုရင်ခံမင်း ခန့်အပ်ပါပေါ့...အတော်ရဲတင်းတဲ့ ဂုဏ္ဏအိမ်ငယ်ပဲ..ရေးရဲ့တဲ့

သင်းထက် ဒီစာကို ငါ့ကိုယ်တော်ဆီ ပါးဝံ့ကြတဲ့ မောင်မင်းတို့ ကိုလည်း အံ့ပါရဲ့...ဘာလဲ..အမတ်ချုပ်ကြီး

က ငါ့ကိုယ်တော်ကို ဒီ တောသားသူပုန်ကွေ့တွေနဲ့ တစ်မျိုးတစ်ဆွေတည်းဆိုတဲ့သဘောနဲ့များ

ဒီသဝဏ်လွှာကို ယူလာရသလား..လျှောက်တင်စမ်းပ”

ဦးအောင်လှ၏ လက်တို့ တုန်ရီနေသည်။

“မဟုတ်ရပါဘုရား....အင်းဝနန်းမှာ ယို့ယွင်းနေပြီမှန်ပါသော်လည်း သူ၏ လက်ကျန် လူအင်အား၊

လက်နက်အင်အား၊ စစ်သည်ကောင်းများရှိနေသေးသည်မှာ ပြီးခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများက

သက်သေခံနေပါတယ်..အခုလို အချိန်မှာ ရန်သူကို ဒုက္ခပေးနိုင်မယ့် ဘယ်အင်အားစုကို မဆို

မဟာမိတ်ပြုထားပြီး အရေးသာမှာ သင့်သလို စီမံဖို့ရာ တင်လျှောက်ဆက်သရခြင်းဖြစ်ပါတယ်..အခြား

မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါ”

သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိစ္ဆိ က ဦးအောင်လှကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အံ့ကို ကြိတ်ထား၏။

“မောင်မင်းစာ..မောင်မင်းပြန်ယူသွား...ရာဇသံဆိုတာ ဧကရာဇ်မင်းသွေးအချင်းချင်းသာ

အပေးအယူလုပ်ရတဲ့ကိစ္စမျိုး..မတန်မရာတွေ ငါ့ထံ ခေါ်မလာနဲ့”

သမိန်ထောက် ညီလာခံအတွင်းမှ ထထွက်သွားသည်။

အမတ်စစ်သူကြီးများမှာ တိတ်ဆိတ်လျက် ကျန်ရစ်၏။

ထိပ်ဆုံးမှ အမတ်ကြီးဗညားဒလဘွဲ့ခံ ဦးအောင်လှမှာ နန်းတော်ကြမ်းပြင်ကို သာ

အချိန်အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည်နေတော့သည်။

.....
သူရိန်စော၊ နားလဲ၊ ငကက်နှင့် ငလှေး တို့အား တောင်ငူမြို့အနီးတွင် ဟံသာဝတီတပ်များက
ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီရှိ အမတ်ချုပ်ကြီး ဗညားဒလ၊ ကုန်သည်ကြီးလွီဇာတို့နှင့်

ဆက်သွယ်ရန်လာရောက်သည်ဆိုသည့် သတင်းစကားအရ တောင်ငူသို့ ဗညားဒလ၏ ညီ ဦးအောင်မြ
ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လွီဇာ၏ အိမ်ပေါ်သို့ သူရိန်စော၊ နားလဲ နှင့် ငကက် တို့ တက်လာကြသည်။

လွီဇာက သူတို့အတွက် ထမင်းဝိုင်းကြီး စီစဉ်ထား၏။

နောက်ဆုံးမှ တက်လာသော ငလှေးက ခါးမောက်ကြီးတစ်လုံးဆောင်းကာ သူ့မျက်နှာကို
ကွယ်ထားသည်။

မယ်ဖူးက ဧည့်သည်များအတွက် ထမင်းဟင်းများကို ချပေးရန် အစေခံအချို့ကို ခိုင်းစေနေသည်။

“လွီဇာ”

“နားလဲ”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်လိုက်ကြ၏။

“သတိရနေတာ...ဒီခြေထောက်က အနာရွတ်တွေမြင်တိုင်းပေါ့”

အင်းဝအကျဉ်းထောင်အတွင်းတွင် ရရှိခဲ့သော သံခြေကျင်းဒဏ်ရာများကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
လှန်ပြရင်း ရယ်မောနေကြသည်။

“ကဲ..ရှင်တို့ရော..မောလာပန်းလာတယ်ဆိုတော့..တခွက်တဖလားသောက်ကြဦးမှာလား”

လွီဇာက သူရိန်စောတို့ ဘက် လှည့်မေးလိုက်၏။

“လွီဇာ...တို့ထဲမှာ အထူးခေါ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါတယ်”

သူရိန်စောက ပြုံးစစ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လွီဇာက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်၏။

ဝါးခမောက်ကြီးဆောင်းလျက်၊ သင်တိုင်းဖားဖားကြီးဝတ်ထားသော လူကို တချက်ကြည့်ကာ လွီဇာ
ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ။

“သူ...မောင်ကြီး...ငတွန်များလား..ဟင်..နားလဲ..သူငတွန်မဟုတ်လား”

နားလဲက လွီဇာ၏ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။
သူရိန်စောက နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။
“မဟုတ်ဘူး..လွီဇာ..ငွေတန်မဟုတ်ဘူး....ဒါနဲ့..မယ်ဖူး ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
လွီဇာက ခေတ္တမျှ ကြောင်နေ၏။
ထို့နောက်....တစုံတရာကိုတွေးမိသွား၏။
“မယ်ဖူး...မယ်ဖူး”
လွီဇာအသံကြောင့်...မယ်ဖူးက ဟင်းချိုခပ်နေရာမှ အလန့်တကြားပြေးထွက်လာသည်။
လွီဇာက ငလေးထံသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားကာ ခမောက်ကို ဆွဲလှန်လိုက်တော့၏။
ရုတ်တရပ်မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာကြောင့် လွီဇာပင် နောက်တလှမ်းဆုတ်သွားသည်။
“ကိုရင်ငလေး”
မယ်ဖူးက လွီဇာကိုကျော်ကာ ငလေး ကို ပြေးဖက်လိုက်၏။
ငလေးမှာ စကားပင် မပြောနိုင်။
မယ်ဖူးက ငလေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထားပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်ငိုနေတော့သည်။
“မယ်ဖူး..မယ်ဖူး...နှင့် ငါ့ကို မှတ်မိတယ်ပေါ့..မှတ်မိတယ်ပေါ့”
“ကိုရင်...ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ ဘယ်လိုပဲရုပ်တွေပြောင်းသွားပြောင်းသွား..ကိုရင် မျက်လုံးတွေကို မယ်ဖူး ဘယ်မေ့မှာလဲ”
လွီဇာက ထမင်းစားပွဲဘေးရှိ ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
နားလဲ က လွီဇာ ကို ကြည့်နေ၏။
“ကျွန်မ..တော့..အတော်ခံစားလိုက်ရတယ်..ဒီည..ဘရန်ဒီသောက်မှဖြစ်တော့မယ်..နားလဲ..ရှင်လည်း အတူသောက်မယ်မဟုတ်လား”
“ဘရန်ဒီဆိုတာ ဘာလဲ..လွီဇာ”
“အရက်ပေါ့..ဟိုး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေကနေ ပါလာတဲ့ အရက်ပေါ့”
“ဪ..ငါတို့ ကွေ့တွေကတော့...တိုးတက်မှုဓာတ်ရည်လို့ ဗမာလို အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ခေါ်တယ်..လွီဇာ..ဒါနဲ့...ငွေတန် ဆိုတာ ထောင်ထဲမှာတုန်းက ရှင်အတွက် အမြဲဂရုစိုက်နေတဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ်လား”
“အခု မပြောပါရစေနဲ့လား...သူတို့ကြည်နူးနေတာလေးကို ကြည့်ရင်း မုဒိတာပွားကြတာပေါ့...ငွေတန် အကြောင်းကတော့ တိုးတက်မှုဓာတ်ရည် နဲ့ ပြောမှ ကောင်းမှာ..နားလဲ”
ထိုအချိန်တွင် တံပိုးမှုတ်သံများနှင့်အတူ စစ်သည်တော်များခြံရံထားသော ဝေါပလာတစ်စီးက လွီဇာ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။
အနောက်တွင်လည်း ကွမ်းရည်တော်ကိုင်ရံရွှေတော်များ၊ အပျိုတော်များပါသွားသဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ဝေါမှန်း လွီဇာ သိလိုက်သည်။
လွီဇာက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်ကြည့်နေစဉ် နားလဲကပါ လိုက်ငေး၏။

“အဲ့ဒါ...ဘယ်သူလဲ...လို့ဧ”

“မိဖုရားခေါင်ကြီးပေါ့...ဒီနားမှာ သူ့အဖေ ဗညားဒလအမတ်ကြီးအိမ်ရှိတယ်...သူ့ကိုယ်တိုင် ကြွလာတယ်ဆိုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

“နင် နဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးနဲ့ ရင်းနှီးတာလား”

“အင်း...ကျွန်မ ညီမလေးလိုပါပဲ..နားလဲ”

“ငါ...တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ..မိဖုရားဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ညနေကျရင် သူ့အဖေ အမတ်ကြီးက ဗိုလ်သူရိန်စောတို့နဲ့ သဝဏ်လွှာကိစ္စ ဆွေးနွေးလိမ့်မယ်...ကျွန်မတို့က ဘရန်ဒီလေးယူပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီး ဆီ သွားကြတာပေါ့...သူ တခါလာရင် ညမိုးချုပ်မှ နန်းတော်ကို ပြန်တာပါ..အချိန်ရပါတယ်”

ထိုစဉ် အိမ်အတွင်းဘက်ဆီမှ တခပ်ခပ် အသံများကြားလိုက်ရသည်။

ငလျေး နှင့် မယ်ဖူး ထံမှ ရယ်သံများ။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၈)

“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား..ညီလာခံမှာ စိတ်တော်များ အဆင်မပြေဖြစ်လာတယ်ထင်ပါတယ်..စိတ်တော် ရွှင်ပျလာအောင် နှမတော် ဥသျှစ်သီးအရည်ဖျော်လေး ဆက်သပါရစေ”

မိဖုရားနှင်းသီရိစိတ္တာ ၏ အသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်း။

သမိန်ထောက နှင်းသီရိ ကမ်းလာသော ဥသျှစ်သီးခွက်နှင့်အတူ နှင်းသီရိ၏ လက်ကိုပါ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အင်း...ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်...ငါ့ကိုယ်တော် အမတ်ကြီးဗညားဒလနဲ့ စကားကတောက်ကဆဖြစ်လာခဲ့တာပါ..သူတို့ ငါ့ကိုယ်တော်ကို စော်စော်ကားကား ကွေ့သူပုန်များနဲ့ပဲ တန်းညှိခေါ်လာရသတဲ့”

“ပြည့်ရှင်မင်းတို့အရေးတော့ နှမတော် မပါဝံ့၊ မသိဝံ့ပါ။ ဘဝရှင်မင်းတရားအနား ခစားနေရရင်ပဲ ကို ပျော်နေတာပါ..ဘုရား”

“အင်း...နှင်းသီရိစိတ္တာ..နှမတော်လို ထီးဟန် နန်းဟန်အပြည့်နဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးနဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်တော် အစောက ဘာလို့ မတွေ့ခဲ့မိပါလိမ့်”

သမိန်ထောက ဥသျှစ်သီးရည်ကို တင့်သောက်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နှင်းသီရိစိတ္တာ၏ အပေါ် ရံ ကိုယ်ရံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ရင်စည်းကြီး ဝတ်ထားတာ..မပူလွန်းဘူးလား..နှမတော်”

“မောင်တော်ဘုရားခွင့်ပြုမယ်ဆို...အမိဝမ်းက မွေးစဉ်ကအတိုင်း ပကတိခန္ဓာဖြင့် သခင့်အပါး ခစားလိုပါတယ်”

သမိန်ထော ဥသျှစ်သီးဖျော်ရည်ကို မေ့သွားခဲ့ပြီ။

“အဲ့ဒီလိုနဲ့...သူ..တလလုံးလုံး.. ဇင်းမယ်သူ အဆောင်မှာပဲ..အိပ်တယ်...ညီမဆီလည်း ဆောင်တော်မကူးဘူး...သူတို့တွေ ညတုတ်တုတ် ညစ်ပတ်ပတ်တွေကို ထီးဟန်နန်းဟန်ပြောကြတာတွေကိုလည်း အပျိုတော်တွေက ရယ်စရာလုပ်နေကြတယ်...ညီမ ကတော့ အဲ့ဒါတွေ ပြန်ပြန်ကြားရတိုင်း...မရယ်နိုင်ဘူး..မမလို့ဇာ..မရယ်နိုင်ပါဘူး”

ဂမုန်း၏ အသံက တိမ်ဝင်သွား၏။

ဦးအောင်လှမှ သီးသန့်အခန်းအတွင်းဝယ် ဂမုန်းနှင့် လွီဇာ နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးဂမုန်းက လွီဇာနှင့် နှစ်ယောက်တည်းစကားပြောချင်သည်ဆိုသဖြင့် နားလဲ ကို အပြင်ဘက်တွင် သူရိန်စောတို့နှင့် ထားခဲ့ရသည်။

“သူ ညီမကို မချစ်တော့တာလား..ဒါမှ မဟုတ် အစကတည်းက မချစ်တာလား”

“သူ ဂမုန်းကို ချစ်ပါတယ်...ဟိုးငယ်ငယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကတည်းက သိခဲ့ကြသူတွေပဲမဟုတ်လား...ဂမုန်းရယ်...ရှင်ဘုရင်ဆိုတော့လည်း တခြားက ဆက်သလာတဲ့ မိဖုရားမို့ အချိန်ပေးတာလည်းဖြစ်မှာပါ”

“အင်း...အဖနဲ့ သူနဲ့ ကြားက ပြဿနာတွေကလည်း တနေ့တခြား ပိုဆိုးလာတယ်..မမလို့ဇာ...သူတို့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြားက ပြဿနာကြောင့် သူ ညီမကို မုန်းနေတာလား မသိဘူး...ညီမကို က ကံဆိုးတာပါ”

“ကဲပါ..ဂမုန်းရယ်..ဒါတွေအားလုံး မကြာခင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ...ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီထက်ဆိုးရွားတဲ့ အခက်အခဲတွေအများကြီး ရှိလာနိုင်သေးတယ်...မမ တစ်ခါပြောပြတဲ့ အင်းဝလက်မရွံ့ထောင်ထဲက အကြောင်းတွေကို ဂမုန်း မှတ်မိတယ်..မဟုတ်လား”

“အင်း...မမတို့ကတော့ သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းမတွေပါ”

“ကဲ..ဒါတွေ ခဏမေ့ထားပါ..အဲ့ဒီအင်းဝထောင်မှာတုန်းက နားလဲဆိုတဲ့ ကွေ့မလေးအကြောင်း ဂမုန်းသိတယ်ဟုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့..သိပါတယ်”

“သူ အပြင်မှာပါတယ်”

“အို..တကယ်လား...ဂမုန်းလည်း သူ့ကို တွေ့ဖူးချင်တာ”

“သူကလည်း ဟံသာဝတီရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကို တွေ့ဖူးချင်နေတာ”

“အခု တွေ့မယ်လေ...ဟေ့..အပျိုတော်တွေ...တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့တော့ဟေ့”

လွီဇာက ဂမုန်းနှင့် သလွန်ပေါ်တွင် အတူထိုင်နေရာမှာ အမြန်ထကာ ကြမ်းပြင်တွင် ပြန်လည်ဝပ်တွေးလိုက်သည်။

ယပ်တော်ကိုင်း၊ ကွမ်းရည်တော်ကိုင်း အပျိုတော်များ ဝင်လာကာ ပြန်လည်ခစားကြ၏။

လွီဇာက ဒူးတုတ်လျက်မှာ နောက်ဆုတ်ကာ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော နာလဲကို အချက်ပြလိုက်သည်။

နားလဲက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ဟဲ့..မိဖုရားခေါင်ကြီးရှေ့..ဒူးတုတ်၊ ခေါင်းငုံ့ ဝင်ရမယ်လေ”

အထိန်းတော်ကြီးက နားလဲကို အော်လိုက်သဖြင့် နားလဲ မှာ ရုတ်တရက်လန့်သွားသည်။
“ရပါတယ်..မိကွန်ဝိုင်း...သူ ခစားတတ်သလို ခစားပါစေ”
ထိုအခါမှ နားလဲက လွီဇာအနားသို့ရောက်လာကာ လွီဇာထိုင်သည့်ပုံစံအတိုင်း လိုက်ထိုင်လိုက်သည်။
ဂမုန်းက နားလဲကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။
“နားလဲ ဆိုတာ လား...ကုန်သည်ကြီးလွီဇာ”
“မှန်ပါ..မိဖုရားခေါင်ကြီး”
“အင်း..ကြားဖူးတာတော့ ကြာပါဘူး..တကယ့်အာဂမိန်းမတွေမှန်း သိပါရဲ့ကွယ်”
ဂမုန်းက သူ့ခေါင်းတွင်ပန်ထားသော ရွှေဆံထိုးအချွန်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။
“မဖုရားအနားကို လာစမ်းပ....နားလဲ”
လွီဇာက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် နားလဲက ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။
ထို့နောက် ရွှေဆံထိုးကို နားလဲထံ ပေးလိုက်၏။
“မဖုရား က ဆုတော်ချတာကွဲ့...ဟိုးအဝေးကတောင် လာကြရတယ်ဆို”
“ဟုတ်ပါတယ်..မိဖုရား..အုတ်ဖိုကနေလာတာပါ”
“တိုင်းရေးပြည်ရာတော့ မဖုရား နားမလည်ပါဘူး..ဒါပေမယ့်..ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ သံတမန်ညွှတ်သည်တွေဆိုတော့ကာ..မိဖုရားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ချီးမြှင့်ရတဲ့ တာဝန်ရှိပါတယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..မိဖုရား”
“လွီဇာ နဲ့ ညွှတ်သည်အမျိုးသမီး...အမတ်ကြီးက ခေါ် ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”
လက်ျာဗိုလ်က အခန်းတံခါးဝတွင် လာရပ်ကာ ပြောသည်။
လွီဇာနှင့် နားလဲတို့ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။
“လွီဇာ....အိမ်မှာ မြတ်ဝါ မယ်ဖူးတို့ ရှိလား”
“ရှိပါတယ်..ဗိုလ်မင်း..ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“မြတ်ဝါလေးကို စကားသွားပြောပေးမလို့..နောက်ရက်လည်း ကျုပ်မကြာမကြာ သူနဲ့ စကားလာပြောပေးပါ့မယ်..သူ့အတွက် စကားပြောဖော်လိုတယ်မဟုတ်လား”
လွီဇာက လက်ျာဗိုလ်ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
လက်ျာဗိုလ်က မလုံမလဲဖြင့်။
“ကျုပ်က ကလေးမလေးအဖြစ်ကို သနားမိလို့ပါဗျာ”

.....
ဂုဏ္ဏအိမ်၏ ဟံသာဝတီနှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ တခန်းရပ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ထိုသဝဏ်လွှာကို အကြောင်းပြုကာ သမိန်ထောဗုဒ္ဓကိတ္တိ နှင့် ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးအောင်လှ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ပိုမိုတင်းမာသွားခဲ့သည်။

သူရိန်စော၊ နားလဲ နှင့် ငကက်တို့ကို ဦးအောင်လှနှင့် ရင်းနှီးသော ဒလဗန်း၏ တပ်များက တောင်ငူနယ်စပ်အထိ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

ငလေးမှာ မယ်ဖူးနှင့်အတူ လွီဇာ၏ အိမ်တွင်ပင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

မယ်ဖူးမှာ လင်ဖြစ်သူရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့် မြတ်ဝါကို ယခင်က ကဲ့သို့ အချိန်သိပ်မပေးနိုင်တော့။ သို့သော် မြတ်ဝါထံသို့ လက်ျာဗိုလ်မှာ လုပ်ငန်းတာဝန်များ အားလပ်တိုင်း ရောက်လာတတ်မြဲ။

ယခင်က သန်လျင်ရှိ ဖာသာနာရေနီဆီသို့ တစ်လနှစ်ခေါက်နီးပါးရောက်သွားတတ်သော လက်ျာဗိုလ်မှာ ယခုတော့ သန်လျင်သို့ အလာကြသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“လက်ျာဗိုလ်...ရှင် သန်လျင်ကို သွားဖို့ရှိသေးလား”

မြတ်ဝါနှင့်အတူ ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည့် လက်ျာဗိုလ်ကို လွီဇာက အိမ်ပေါ်မှမေးလိုက်သည်။

“မရှိဘူး..လွီဇာ..ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ကျွန်မ ဂိုထောင်ဆောက်နေတဲ့ကိစ္စလည်းသွားကြည့်ရင်း...ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီရုံးကိုလည်း သွားစရာရှိတယ်.. ပွန်ဒီချယ်ရီက ကျွန်မတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ဘာသတင်းစကားမှ မလာတာကြာပြီ.. အမတ်ချုပ်ကြီးကလည်း မေးနေတာမို့ပါ”

“လွီဇာက ဘယ်ရက်သွားမှာလဲ”

“နောက်တပတ် လပြည့်ကျော်လောက်ပေါ့”

“အဲ့ဒီလောက်ဆို ကျုပ်လည်း လိုက်ပေးလို့မရဘူး...ဦးအောင်လှ နဲ့အတူ ကရင်ရွာတွေဘက်ကို သွားစရာရှိတယ်”

လွီဇာက လက်ျာဗိုလ်၏ စကားကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဦးအောင်လှသည် ဟံသာဝတီ၏ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော ကရင်ရွာများသို့ ဆင်းကာ သူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။

ရွာတွင်ရှိသော လူငယ်လူရွယ်များကိုလည်း ဟံသာဝတီတွင် အမှုတော်ထမ်းရန် ခေါ်ဆောင်လာလေ့ရှိသည်။

ထိုအခြေအနေအားလုံးသည် ဆင်ကျူးရှင်သမိန်ထော နှင့် ဦးအောင်လှတို့ အားပြိုင်မှုမှ တဆင့် ဖြတ်ပေါ်လာသည့် အစီအမံများပင်ဖြစ်သည်။

.....

၁၇၄၃ ခုနှစ်။

ကုန်ဈေးနှုန်းများကြီးမြင့်မှု၊ ဆန်စပါးရှားပါးမှုတို့ကြောင့် အင်းဝပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ခုလုံးမှာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေကြ၏။

သူခိုး၊ ဓါးပြများ၊ လုယက်မှုများ နေရာအနှံ့ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးသည်လည်း ဟံသာဝတီက သိမ်းပိုက်ထားပြီဖြစ်သဖြင့် ကုန်သွယ်ခွန်များ မရရှိတော့။

အချို့သွင်းကုန်ပစ္စည်းများသည် ဟံသာဝတီတွင် အခွန်အခများပေးဆောင်ရသည့်အပြင် အင်းဝဆိပ်ကမ်းအရောက်ထပ်မံပေးဆောင်ရသဖြင့် အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင်ဈေးနှုန်းများ ကြီးမားလာသည်။

တရုတ်ဈေးကွက်သို့ အမြတ်များစွာဖြင့်တင်ပို့လေ့ရှိသည့် မုတ္တမအိုးများမှာလည်း စစ်ပွဲများကြောင့် အင်းဝဆိပ်ကမ်းသို့ အရောက်ပေါက်နည်းလာသည်။

စိုက်ပျိုးရေး နှင့် ကုန်သွယ်ရေးတို့တွင် တခုပြီးတခု ပြိုလဲနေသော အင်းဝအတွက် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် အရေးပေါ်အစီအမံတစ်ခုကို စီမံခဲ့သည်။

အခြားမဟုတ်။

ကိုးကွယ်ရာသာသနာပိုင်ဆရာတော် ဦးဉာဏသာရ ထံ ဗေဒင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

အင်းဝမြေတွင် ရှင်ဘုရင်သစ်ပေါ်ကိန်းရှိနေသည်ဆိုသည့် တွက်ချက်မှုအရ..မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ယတြာချေရန် စီစဉ်တော့သည်။

“ကိုကြီးဖြိုး..ယခုနေ မင်းစည်းစိမ်ခံစားရမယ်ဆို..ကိုယ်တော့်ကို သစ္စာထားမယ်မဟုတ်လား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ စကားကြောင့် ညီလာခံတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

ရှင်ဘုရင်၏ ငယ်က စသင်ဆရာဖြစ်သည့် နန်းရင်းဝန်အမတ် ဦးရွှေဖြိုး၏ မျက်နှာမှာလည်း ပြုံးရွှင်နေသည်။

“မှန်ပါ...အသက်နှင့်ကိုယ်ပေးအပ်ကာ သစ္စာရှိသွားပါ့မယ်..အရှင်မင်းမြတ်”

“ကဲ..ဒါဆို...စစ်ကိုင်းမှာ အစီအရင်၊ အခါတော်အတိုင်း နန်းတော်သစ်တည်စေ..ပြီးရင် ကိုကြီးဖြိုးဟာ ဘုရင်နောင်ဘွဲ့ခံ စစ်ကိုင်းမင်းအဖြစ် နန်းပြိုင်ပြုစေဗျား”

ကိုးသိန်းသခင်က မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဗေဒင်ယတြာကိန်းခန်းများအရ အင်းဝတွင် မင်းလောင်းပေါ်မည် ဆိုတဲ့အတွက် ကိန်းခန်းတွေ ချေရခြင်းပ...တဘောင်များကိုလည်း ဆိုင်ရာ မူးမတ်များက မပြတ်လေ့လာလျှောက်တင်စေ”

“မှန်ပါ”

“ဘထွေးတော် ကိုးသိန်းသခင် ရော..ဟံသာဝတီတပ်များနှင့် နယ်ခြားစစ်ရေးအစီအမံများ အေးချမ်းရဲ့လား”

“မှန်ပါ..ဟံသာဝတီတပ်များ ယခုနှစ်ထဲ နှစ်ကြိမ်တိတိဝင်ရောက်ထိုးဖောက်လာပါတယ်..သို့သော် ကျွန်တော်မျိုးတပ်မှ တပ်မှူး ဗညားကျန်းတော ၏ မလွန်တပ်ကို မကျော်နိုင်ပဲ အကျအဆုံးများနှင့် ဆုတ်ခွာသွားရပြီး..ယခုတိုင် အရေးတော်မရှိပါ”

“အိမ်း..ဗညားကျန်းတောတဲ့လား...ထိုက်သင့်တဲ့အရည်အတွဲထပ်ပေးရမှာပ..အင်းဝအတွက်တော့ တကယ်အားကိုးရတဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတွေကို ချီးမြှောက်ရတာပ..ဘထွေးတော်ကိုးသိန်းသခင်”

“မှန်ပါ”

“ဘထွေးတော်လည်း နန်းပြိုင်မင်းပြိုင်အဖြစ် စံနေရန် ခွင့်ပေးတော်မူမယ်”

ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။

“ဘထွေးတော်က တောင်ငူရာဇာဘွဲ့ဖြင့် ကေတုမဏိတောင်ငူမင်းအဖြစ် မင်းပြိုင်ပြုစေ”

“ဟင်”

နန်းတော်ညီလာခံတစ်ခုလုံး အာမေဠိတ်သံများ ထွက်လာကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာမှာလည်း ရုတ်တရက်တင်းမာသွား၏။

တောင်ငူသည် ဟံသာဝတီ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ရောက်ရှိနေသည့်မြို့။

“တောင်ငူသည် ရန်သူလက်အောက်မှ ကျရောက်နေပါတယ်..အရှင်”

“ဟယ်..ဒါများ ဘာခက်လို့လဲ ဘထွေးတော်ရဲ့..နာမည်ဆိုတာ ပညတ်ပါပဲ..အခု ဘထွေးတော် တပ်တွေ တည်နေတာ ဘယ်မှာများပါလိမ့်..အင်း..စဉ်းကိုင်မှာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ”

“ဟိုတောင်ငူ ကိုယ့်လက်ထဲ မရှိလည်း...စဉ်းကိုင်ကို တောင်ငူလို့ အမည်သမုတ်ပြီး နန်းတော်ဆောက်လုပ် တောင်ငူရာဇာအဖြစ် မင်းပြိုင်ပြုစေဗျာ”

အမတ်တချို့က ကိုးသိန်းသခင်ကို အားနာကြသော်လည်း ဝမ်းထဲမှ ကြိတ်ရယ်နေကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်မှာမူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမှုအရာဖြင့်။

“မှန်ပါ...ကျွန်တော်မျိုးကတော့ အင်းဝအတွက် စစ်မြေပြင်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေရတဲ့အတွက် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်လည်း သီးသန့်ဆောက်မနေတော့ပါ..ဘုရား..စစ်မြေပြင်သည်သာ နန်းတော်လုပ်နေပါတော့မယ်”

“အင်း..ဘထွေးတော်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ...သူခိုးခါးပြဆူပူမှုတွေကလည်း နေပြည်တော်နဲ့ အဝှမ်းဖြစ်နေကြလေတယ်...ဟံသာဝတီဘေးရန်ကလည်း တဖုံ။ ကသည်းကတော့ သမီးတော်ဆက်သမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးလာပါရဲ့။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ နန်းတော်က ကျေးကျွန်ပြည်သူတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့ရာ အပြည့်အဝတော့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒီအတွက် ပြည်သူအများ ကိုယ့်ဖာသာကာကွယ်ကြဖို့ရာ မင်းကြီးဦးရွှေဖြိုးက အကြံအစည်တစ်ခု တင်ပြလာတယ်”

“မှန်ပါ..ဘယ်လို အကြံမျိုးပါလဲ..ဘုရား”

“အဲ့ဒါ ဘထွေးတော်သဘောကို မေးမလို့ပါပဲ....ဒီလိုပါ...အင်းဝပတ်လည်..ကိုးခရိုင်ကျောက်ဆည် ၊ အထက်ကျော်စဉ် တစ်လျှောက်က မြို့ရွာတွေဟာ ကိုယ့်လုံခြုံရေးအတွက်ကိုယ် ဆူးတပ်၊ သစ်တပ်တွေကာရံ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ ကိုယ်ဟာကိုယ် ကာကွယ် နေထိုင်စေလို့ အမိန့်တော်ချမှတ်မယ်...ဒါဟာ သူခိုးဓားပြရန်ကာကွယ်ပြီးဖြစ်သလို အင်းဝနန်းတော်ကို တိုက်ခိုက်လာမယ့် ရန်သူများကိုလည်း မြို့ရွာများမှလည်း အင်းဝကို ကာရံပေးသလို ရှိမယ်မဟုတ်လား”

ကိုးသိန်းသခင်က အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘထွေးတော်..ဖြေပါဦး..အဲ့ဒီ အကြံမကောင်းလား”

“မှန်ပါ..ပြည့်ရှင်အစိုးရမင်းဆိုသည်မှာ ပြည်သူ့ကို အေးချမ်းစွာနေနိုင်ဖို့
တာဝန်ယူကာကွယ်ပေးရရိုးပါ...ပြည်သူက ပြည်သူ့ဘာသာကာကွယ်ရတဲ့အခါ
အစိုးရမင်းမည်ပါဦးမလား..ဘုရား”

“ဘထွေးတော်က ကျုပ်ကို ရှင်ဘုရင်နေရာ မတန်ဘူး ပြောချင်တာလား”

“မပြောဝံ့ပါ..ဘုရား..ထားရင်လည်းနေ..သတ်ရင်လည်းသေရမှာပါ...မြို့စား၊ရွာစားတို့ကို
ဆူးတပ်သစ်တပ်ကာရံပြီး ကိုယ့်လုံခြုံရေးကိုယ်နေခိုင်းလိုက်ခြင်းဟာ သူပုန်သူကန်လောင်းတွေ
မွေးသလို.....”

“တော်တော့..ဘထွေးတော်....ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ..ရှိစုမဲ့စုအင်အားနဲ့ သူတို့အတွက် အမြဲ
စောင့်ရှောက်ပေးနေရမှာလား”

“လျှောက်တင်ခွင့်ပြုပါ..ဘုရား”

ဝန်ကြီးဦးရွှေဖြိုးက လက်အုပ်ချီလျက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“လျှောက်စေ”

“ကျွန်တော်မျိုးအနေဖြင့် သူကြီး၊ မြင်းစီး၊ အစု၊ အခေါင်းများကို စည်းဝေးခေါ်ယူပြီး သစ္စာရေပေးရန်
စီစဉ်ပြီးကြောင်းပါ...သူတို့အားလုံးကလည်း မိမိတို့ မြို့ရွာအများ ကာကွယ်ရေးမှာ ပါဝင်ဖို့
တက်တက်ကြွကြွသဘောတူကြပါတယ်”

“အိမ်း..ဒါအဖြေပဲ...တချိန်လုံးစစ်တိုက်နေတဲ့ ဘထွေးတော်က ပြည်ထဲရေးအခြေအနေတွေကို
မစုံစမ်းလို့ပါ...သင်းတို့ သူပုန်သူကန်ထဝံ့ကြရင်လည်း

ဘထွေးတော်ရှိနေမင့်ပဲကိုး..ကဲ..ကဲ..နားခံတော်တွေ၊ စာရေးတော်တွေက အမိန့်အလုံးအစုံ
ညီလာခံမှတ်တမ်းပြုပြီး ဗြဲတိုက်တော်အရာရှိအဆင့်ဆင့်နဲ့ စီရင်စေ..ညီလာခံ စဲမယ်”

ရှင်ဘုရင်က ပလ္လင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွား၏။

ကိုးသိန်းသခင်က ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါရမ်းလိုက်သည်။

.....
၁၇၄၃၊ မုဆိုးဖို့ရွာ။

ထီးတော်မိုးများ၊ မြင်းစီးမြင်းကောင်းများနှင့် ဝေါယာဉ်တစ်စီး ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“အမေရေ..ရှင်ဘုရင်လာတယ်ဗျ..ရှင်ဘုရင်”

ခြံဝန်းအတွင်း ရွဲလုံးဖြင့် ကစားနေသည့် အသက်ကိုးနှစ်အရွယ် မောင်လောက်နှင့် ဘေးခြံမှ

ကလေးများမှာ အာကုန်ခြစ်အော်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

သူ့အောက် နှစ်နှစ်ငယ်သော မောင်ရွှေ တစ်ယောက်သာ ဝါးဆစ်တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်လျက် ထိုလူစုကို
ကြည့်နေ၏။

အောင်ဇေယျ၏ မိခင် ဒေါ်ညိုမိုးဦး နှင့် ခင်ယွန်းစံ တို့က အိမ်ထဲမှ အလန့်တကြား ထွက်လာသည်။

လက်နက်ကိုင်စစ်သည်များ၊ အခြွေအရံများကိုပါမြင်ရသဖြင့် ဘွားညိုမိုးဦး နှင့် ခင်ယွန်းစံ တို့မှာ

ဒူးတုန်ရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။

“ညီမရေ..မမပါ..မမတို့ပါဟဲ့”

ဝေါပေါမှ ဆင်းလာသူက ခင်ယွန်းစံ၏ အမ စည်သာမင်းကြီးဦးစည်းစိမ်ကတော် ခင်နှောင်းစံ။

“စည်သာမင်းကြီးကိုယ်တိုင်ကြွချီလာပါလား..ဘာများ ရှိလို့ပါလဲရှင့်”

ဦးစည်းစိမ်က ခင်ယွန်းစံတို့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟေ့..ဒီဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ကောင်လေးက...အောင်ဇေယျသားဖြစ်မယ်ထင်ရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့...မောင်ရွှေလေ..ဒုတိယကောင်”

“အံ့မယ်..ကျုပ်တို့လာတာ တခြားကလေးတွေက ပြေးကြတယ်...သင်းကလေး က ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ပြီး မိုက်ကြည့်ကြည့်နေပါကော”

ခြံဝန်းအတွင်းရှိ အစေခံများမှာ အခင်းခင်းသူ၊ ရေနှွေးကြမ်း၊ အစားအသောက်စီစဉ်သူများဖြင့် ရှုပ်ယှက်နေသည်။

ဦးစည်းစိမ် က သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခင်နှောင်းစံက အင်းဝမှ ပါလာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ဝေငှနေ၏။

“ခင်ယွန်းစံ...အောင်ဇေယျရော..အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်လာရတာပ”

“မောင်ကြီးနဲ့ သူ့လူတွေ...အနောက်ဖက်ခြံမှာ မွန်စကားသင်နေကြတယ်..အခုပဲ သွားခေါ် ခိုင်းထားတယ်..လာပါလိမ့်မယ်”

“အံ့မယ်..မွန်စကားသင်ရတယ်လို့..တယ်ဟုတ်နေပါလား..ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ”

“သူ့ ခေါ်လာတဲ့ နောက်မယားလေးလေ...ရှင်မိငယ်ဆိုတာ...သူကမုတ္တမ မွန် အဆက်ဆိုတော့ မွန်စကားတတ်တယ်..အဲ့ဒါကို သူ့လူအစုနဲ့ သူက သင်ယူနေကြတာ”

ခဏအကြာတွင် အောင်ဇေယျ ရောက်လာသည်။

အောင်ဇေယျနှင့်အတူ ရှင်မိငယ်၊ ယောက်ဖတော်သူ ငအို၊ တူတော်သူ ငစံမှတ်၊ အောင်ဇေယျ၏ လက်စွဲလူငယ်များဖြစ်သော ငကောင်း၊ ငသာ တို့ ပါ ပါလာကြ၏။

ဦးစည်းစိမ်၏ ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကိုယ်လူ...မွန်စကားတွေသင်နေပြီဆိုတော့..ဟံသာဝတီများ ပြောင်းကြတော့မလို့လားဟဲ့”

“တိုင်းရေးပြည်ရေးက သိတဲ့အတိုင်းပဲမဟုတ်လား..ကိုကြီးစည်းစိမ်၊ ဟံသာဝတီက အင်းဝနား ပတ်လည်ရောက်ရောက်နေတာ...အသွားအလာမှာ ကိုယ့်လူများ သူတို့စကားတတ်ထားတာ မမှားဘူး.. မဟုတ်လား”

“အင်း..သိပြီးပါပကွာ..သင်ပေးမယ့်သူကလည်း ရှိနေတော့ သင်ကြပေါ့..မောင်ရာ”

ဦးစည်းစိမ်က ရှင်မိငယ်ကို ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့..ကိုယ်တိုင် ကြွလာရတာလဲ..ကိုကြီးစည်းစိမ်”

“အင်းဝနန်းတော်က ဒီကနေ့ အမိန့်တစ်ခုချလိုက်ပြီ...အင်းဝ ပတ်ချာလည် က ရှိတဲ့

မြို့ရွာတွေ...ကိုယ့်လုံခြုံရေးအတွက် ကိုယ့်အင်အားကိုယ်စုပြီး ဆူးတပ်၊ သစ်တပ်တွေ

ကာရံရမယ်တဲ့ကွယ့်...အဲ့ဒါ...တခြားမြို့ရွာတွေဆီ အမိန့်မရောက်ခင် မင့်တို့ ဦးနိုင်အောင်
ငါလာပြောရတာပ..သစ်တွေ၊ ဝါးတွေ လိုလာကြတဲ့အခါ အချိန်မှီ ကြိုစုနိုင်အောင်ပ”
“ကျုပ်တို့ကို အင်းဝဘုရင်က မကာကွယ်ပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား..ကိုကြီးစည်းစိမ်”
ဦးစည်းစိမ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ဟေ့ကောင်ရေ...သူ့ဟာသူတောင် မနည်းကာကွယ်နေရတာဟ”
“အင်း..မထူးပါဘူး..အခုဆို သူ့ခိုးခါးပြိုဏ်းတွေရန်ကလည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပဲ ကာကွယ်နေရတာပဲ.. ဒီလို
တရားဝင်ဖြစ်လာတော့လည်း လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်ရတာပေါ့”
“မင်းဆီလည်း လူငယ်တွေ တယ်များပါလား..အောင်ဇေယျ”
“အင်း ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေလူငယ်တွေပါ...ဒီအချိန်က ရွာနီးချုပ်စပ်က တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ
စုစည်းချိတ်ဆက်ထားရတာပဲ..ဒါမှ တစ်ခုခုဆို ကူနိုင်ကြမှာ...ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလည်း သူတို့က
အားကိုးကြတယ်လေ”
“အေး..စုသာ စုစည်းထား..တိုင်းရေးပြည်ရေးက နေ့လား ညလား ပဲ..ဟံသာဝတီက
အင်အားကောင်းလာပြီ..ကသည်းတွေကလည်း ဘယ်အချက် ပြန်ထလာမလဲမပြောတတ်ဘူး...မတ္တရာ၊
အုတ်ဖိုဘက်ကတော့ အင်းဝကို လုံးဝနီးပါး ပုန်ကန်ဖို့
လုပ်နေတာပဲ....မကြာတော့ဘူးထင်ရဲ့..မောင်.....အခါကျလာရင် ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်အား နဲ့ ကိုယ့်မြို့ရွာ ကို
ကာကွယ်မှဖြစ်မှာ..အင်အားရှိဖို့လိုတယ်”
အောင်ဇေယျက အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုသွင်းလိုက်သည်။
“ဒီအနီးအနား (၄၆)ရွာက ရွာခေါင်းတွေအားလုံး က ကျုပ်လူတွေပါပဲ...ဟိုးက
ထန်းတောတွေအားလုံးကလည်း ဒီဒေသကို ကာကွယ်ပေးဖို့ အသင့်ရှိနေပါပြီ”
“ဘာလဲကွ..ထန်းတောတွေက ဘာကိုကာကွယ်မှာလဲ”
“ဆူးတပ်၊ ဝါးတပ်တွေနဲ့ ရွာကို ကာတာထက်...ထန်းလုံးတွေနဲ့ မြို့ရိုးပုံစံဆောက်တာ ပိုလုံခြုံမယ်လို့
ကျုပ်တွေနေခဲ့တာ ကြာပြီ...ကိုကြီးစည်းစိမ်”
ဦးစည်းစိမ်ကလည်း အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ထန်းတောများကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၉)

.....
၁၇၄၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၁)ရက်။ ညဦးပိုင်းအချိန်။

“ဝုန်း” “ဝုန်း” “ဝုန်း”

ပဲခူးမြစ်ပြင်ကမ်းဆီမှ တဝုန်းဝုန်းအသံများနှင့်အတူ သန်လျင်မြို့ “ဆီညော်ကိုခိုမီ”ရပ်ကွက် တွင်
ရုတ်တရက်မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြို့သူမြို့သားများမှာ ရုတ်တရက်မို့ ဆောက်တည်ရာမရပဲ ပြေးလွှားနေကြ၏။

မကြာမီတွင် ပဲခူးမြစ်ပြင်အတွင်း ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသည့် အင်းဝရေတပ်မှ တိုက်လေ့ (၇၀၀)၊ ဝန်တင်လေ့ (၃၀၀)ပေါ်မှ စစ်သည်များသည် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းမှတစ်ဆင့် မြို့ထဲသို့ လက်နက်များဖြင့် ပြေးတက်လာကြတော့သည်။

မိုးခေါင်ခြင်း၊ သီးနှံများပျက်ခြင်းတို့ကြောင့် အဖက်ဖက်မှကြပ်တည်းနေသော အင်းဝနန်းတော်သည် ပြည်ပအခွန်ငွေအတွက် အရေးပါသည့် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းကို ပြန်ရှိနိုင်ရေး စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။

စစ်ဆင်ရေးအရ ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်သည် ၁၇၄၃ အောက်တိုဘာလကတည်းက အင်းဝရေတပ်အစုများကို ပြည်မှ သန်လျင်တစ်ကြောရှိ နေရာများသို့ တသုတ်ပြီး တသုတ် စေလွှတ်ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ပုန်းအောင်းနေစေခဲ့သည်။

ယနေ့တွင် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ဦးစီးသော အင်းဝရေတပ်သည် သန်လျင်တစ်မြို့လုံးကို ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ နာရီပိုင်းအတွင်း စီးနင်းမိသွားတော့၏။

အစပိုင်းတွင် ကမ်းတက်လာသည့် အင်းဝတပ်သားတို့မှာ သင်္ကန်းအစများ ပတ်ထားကြသဖြင့် မြို့စောင့်တပ်နှင့် မြို့သားတို့မှာ အခြေအနေကို မင်တက်နေကြသည်။

မကြာမီ ခုန်ထစ်ပစ်ခတ်သံများ၊ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံများ၊ သွေးရှူးသွေးတန်းအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ မြို့မှာ ဆူညံပွက်လောရိုက်ကုန်တော့၏။

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်၏ တပ်တွင် သာသာနာပိုင်ဦးဉာဏသာရ၏ ငါးဆူဘုံကျော်တပ်တော်မှ ရှင်ကြမ်းတပ်၊ ပုခန်းရှင်ယောင်တပ်တို့မှာ တပ်ဦးမှ ဝင်လာပြီး

အသည်းအသန်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော သန်လျင်မြို့စောင့်တပ်မှာ အသေအကြေအထိအခိုက်များလှသည်။

သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းရှိ အော်စတင်အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ ရုံးခွဲအတွင်းရှိ ရေဝန် စမစ် သည် သောက်လက်စ ဝီစကီခွက်ကို ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အပေါ် ရုံအင်္ကျီကို အမြန်ဝတ်ပြီး ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာ၏။

ညာသံပေးချီတက်လာသော အသံများကြောင့် စမစ် သည် မီးပန်းတစ်ခုကို ယူကာ ကောင်းကင်ပြင်သို့ ပစ်ဖောက်လိုက်တော့သည်။

သို့သော်ငြား သန်လျင်မြို့ဝန်အဖြစ်ခန့်ထားသည့် ဗညားဗြသိဒ္ဓိသည် သန်လျင်မြို့တွင် ရှိမနေခဲ့။

သန်လျင်တစ်ဖက်ကမ်း တာမွေကျေးရွာ တွင် သူတော်ကောက်ထားသည့် မွန်အမျိုးသမီးငယ်၏ ရွာတွင် မင်္ဂလာကိစ္စသွားရောက်ကမ်းလှမ်းရင်း ညအိပ်နေထိုင်နေခဲ့သည်။

ဆိပ်ကမ်းစောင့် ဗိုလ်အဆင့် သာ ရှိနေသော သန်လျင်မြို့စောင့်တပ်များမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကို အငိုက်မိသွားခဲ့၏။

“မမလွီဇာ..မမလွီဇာ..မြို့ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး.....လာကြည့်ပါဦး”

ဘာနာဘိုက်ဘုရားကျောင်းရှိရာ ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေသော မြတ်ဝါမှ အလန့်တကြားဖြင့် ဘုရားကျောင်းဝန်းအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ဖာသာနာရေနီနှင့် နက္ခတ်ဗေဒအကြောင်း ပြောနေသည့် လွီဇာမှာ မြတ်ဝါအသံကြောင့် ဘုရားကျောင်းပြင်ပသို့ ထွက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သန်လျင်မြို့တွင်းဘက်ဆီမှ တက်လာသော မီးညွန့်မီလျှံများကို မြင်လိုက်ကြရတော့သည်။

ယခုအခါ ဘာနာဘိုက်ခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာ သန်လျင်မြို့တွင်းနှင့်မနီးမဝေး မြစ်ကမ်းအနီးမှ တောင်ကုန်းပေါ်မြေကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“အင်းဝတပ်တွေ မြို့ကို ဝင်စီးပြီထင်တယ်..ဖာသာ”

လွီဇာနှင့် မြတ်ဝါသည် ဘရာသာအန်ဂျလီနှင့် နောက်တကြိမ်ဆေးကုသရန်အတွက် သန်လျင်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖာသာနာရေနီက လွီဇာ၏ ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျောင်းဝန်းအတွင်းပြေးဝင်သွားပြီး ထွန်းထားသော မီးများငြိမ်းကြရန် လိုက်လံအော်ဟစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းဝန်းတံခါးဝဆီမှ အသံများကြားကြရသည်။

“ခင်ကြီးအင်ဂျလီ..ခင်ကြီး..ကယ်ပါ”

“မြတ်ဝါ..ဘာမှ မကြောက်နဲ့..မမနဲ့လိုက်ခဲ့နော်”

လွီဇာက မြတ်ဝါကို အားပေးကာ ခြံဝန်းရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ခြံဝန်းရှေ့အမှောင်ထဲတွင် လူတစ်ချို့၏ ညည်းညူသံများ။

ဘရာသာအန်ဂျလီကလည်း မီးအိမ်တစ်ခုနှင့်အတူ လွီဇာတို့ အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ကယ်ပါ..ကျွန်တော်တို့ ဒဏ်ရာရထားကြပါတယ်..ဒီထဲကိုဆို အင်းဝသားတွေ ဝင်ကြမယ်မထင်ဘူး..ကယ်ကြပါ..ခင်ကြီးတို့”

“ဘရာသာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ..သူတို့ ဒုက္ခရောက်နေကြတယ်”

“ဖာသာနာရေနီကို မေးရဦးမယ်..လွီဇာ”

“ကျွန်မသူ့ကို ရှင်းပြလိုက်မယ်..သူတို့ကို အရင် ဘုရားကျောင်းထဲ သွင်းလိုက်..အကုန်သေကုန်မယ်”

“ဒါ သူတို့ အချင်းချင်းပြည်တွင်းရေးကိစ္စလေ...လွီဇာ..ကျုပ်တို့ ဝင်မပါတာကောင်းလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝန်းရှေ့မှ လဲကျနေသော လူတစ်ဦးမှာ ခြံဝန်းတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အသက်ငင်နေသည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းတခြမ်းလုံးမှာလည်း သွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေ၏။

“ရှင်က ဆရာဝန်နော်..ဘရာသာ..ဒါ သေခါနီးဖြစ်နေတဲ့လူတွေ..တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”

“ကျုပ်သဘောနဲ့

ကျုပ်လုပ်လို့မရဘူးဗျ..ဘာနာဘိုက်အသင်းတော်ရဲ့..သဘောထား..ပြီးတော့...ဗာတီကန်ရဲ့သဘောထား..”

လွီဇာက သူ၏ ဂါဝန်ကြားမှ ခါးကြားမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ပြီး ဘရာသာအန်ဂျလီ၏ နားထင်ကို ထောက်လိုက်သည်။

“လောလောဆယ်..ဒီသေနတ်ရဲ့သဘောထားကိုပဲ ရှင်လိုက်နာလိုက်..ဖွင့်..သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ကယ်ရမယ်”

ဘရာသာအင်ဂျလိုက သူ့ခါးကြားမှ သော့တွဲကို ထုတ်ကာ ဝန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ဒဏ်ရာရသူအချို့မှာ ညည်းညူလျက် တွားသွားဝင်လာကြသည်။

“ဘရာသာ အခြေအနေဆိုးတဲ့သူတွေကို ကုသပေးပါ..သူတို့ကို ကျွန်မတို့ ဘုရားကျောင်းထဲ သယ်ရမယ်..သူတို့ လုံခြုံဖို့လိုတယ်..မြတ်ဝါ..မမကို ကူဦး”

လွီဇာက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဂါဝန်ကြားထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အသက်ငင်နေသော ရှေ့ဆုံးမှ လူ၏ ထူမလိုက်၏။

“မြတ်ဝါ သူ့ကိုတွဲထား..ပြီးရင်... မမ ကျောကုန်းပေါ်တင်ပေးနော်”

မြတ်ဝါက ကူညီပေးသည်။

သွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေသော အမျိုးသားကို မြတ်ဝါက တွဲမကာ လွီဇာ၏ ကျောပေါ်တင်ပေး၏။

လွီဇာက ကျောပေါ်တင်ကာ ဘုရားကျောင်းဆီသို့ သယ်သွားတော့သည်။

သွေးများရွှဲနစ်နေသည့် လူတစ်ဦးကို ကျောပေါ်တင်လာသည့် လွီဇာကို ဖာသာနာရေနီက တအံတဩကြည့်လိုက်သည်။

“ဖာသာ...အပြင်မှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ စစ်သားတွေရော..အရပ်သားတွေရော..ရှိနေတယ်...ကျွန်မတို့ သူတို့ကို ကူညီမှဖြစ်မယ်”

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ..လွီဇာ..ဒါ အင်းဝ နဲ့ ဟံသာဝတီစစ်ပွဲလေ..ကျုပ်တို့က သာသနာပြုတွေပဲ”

“ဒါ ရှင်နေနေတဲ့ သန်လျင်..သန်လျင်မြို့... ကိုယ်နေတဲ့မြို့က လူတွေ သေနေတာကို ကယ်တင်ပေးတာကို ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် သဘောတူတယ်..ရှင်က သာသနာပြုဆို..လူတွေအရင်ကယ်..”

လွီဇာက သူ့ကျောပေါ်မှ လူနာကို ဘုရားကျောင်းခုံတန်းလျားပေါ် အသာချပေးလိုက်၏။

“မမ..ကူပါဦး..ကူပါဦး”

မြတ်ဝါနှင့် ဘရာသာအင်ဂျလိုကလည်း လူနာနှစ်ဦးကို ကျောပေါ်တွင် တင်ကာ သယ်လာသည်။

သူတို့နောက်တွင် ဒဏ်ရာရသူများအချို့က အချင်းချင်း ဖေးမကာ ဘုရားကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

နာရေနီက မြင်ကွင်းကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

လွီဇာက သူ့သယ်လာသည့် လူနာထံမှ ညည်းသံတစ်ချက်ကြားသဖြင့် ငိုကြည့်လိုက်သည်။

ဒဏ်ရာရသူမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

“ဖာသာ...ရှင်တို့ ဒွိဟများမနေနဲ့..ဒီမှာ ခုလေးတင် သူ သေသွားပြီ..ကျွန်မတို့ ထပ်ကယ်မှဖြစ်တော့မယ်”
ဖာသာနာရေနီ က မီးအိမ်ကို မီးစာမြှင့်လိုက်သည်။

“အနောက်ဘက်တဲမှာ ဘုရားကျောင်းအမှုတော်ထမ်းတွေ၊ ဆေးခန်းအကူတွေ ကြောက်လို့ ပုန်းနေကြတယ်..သူတို့ကို ပါ ကျုပ်သွားခေါ်လိုက်မယ်..လွီဇာ”

ဖာသာနာရေနီပြေးထွက်သွား၏။

ဘရာသာအန်ဂျလိုက သူ၏ ဆေးပစ္စည်းများထည့်သည့် သေတ္တာကို သွားမလာသည်။
သန်လျင်မြို့ထဲတွင်တော့ တိုက်ခိုက်သံများက ဆူညံနေဆဲ။
အလျှံတညီးညီးမီးတောက်ကြီးများကလည်း မြို့အနှံ့။
သန်းခေါင်ယံမတိုင်မီတွင်ပင် သန်လျင်သည် အင်းဝ၏ လက်ထဲသို့ ကျရောက်ခဲ့တော့သည်။
ထိုညတညလုံးတွင် ဘာနာဘိုက်ဘုရားကျောင်းတွင် လာရောက်ခိုလှုံသူမှာ ရာဂဏန်းရှိလာခဲ့၏။
နံနက်လင်းခဲ့ပြီ။
သန်လျင်ကား တစ်မြို့လုံးနီးပါး ပြာအတိ။
မြို့တံခါး (၁၅)ခုရှိသည့်အနက် ဆင်ထွက်တံခါးနှင့် ဝက်သာတံခါးတို့မှာ မီးကျွမ်းပျက်စီးသွားခဲ့သည်။
တစ်ညလုံးနီးပါး ဒဏ်ရာရသူများ၊ ဒုက္ခသည်များကို ပြုစုပေးခဲ့ရသဖြင့် လွီဇာတို့မှာ ပင်ပန်းနေကြ၏။
ထိုအချိန်တွင် စစ်တပ်ပိုးသံတစ်ခုက ဘုရားကျောင်းအဝင်အဝင်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
လွီဇာက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။
အဖြူအနီအစင်းကြား၏ ဘယ်ဘက်ထောင့်မှ ယူနီယံဂျက်အလံပါသည့် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီအလံ ကို
မြင်လိုက်ရမှ ဖာသာနာရေနီကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့သည်။
ဖာသာနာရေနီ၊ ဘုရားကျောင်းအမှုထမ်း ဦးထော် တို့နှင့် အတူ လွီဇာပါ ခြံဝန်းတံခါးဝဆီသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။
ကုမ္ပဏီစစ်သားအစောင့်အရှောက်များကြားမှ မြင်းဖြူကြီးကို စီးလာသော ဂျိနသန်စမစ်မှာ လည်း
ကောင်းစွာအိပ်ရေးဝသေးဟန်ပင်မတူ။
ဖာသာနာရေနီက ခြံဝန်းတံခါးကို ဖွင့်မပေးသေး။
“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ..မစ္စတာစမစ်”
“ညက အခြေအနေကို ဖာသာတို့လည်း သိမှာပါ..အင်းဝတပ်တွေက သန်လျင်တစ်မြို့လုံးကို
သိမ်းသွားပြီ”
“အင်း..သိပါတယ်..ကျုပ်တို့လည်း တညလုံးမအိပ်ရသေးဘူး”
“ကျုပ်..အင်းဝတပ်မှူးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးသွားပြီ ကုမ္ပဏီအလံတော်အောက်မှာ ရှိနေတဲ့လူတွေကို
မထိခိုက်စေရပါဘူးလို့ သူက ကတိပေးတယ်....ကုန်သည်ကြီးလွီဇာတို့လည်း ရောက်နေတာဆိုတော့..
အခုချက်ချင်းပဲ...ကျုပ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပေးကြပါ..ဖာသာတို့ လုံခြုံရေးအတွက်ပါ”
ဖာသာနာရေနီက လွီဇာကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။
“ကုန်သည်ကြီးလွီဇာရော..ဖာသာတို့ကိုပါ ဘေးမသိရန်မခဲဲ ဟံသာဝတီကို ပို့ပေးနိုင်ဖို့ အင်းဝတပ်မှူးနဲ့
ကျုပ်ဆွေးနွေးပေးပါ့မယ်”
လွီဇာက ဖာသာနာရေနီကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။
“အထဲမှာ ဘရာသာအင်ဂျလိုလည်း ရှိနေပါတယ်..ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်လိုက်ကြဦးမယ်..မစ္စတာစမစ်”
“အချိန်အများကြီးမရပါဘူး..အင်းဝတပ်မှူး က ကျုပ်ကို သန်လျင်မြို့ထဲ ထွက်ခွင့်
အချိန်တစ်နာရီပဲပေးထားတယ်..ဖာသာ..မြန်မြန်လုပ်ပါ”

လွီဇာနှင့် ဖာသာနာရေခိုတို့ ဘုရားကျောင်းအဝင်အဝသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။
ဘရာသာအင်ဂျလီနှင့် မြတ်ဝါတို့မှာ ဘုရားကျောင်းအမှုထမ်းအချို့နှင့်အတူ လူနာများအကြား
အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။
“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..လွီဇာ..ဒီအင်္ဂလိပ်ကရော ယုံရပါ့မလား”
“ဖာသာ့ သဘောကို အရင်ပြောပါ”
“သူက ဟံသာဝတီဘုရင်ရဲ့ တရားဝင်ခန့်အပ်ထားတဲ့ ရေဝန်မဟုတ်လား”
“အင်း..အဲ့ဒါတော့ဟုတ်တယ်..ဖာသာ..ဒါပေမယ့်...ကျွန်မတို့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူတွေကို
ဒီအတိုင်းပစ်သွားမှာလား”
“ဒါက စစ်ပွဲပဲ လွီဇာ..စစ်ပွဲဆိုတာ တိုက်ခိုက်သူတွေ ထိခိုက်သေကြကြတာပဲမဟုတ်လား”
“ရှင် သိလား..ဖာသာ..အခု ထိခိုက်တဲ့အများစုက ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားတွေနဲ့... မြို့ထဲက
သာမန်လူတွေများနေတယ်...သန်လျင်မြို့စောင့်တပ်က နည်းနည်းသာပါတာ...ကျွန်မတို့ ကယ်ထားတာ
စစ်သားတွေမဟုတ်ဘူး..အရပ်သားတွေ”
“ဒါဆို..ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..အင်းဝစစ်တပ် ရောက်လာရင် ကျုပ်တို့ကို သတ်မှာ...သူတို့ရော..ကျုပ်တို့ပါ
အသတ်ခံရမှာ”
“ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို ထားပြီး မသွားနိုင်ဘူး..ဖာသာ..ပြီးတော့ ဟံသာဝတီဘုရင်ရဲ့
အမှုထမ်းရေဝန်လုပ်နေပြီး အင်းဝတပ်နဲ့လည်း ညှိနှိုင်းနေတဲ့ အဲ့ဒီအင်္ဂလိပ်ကို ရော ယုံရမှာလား”
ဖာသာနာရေခိုက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ဒါဆို ကျုပ်တို့ အကုန်သေကုန်မှာပေါ့”
“ခဏနေပါဦး..ဖာသာ”
လွီဇာက ခြိမ်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။
“မစ္စတာစမစ်...အခု သန်လျင်ကို သိမ်းလိုက်တဲ့ အင်းဝရဲ့အကြီးဆုံးဗိုလ်ချုပ် နာမည်ကို သိလား”
“တောင်ငူရာဇာကိုးသိန်းသခင်သတိုးမင်းခေါင်တဲ့”
လွီဇာက တချက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဖာသာတွေက ပြောတယ်..အထဲမှာလည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူတွေရှိနေတယ်..သူတို့ကို ထားခဲ့လို့
မဖြစ်ဘူးတဲ့”
“ကုန်သည်ကြီး ဒါဆို ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”
“ကျွန်မလည်း သူတို့နဲ့အတူတူပါပဲ”
“ခင်ဗျားရဲ့ အရက်ဂိုထောင်အသစ်ကို လည်း အင်းဝတပ်တွေ
ဝိုင်းထားတယ်...သစ်သားယက်မကြီးတွေကို ဖျက်နေတာ ဖျက်မရလို့ မီးတိုက်ဖို့ လုပ်နေကြတယ်”
လွီဇာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။
သို့သော် မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ထားလိုက်ပြီး ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ရှင့်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..မစ္စတာစမစ်..ဒါပေမယ့်...ကျွန်မ ဒီဘုရားကျောင်းဝန်းကို ကာကွယ်နိုင်တယ်”

စမစ်က လွီဇာနှင့် လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း..ဒီပစ္စတိုလေးက သန်လျင်မြို့မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်လေးနဲ့

အင်းဝသူပေါ်တူဂီကုန်သည်မလေးတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက

သေနတ်ထင်ပါရဲ့..ဟုတ်ပါပြီ..လွီဇာ..ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်ကြားဖူးပါတယ်... ဆင်ရိုင်းတွေကို

ကျုံးသွင်းတတ်တဲ့ မိန်းမချောတစ်ယောက်ဆိုတာကို..ကဲ..ကျုပ်..သွားပြီ..ဂရုစိုက်ကြပါ”

စမစ်က သူ့တပ်ကို အချက်ပြလိုက်ပြီး မြင်းကို ပြန်လှည့်သွားတော့၏။

“လွီဇာ...သူတို့ ပြန်သွားကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ်..ဖာသာ...ကျွန်မပြန်ခိုင်းလိုက်တာ...ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ကုပေးရင် နေကြတာပေါ့”

“အင်းဝတပ်တွေ လာရင်ရော”

“ကျွန်မ တာဝန်ထားပါ..ဖာသာ”

“ခေါင်းတွေ မှောက်ထား...မှောက်ထား...မော့ကြည့်ရင် ဇက်ပြတ်မယ်မှတ်”

ဘုရားကျောင်းဝန်းအတွင်းသို့ အင်းဝစစ်သည်များ အပြည့်နေရာယူထားသည်။

ဖာသာနာရေနီ၊ ဘရာသာအင်ဂျလို့ ၊ လွီဇာ၊ မြတ်ဝါ နှင့် အမှုထမ်းအချို့မှာ မြေပြင်တွင်

ပြားပြားဝပ်နေကြ၏။

ဝေါယာဉ်တစ်စီးက သူတို့ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“လွီဇာငယ်..မော်ဖူးစေ”

လွီဇာက ခေါင်းကို မော့လိုက်၏။

ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းသွေးများကို မြေပြင်သို့ ပျစ်ခနဲ ထွေးကာ ပြီးလိုက်သည်။

“ဟံသာဝတီသူကြီးတောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လားကွဲ့”

“မှန်ပါ...ကိုယ်တော်ပဲ ဟံသာဝတီကိုပို့ခဲ့လို့..စစ်နှစ်ဖက်ကြားမှာ ညပ်နေရတဲ့..လွီဇာမငယ်ပါ”

“အိန်း..စကားနာထိုးတဲ့အကျင့်ကလေးကတော့ဖြင့် မပျောက်သေးဘူးပဲ”

“လောင်းရှည်မဖုရားရော..နေကောင်းတော်မူပါရဲ့လား..ကိုယ်တော်”

“သူကတော့ သိပ်မကျန်းမာရှာဘူး..ငါ့ကိုယ်တော်လည်း စစ်ရေးစစ်ရာနဲ့ပဲ အင်းဝအိမ်တော်ဆီ

ပြန်ရတယ်..မရှိပါဘူးလေ”

ကိုးသိန်းသခင်မှာ နှစ်ရှည်လများစစ်တိုက်နေရသည့် အခြေအနေကြောင့် အသားများမှာ နေလောင်ပြီး

မည်းညိုနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အတော်ပင် ပိန်ကျသွား၏။

“ကဲ...ဘယ့်နွယ်...ခုန ကုမ္ပဏီအင်္ဂလိပ်က ပြောတယ်...သူလာခေါ်တာကိုတောင် မလိုက်ဘူးဆို...ဘယ့်နွယ်...
ဟို ခင်ကြီးတွေရောပဲ”

“ညက စစ်ပွဲထဲ ဒဏ်ရာရတဲ့ အရပ်သားတွေကို ကူညီကယ်ဆယ်ပေးနေရပါတယ်..ဒါကြောင့်ပါ”

“အင်း...အဲ့ဒီသူတွေဟာ အင်းဝရဲ့ ရန်သူတွေပဲ မဟုတ်လားကွဲ့”

“မှန်ပါ...ထားရင်လည်းနေ..သတ်ရင်လည်းသေရမှာပါ...သူတို့ဟာ သာမန်ပြည်သူတွေပါ...အင်းဝ
ဟံသာဝတီကြား ပုန်ကန်နန်းလု ကိစ္စမှန်သမျှ မသိလိုက်မသိရပဲ အမြဲတမ်း

မြေဇာပင်ဖြစ်နေရသူတွေချည်းပါ..သခင်..တွေ့ဆုံတော်မူပြီး ချမ်းသာပေးပါ”

“အံ့မယ်...စကားတွေ တယ်တတ်ပါလား..အမိ..မင်းကို အင်းဝကို ပြန်ခေါ်သွားရမယ်ကွဲ့..မကြာခင်
ဟံသာဝတီကိုလည်း ငါတို့ သိမ်းနိုင်တော့မယ်”

“မှန်ပါ..နီးရာခါးကြောက်ရသူပါ..ဘုရား...ဘုရားအမိန့်တော်နဲ့ အင်းဝပြန်သွားဆိုလည်း
သွားရပါမယ်..ဒါပေမယ့်..အင်းဝသို့ မလိုက်ရမီ..ဒီဘုရားကျောင်းထဲရှိတဲ့ လူမမာတွေကိုတော့
ခင်ကြီးများနှင့်အတူ တတ်နိုင်သမျှ ကုသပေးခွင့်ပြုပါ..အသက်တစ်ချောင်းမို့...လျှောက်ထားရခြင်းပါ”

ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းကို ဝါးရင်းမှ ဘုရားကျောင်းအခြေအနေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီထဲမှာ သန်လျင်သားတွေကို ပုန်းခိုင်းထားပြီး ငါတို့ကို ထွက်တိုက်ရင်

ဘယ့်နွယ်လုပ်မတုန်း..ညည်းတာဝန်ခံလား”

“ကျွန်တော်မ တာဝန်ခံပါတယ်...မယုံကြည်လို့ အထဲကို
ဝင်စစ်ဆေးပါ..ဒဏ်ရာရသူများမဟုတ်ပဲ...လူကောင်းလူသန်များတွေရင်ဖြင့် ဇက်ကို တစ်ခါတည်း
ဖြတ်ခဲ့ပါ..ဘုရား”

“အိမ်း..ဟုတ်ပြီ..ငါကိုယ်တော်လည်း သန်လျင်တစ်မြို့လုံး မြို့စီးပြစီးတွေ ပြင်ဆင်ဖို့
ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်....သာသနာပြုတွေနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ထိပါးဖို့တော့ ငါတို့မှာ
အစီအစဉ်မရှိပါဘူး...အထဲက လူတွေမှာ ပြန်လည်ပုန်ကန်မဲ့စစ်သားတွေဖြစ်မနေဖို့တော့
မင်းအာမခံပါ..လို့ဇာ”

“အာမခံပါတယ်..အရှင်..အရှင်ကို ဆက်သစရာလည်းရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲ”

လို့ဇာက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး သော့တွဲတစ်ခုကို ဆက်လိုက်သည်။

“ဒါ..ဘာလဲကွဲ့”

“ဆိပ်ကမ်းနားက ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ အရက်ကုန်လှောင်ရုံပါ...အင်းဝစစ်သားများက တံခါးဖွင့်မရလို့
မီးရှို့မယ်လို့ ကြားရပါတယ်..အရက်ကုန်စည်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် မီးရှို့တဲ့အခါ ပေါက်ကွဲပြီး သန်လျင်ရဲ့
တခြားနေရာတွေ ပါ လောင်ကျွမ်းရပါလိမ့်မယ်..သန်လျင်ဟာ အင်းဝရဲ့ လက်အောက်ခံအဖြစ်
ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လို့..အရှင် တို့အနေဖြင့်လည်း ဒီထက်ပို ပျက်စီးစေချင်မယ်မထင်ပါဘူး..အဲ့ဒီ
အရက်များကို အင်းဝစစ်သည်များအတွက် စိတ်ကြိုက်ဆက်သပါတယ်”

“အင်း..အဲ့ဒီနားကို ခုနတင် ငါဖြတ်လာခဲ့တာပဲ...အဲ့ဒီကို ဝိုင်းနေတာ ရှင်ကြမ်း၊
ရှင်ယောင်တပ်တွေပဲ...သူတို့ကို ပြောဆိုရတာလည်း
တယ်မလွယ်လှဘူး...သာသနာပိုင်တပ်တွေကို..ဒါပေမယ့်...ဂိုထောင်ကို မီးမရှို့ဖို့နဲ့ အရက်တွေ
စိတ်ကြိုက်သောက်ဖို့တော့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”
“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်..အရှင်”
“အင်း..အရက်..အရက်...ဟိုတခါ ဟံသာဝတီမှာ ဆုံတဲ့ညတုန်းက ငါ့ကိုယ်ငါတောင်
ရှက်မိတယ်..လွီဇာမငယ်..အရက်..အရက်..ကဲ..ငါ့ကိုယ်တော် အင်းဝပြန်ကြွတဲ့အခါတော့ မင်း အင်းဝကို
ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်..လွီဇာ....အင်းဝက မင်းကို အလိုရှိနေတယ်”
လွီဇာက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
မကြာမီ ဘုရားကျောင်းဝန်းအတွင်းမှ အင်းဝတပ်များ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့၏။

.....
၁၇၄၃ နိုဝင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့။
မီးလောင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ဝက်သာတံခါး၊ ဆင်ထွက်တံခါးတို့မှာ ချက်ချင်းမပြင်ဆင်နိုင်သေး။
ထို့ကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်သည် အင်းဝတပ်များထဲမှ တပ်သုံးတပ်ကို ထုတ်နှုတ်ကာ ထိုမြို့တံခါးများ
တဝိုက်တွင် အစောင့်အနေများ မပြတ်ချထား၏။
ဆောင်းရာသီနှင့် ပဲခူးမြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေတို့ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
အေးနေပြီဖြစ်သည်။
“ဟေ့...ယောက်ဖတို့..ဒကာတော်ယောက်ဖတို့”
ပခန်းကြီးရှင်ကြမ်းတပ်မှ သင်္ကန်းစများ ပတ်ထားသည့် လူကြမ်းကြီးများသည် လှည်းသုံးစီးကို
ရှေ့နောက် အပြင်းမောင်းလာသည်။
“ဒီမယ်..သင်္ဘောက အရက်တွေ...ဂိုထောင်လိုက် ကျုပ်တို့ရထားတယ်...မင်းတို့ သောက်ရအောင်
လာပို့တာဟေ့”
“ဖြစ်ပါ့မလား...တပ်ချတပ်ထောက်နေချိန် သေရက်မသောက်ဖို့ စစ်ထွက်မိန့်မှာ ကိုးသိန်းသခင်က
မိန့်ထားတယ်..ရာဇဝတ်ဘေးထိနေပါ့မယ်..ကိုယ်တော်တို့”
“ဟေ့..ဘုရင့်ကို ကာကွယ်ပေးနေတဲ့ သာသနာပိုင်တပ်ကွ...မင်းတို့ ကိုးသိန်းသခင်ဘာလုပ်ဖို့လဲ..ငါတို့
တပ်တွေတိုက်ပေးလိုက်တောင် ဒီသန်လျင်ကို ရတာ..တို့ရှိနေရင် ဘယ်သူ ယှဉ်မလဲ..သောက်ဆို
သောက်ကြဟေ့..ဒီလိုအရက်မျိုးက သူတို့နန်းတော်က လူတွေပဲ သောက်ဖူးကြတာ..ငါတို့ များ
ထန်းရည်ခါးတောင်အနိုင်နိုင်..အခွင့်ရတုန်းသောက်ဟ..ဒီမှာ ပုလင်းတွေ..လာယူကြ”
ပခန်းကြီးရှင်ကြမ်းတပ်ဆိုသည်မှာ သာသနာပိုင်ဦးဉာဏသာရ၏ လက်အောက်ခံတပ်ဖွဲ့ထဲမှ
တစ်ခုဖြစ်သည်။
အင်းဝတိုက်မှ လက်စလက်နရှိသော လူမိုက်လူဆိုးများကို သာသနာပိုင်က မွေးမြူထားသည်။

အရပ်ဝတ်ဖြင့် စုဆောင်းထားလျှင် ရှင်ဘုရင်နှင့် ပြည်သူတို့မှ ညီညာမည်ကို စိုးသဖြင့် သင်္ကန်းများ စည်းပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ကန်းများစည်းထားကြသော်လည်း ရဟန်းအစစ်များမဟုတ်ကြသဖြင့် သေရည်သောက်စားကြသည်။ လက်ဝှေ့ထိုးကြသည်။ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ကြသည်။ လောကီဆိုင်ရာအမှုများကို ပြုကြသည်။

ထို့ကြောင့် အင်းဝရှိရဟန်းအစစ်များက ယင်းတို့ကို ရှင်ယောင်၊ ရှင်ကြမ်း၊ ရှင်ပျက်များဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထိုတပ်များသည် သန်လျင်ကို တိုက်ရာတွင် ရှေ့ပြေးတပ်အဖြစ် ဦးဆောင်တိုက်ခဲ့သဖြင့် ကိုးသိန်းသခင် ပင် ထိန်းမနိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ယခုလည်း လွီဇာ၏ အရက်ကုန်လောင်ရုံသော့ကို ရရှိသွားသဖြင့် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အရက်များကို သောက်စားမှုယစ်နေခဲ့ကြ၏။

တတိယမြောက်နေ့တွင်မူ သန်လျင်မြို့ပတ်လည်မှ အင်းဝတပ်များထံသို့ပါ လှည့်လည်ကာ အရက်စတုဒိသာ အလှူဒါယကာများအဖြစ် ခံယူတော့သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၀)

.....
သန်လျင်၊ ဝက်သာတံခါး။

ညမောင်မောင်တွင် လူရိပ်တစ်ချို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

မြို့ရိုးတံခါးအနီးရှိ အင်းဝတပ်များမှာ အရက်များသောက်စားကာ ဆူညံနေကြဆဲ။

အချို့လည်း မူးယစ်ကာ အိပ်ပျော်နေကြ၏။

သန်လျင်မြို့ဝန် ဗညားဗြသိဒ္ဓိသည် ဟံသာဝတီမှ ရောက်လာသော လက်ျာဗိုလ်၊ ဈေးငယ်ဗိုလ် တို့၏ တပ်ကူများနှင့်အတူ သန်လျင်သို့ ပြန်လည်ချဉ်းကပ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ျာဗိုလ်က လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

အမှောင်ထဲတွင် ဖြည်းညှင်းစွာတိုးလာသော မြတပူအမြောက်လှည်းကလေးများ ကို တပ်သားများက အစီအရီနေရာချလိုက်၏။

သံကျွတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ယမ်း၊ကန့်၊ ကျောက်မှုန့်၊ မီးသွေးမှုန့်များရောစပ်ထားသည့်

မြတပူကျည်တောင့်ကို သယ်ဆောင်လာသည့် စစ်သည်များလည်း အသင့်နေရာယူကြသည်။

ထို့နောက် ဒုံးကျည်ဆံတောင့်များကို မြတပူအမြောက်၏ အနောက်ဘက်မှထည့်ပြီး ယမ်းကြိုးများကို အစဉ်လိုက် မီးရှို့လိုက်ကြတော့သည်။

“ရှီး..ရှီး..ရှီး”

မြတပူအမြောက်မှ ထွက်လာသော ဒုံးကျည်ဆံ များသည် ဝက်သာတံခါးအနီးသောက်စားနေသော

အင်းဝတပ်များထံသို့ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တည့်တည့်မတ်မတ်ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုနေရာတွင်ပင် အင်းဝတပ်သား ၅၀ ခန့် ကျဆုံးသွားတော့၏။

တပြိုင်နက်တည်းတွင် ဟံသာဝတီတပ်များက ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ဝက်သာတံခါးမှ တဆင့်
ညာသံပေးကာ ဝင်ရောက်လာကြတော့သည်။
သေနတ်သံ၊ ဒုံးသံများကြောင့် မြို့တွင်းရှိ တပ်များမှာ သောက်စားမှု၊ ယစ်နေရာမှ လက်နက်များကို
ကောက်ဆွဲလိုက်ကြသည်။
မည်သည့်နေရာတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေမှန်း ခန့်မှန်းကာ တပ်များချီတက်ရန် ပြင်ကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဆိပ်ကမ်းရှိ ဗြိတိသျှအရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီဝန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၏။
တံခါးအတွင်းမှ ကုမ္ပဏီမှ ဝှက်ပေးထားသည့် သန်လျင်မြို့စောင့်တပ်သားများ၊
ကုမ္ပဏီမှငှားရမ်းထားသည့် ပထန်စစ်သည်များ၊ ကပ္ပလီစစ်သည်များသည် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့်
ထွက်လာကာ..မြို့လယ်ရှိ အင်းဝတပ်များကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။
နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ အလစ်အငိုက်တိုက်ခိုက်ခံရသည့်အပြင် အရက်သေစာများ မူးယစ်နေကြသဖြင့်
အင်းဝတပ်များမှာ အကျအဆုံးများလာခဲ့သည်။
ကိုးသိန်းသခင် နှင့် အင်းဝဗိုလ်မှူးများမှာ တိုက်ပွဲအလယ်တွင် ရောက်နေကြ၏။
“ကိုးသိန်းသခင်ကို အရှင်ဖမ်းဟေ့....ကိုးသိန်းသခင်ကို အရှင်ဖမ်းဖို့ အမိန့်တော်ပါတယ်ဟေ့”
နှစ်ရက်တာ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေသော သန်လျင်ညသည် တိုက်ခိုက်သံများဖြင့်
ညံနေလေပြန်တော့သည်။
အချို့အင်းဝစစ်သားများမှာ ဒဏ်ရာများဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ပြေးလွှားရင်း ကုန်းပေါ် ရှိ
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်း တံခါးသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။
ယခုတစ်ခါတွင်တော့ ဖာသာနာရေနီကိုယ်တိုင် ထွက်ကာ ဒဏ်ရာရသူများကို
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝန်းအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းကာ ပြုစုကုသပေးသည်။
ပခန်းကြီးရှင်ယောင်တပ်နှင့် ငါးဆူဘုံကျော်ရှင်ပျက်တပ်တို့မှာ ဟံသာဝတီတပ်များကို အသေခံကာ
တိုက်ခိုက်ကြသည်။
သို့သော် အရက်သေစာများသောက်စားထားသဖြင့် အားလုံးနီးပါး အသက်ဆုံးရှုံးရတော့သည်။
တိုက်ပွဲကား ငါးနာရီကျော်ကြာမြင့်၏။
ကိုးသိန်းသခင်နှင့် အင်းဝ စစ်ဦးစီးအဖွဲ့မှာ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ ဖောက်ထွက်ပြီး ရေကြောင်းဖြင့်
ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ အင်းဝတပ်များမှာ လက်နက်ချအညံ့ခံလိုက်ကြရသည်။
၁၇၄၃ နိုဝင်ဘာ ၂၄ နံနက်တွင်တော့ သန်လျင်သည် ဟံသာဝတီလက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့သည်။
လေးရက်တာကာလအတွင်း နှစ်ဖက်စစ်သည်ပေါင်း ငါးထောင် ကျော် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။
ပြည်သူအများအပြားသေဆုံးခဲ့ပြီး သန်လျင်မြို့သည်လည်း မီးလောင်ပြင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။
လွီဇာသည် ငဇင်ကာကုန်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် မီးလောင်ပြင်အဖြစ် ပျက်စီးနေသည့်
သန်လျင်မြို့ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဟံသာဝတီအလံများ တလူလူလွင့်နေသည့် မြင်းတပ်တတပ်က
ဘုရားကျောင်းကုန်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။

သန်လျင်မြို့ဝန် ဗညားဗြသိဒ္ဓိ ဦးဆောင်သော တပ်များ။

“ခင်ကြီးတို့..တိုက်ပွဲထဲမှာ အင်းဝစစ်သားတွေကို လက်ခံထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိတယ်..အဲ့ဒီအတွက် အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိတာလား”

ဖာသာနာရေနီမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

ဟံသာဝတီတပ်များက လှံရှည်များဖြင့် ဖာသာနာရေနီ၏ လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် လွီဇာက အနောက်ဘက်မှ ရောက်လာသည်။

“အင်းဝသားတွေ တင်မဟုတ်ပါဘူး...သန်လျင်သားတွေ ၊ မြို့စောင့်တပ်သားတွေ ဒဏ်ရာရခဲ့တုန်းကလည်း ဖာသာတို့က

လက်ခံကုသပေးထားတာပါ..ဒီဘုရားကျောင်းထဲမှာ အင်းဝ၊ဟံသာဝတီမရှိပါဘူး..ဒဏ်ရာရနေတဲ့လူတွေ ပဲ ရှိပါတယ်..မြို့ဝန်မင်း”

“ဪ...ကုန်သည်တော်ကြီးလည်း ဒီမှာရှိနေတာကိုး..ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်..အခုက စစ်ပွဲက မပြီးသေးတဲ့အတွက်...ကျုပ်တို့က ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားအမိန့်တော်အရ အလုပ်လုပ်ကြရမှာပါပဲ... စစ်ပွဲအတွင်း ရန်သူ့ကို လက်ခံထားတာဟာ သစ္စာဖောက်တာလို့ ကျုပ်တို့ ယူဆပါတယ်”
ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် ဟံသာဝတီအလံလွှင့်ထားသည့် စစ်တပ်တစ်တပ် ကုန်းပေါ်သို့ ထပ်မံချီတက်လာသည်။

လက်ျာဗိုလ်။

နဘေးတွင် ကုမ္မဏီတာဝန်ခံ ရေဝန် ဂျွန်နသန်စမစ်လည်းပါလာသည်။

“မြို့ဝန်မင်း...အခုပဲ..ရေဝန်က ကျုပ်ကို အကုန်ရှင်းပြပြီးပါပြီ..သန်လျင်ဝင်တိုက်ခံရတဲ့ညတုန်းက ဒဏ်ရာရ စစ်သည်တွေ၊ ပြည်သူတွေကို ဒီဘုရားကျောင်းက ကူညီပေးခဲ့တာပါ..ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တာဝန်ယူရှင်းလိုက်ပါ့မယ်..မြို့ဝန်မင်းက ရသမျှရေတပ်တွေနဲ့ စုစည်းပြီး ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် နောက်ကို လိုက်ဖို့ အမိန့်တော်ပါတယ်...ကိုးသိန်းသခင်ကို အရှင်ဖမ်းတာလိုချင်တယ်လို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က မိန့်လိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ..ဗိုလ်မင်း...တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ...မြို့ထဲမှာ မီးကြွင်းမီးစ မထားတာအကောင်းဆုံးပါ.. အင်းဝသားတွေ သန်လျင်ကို သိမ်းပြီး မီးကြွင်းထားခဲ့မိလို့ အခုလို လက်လွှတ်လိုက်ရတာကို သတိမူပေးပါ... အခုလည်း အင်းဝစစ်သည်တချို့ကို ဒီဘုရားကျောင်းထဲ မှာ ဝှက်ပေးထားကြပါတယ်”

“ကဲ..မြို့ဝန်မင်း..ဒါက ကျုပ်ကိစ္စဖြစ်သွားပါပြီ..ခင်ဗျားက ရန်သူ့နောက်ကို အမြန်လိုက်ဖို့ လုပ်ပါ..ရန်သူဝင်တိုက်ချိန်မှာ ခင်ဗျားက မြို့ထဲမှာလည်း ရှိမနေဘူး...အခုလည်း ဘုရင်အမိန့်အရ ကိုးသိန်းသခင်နောက် လိုက်ခိုင်းတာကို ဒီမှာအချိန်လာဆွဲနေရင်တော့..ခင်ဗျားမှာ မင်းဒဏ်သင့်စရာ အပြစ်တွေပိုများသွားမယ်နော်”

ဗညားဗြသိဒ္ဓိ က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဘာနာဘိုက်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း ညည်းညူသံများ၊ စကားပြောသံများ ဆူညံနေ၏။

ဘုရားကျောင်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဟံသာဝတီစစ်သူကြီးဝတ်စုံဝတ်ထားသူတစ်ဦး ဝင်လာသောအခါ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ဘုရားကျောင်းနေရာအနှံ့သို့ ဟံသာဝတီတပ်များက နေရာယူလိုက်ကြ၏။

“အင်းဝသားတွေပါရင်...ဒီဘက်ကို သက်သက်ခွဲထွက်ခွဲပါ...မထနိုင်တဲ့သူတွေတော့ နေရာမှာပဲ နေပြီး လက်ထောင်ပြထားပါ”

အင်းဝစစ်သည်တို့က လက်ျာဗိုလ်ညွှန်ပြသည့်ဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရောက်လာကာ ဒူးတုတ်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဈေးငယ်ဗိုလ်..သူတို့ကို နာမည်၊ ရာထူးအဆင့် တွေ သေချာကောက်ယူပါ...ပြီးရင် အကုန်လုံးကို သစ္စာပေးဖို့လုပ်ပါ..သစ္စာမခံသူ...အကုန်သေဒဏ်”

ထို့နောက် လက်ျာဗိုလ်က ဘုရားကျောင်းအနောက်ဆီသို့ ဆက်လက်ဝင်သွားသည်။

ဖာသာနာရေနီက လက်ျာဗိုလ် ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဖာသာ..ဘေးကင်းပါတယ်နော်”

“အင်း..ကင်းပါတယ်..ဗိုလ်မင်းရယ်..မောလာတယ်ထင်တယ်..ရေသောက်လိုက်ပါဦး”

ဖာသာနာရေနီက လက်ထဲမှ ရေတကောင်းကို ကမ်းလိုက်၏။

လက်ျာဗိုလ်က ရေကို တင့်ငုံလိုက်ပြီး နာရေနီကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်..

“မြတ်ဝါရော....မြတ်ဝါ...သူ့အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

ဘေးနားမှ ပါလာသည့် လွှီဇာက မြတ်ဝါ ထိုင်နေသည့် နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

မြတ်ဝါက လူမမာတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးရင်းမှ လက်ျာဗိုလ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

လက်ျာဗိုလ်က မြတ်ဝါထံသို့ လျှောက်သွား၏။

“ဦးက မြတ်ဝါကို စိတ်ပူနေတာ..သန်လျင်မှာ မြတ်ဝါတို့ကလည်းရှိနေတော့ တလမ်းလုံး

ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဆုတောင်းပြီး အမြန်ချီတက်လာရတာ...သူငယ်မရဲ့”

“မြတ်ဝါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး..ဒီမှာ ဒဏ်ရာရသူတွေကို ဖာသာတို့နဲ့အတူ ကူပေးနေတာပါ..ဦး”

“ဒါနဲ့ မြတ်ဝါ စစ်ဝတ်စုံတွေမြင်ရင် အရင်လို မလန့်တော့ဘူးနော်”

“ဦးကို စစ်ဝတ်စုံနဲ့တွဲမြင်လိုက်ရရင် မြတ်ဝါမလန့်တော့ပါဘူး..ဦးက စစ်ဝတ်စုံဝတ်ထားပေမယ့်..လူဆိုးမှ မဟုတ်တာပဲ”

လက်ျာဗိုလ်က မြတ်ဝါ၏ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ပွတ်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ဖာသာနာရေနီက ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးကာ ရေတကောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး

ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

လွှီဇာက ဖာသာနာရေနီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးလိုက်၏။

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်သည် ဟံသာဝတီရေတပ်၏ နောက်မှ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခုခံရင်း ပြည်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟံသာဝတီကြည်းတပ်များကလည်း ပန်းတောင်းဘက်မှ ပြည်မြို့သို့ ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်နှင့် ပြည်မြို့စောင့်တပ်မှူး သတိုးမင်းစော တို့မှာ ရန်သူ၏ နှစ်ဖက်ညှပ်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်ပြည်ကို စွန့်ခွာကာ အင်းဝသို့ ဆုတ်ခွာကြသည်။

ဟံသာဝတီတပ်များ ပြည်ကို ရရှိပြီး တလအကြာတွင်ပင် အင်းဝမှ တိုက်လှေ သတိုးမင်းစောမှာ အင်းဝမှ စစ်အင်အားများဖြင့် ပြည်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်က ညောင်ဦးတွင် တိုက်လှေ(၇၀၀)ဖြင့် အထိုင်တပ်ချထားပြီး ဗညားကျန်းတော က တိုက်လှေ(၅၀၀)ဖြင့် ပြည်ကို ရေကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီတပ်များမှာ အင်းဝ၏ တန်ပြန်ထိုးစစ် အကြောင့် ပြည်ကို စွန့်ခွာကာ ပြည်အထက်ဘက်ရှိ ဧရာဝတီ အနောက်ဖက်ကမ်းရှိ မလွန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ကာ အခိုင်အလုံနေကြသည်။

ထို့နောက် အထက်အညာမှ ပြည်သို့ ရိက္ခာပို့ရန်စုန်ဆင်းလာသော ဝန်တင်လှေဟူသမျှကို ဟံသာဝတီတပ်များက လုယက်တိုက်ခိုက်ကာ ဖျက်စီးပစ်ကြသည်။

အင်းဝသည် ပြည်မြို့ကို ပြန်လည်ရရှိသော်လည်း ရိက္ခာအခက်အခဲဖြစ်လာသည်။

မြို့သားများမှာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလာကြ၏။

မြို့ခံလူထုများတွင် ဟံသာဝတီနှင့် ပူးပေါင်းလိုသည့်အစုက အားကောင်းလာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သတိုးမင်းစော သည် မြို့တွင်းတွင်ပင် လုပ်ကြံပုန်ကန်ကြမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ပြည်မြို့ကို စွန့်ခွာကာ တောင်တွင်းကြီးသို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သည်။

အင်းဝဗိုလ်မှူး ဗညားကျန်းတောမှာအနောက်ဖက်သို့ကူး၍ မင်းတုန်းတွင် ခံတပ်တည်နေရသည်။

ပြည်မြို့ကား ဟံသာဝတီတပ်များလက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီသည် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“နဂါးဖို က ကိုသာကျောက် ကလည်း အလုံးအရင်းနဲ့ အင်အားစုနေတယ်..သူကလည်း

မင်းရဲနန္ဒမိတ်ဘုရင်ကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ အနွယ်တော် မင်းသားဗိုလ်နဂါး ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတော့ ခိုင်သူက များတယ်....အင်း ဖိုသုံးဖို တစ်ဖိုမီးတောက်မယ်ဆိုတဲ့ တဘောင်ကလည်း ခေတ်စားနေတော့..”

ဒေါ် ဇံကုလားက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် ချစ်ဝ ပြောလက်စစကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ချစ်ညိုက မြေခရားထဲမှ ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ငဲ့လိုက်၏။

“လောလောဆယ် မုဆိုးဖို ဆီ ရွာသုံးဆယ် ခိုင်သွားပြီ...ထန်းလုံးတွေကို မြို့ရိုးပုံစံ သေချာ စနစ်တကျ လုပ်ထားကြတယ်...သဘောကတော့ ခင်ဦးလိုမျိုး မြို့တစ်မြို့အနေအထား အခိုင်အလုံ

လုပ်နေတာပဲ...ကျန်တဲ့သူတွေက ဝေးတယ်...ကျွန်တော်တို့ တကယ်သတိထားရမှာက မုဆိုးဖိုက အောင်ဇေယျပဲ အမေ”

“အောင်ဇေယျ ဇာတာကို ရအောင် ယူလာခိုင်းတာ...ယူပြီးပြီလား ချစ်မြ”

“သူ့ဆရာတော်ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးပေးလိုက်တဲ့

ဇာတာပါ...မူရင်းတွေမဟုတ်ပေမယ့်..ဆရာတော်ဆီ ကျန်ရစ်တဲ့ မှတ်တမ်းပုရိပိုက်ကို

ကူးထားတာပါ..အဲ့ဒီအတွက် ငွေ ငါးကျပ်သား ပေးလိုက်ရတယ်..အမေ”

ချစ်မြက ပေရွက်တစ်ရွက်ကို ဒေါ် ဇံကုလားထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဒေါ် ဇံကုလားက ချစ်ညို၏ ဇာတာခွင်နှင့် အောင်ဇေယျ၏ ဇာတာခွင်များကို နှစ်ခု ယှဉ်ထားပြီး တလှည့်စီ ကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်ဇေယျ ဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ့်ဇာတာပဲ....သူ့ရှိနေသမျှ မင်းမှာ

ဘုရင်ဖြစ်ကံမရှိဘူး..မောင်ချစ်ညို... နောက်နှစ် အတာကူးချိန်မတိုင်ခင်...အောင်ဇေယျကို မင်းလက်နဲ့ သတ်မှတ်လိမ့်မယ်...နို့မဟုတ်ရင်....မင်းဟာ ရှင်ဘုရင်မဖြစ်ပဲ ခန္ဓာပျက်ကိန်းမြင်တယ်..ငါ့သား”

“မယ်ဇံ....တိုင်းရေးပြည်ရေးက နေ့လားညလားပဲ..ဟံသာဝတီစစ်က

အေးသေးတာမဟုတ်ဘူး...နှင့်သားတွေကို ဒီလို ဘုရင်ရူးအောင် နှင်မြှောက်ပေးနေရင် ဘုရင်မဖြစ်ခင်.. မင်းလောင်းဆိုပြီး အင်းဝက လာသတ်တာခံနေရမယ်..စကားပြောတာတွေ

အစစအရာရာသတိထားပါကွယ်”

ဒေါ် ဇံကုလားက ဦးလုံးကို မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမယ်..တစ်ပြည်လုံးက မြို့ရွာတွေကို ရှင်ဘုရင်က ဆူးတပ်၊ သစ်တပ်တွေ

ကာခိုင်းလိုက်တယ်..ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်ခိုင်းလိုက်တယ်..အဲ့ဒါဟာ သူ့ရဲ့အာဏာစက်

လျော့ကျလာတဲ့သဘောပဲ...ရှင်နားလည်ထားဖို့က အခု ဆူးတပ် ၊ သစ်တပ်ကာပြီးနေတဲ့ မြို့စား၊

ရွာစားတိုင်းမှာ ရှင်ဘုရင်အိပ်မက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာပဲ...ကျွန်မသားတွေ ဟာ တစ်ချိန်မှာ

ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရမယ်..ချစ်ညိုဟာ ရှင်ဘုရင်လောင်းပဲ..”

ဒေါ် ဇံကုလား၏ စကားအဆုံးတွင် ချစ်ညို က ရင်ကို ကော့လိုက်ပြီး လက်ပန်းခတ်လိုက်သည်။

အင်းဝသည် ဟံသာဝတီနှင့် စစ်ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ပြည်တွင်းမှ ဓါးပြသူခိုးရန်များကို ကာကွယ်ရန် လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။

ထို့ပြင် မြို့စား၊ရွာစားများ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ ကာကွယ်ခွင့်အဖြစ် ဆူးတပ်၊ သစ်တပ်များ ကာရန် တရားဝင်ခွင့်ပြုလိုက်မှုကြောင့် ခံတပ်ပုံစံ မြို့များ၊ ရွာများစွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ဆင်တဲဝချောင်းတောင်ဘက်ရွာများတွင် မြင်းစီးကြီး စလင်္ကာသူ၊တလုပ်မြို့အနီးအပါးရွာများကို စုရုံးထားပြီး ရန္တပိုရွာတွင် တပ်တည်နေသော သန္နိဒိုင်းအစုသား ငလှ၊ ပုခန်းဒေသမှ ရွာများကို

စုစည်းထားသော ရှမ်းမြင်းအစုသား ဇေယျကျော်ထင်၊ ဗန့်ကျီတိုက်နယ် တွင် ငသာ၊ ဆားလင်းကြီး

သပြေငါးရွာသူကြီး ဗလကျော်သူ၊ ကျွန်းချောင်းရွာမှ ငစံ၊ သန္နိတွင် ရန်အောင်ဘီလူး၊ ညောင်ပင်ဒိုင်းတွင် ရွာသားမင်းသား၊ နဂါးဖိုတွင် ငသာကျောက်ခေါ်ဗိုလ်နဂါး ၊ ပိတ္တောကိုးပင်တွင် ငအောင်မြတ်ကျော်၊

ဆင်နင်း၊ အင်းဘဲ၊ သရိုင်းရွာများတွင် ဆင်နင်းဗိုလ်ပန္တရန္တကျော်၊ ခင်ဦးမြို့တွင် မြင်းစီးကြီး ဦးလုံးနှင့် သားများဖြစ်သော ချစ်ညို၊ ချစ်မြ၊ ချစ်ဝ၊ မုဆိုးဖိုတွင် အောင်ဇေယျ၊ စဉ့်ကိုင်တွင် တောကျားနတ်၊ မုံရွေးရွှေကျောင်းတွင် ရန်အောင်ကျော်ထင်၊ တနင်္ဂနွေတွင် လင်ဇင်းမိဖုရား၏ ကိုယ်ရံတပ်မှူး နန္ဒဝေ တို့ စသည်ဖြင့် မြို့ရွာများကို အခိုင်အလုံနေကြသည်။

မတ္တရာ၊အုတ်ဖို ဘက်တွင်လည်း ဂုဏ္ဏအိမ် အကြီးအကဲပြုထားသည့် ကွေ့များနှင့် မွန်တို့မှာ ပူးပေါင်းပြီး အင်အားကြီးမားလာနေသည်။

အင်းဝပျက်ပြီး မင်းလောင်းပေါ်ထွက်မည်ဆိုသော အတိတ်တပေါင်များကလည်း မျိုးစုံ ပေါ်ထွက်နေ၏။ ထိုသို့ သစ်တပ်ဆူးတပ်တို့ဖြင့် အင်အားစုနေသူအသီးသီးတွင်လည်း ရှင်ဘုရင်အိပ်မက်ကိုယ်စီတို့ဖြင့်။ ထိုအခြေအနေတွင် ခင်ဦးမှ ချစ်ညို ညီအကိုများမှာ အင်းဝကိုးသိန်းသခင်တပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည့်အတွက် စစ်ရေးစစ်ရာတွင် နာမည်ကြီးသည်။

သို့သော်ငြား ဆွေမျိုးအင်အားတောင့်တင်းများပြားပြီး အနီးအနားကျေးရွာများအထိ စည်းရုံးရေးကောင်းသော အောင်ဇေယျ မှာ ခင်ဦးနှင့် အပြိုင် မုဆိုးဖိုရွာစုကြီးကို ထူထောင်အင်အားစုလာနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်ညိုမှာ အောင်ဇေယျအား အင်အားကြီးထွားမလာခင်တွင် ရှင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

.....

“မိငယ်တို့ သားအမိ စစ်ကိုင်းက အိမ်မှာ ပြန်နေရမယ်”

အောင်ဇေယျ၏ စကားကြောင့် မိခင်ကြီးဖြစ်သူ ဘွားငြိမ်းဦး မှာ သူ့လက်ထဲတွင် ချီထားသော ညိုမြလေးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“ငါ့မြေးမလေးက ငယ်သေးတယ်...ဘာကိစ္စ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း စစ်ကိုင်းမှာ သွားနေရမှာလဲ...အောင်ဇေယျ..စစ်ကိုင်းဟာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ မင်းမသိလို့လား”

“သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး..အမေ..ငါ့ကောင်းတို့ လင်မယားကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်မှာပါ...ကျွန်တော့်အတွက် စစ်ကိုင်းမှာ လူခံလိုတယ်...မိငယ်က စစ်ကိုင်းမှာ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိတယ်..အမေ”

“ခေါ်လာတုန်းကလည်း ရှင့်သဘောနဲ့ ရှင်ပဲ..အခုကျတော့လည်း ကလေးမကို အချိန်မရွေး စစ်မြေပြင်လို ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို ပြန်ပို့ဦးမယ်..သူတင်မဟုတ်ဘူး...ညိုမြလေးပါ ပါသေးတယ်...ဒီတခါတော့ ကျွန်မ သဘောမတူဘူး..ကိုအောင်ဇေယျ”

“မောင်ကြီး တို့က စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စအတွက် လုပ်နေတာ...ခင်ယွန်း...အခုအချိန်မှာ မောင်ကြီးအတွက် အင်းဝ စစ်ကိုင်းဘက်ဆီက သတင်းတွေမပြတ်ရနေဖို့အရေးကြီးတယ်...ဒါမှ မုဆိုးဖိုကို ဘယ်လို ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ အချိန်မှီသိနိုင်မှာ...မိငယ်က မွန်စကားလည်းတတ်တယ်၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝမှာလည်း အသိအကျွမ်းများတယ်...သူ့ကို ကင်းထောက်ခိုင်းပြီး ငါ့ကောင်းက မုဆိုးဖိုကို တပတ်တခါ ပြန်လာပြီး သတင်းတွေပေးဖို့ အခုလို စီစဉ်တာပါ”

“စစ်ကိုင်းမှာ ကျွန်မ သွားနေမယ်..ရှင့်သားတွေနဲ့ ရှင်နေခဲ့”

“မင်း သွားနေလို့မရဘူး....မိငယ်က စစ်ကိုင်းမှာ အခြေအနေကျပြီးသား...သူတို့ပဲ သွားရမယ်..မိငယ်မှ အသုံးဝင်မှာ”

“အင်း..ရှင့်စစ်ရေးအတွက် အသုံးဝင်မယ်ဆို ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်ကို ပို့ဦးမှာလဲ..ကိုအောင်ဇေယျ”

“မောင်ကြီးတို့ ယောက်ျားတွေအရေးကို နားလည်ပေးပါ..ခင်ယွန်း”

ခင်ယွန်းစံက စကားမပြောတော့ပဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကို သာဖွာနေတော့သည်။

မိငယ်မှာ သူတို့စကားဝိုင်းကြားတွင် ခေါင်းကို သာ ငုံ့ထား၏။

“ရှင်မိငယ်”

“ရှိန်”

အောင်ဇေယျအသံကြောင့် မိငယ်မှာ အလန့်တကြား ထူးလိုက်၏။

“နှမ..သဘောကရော”

“မိငယ်ကတော့...မောင်ကြီး အောင်ဇေယျသဘောပါပဲ”

“ဒါဆို ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထားတော့..မနက် ငကောင်းတို့လင်မယားလည်း

လှည်းပြင်ထားလိုက်မယ်..မောင်ကြီးက မြင်းနဲ့ စစ်ကိုင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဘွားအဖြစ်သူ ရင်ခွင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော သမီးညိုမြ ကို အောင်ဇေယျက ချီပြီး နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။

.....
“ညိုမြလေး....စစ်ကိုင်းမှာ မုန့်တီတွေအများကြီးစားနော်”

ပေါင်းမိုးလှည်းနံဘေးတွင် ရပ်နေသော မောင်လောက်က အဖေတူ အမေကဲ့ နှမဖြစ်သူ၏

တွဲလောင်းကျနေသော ခြေထောက်ကို ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကလေးကို လမ်းမှာ သေချာဂရုစိုက်နော်..နေက အရမ်းပူတာ..မိငယ်”

ဘွားငြိမ်းဦး က မုန့်ဆမ်းများကို သေချာထုပ်ပိုးကာ လှည်းပေါ်တင်နေရင်းမှ ရှင်မိငယ်ကို မှာကြားနေ၏။

“ဟေ့...ညိုမြ..စစ်ကိုင်းရောက်လို့ကသည်းများ ငါ့နှမကို ထိပါးရင်...အကိုလေး ဓါးနဲ့ လာခုတ်မယ်နော်ကွ”

အုန်းလက်မြင်းကို စီးလာသော မောင်ရွှေက အသံစာစာဖြင့် အော်ပြောသည်။

“မောင်ကောင်းရေ..ထွက်တော့ဟေ့...ငါကတော့ ရွာထိပ်ကင်းတွေကို သေချာလှည့်စစ်ပြီးမှ မှီအောင် လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..အကိုကြီး”

“မိငယ်..မောင်ကြီး လိုက်ခဲ့မယ်နော်..လမ်းမှာ ဂရုစိုက်”

ငကောင်းက နွားများကို ကြိမ်တို့လိုက်၏။

နွားလှည်းမှာ ခြံဝန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“အမေ...ဒါနဲ့ ဒီမနက် ခင်ယွန်းမတွေ့ပါလား..ဘယ်ပျောက်နေလဲ”

“မင်းတို့လမ်းမှာစားဖို့ မုန့်ဆမ်း ထလုပ်ပေးပြီး မနက်အစောကြီးထဲက သူ့အမေအိမ် စည်ပုတ္တရာ ရွှေကာ ကို ပြန်သွားတယ်”

“သူ စိတ်ဆိုးပြန်ပြီပေါ့..စစ်ကိုင်းက ပြန်လာမှပဲ သွားပြန်ခေါ်တော့မယ်..အမေရာ”

.....
လေတတဖြူဖြူတွင်...လူကလည်း တဖြေးဖြေးမူးလာသည်။

ထန်းတက်သမား ငထော် သည် ထန်းပင်ပေါ်မှ လင့်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း

ထန်းရည်သောက်နေသည်မှာ တစ်မြူလုံး ကုန်ခဲ့ပြီ။

ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသော စည်ပုတ္တရာရွာ ၊ ခင်ဦးမြို့စသည်တို့၏ မြင်ကွင်းကို အရသာခံကာ ကြည့်နေ၏။

ခင်ဦးနှင့် စည်ပုတ္တရာမှာ သုံးမိုင်ခန့်သာဝေးသည်။

မြင်းခွာသံ တစ်ဖြောင်းဖြောင်းကြားလိုက်ရသဖြင့် ငထော်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မုဆိုးဖိုဘက်မှ စည်ပုတ္တရာ၊ ရွှေကာရွာဘက်သို့ မြင်းတစ်စီး အရှိန်ဖြင့် ဒူးစိုင်းလာသည်။

“နေပူကြဲတဲ့ထဲ...ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလဲမသိကွာ...အင်း..ပင်ပန်းလိုက်တဲ့လူတွေပဲ”

ငထော်က နောက်ထပ် ချိတ်ထားသော ထန်းတမြူကို ဖြုတ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဖုန်း...”

မြင်းစီးသမားထံမှ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အဖြစ်အပျက်က သူ့ရှိနေသည့် ထန်းပင်၏ အောက်ဘက် မနီးမဝေးတွင်။

ခြုံထဲမှ ထွက်လာသည့် ဗလကောင်းကောင်းလူက တစ်ပိဿာစီး ခဲလုံးတပ်ထားသည့် ကြိုးဖြင့်

မြင်းစီးလာသူကို လှမ်းပစ်ဖမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြင်းစီးသမား၏ လည်ပင်းကို ကြိုးဖြင့် လေးငါးပတ် ရစ်ပတ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွား၏။

မြင်းလည်း ဟန်ချက်ပျက်ကာ မြေပြင်ပေါ် ခြေဒေါက်ခွေးလဲကျသွားသည်။

“ငထော်တို့ကတော့...ထန်းရည်လေးသောက်ရင်း..ပွဲကောင်းတော့ ကြည့်ရပြီဟေ့”

ငထော်က ခပ်မြူးမြူးလေး ရေရွတ်ရင်း မြူအိုးထဲမှ ပုစွန်ဆိပ်ခုံကလေးများကို တစ်ချက် စုပ်သောက်လိုက်သည်။

ကြိုးပစ်သမားက မြေပြင်တွင် လဲကျနေသောသူကို အဲမောင်းလုံဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် မြင်းသမားက မြေကြီးတွင် လိုမ့်ရှောင်လိုက်သဖြင့် လုံမှာ ကပ်ထိလေးလွဲသွားသည်။

မြင်းသမား က လည်ပင်းမှ ကြိုးများကို ဓါးဖြင့် ဖြတ်နေစဉ် ကြိုးပစ်သမားလူထွားကြီးက အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာ၏။

မြင်းသမားက လက်ထဲမှ ဓါးဖြင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။

သို့သော် လူထွားကြီးက အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုးလိုက်သဖြင့် ဓားမှာ လွတ်ကျသွားပြီး နှစ်ဦးလုံး

မြေပူပူပေါ်တွင် လဲကျသွား၏။

“ဟေ့...ဗေထိ..ဗေထိ..ယောက်ျားဘသား..ချကြဟေ့”

မြေပြင်ပေါ်တွင် ဘတပြန် ကျားတပြန်လုံးထွေးနေကြသည်ကို ထန်းပင်ပေါ်မှ ငထော်က
ပါးစပ်ဆိုင်းတီးကာ အားပေးနေသည်။

မြင်းသမားသည် သူ့လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ခဲ့သော ကြိုးတစ်ကို ကိုင်မိသွားပြီး သူ့ပေါ်တွင် ခွစီးထားသော
လူထွားကြီး၏ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်လိုက်သည်။

လူထွားကြီးမှာ လည်ပင်းအစ်ပြီး ဟန်ချက် ပျက်သွားစဉ် မြင်းသမားက ရုတ်တရတ်
သူ့အနောက်ဘက်သို့ ခွတက်ကာ လည်ပင်းကို ကြိုးဖြင့် အားကုန် ညှစ်ထား၏။

“ကိုကြီး ချစ်ညို...ကျွန်တော်လာပြီ”

ခြုံထဲမှ နောက်ထပ် လူငယ်တစ်ဦး ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟ...ဒီကောင်တွေဘာကောင်လဲ..ယောက်ျားချင်းပဲကွ..တစ်ယောက်ချင်းချပေါ့..ငါလီးလိုပ”

ငထော်က ထန်းလှီးခါးကို ခါးကြားထိုးကာ ထန်းပင်ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၁)

.....
ချစ်မြ၏ အော်သံကြောင့် အောင်ဇေယျက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အောင်ဇေယျလက်မှ တင်းထားသော ကြိုးမှာ အနည်းငယ်ပြေလျော့သွား၏။

ချစ်ညိုသည် တစ်ပြိုင်နက် အားကုန်းသုံးကာ ကုန်းထလိုက်ရာ အောင်ဇေယျမှာ ချစ်ညိုပေါ်မှ
ပြုတ်ကျသွား၏။

ချစ်ညိုက အောင်ဇေယျ၏ ရင်ဘတ်ကို ဒူးဖြင့် ဖိတိုက်ချလိုက်ပြီး အပေါ် စီးမှ နေရာယူထားသည်။

ထို့နောက် အောင်ဇေယျ၏ လည်ပင်းကို သူ၏ လက်ဖဝါးကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် အသေဖျစ်ညှစ်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး သတ်ပုတ်နေရာဆီသို့ ပြေးလာသော ချစ်မြသည် အကိုဖြစ်သူ အသာစီးရနေပြီဖြစ်သဖြင့်
အနီးအနားတွင် ကျနေသော လှံကို ပြေးကောက်လိုက်သည်။

သို့သော် လှံဆီသို့ မရောက်လိုက်။

ထန်းတက်သမား ငထော် က ချစ်မြ ၏ ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းဖြင့် စောင့်တိုက်လိုက်သည်။

အရပ်ပုပု ဂင်တိုတို ငထော်၏ ခေါင်းတိုက်ချက်ကြောင့် ချစ်မြ မှာ ရုတ်တရက် အသက်ရှူပင်
ခေတ္တရပ်သွား၏။

“တစ်ယောက်ချင်း ချနေတာ ဝင်ကူချင်တဲ့အကောင်”

ငထော်က ချစ်မြပေါ်တက်ခွဲကာ မျက်နှာကို အားရပါးရထိုးသည်။ အလစ်အငိုက်ခံလိုက်ရသော ချစ်မြ
ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ခုခံကာကွယ်၏။

ငထော်က ချစ်မြ၏ လည်မြိုကို သူ၏လက်တဖက်ဖြင့် ဖိထားပြီး တစ်ဖက်က ခါးကြားရှိ ထန်းလှီးခါးကို
ထုတ်နေသည်ကို ချစ်ညို မြင်လိုက်ရသည်။

အောင်ဇေယျကို ဖိထားရမှာ ထ ပြီး..ထန်းသမားငထော်ဆီ ပြေးသွား၏။

“ဖောင်း”

ချစ်ညို က ခုန်ဝင်လာပြီး ဒူးဖြင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် ငထော်မှာ ဘေးသို့ လွင့်ကျသွားသည်။

အောင်ဇေယျက လူးလဲထလိုက်ပြီး နဘေးရှိ ခဲသီးတပ်ကြိုးကို ယူကာ ချစ်ညိုကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။
ချစ်ညို မှာ ချစ်မြကို ထူနေရင်းမှ အလိုက်သင့် ရှောင်လိုက်သည်။

ငထော် ကလည်း အနီးရှိ လှံကို ကောက်ယူသည်။

ရန်သူနှစ်ဦးထံတွင် လက်နက်များကိုယ်စီရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ချစ်ညိုက ချစ်မြကို ဆွဲထူကာ ခြံကွယ်ရှိ
မြင်းထားရာနေရာသို့ ပြေးသွားသည်။

ငထော်က လှံဖြင့် ပစ်ရန်လုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ..မလုပ်နဲ့”

အောင်ဇေယျက ငထော်ကို တားလိုက်၏။

ချစ်ညိုတို့ ညီအကိုနှစ်ဦးမှာ မြင်းတစ်စီးပေါ် စီသို့ တက်ကာ မောင်းထွက်သွားတော့၏။

“ဘာလို့ မလုပ်ခိုင်းတာလဲဗျ..ဒီနှစ်ကောင်က ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ပဲကိုး”

“ထားလိုက်ပါ...ခင်ဦးသားတွေ...နောက်လည်း ပြန်တွေ့ကြရမှာပဲ”

“သူတို့နဲ့ ခင်ဗျားက သိတာလား..အဲ့ဒါ ခင်ဦးသားတွေလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ခင်ဦးက မြင်းစီးကြီးဦးလုံးရဲ့ သားတွေ...ချစ်ညိုနဲ့ ချစ်မြ”

“ဘာ..အဲ့ဒါ ချစ်ညိုကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါ ချစ်ညိုပဲ”

ငထော် မှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်တော့ မူးမူးနဲ့ လာကူမိတာမှားသွားပြီထင်တယ်ဗျာ...ဒီလူတွေက နာမည်ကြီးတွေပဲ..ချစ်ညိုကြီးဆို
အရမ်းသန်မာတာတဲ့..သူညီ တွေကလည်း တိုက်ရေးကောင်းတယ်တဲ့”

“ဟ..အခုပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကို မနိုင်လို့ သူတို့ ပြေးပြီမဟုတ်လား. ဘာကို ကြောက်နေတာတုန်း”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ...ငထော်တို့က.ယောက်ျားချင်း လက်ရုံးချင်းကတော့ ဘယ်မှုလိမ့်မတုန်း..ခက်တာက
သူတို့က မြင်းခေါင်းကြီးမျိုးတွေလေ..ပြီးတော့ အင်းဝနန်းတော်က

ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးပေးထားကြတာ..ဆွေအားမျိုးအား နဲ့ ငွေကလည်း တောင့်ကြတာကလား...ဘယ့်နှယ်
နောက်ဆို ကျုပ်အသက်ကို လာရန်ရှာရင်..ကြာကြာဘယ့်နှယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ခင်ဗျားနာမည်က ငထော်လား”

“ဟုတ်တယ်..ငထော်..ဟိုးမှာ တွေ့လား..အဲ့ဒီထန်းပင်တွေကို အငှားတက်ပေးတာ..အခု အပေါ်မှာ
ထန်းရေလေးနဲ့ စည်းစိမ်ကျနေတုန်း...ခင်ဗျားတို့တိုက်ပွဲကိုထိုင်မြည်းနေတာ...ဟိုအကောင်ဝင်ရှုပ်တာနဲ့
ကျုပ်လည်း မနေနိုင်လို့..လာဝင်ကူပေးရတာပ”

“အင်း..ငထော်...သူတို့ ကို ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး..ခင်ဗျား ကို ကျုပ်ကာကွယ်ပေးမယ်..မုဆိုးဖိုက
အောင်ဇေယျ ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

“အောင်ဇေယျ..ခင်ဗျားက ရွှေကာက ထောင်မှူးဦးဖြိုး သမက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ..သိလို့လား”

“သိပါဗျာ..စည်ပုတ္တရာတကြော ငထော် မသိတဲ့သူမရှိဘူး..ခင်ဗျား မိန်းမ ခင်ယွန်းစံတောင် ကျုပ်က ပိုးခွဲပန်းခွဲဖူးသေး...သူက တရွာသားဆီ ပါသွားတာကိုးဗျ..အင်းလေ..ကျုပ်တို့က ထန်းတောတောင် အငှားတက်နေရတဲ့ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ဝဲစားတွေဆိုတော့လည်း..မတန်မရာပါဗျာ”

ငထော်၏ စကားကို အောင်ဇေယျက သဘောတကျ ရယ်လိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေး..ငထော်ရယ်..ယောက်ျားဆိုတာ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်ကောင်းရင်...ဆွေမျိုးတွေ၊ ငွေကြေးတွေ မလိုပေါင်ဗျာ...ငါ့လူ လက်ရည်တော့ ကျုပ် ကြိုက်သဗျာ....တကိုယ်တည်းဆိုရင်တော့..မုဆိုးဖို ဆီ ပြောင်းလာပြီး..ကျုပ်တို့ဆီ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားနေပါလားဗျ”

“အင်း...ကျုပ်က တကိုယ်တည်းသမားပါဗျာ...ထန်းရေသမားဖွတ်ကျားဆိုပြီး စည်ပုတ္တရာတကြော ယူမယ့်မိန်းမလည်း မရှိပါဘူး...ဒီကြားထဲ အခုဆို ဟို ခင်ဦးသားတွေနဲ့ သွားရန်စမိပြီဆိုတော့...ဟူး”
“ကဲ..လုပ်မနေနဲ့..ကိုရင်..ကျုပ်ဆီသာ လိုက်ခဲ့..ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကယ်ခဲ့တာပဲ..ကျေးဇူးရှိတာပ”

“အင်း..လိုက်တော့လိုက်ချင်တယ်..မုဆိုးဖိုဘက် ထန်းတောပေါ့ရဲ့လား”

“ဟား..ဟား..ပေါပါဗျာ...ကဲ..အခုက ကျုပ်က စစ်ကိုင်းကအပြန် ရွှေကာကို ဝင်လာရင်း..ဒီလိုဖြစ်တာ..ရွှေကာကိုတော့ ဆက်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ရွှေကာ က ခင်ဗျား ယောက္ခမအိမ်ကို လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျိုး..ကျုပ်မိန်းမ ခင်ယွန်းစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က ဆင်းသွားလို့..ပြန်ချော့ခေါ်မလို့”

“ကိုင်း..ဒါဆိုလည်း နှစ်ကိုယ်ခြားအရေးဆိုတော့ သွားပါဗျာ..အပြန်ကျရင်တော့ ဒီထန်းပင်အောက် ရောက်ရင် ကျုပ်နာမည်သာ အော်သွား...ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်..အခုတော့ အဝတ်အစားလေးတွေ သွားထုတ်ထားလိုက်ဦးမယ်”

ငထော်က ထန်းတောဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

အောင်ဇေယျက သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဖုန်များကို ခါလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေကာရွာဘက်ဆီမှ လှည်းတစ်စီးအပြင်းမောင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အောင်ဇေယျနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လှည်းက ရပ်လိုက်သည်။

လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်က ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးဖြိုး နှင့် ခင်ယွန်းစံ။

“ကိုအောင်ဇေယျ...ရှင့် မြင်းက ရွာထဲဝင်လာလို့..ကာလသားတွေက ဆွဲလာတာတွေတယ်...ရှင်တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလားလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာရှင်..ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ခင်ဦးသား ချစ်ညိုလေ”

“ရှင် သူ့ကို နိုင်လိုက်လား”

အောင်ဇေယျက တံတောင်းဆစ်တွင် သွေးထွက်နေသော နေရာကို ပြကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဆေးအရင်ထည့်ပေးပါလား..ခင်ယွန်း”

“ဆေးအရင်မထည့်နဲ့...နှစ်ကောင်လုံး ဒီကိုလာ”

ဒေါ် ဇံကုလားက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို ဘေးချလိုက်သည်။
ဒဏ်ရာများနှင့် ပြန်လာကြသော ချစ်ညို နှင့် ချစ်မြ က ဒေါ် ဇံကုလားရှေ့တွင်မတ်တပ်ရပ်နေကြ၏။
“နင်တို့ သွားပြီ...သွားပြီ...အခါကောင်းချိန်မှာ ဒင်းကို မသတ်နိုင်ရင်တော့...နင်တို့ ကံဇာတာကို သူက
စီးပိုးသွားပြီဟဲ့...ဘာဘွဲ့ဘာအရည်အမှ မရှိသေးတဲ့ အောင်ဇေယျကိုတောင်
မနိုင်ခဲ့ပဲ..လက်ျာပျံချီဘွဲ့ခံနေသေးသတဲ့..ထို့”
“ကျုပ် သူ့ကို နိုင်တယ်..အမေ..သတ်လည်း သတ်နိုင်တယ်...ဒါပေမယ့်...ချစ်မြ ကို ဟိုထန်းတက်သမားက
သတ်တော့မှာ....ကျုပ်ရှိနေပါလျက်နဲ့ ကျုပ်ညီကို သတ်သွားတာမျိုးတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”
“ဟဲ့..ချစ်ညို...ဒီမှာကြည့်....ဟော့ဒီဗိုက်...ဟော့ဒီဗိုက်ရှိနေသ၍ ..ညီဆိုတာ
ထပ်မွေးလို့ရတယ်...ငါလိုချင်တာ ငါ့သားတွေ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ပဲ...အဲ့ဒီအတွက် ဘာပေးရ
ပေးရ..အခုတော့..နင်တို့ နောက်များတခါ အောင်ဇေယျကို သွားလုပ်ကြံဖို့ ပိုခက်ပြီ”
“ကျုပ်တို့က မိသားစုလေ..အမေ...ကျုပ်ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖို့အတွက်တော့ ကျုပ်ညီ ကို သူများသတ်တာ ကို
ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး....ချစ်မြ ချစ်ဝ နှစ်ယောက်လုံးဟာ အမေ့သားတွေ..ကျုပ်ညီတွေ...သူတို့ကို
ကာကွယ်ရမယ်မဟုတ်လား”
“ဒါဆိုလည်း...နင်တသက်လုံး
ကျွန်အဖြစ်နေတော့...အင်းဝကျွန်လုပ်မလား..ဟံသာဝတီကျွန်လုပ်မလား...အဲ့ဒီနှစ်လမ်း သာ
ရွေးထားတော့ဟေ့”
ဒေါ် ဇံကုလားက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထထွက်သွားတော့သည်။
နဘေးတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်လျက် ထိုင်နေသာ ချစ်မြကို ချစ်ညိုက ပုခုံးဖက်လိုက်သည်။
“အမေက ငါတို့ကို ဖြစ်ချင်ဇောကြီးပြီး ပြောလိုက်တာ..ညီလေး..စိတ်ထဲမထားနဲ့”
“အကို..ကျွန်တော်က အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပါ...ကျွန်တော့်ကြောင့် အကို ရှင်ဘုရင်မဖြစ်ရဘူးလို့
အမေက ပြောသွားတယ်..အကိုအတွက်ဆို ကျွန်တော် အသက်ကိုရင်းပြီး ပုခုံးနဲ့ ထမ်းတင်ပေးပါ့မယ်”
“မလိုပါဘူး..ညီလေးရာ..တို့က မိသားစုပဲ..တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ကာကွယ်ပေးကြရမယ်..ဟုတ်ပြီလား”

.....
ရွှေသားသင်ဖြူးအလား..မြစ်ပြင်။
စည်တော်တီးသံသုံးချက် ထွက်လာသည်နှင့် မလွန်တပ်စခန်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွား၏။
အင်းဝ၏ အထင်ကရစစ်လှေကြီး မှိုင်းသဲသဲ သည် မလွန်တပ်ကမ်းနားသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။
ကိုးသိန်းသခင် နှင့် ဗိုလ်မှူးများဖြစ်သော ပဌနဂိုရ်ခံတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးအာကာ၊ ဂဇကျော်၊ မင်းကြီးရဲထင်တို့
သည် လှေပေါ်မှ ကုန်းဘောင်များချကာ တပ်တွင်းသို့ ဆင်းလာ၏။
ရုတ်တရက်စစ်လှေများဆိုက်လာသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းပင် မလွန်တပ်မှ
တပ်မှူးတပ်သားအဆင့်ဆင့်များက နေရာယူပြီး အစစ်ဆေးခံရန် အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။
မလွန်တပ်မှူး ဗညားကျန်းတော က ကိုးသိန်းသခင်ရှေ့တွင် လာရောက်ခစားလိုက်သည်။

“အမှုထမ်း၊ သေနတ်၊ ခါးလှံ စုံလင်ကောင်းမွန်ရဲ့လား...တပ်မှူး”

“မလွန်နယ်ခြားစခန်းဖြစ်သည့်အတွက် ရန်သူက အချိန်မရွေးဝင်လာနိုင်ပါတယ်..ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် တပ်များကို အသင့်အနေအထား စီမံထားကြောင်းပါ”
ကိုးသိန်းသခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အာကာဗိုလ်မှူးတို့၊ ဂဇကျော်တို့ တွေ့ကြလားကွဲ့...ကိုယ်တော် ဘယ်လောက် လူရွေးမှန်သလဲ...ဗညားကျန်းတော ရှိနေလို့ ဟံသာဝတီတက်များ မြစ်ညာအထိ မဆန်လာရဲတာပေါ့...သူတပ်ကို မောင်မင်းတို့လည်း အတုယူကြ..မောင်မင်းတို့ ဗိုလ်မှူးများ ရာထူးကြီးယူထားပြီး သူတပ်လောက်မှ အဆင်သင့်မဖြစ်ကြတာ..ကိုယ်တော်တွေ့ခဲ့တယ်...ဗညားငယ် တော်ပါပေတယ်”

“ဘာအရေးနဲ့များ ခံတပ်ဆီ ရောက်လာရပါသလဲ...သခင်”

“ပဌနဂိုရ်နဲ့ မလွန်တပ်တွေရဲ့အစီအရင် အခိုင်အလုံ ရှိမရှိကို လာဝင်စစ်ဆေးတာပါ....မောင်မင်းတပ်ကို တော့ ကျုပ်ကျေနပ်တယ်...နောင်တခါ ရွှေနန်းတော်ပွဲလန်းများမှာ ရှင်ဘုရင်နားကို လျှောက်ထားပြီး မောင်မင်းကို စားကျေးစားလက်နဲ့ ရာထူးမြင့်များ ပေးသနားဖို့ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်..
အင်းဝတပ်မတော်အတွက်တော့ နောက်ထပ် သေနာပတိကောင်းတစ်ယောက်ရဖို့ မှန်းတာပဲ..ဗညားငယ်”

ထိုညနေတွင် ကိုးသိန်းသခင်က မလွန်တပ်တွင် ခေတ္တမျှ နားနေပြီ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။
ဗညားကျန်းတောက ခံတပ်ကုန်းပေါ် ရှိ တဲ ရှိရာသို့ ပြန်လာ၏။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ....ကိုးသိန်းသခင်က ကျေနပ်သွားရဲ့လား..ငါ့လူ”

“အင်း..ကျုပ်ကိုတော့ ချီးကျူးသွားတာပဲ..ဗိုလ်တွန်ရေ”

“ကျုပ်ပြောသားပဲ..ပဌနဂိုရ်မှာ မှိုင်းသဲသဲကို တွေ့ကတည်းက ..မကြာခင်...မလွန်ကို သူ ရုတ်တရက် ဝင်ကို ဝင်မယ်ဆိုတာကိုး”

“အင်း...ခင်ဗျား လာပြောလိုသာ ဒီလို တိတိကျကျစီစဉ်ထားနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

“ပေါ့တော့ မပေါ့နဲ့ဗျ..ဟံသာဝတီတပ်များက အချိန်မရွေး ဝင်လာနိုင်တာ...ငါ့လူရေ”

“ဟံသာဝတီသားတွေက ဗညားကျန်းတောဆို လာမတိုးဝံ့ကြပါဘူးဗျာ..ကဲ..ဒီည ဗိုလ်တွန်ကို ပြုစုပါမယ်ဗျာ..တစ်ည နှစ်ည အိပ်သွားပါဦးလား”

“တော်ပါပြီဗျာ..မနက် ကျုပ် လှေက ဆက်ထွက်ရမယ်...ကျွန်းပြတ်နဲ့ တည်ပင်ကန်ဘက်မှာ သိုင်းသင်ချင်တဲ့ကလေးတွေ စောင့်နေကြတယ်”

“ဗိုလ်တွန်ရယ်..ခင်ဗျားလို လူက အခုလိုအခြေအနေမှာ သူရဲကောင်းအဖြစ် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေရမှာ.. အခုတော့...လှေတစင်းနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ သွားချင်ရာသွား..မျောချင်ရာမျောနေရတယ်လို့..နှမြောပါဘိ”

“ဟား..ဟား..ကျုပ်က ကျုပ်အတွေးနဲ့ ကျုပ် ရွက်လွှင့်ပြီး သွားနေတာကို ကြိုက်နေပြီဗျာ..ချည်နှောင်ခံထားရတဲ့ဘဝထက် ပိုလွတ်လပ်တယ်”

“ဘာလဲ..ဟံသာဝတီနဲ့ စစ်ဖြစ်နေတော့ စစ်ဝင်တိုက်ရင်..ဟံသာဝတီဘက်သားဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျား ပေါ်တူဂီမလေးကို တိုက်ရမှာစိုးလို့မဟုတ်လား”

“ကျုပ် သူ့ကို မေ့ဖို့ကြိုးစားနေတာ....မေ့လည်းမေ့နေပါပြီ...ဒါပေမယ့်..စစ်ကတော့မတိုက်ချင်လို့ကို ဝင်မတိုက်တာ... ကျုပ် ဘယ်သူ့အတွက် စစ်တိုက်ပေးနေတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ပြန်မေးမိတိုင်း.. အခု စစ်ပွဲတွေထဲ ဝင်မပါဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာပဲ....အင်းဝစစ်တပ် က တပ်မှူးတွေအကြောင်း ကျုပ်အသိဆုံးပဲ..ကိုးသိန်းသခင်ကလွဲလို့..ကျန်တဲ့..အကျင့်ပျက်နေတဲ့လူတွေ အတော်များများက ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ချုပ်နေရာတွေရနေကြတယ်..သူတို့ အချင်းချင်းလဲ နောက်ကွယ်မှာ ခြေထိုးဖို့အသင့်ဖြစ်နေကြတာ..ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဒီမှာရှိနေတာ ကိုးသိန်းသခင်ကို မပြောဖို့ ခင်ဗျားကို တောင်းဆိုရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ..ကျုပ်တို့ကတော့ အင်းဝစစ်တပ်ထက် ဟံသာဝတီစစ်တပ်အကြောင်းပိုသိနေတာ..ဒါကြောင့်လည်း ဟံသာဝတီတပ်တွေက ကျုပ်တပ်ကို ကျော်ပြီး တိုးမရတာပေါ့....ဗိုလ်တွန်ရေး....မကြာမကြာ လမ်းကြိုလည်း ကျုပ်တပ်ကို ဝင်ပေါ့..ကိုရင့်ကိုက ကျုပ်က ဟိုးအင်းဝအရက်ဆိုင်မှာ ဗိုလ်ချစ်ညိုကြီးတို့ လာခေါ်တာကို ငြင်းကတည်းက ခင်မင်နေမိတာ...အလွမ်းအဆွေးသမားကြီးဆိုပြီးတော့..ကဲ..ကိုယ်ပျော်သလိုနေပါဗျာ”
ငတွန်က ဗညားကျန်းတော ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
ငတွန်သည် ရောဝတီမြစ်တကြောတွင် လှေငယ်တစင်းဖြင့် သွားလာကာ ကျေးရွာများရှိ ကလေးငယ်များ၊ ဆယ်ကျော်သက်များကို သိုင်းပညာသင်ပေးနေသည်။
ရွာများမှ ကျွေးမွေးသည်ကို စားသောက်ပြီး အပူအပင်ကင်းစွာရွက်လွှင့်နေခဲ့၏။

.....
၁၇၄၄ ခုနှစ်။ မတ်လ။

ဖာသာနာရေးနီ နှင့် လွီဇာ တို့မှာ ဟံသာဝတီနန်းတော်၊ ဗြဲတိုက်ရှေ့တွင် နောင်ကြိုးတည်းခံထားရလျက်။ သန်လျင်မြို့ဝန် ဗညားဗြသိဒ္ဓိ၏ တိုင်ကြားမှုအရ အင်းဝတပ်များ သန်လျင်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်စဉ်အတွင်း ဒဏ်ရာရ အင်းဝစစ်သားများကို ပြုစုကုသပေးထားသည့် သူလျှို့မ့ဖြင့် ရုံးတော်တင်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သန်လျင်ကို သိမ်းပိုက်သည့် အင်းဝတပ်များကို အောင်မြင်ပြီးနောက် သမိန်ထော သည် ဟံသာဝတီနန်းတွင်းတွင် သူ့ကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့သော အမတ်ကြီး ဗညားဒလဦးအောင်လှ ၏ အင်အားများကို တစတစ ဖြိုချရန် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ လက်ျာဗိုလ်ကို ကိုယ်ရံတော်တပ်ရာထူးမှ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

လက်ျာဗိုလ်ကို စစ်သူကြီးဗညားကျော်၊ ဗျတ္တကျော်တို့နှင့်အတူ အင်းဝ မလွန်တပ်ကို တိုက်ခိုက်မည့် စစ်အင်အားတွင် ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

ဦးအောင်လှနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်သည့် တလပန်းကိုလည်း အောက်ဘက် တနင်္သာရီရှိ ကင်းတပ်များကို စုစည်းရန် အမိန့်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် သန်လျင်တွင်ရှိနေသော ဖာသာနာရေခိုနှင့် ဟံသာဝတီတွင်ရှိနေသည့် လွီဇာတို့ကို ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုကိုစစ်ဆေးမည့် ဗြဲတိုက်ဝန်ကြီး ဒေါ်တော် သည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာဖြင့် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ကြီးနာရေခိုနဲ့ ကုန်သည်ကြီးရေ..ကျုပ်ကို နားလည်ပေးကြပါဗျာ...ကျုပ်တော့ သေချင်စေခုံတာပါပဲ..တစ်ဖက်က ရှင်ဘုရင်..တဖက်က ဗညားဒလအမတ်ကြီးဗျာ...ဟူး”
လွီဇာက ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။

“လုပ်စရာရှိတာ..လုပ်ပါ..ကျွန်မတို့ နားလည်ပါတယ်..ဝန်မင်းရဲ့”

“သိကြားနဲ့ အသူရာ သမက်နဲ့ ယောက္ခမ ကြားမှာ ကျုပ်တို့အကုန် ညပ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“သိပ်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမနေပါနဲ့..ဝန်မင်း..ရှင်က တရားစီရင်ရမယ့်လူ..ကျွန်မတို့ က အစီရင်ခံရမယ့်လူ..အခုဟာက ရှင်က ပိုပြီး ကြောက်နေသလိုပဲ”

“ဟာ..ကြောက်တာပေါ့ဗျာ...ခင်ဗျားတို့ကို မစီရင် ခဲ့ရင် ဘုရင်က ကျုပ်ကို စီရင်မယ်...ခင်ဗျားတို့ကို စီရင် ခဲ့ရင် အမတ်ကြီးဗညားဒလက ကျုပ်ကို အညှိုးအတေးထားမယ်..ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး”

“ဒါနဲ့..စွဲချက်တင်ထားတဲ့...သံလျင်မြို့ဝန် မလာသေးပါလား”

“အင်း...နေစောင်းလို့မှ မလာရင်...ကြေးတိုက်ထဲ ထည့်ချုပ်ထားရမှာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ဝေါဟာဉ်တစ်စီးက ဗြဲတိုက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ဗြဲတိုက်ဝန် ဒေါ်တော် သည် ထိုင်နေရာမှထကာ ကြမ်းပြင်တွင် ဝပ်တွားလိုက်သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီး ဂမုန်း၏ မျက်နှာက တင်းမာနေ၏။

“မမလွီဇာ ကို ဘယ်သူ ကြိုးတုပ်ထားတာလဲ..ဖြည်ပေးစမ်းအခု..ဟို ဗရင်ဂျီခင်ကြီးကိုပါ ဖြည်ပေး”

“ခေါင်ခေါင်ဘုရား...ရာဇဝတ်သားတွေမို့”

“တော်စမ်း...ငါက ဖြည်ဆို ဖြည်”

ဗြဲတိုက်အမှုထမ်း လူပျိုသားများက ကြိုးဖြည်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဂမုန်းက ဗြဲတိုက်ဝန်ထိုင်ခဲ့သည့် သလွန်ပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။

“ဗြဲတိုက်ဝန်မင်း အနေနဲ့ အမှုကို သေချာစစ်မစစ်...ခေါင်ခေါင် ကိုယ်တိုင် ဒီတရားခွင်ကို သေချာကြည့်ရှုလိုတယ်”

“မှန်ပါ...တိုင်ကြားထားသူ သက်သေဖြစ်တဲ့ သန်လျင်မြို့ဝန် မရောက်လာသေးတဲ့အတွက် စစ်ဆေးလို့ မရသေးပါ”

“နေတောင်ဝင်တော့မယ်ပ...ဒီအချိန်မှ မလာသေးရင် ရုံးတော်ကို သိမ်းတော့လေ”

“မှန်ပါ...ရာဇဝတ်သားများကို ကြေးတိုက်ထဲ ပို့ရမှာမို့...စောင့်နေတာပါ”

“ဘာ..ကြေးတိုက်လဲ...ဒီည ခေါင်ခေါင် အဆောင်တော်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ထားမယ်...သူတို့ ဘယ်မှ မပြေးဘူး ငါ အာမခံတယ်”

“ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားသိရင်..ခက်ကုန်မယ်..ဘုရား”

“ခေါင်ခေါင် အာမခံတယ်လို့ပြောပြီးပြီလေ..ဗြဲတိုက်ဝန်”

ဗြဲတိုက်ဝန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ...သူတို့ကို အဆောင်တော်ကို ခေါ်ခဲ့ကြ”

လိပ်ကျောက်မြီးကိုင် မိန်းမစိုးကြီးများက လွီဇာနှင့် ဖာသာနာရေနီကို တွဲထူလိုက်ကြသည်။

ဗြဲတိုက်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ အပြင်ဘက်တွင် ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ၊ ဖာသာမွန်ဒယ်လီ နှင့် မယ်ဖူးတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မမလွီဇာ..အဆင်ပြေရဲ့လား”

လွီဇာက ကြိုးဒဏ်ကြောင့် ပွန်းနေသည့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“အင်းဝမှာတုန်းက ခြေထောက် က အမာရွတ်ထင်တယ်..ဟံသာဝတီကျ လက်မှာ

ပွန်းပဲ့ရာထင်ပြန်ပြီ...အတော်တော့ ပြည့်စုံသွားတာပေါ့...မယ်ဖူးရေ...ဒါနဲ့...နင့်လူ ငလှေးရော”

“ဦးအောင်လှ နဲ့ ပါသွားတယ်လေ”

“ဦးအောင်လှ သွားပြီလား”

“မမတို့ အဖမ်းခံရတယ်ဆိုကတည်းက ထွက်သွားပြီ”

လွီဇာက ပြုံးလိုက်သည်။

ဂမုန်းက ဝေါပေါသို့ အတက်တွင် လွီဇာတို့ကို အဓိပ္ပါယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

.....
သန်လျင်မြို့ဝန် ဗညားဗြဲသိဒ္ဓိ မှာ ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့်။

နဘေးပတ်လည်တွင် ဝါးချွန်များက သူ့လည်မြို့ကို ထောက်ထား၏။

သူနှင့်အတူပါလာသော တပ်စိတ်မှာလည်း လှေပေါ်တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် သေဆုံးနေကြပြီဖြစ်သည်။

“ဟံသာဝတီရဲ့ အာဏာအစစ်အမှန်ဟာ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာလည်း သိပြီလား”

“သိပါပြီ..အမတ်ကြီးဘုရား..သိပါပြီ”

ဗညားဒလဦးအောင်လှ က ဗညားဗြဲသိဒ္ဓိ၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ သူ၏

ခြေထောက်ကိုတစ်ဖက်ကိုတင်လိုက်သည်။

“ငါ့ သစ္စာရည်ကို သောက်မလား..သေမလား”

“ခြေတော်ရင်းမှာ သစ္စာခံပါရစေ..ဘုရား”

“သမိန်ထောဆိုတာ ငါဖန်တီးထားတဲ့ ရုပ်သေးပဲ..မောင်မင်း နားလည်လား”

“မှန်ပါ..နားလည်ပါပြီ..အမတ်ကြီးဘုရား”

“ထားကစား...သူ့ကို အချုပ်ထဲ ထည့်ထားခဲ့လိုက်..နဲ့သူ့ကြီးရော အဆင်သင့်ပြီလား”

“အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒါဆို ဟံသာဝတီကို သွားကြမယ်..ပြင်ဆင်ကြတော့”

ကရင်ကျေးရွာသားတို့၏ ခေါင်းဆောင် ထားကစား က ဦးအောင်လှကို အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၂)

.....
မိကျောင်းတူရိယာ တီးခတ်သံက သဲ့သဲ့က မြောက်နန်းဆောင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လျက်။

“အရှင်မင်းမြတ်..အရေးပေါ်ပါတယ်”

မိဖုရားနှင်းသီရိစိတ္တာ ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးလျက် ဆံပင်များကို ဆီလိမ်းခံနေသည့် သမိန်ထောမှာ ရုတ်တရက် ထ ထိုင်လိုက်သည်။

“အမတ်ကြီးဗညားဒလ....ရှင်ဘုရင်ရှိနေတဲ့အဆောင်ကို ဒီလို ခွင့်မတောင်းပဲ ဝင်လာရသလား..ဟေ့..လက်သုံးတော်တွေ”

သမိန်ထောက သူ၏ အစောင့်အရှောက်လက်သုံးတော်ရဲမက်များကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် မည်သူမျှ ထွက်မလာကြ။

“အရေးပေါ်လာလို့ပါ..ဘုရင်မင်းမြတ်..ဟံသာဝတီနန်းတော်တစ်ခုလုံးကိုရန်သူတွေ သိမ်းပိုက်လိုက်ပါပြီ”

“ဟင်..ဘယ်ကရန်သူလဲ....အင်းဝတပ်တွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ဟံသာဝတီအနောက်ဘက်က ကရင်တွေ စုစည်းထကြွကြတာပါ”

“ဘာ”

ဗညားဒလဦးအောင်လှ၏ အနောက်တွင် ပါလာသော အမတ်များကလည်း ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..ဒီမြို့ရိုးကို သူတို့က ဘယ်လို ကျော်ဝင်လာကြတာလဲ...မြို့စောင့်တပ်တွေက ဘာလုပ်နေကြလဲ...ပြောကြစမ်းပါဦး..ပြောကြစမ်းပါဦး”

“စကားတွေအများကြီးပြောဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး..ဘုရင်မင်းမြတ်...အခုလောလောဆယ်..အရှင်ရဲ့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်စိုးရိမ်ရပါတယ်..နန်းတော်ကနေ အမြန်တိမ်းရှောင်မှဖြစ်ပါမယ်”

ဗညားဒလ၏ အနောက်ဘက်မှ ရဲမက်တချို့က ဘုရင်၏ နဘေးတွင်ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်ကို ရှောင်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး...ပုန်စားသူ ကရင်တွေကို ရသလောက်

ထိန်းသိမ်းပြောဆိုထားပါမယ်..အရှင်မင်းမြတ်သာ ဟောဒီက ဈေးငယ်ဗိုလ်နဲ့အတူ စစ်တောင်းဘက်ကို တိမ်းရှောင်ဖို့ လိုက်သွားပါ”

သမိန်ထောမှာ ဘာမှနားမလည်တော့သည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကျီးကန်းတောင်းမှောက်လိုက်ကြည့်နေ၏။

နန်းတော်အရှေ့ဘက်ဆီမှ ဆူညံသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“အချိန်ဆွဲနေရင်..အရှင်ရဲ့ အသက်ကို တာဝန်မယူပါဘူး..အနောက်မှာ ဆင်တော် ရဲမြန်စွာ အသင့်ရှိနေပါပြီ..အမြန်သာထွက်တော်မူပါ”

“ကျုပ် ထီးနန်းကို စွန့်ရတော့မှာလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့..အရှင်ကို ဒီပလ္လင်ပေါ် ကျွန်တော်မျိုး တင်ပေးခဲ့တာပါ... စွန့်ရ မစွန့်ရကတော့ အရှင်အပေါ် မူတည်ပါတယ်”

ဦးအောင်လှက လက်အုပ်ချီလျက်က သမိန်ထောကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါကြည့်လိုက်သည်။

သမိန်ထောက ဦးအောင်လှကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့လိုက်၏။

ထို့နောက် နှင်းသီရိစိတ္တာ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။
နန်းဆောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ဥယျာဉ်တော်ဘက်တွင် ဒူးလေးများ၊ လှံရှည်များကိုင်ထားသည့်
ကရင်လူမျိုးတစ်စုက သူတို့အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။
“ကဲ..ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့”
ဈေးငယ်ဗိုလ် ဦးဆောင်သည့် တပ်များက သမိန်ထောနှင့် မိဖုရား နှင်းသီရိစိတ္တာကို
ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။
“ခဏနေဦး..မိဖုရားခေါင်ကြီးရော”
သမိန်ထောက ဗညားဒလဦးအောင်လှကို လှမ်းမေးလိုက်၏။
“သူ့ကို စိတ်မပူပါနဲ့...ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သမီးကို ကျွန်တော်မျိုး စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်”
သမိန်ထောနှင့် နှင်းသီရိစိတ္တာတို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။
ဗညားဒလဦးအောင်လှက ထံသို့ နဲ့ရှဲရွာသူကြီး နှင့် အမတ်တချို့ ရောက်ရှိလာသည်။
ခဏအကြာတွင် မိဖုရားအဆောင်ဘက်ဆီမှ လွီဇာ နှင့် ဂမုန်းတို့ ပါ ရောက်ရှိလာကြ၏။
ဂမုန်းက ရှင်ဘုရင်သလွန်ဘေးရှိ ခုံမြင့်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“အမတ်ကြီး..နင် ရှင်ဘုရင်လုပ်တော့မှာလား”
နဲ့ရှဲရွာသူကြီးက မေးလိုက်သည်။
ဦးအောင်လှက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။
“ကျုပ် နဲ့ ကုန်သည်ကြီးလွီဇာရယ်၊ ဦးကို၊ဦးမောင်တို့ တိုင်ပင်ထားတာရှိတယ်.... အခုချိန်က အင်းဝ နဲ့
ကျုပ်တို့ အားပြိုင်နေတဲ့အချိန် ... အင်းဝဘက်က ပြည်သူတွေ၊ စစ်သည်တွေစိတ်ထဲမှာက
ဟံသာဝတီဘုရင်သည် အင်းဝမင်း သွေး ပါတဲ့အတွက် ဆိုပြီး စိတ်ထဲ ဒွိဟဖြစ်
နေကြတွေရှိနေတယ်...ပြည်ကို ကျုပ်တို့ အလွယ်တကူရလိုက်တာလည်း ဒါကြောင့်ပဲ...ဒီတော့
သမိန်ထောကိုပဲ ဆက်နန်းတင်မှာပါ”
“ဒါနဲ့များဗျာ..လူအင်အားတွေစုပြီး ဒီအထိ သိမ်းပိုက်ရတယ်လို့..ဘာထူးမှာလဲ”
ဦးအောင်လှက ပြုံးလိုက်သည်။
“သမိန်ထော ဟာ ကျုပ်တို့ နန်းတင်ထားခဲ့တာပါ...ဒါပေမယ့်..သူက
အောက်ခြေလွတ်သွားပြီ...သူ့ကိုယ်သူ တကယ့် စကြာဝတေးမင်းလိုထင်သွားပြီ..ကျုပ်တို့ကို
ဘုရားပြီးသွားတဲ့ ငြိမ်းတွေလို သဘောထားတော့မှာ..သူ့အစွယ်မပေါက်ခင် ကျုပ်က
ရိုက်ချိုးထားတဲ့သဘောပါ....သမိန်ထောကို ရှောင်ခိုင်းထားချိန်မှာ ဟံသာဝတီမှာ ကျုပ်တင်တဲ့
ဘုရင်တစ်ပါး ရှိနေလိမ့်မယ်”
“ဘယ်သူလဲ”
ထားကစားက ဝင်မေးသည်။
“နဲကို ကို ကျုပ် ဟံသာဝတီဘုရင်အဖြစ် ခဏထားမယ်”
“ဟင်..နဲကို ဆိုတာ”

“အဝိုင်းရွာက ဘုန်းကြီးလူထွက်ပဲ...ကျုပ် ဆီမှာ အမှုထမ်းဖို့ လာအပ်ထားတဲ့ လူငယ်ပေါ့”
“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ဘုရင်နေရာထားမှာလဲ”
“ဟံသာဝတီရဲ့ ပလ္လင်ဟာ အောင်လှ ဖန်တီးပေးထားတာဆိုတာကို သာလှ ကနေ
သမိန်ထောဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့ သင်း ကို သိစေချင်တာ..အချိန်မရွေး သူ့လိုပဲ
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ခေါ် ပြီး ပလ္လင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်းလို့ရတယ်ဆိုတာကို
နားလည်စေချင်တာ...တကယ်လို့ ကျုပ်ထီးနန်းကို
လိုချင်လာတဲ့အခါမှာလည်း..အတင်းလုမယူဘူး..မလွဲသာလို့ ကျုပ်လက်ကို အပ်ရပါတယ်ဆိုတဲ့
အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း ဖန်တီးယူမယ်..ခင်ဗျားတို့လည်း အဲ့ဒီအချက်ကို
မြဲမြဲမှတ်ထားပါ...ဒီပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နိုင်နေတာ တန်ခိုးအာဏာမဟုတ်ဘူး...ဒီပလ္လင်ပေါ် ဘယ်သူ့ကို
ဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ခိုင်းနိုင်တဲ့လူကမှ တကယ် တန်ခိုးအာဏာ”
ဦးအောင်လှက အားလုံးကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။
အခန်းအတွင်းရှိ လူများအားလုံးက မျက်လွှာများ ချလိုက်ကြသည်။
လွီဇာကတော့ ခုံပေါ်တွင်ထိုင်လျက် အပူသည်ရုပ်ပေါက်နေသော ဂမုန်းကိုသာ ဂရုဏာသက်စွာ
လှမ်းကြည့်နေသည်။

.....
သမိန်ထော နှင့် ဦးအောင်လှ တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ခပ်တင်းတင်းကြည့်နေကြသည်။
စစ်တောင်းအရပ်ရှိ တောတွင်းတဲနန်းမှ သလွန်ပေါ်တွင် သမိန်ထောက ထိုင်လျက်။
အခြားစစ်သည်များက ဒူးထောက်နေကြသော်လည်း ဦးအောင်လှက မတ်တပ်။
“ဒီ ကရင်တွေ စနက်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ...ငါ့ကိုယ်တော် ရိပ်မိတယ်..အမတ်ချုပ်ကြီး”
“ဘယ်သူများလဲ..အရှင်”
“ကျုပ် နောက်ကျောကို ခါးနဲ့ ထိုးခံရတယ်..အခု ဟံသာဝတီပလ္လင်ပေါ်ကို ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့
လူတစ်ယောက်ကို တင်ထားကြတာက ဘာသဘောလဲ”
“အဝိုင်းရွာက ဘုန်းကြီးလူထွက်လေးတစ်ယောက်ပါ..အရှင်မင်းမြတ်...အရှင်မင်းမြတ်သိမှာပါ..အရင်က
အရှင်မင်းမြတ် နဲ့ ကစားဖော်ကစားဖက်လေ..နဲကို..ကို သိတယ်မဟုတ်လား”
သမိန်ထောမှာ သလွန်ပေါ်မှပင် ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။
“ဘာလဲ..နဲကို က ဘာကိစ္စ ကျုပ်ပလ္လင်ပေါ် ရောက်နေရတာလဲ”
“တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာ တကယ့်ပလ္လင်အစစ်က
အဲ့ဒီထိုင်ခုံကြီးမဟုတ်ပါဘူး..အရှင်မင်းမြတ်...ပြည်သူလူထုနဲ့ ကိုယ့်ကိုထောက်ခံကြတဲ့
အင်အားပါပဲ...ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ပြည်သူဆိုတဲ့ ပလ္လင်ပေါ် ထိုင်ကြရတာပါ...အခု အရှင်မင်းမြတ်
နန်းတော်က ထွက်ပြေးတယ်...ပြည်သူဘယ်နှစ်ယောက်များ အရှင်မင်းမြတ်ဘက်က
ပါလာပါသလဲ..အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ တကယ့် အာဏာက ဘယ်မှာပါလဲ”
သမိန်ထောက မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

အသက်ရှူသံများ မြန်လာပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိလိုက်၏။

“ဆေး..ဆေး”

နှင်းသီရိစိတ္တာက ဆေးခွက်ကို ယူလာပေးသည်။

“မိဖုရားခေါင်ကြီး ပါလာတယ်...ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်လိမ့်မယ်”

ဦးအောင်လှ အသံကြောင့် နှင်းသီရိစိတ္တာမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

ဂမုန်းက ဦးအောင်လှအနောက်မှ ထွက်လာသည်။

နှင်းသီရိစိတ္တာလက်မှ ဆေးခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး သမိန်ထောအနီးသို့ ကပ်သွား၏။

သမိန်ထောက ဂမုန်း၏ လက်ထဲမှ ဆေးခွက်ကို ပုပ်ချလိုက်သည်။

“နင်တို့ ငါ့ကို ..ဒီလို မဆက်ဆံကြနဲ့..နင်တို့ ဒီလို ဆက်ဆံနေတာ..ရှင်ဘုရင်..ဟံသာဝတီရဲ့

ရှင်ဘုရင်..သိကြရဲ့လား..ငါကရှင်ဘုရင်..ငါက ဆေးတိုက်ဆိုတဲ့လူပဲ ငါ့ကို

တိုက်ရမယ်..နင်တိုက်စရာမလိုဘူး..ဂမုန်း..ဒီမယ်..ဦးအောင်လှ...အခုပဲ ကျုပ် ယောက္ခမတော်

လန်ဖုံးမြို့စား ကတဆင့် ဇင်းမယ်ဘုရင်ဆီ ကို စစ်ကူတောင်းလိုက်ပြီ..မကြာခင်မှာ ဟံသာဝတီကို ကျုပ်

ပြန်သိမ်းမယ်..အဲ့ဒီအခါကျ ကျုပ်ကို နောက်ကျောက ခါးနဲ့ထိုးပြီး ဟံသာဝတီမြို့တံခါးကို

ဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့သူတွေရော၊ သူတို့ ဆွေမျိုးတွေပါ အကုန် မီးတိုက်သတ်ပစ်မယ်”

သမိန်ထောက သူ့နှုတ်ခွေတွင်ရပ်နေသော ဂမုန်းကိုပါ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဦးအောင်လှက ဂမုန်း၏ လက်ကို ဆွဲကာ သူ့အနောက်ဘက်သို့ ပို့လိုက်၏။

“ဒါ..ငါ့သမီးလေး...သာလှ....မင်း သူ့ကို နာကြင်အောင် လုပ်နေတာများပြီ”

“အောင်လှ..မင်း..က ငါ့ကျွန်...ငါ့လို ရှင်ဘုရင်ကို သာလှလို့ ခေါ်စရာလား..ဟေ့ ငါ့ကိုယ်တော်က

ညောင်ရမ်းမင်းရဲ့သွေးကွဲ၊ မောင်မင်းရဲ့သမီးလို ဆင်ချီးကြီးအနွယ်ကို ငါက

မိဖုရားခေါင်ကြီးအရာပေးတာ လွန်လှပြီ... ဒီမယ်...ဟော့ဒီ နှင်းသီရိစိတ္တာက ဇင်းမယ်မင်းမျိုးက

ဆင်းသက်လာတာကွ...ငါ့သူ့ကို အရေးပေးတာ ဆန်းသလား”

ဦးအောင်လှက သူ့လက်ထဲမှ ထန်းရွက်စာတစ်ခုကို ဖြန့်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘုရင်တဲ့လား....ဟုတ်ပါပြီ..အရှင်မင်းမြတ်..ဟော့ဒီစာက ဘယ်သူ့ဆီကလည်း သိပါသလား”

“ဘာစာလဲ”

“အရှင်မင်းမြတ်..အင်းဝစစ်သူကြီး ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ဆီ စစ်ပြေငြိမ်းရေးတောင်းဆိုတဲ့ သဝဏ်လွှာ

လျှို့ဝှက်ပို့လိုက်တာကိုရော ကျွန်တော်မျိုးတို့ မသိဘူးထင်သလား”

သမိန်ထောမှ သလွန်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒီစာကတော့ အဲ့ဒီသဝဏ်လွှာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်က

ပြန်ကြားတဲ့စာပါ...အရှင်မင်းမြတ်လူတွေလက်ထဲမရောက်ပဲ ကျွန်တော်မျိုး လူတွေ လက်ထဲ

ရောက်လာတာကတော့...မတော်တဆပါပဲ”

“သူ..သူ ဘာပြန်ရေးထားလဲ”

ဦးအောင်လှက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဟံသာဝတီအမတ်တွေ မသိပါပဲ...အင်းဝနဲ့ လျှို့ဝှက်စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ ဘာကြောင့် လုပ်ရတာလဲ...အဲ့ဒါလေး အရင် မိန့်ကြားပေးပါဦး..ဘုရင်မင်းမြတ်..ဒီကိစ္စကို အင်းဝနဲ့ စစ်ဆိုင်နေတဲ့ တပ်မှူးတွေ၊ နန်းတွင်းက အမတ်တွေ သိသွားရင် ဘာဖြစ်လာနိုင်လဲ”

သမိန်ထော၏ လက်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ကျုပ်က...အားလုံးငြိမ်းချမ်းဖို့အတွက်ပါ....အင်းဝဘုရင် မဟာဓမ္မရာဇာဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ တူဝရီးတော်တယ်။ အခု အင်းဝစစ်ကို ဦးဆောင်တိုက်နေတဲ့ သေနာပတိ ကိုးသိန်းသခင်ဆိုတာလည်း ကျုပ်နဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲပဲ။ အခုဆို ဇင်းမယ်က လန်ဖုန်းစားကလည်း ကျုပ်ယောက္ခမတော်နေပြီ..အောက်ဟံသာဝတီနိုင်ငံတော်ကို ကျုပ်ပိုင်ပြီ..ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေဖြစ်တဲ့ အင်းဝနိုင်ငံတော်နဲ့ မဟာမိတ်ဆက်ဆံရေးပဲ တည်ဆောက်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ” ဦးအောင်လှက ပြုံးနေသည်။

“ကဲ..ရဲမက်တွေ အားလုံး အပြင်ထွက်ကြ”

“မထွက်ကြနဲ့..မောင်မင်း ကျုပ်အသက်ကို ရန်ရှာမလို့လား”

“အရှင်မင်းမြတ်...ဒီသဝဏ်လွှာထဲမှာ ပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို အရှင်မင်းမြတ်နဲ့ ကျွန်တော်မျိုးပဲ သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ...ကျွန်တော်မျိုးမှာလည်း

အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင်မပါပါဘူး..အရှင်မင်းမြတ် ဟံသာဝတီထီးနန်းကို

ပြန်လိုချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မျိုး စကားကို နားထောင်ပါ”

သမိန်ထောက အတန်ငယ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ထွက်သွားကြ..ငါခေါ်မှ လာကြ”

ရဲမက်များ ထွက်သွားကြ၏။

ဦးအောင်လှ က သမိန်ထောလက်ထဲသို့ ကိုးသိန်းသခင်ထံမှ ပြန်ပါးသည့် ထန်းရွက်စာကို ပေးလိုက်သည်။

“သာလှငယ်..

ဟံသာဝတီသည် အင်းဝလက်အောက်ခံမှ ထကြွသော သူပုန်နယ်သာဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီသားတို့သည် ပိုးစုန်းကြူးအား မီးဟု ထင်မှတ်သကဲ့သို့ သင့်ကိုလည်း ရှင်ဘုရင်၏ ထင်မှတ်နေသည်ကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်မကြီးသင့်။

သင်သည် ငါတို့ နှင့် သွေးသားဆိုသော်ငြား သင့်ဖခင်သည် အင်းဝနန်းကို ပုန်ကန်ခဲ့သူ သူပုန်သာဖြစ်သဖြင့် ငါတို့ ညောင်ရမ်းသွေးများ၏ သစ္စာဖောက်သူပုန်အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားသည်။

သင်ထံ လန်ဖုန်းစားမှ ဆက်သထားသော မင်းသမီးဆိုသည်မှာလည်း လန်ဖုန်းစား၏ သမီးမဟုတ်။

လန်ဖုန်းဘုရားမှ ဘုရားကျွန်အကြီးအကဲ၏ သမီးကို သာ လိမ်ညာပြီး ပို့ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤရှက်ဖွယ်ကောင်း ရယ်ဖွယ်ကောင်းသောအဖြစ်ကို အင်းဝရွှေနန်းရှင်၏ ကျွန်တော်မျိုး

ကျိုင်းတုံစော်ဘွားထံမှ ငါတို့ ကြားသိရပြီးဖြစ်သည်။

သင်သည် နွားချေးချပ်ကို အမှီပြုလျက် ခြင်္သေ့မင်းကို အံတုသည့် ဖားငယ်သာဖြစ်သည်။

ဟံသာဝတီသားတို့အနေဖြင့် ချမ်းသာသုခအစစ်ကို လိုချင်လျှင် သင့်ကို ဖမ်းဆီးပြီး အင်းဝနန်းတော်ဆီ ဆက်သပါမှ ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းကျွန်ုပ် ဤ ရာဇသံဖြင့် အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်သည်။

မင်းလှကျော်ခေါင်ကိုးသိန်းသခင်တောင်ငူရာဇာသတိုးမင်းခေါင်”

သမိန်ထောမှာ စာကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျောက်ရုပ်ကြီးအလား ငြိမ်သက်နေသည်။

“အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ..မြောက်နန်းစံကို ဒီထဲ လွှတ်လိုက်”

နှင်းသီရိစိတ္တာ က တဲနန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“နင်က ဘယ်သူလဲ”

သမိန်ထော၏ အော်သံကြောင့် နှင်းသီရိစိတ္တာ မှာ တုန်ခန်ဖြစ်သွားသည်။

သမိန်ထောက ထလာပြီး နှင်းသီရိစိတ္တာ၏ ပုခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်ကာ စောင့်လိုက်၏။

“နင်ဘယ်သူလဲ..နင်ဘယ်သူလဲ..နင်က လန်ဖိုးစား သမီးလား...နင်က လန်ဖိုးစားရဲ့

သမီး..ဇင်းမယ်မင်သမီးတစ်ပါးလို့..ငါ့ကို ဖြေစမ်းပါ..ဖြေစမ်းပါ..”

“အိ”

နှင်းသီရိစိတ္တာက ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ငိုချလိုက်သည်။

“နှင်းသီရိရယ်...”

သမိန်ထော အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။

“အပြင်ကလူတွေ ရိပ်မိသွားလို့မဖြစ်ပါဘူး...ဘုရင်မင်းမြတ်...သတိနည်းနည်းကပ်ပါဦး..”

သမိန်ထောမှာ ဦးအောင်လှ၏ ရှေ့တွင် ခုန့်ကို ထောက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ် မှားပါတယ်..ကျုပ် ရှုံးပါတယ်....ကျုပ်ကို ခင်ဗျား သတ်ချင်သတ်တော့..သတ်ပါတော့”

“အရှင်..မသင့်တော်ပါဘူး..ထပါ..ဟံသာဝတီထီးနန်းက အရှင်ကို အလိုရှိနေပါသေးတယ်”

ဦးအောင်လှက သမိန်ထောကို ပုခုံးနှစ်ဖက်မှာ ကိုင်ကာ ထူလိုက်သည်။

“ကျုပ် က ဒီနန်းတော်ပေါ်မှာ ရှိနေတော့ရော..ဘာထူးမှာလဲ..ဦးအောင်လှ..အရာရာ

ခင်ဗျားသဘောမဟုတ်လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး....အရှင်မင်းမြတ်...ကျွန်တော်မျိုးက အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းကျိုးကို

အမြဲရှေးရှုခဲ့တာပါ..ဟိုး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကျွန်တော်မျိုး

ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တာပါ.. ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလားနဲ့ အရှင်မင်းမြတ်ကို ဒီပလ္လင်ပေါ်

တင်ပေးခဲ့တာပါ..ဒါပေမယ့်..အရှင်မင်းမြတ်က ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ဘုရားပြီး ငြိမ်းဖျက် ကျေးဇူးကန်းတဲ့

သဘောမျိုးနဲ့ ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ရှင်ဘုရင်လေ..ခင်ဗျားတို့ အရာရာစိုးမိုးချယ်လှယ်တာခံနေရတဲ့ ဘဝက ဘယ်လောက်

ခံပြင်းစရာကောင်းလဲ..ခင်ဗျားသိလား”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ဖြစ်စေချင်တာက ပလ္လင်ပေါ်မှာ မိဖုရားများနဲ့ စံမြန်းပြီး

အေးအေးသက်သာနေစေချင်တာပါ... အရာရာကို ဒီလို ခံစားချက်တွေ ရှေ့တန်းတင်ပြီး

လိုက်လုပ်တဲ့အခါ အခုလို အမှားတွေ ဖြစ်လာတာပါပဲ”

“အခု ခင်ဗျားနိုင်ပါတယ်...ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲသာပြော”

“အရှင်မင်းမြတ် ဟံသာဝတီကို ပြန်ဝင်ပြီး မင်းပြုလို့ရပါပြီ”

“သူရေလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“နှင်းသီရိစိတ္တာ”

“သူနာမည်က ခမ်းနမ်းပါ...နှင်းသီရိစိတ္တာ ဆိုတာ...လဖုန်းစားက လုပ်ကြံပြီးပေးထားတဲ့
ဘွဲ့ပဲ..လဖုန်းစားရဲ့သမီးအရင်းက ဇင်းမယ်ဘုရင် သားတော်နဲ့ လက်ဆက်ဖို့ လုပ်နေကြပါပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်..ကျုပ် သူ့ကိုတော့ မထားခဲ့နိုင်ဘူး...သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး..ဦးအောင်လှ”

ဦးအောင်လှက မြေပြင်တွင်ကျနေသော ထန်းရွက်စာကို ကောက်ခါ ဖုန်သုတ်လိုက်သည်။

“အင်းပါ..ဒီစာလေး ကျွန်တော်မျိုးလက်ထဲမှာပဲရှိနေသမျှ သူက လန်ဖုန်းစားသမီးတော်

ဇင်းမယ်မင်းသမီး နှင်းသီရိစိတ္တာလို့ပဲ ဟံသာဝတီနန်းတွင်း တစ်ခုလုံးက

သိနေစေရပါမယ်..ဒါပေမယ့်...အရှင်မင်းမြတ် တစ်ခုတော့ ကတိပေးပါ”

“ဘာကတိလဲ”

“ဂမုန်းဟာ အရှင်မင်းမြတ်အပေါ် ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိရှာတဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးပါ..အဲ့ဒါကို
အရှင်မင်းမြတ်လက်ခံရလိမ့်မယ်..သူ့အပေါ်ထားနေတဲ့ အေးစက်စက် ဆက်ဆံရေးတွေကို
ပြန်ပြင်ပေးရလိမ့်မယ်..ဒါဆိုရင်တော့ ဟံသာဝတီနန်းတော်ဟာ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့နန်းတော် အဖြစ်
အကြာကြီးရှိနေမှာပါ”

“ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက....တိုင်းပြည်အရေးကိစ္စမှာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သဘောမပါပဲ..ဘာကိုမှ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့..
ဒါကလည်း အရှင်အကျိုးအတွက်ပါ..အဲ့ဒါလည်း ကတိပေးပါ”

“ခင်ဗျား သဘောပဲ..အမတ်ကြီး...အရာအားလုံးခင်ဗျားသဘောပါပဲ”

သမိန်ထော၏ အသံတို့က တုန်ရီနေသည်။

.....
၁၇၄၄ မိုးဥတုကာလများအတွင်း ဟံသာဝတီတပ်များမှာ ပြည်မြို့တွင်းသာ အခိုင်အလုံနေပြီး

အနီးအပါးမြို့များမှ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

ဟံသာဝတီတပ်များ ဆုတ်ခွာသွားကြသောအခါ ကိုးသိန်းသခင်သည် ပဌနဂိုရ် ၊ မလွန်တို့တွင် ခံတပ်များ
အဆင့်ဆင့်ချထားခဲ့ကြသည်။

မလွန်ခံတပ်တွင် တပ်မှူးအဖြစ်တာဝန်ယူနေသော ဗညားကျန်းတော၏ နာမည်မှာလည်

အင်းဝနန်းတော်အထိ ကျော်ကြားလာသည်။

ဗညားကျန်းတောသည် စစ်ပွဲများအတွင်း တပ်မှူးတပ်သားများအပေါ် စီမံအုပ်ချုပ်ပုံကောင်းမွန်သည်။

တိုက်ပွဲအတွင်း အခြားတပ်မှူးများကဲ့သို့ နောက်မှ မကွပ်ကဲပဲ..ရှေ့တန်းမှ ဓါးလွတ်ကိုင် တိုက်သဖြင့်

ငယ်သားများက လေးစားကြသည်။

ဗညားကျန်းတော၏ တပ်ကြောင့် ဟံသာဝတီသားများမှာ ရှေ့မတိုးရဲကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု နာမည်ကျော်သည်။

မကြာမီ ကိုးသိန်းသခင်က အင်းဝနန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ ဗညားကျန်းတောအား ဗိုလ်ချုပ်အရာ ချီးမြှင့်ပေးရန် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိထံ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားမည်ဟူသော သတင်းစကားကလည်း ပျံ့လွင့်နေသည်။

သို့သော်ငြား မိုးရာသီကုန်ဆုံးပြီးစတွင် ဗညားကျန်းတောတပ်များမှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြင့် ကြုံရတော့သည်။

အခြားမဟုတ်။

ရိက္ခာပို့သည့်လှေများသည် အခြားခံတပ်မြို့များသို့ ပို့ပြီး မလွန်တပ်အတွက် ရိက္ခာပါမလာကြချေ။

ဗညားကျန်းတော ၏ တပ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရိက္ခာရှားပါလားသည်။

ထိုအခြေအနေကို အင်းဝရှိ ကိုးသိန်းသခင်ထံ စာပို့သော်လည်း မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူးခဲ့။

“ဗိုလ်တွန်...အင်းဝဘက်ကို ခင်ဗျား ရောက်ဦးမလား”

“ကျုပ်က အစိုးမရဘူး...ဗညား...ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်တပ်တွေအတွက် ရိက္ခာမရတာ နှစ်လကျော်ပြီ..ကျုပ်တို့လည်း ရှိတာနဲ့

ခြိုးခြံစားနေတာပဲ..နေရတာကလည်း နယ်စပ်ကင်းစခန်းဆိုတော့ ကိုးသိန်းသခင်ဆီ လူကြုံစာကြုံနဲ့ပဲ ဒီအကြောင်း သတင်းပို့နိုင်တယ်...သူ့ဆီကလည်း ဘာမှ မပြန်ကြားဘူးဗျာ”

“တခြားတပ်တွေအတွက်ရော”

“တခြားခံတပ်တွေ အတွက်တော့ ရိက္ခာလှေတွေဖြတ်ဖြတ်သွားတာ..တွေ့နေတာပဲ...တခုခုတော့ မှားနေလားလို့”

ငတွန်က ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ငေးကာ တစုံတရာကို တွေးနေသည်။

“ခင်ဗျား သတင်းကလည်း အင်းဝဗိုလ်မှူးတွေကြားမှာ အတော်နာမည်ကြီးနေတယ်..ဗညား”

“အင်း..အဲ့ဒါနဲ့ ဆိုင်လို့လား”

“ရိက္ခာကိစ္စ စီမံခန့်ခွဲကြတာက ဘယ်သူတွေလဲ..သိလား”

“ကိုးသိန်းသခင်ကိုယ်တိုင်တော့မဟုတ်ဘူး...အာကာဗိုလ်မှူး ကိုင်တွယ်တာပါ”

“သူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကြားမှာ ပြဿနာရှိလား”

“ဟိုတခေါက်က ကိုးသိန်းသခင်တပ်လာစစ်တော့ အာကာဗိုလ်မှူးရော၊ ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် ပါ ပါလာကြတယ်..ကျုပ်ဆီမှာ သောက်စားသွားကြတာပဲ..ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“သတိတော့ထားသင့်ပြီ...ဗညား”

“ကျုပ်က စစ်သား၊ စစ်တိုက်ရင် နိုင်အောင်တိုက်တယ်။ ကျုပ်တာဝန်ကျုပ်ကျေတယ်။

ဒါပေမယ့်ဗျာ..အခု ကျုပ်လက်အောက်ငယ်သားတွေ

တဖြည်းဖြည်းငတ်နေကြပြီ...နယ်ခြားစောင့်ကင်းစခန်းဆိုတော့

လယ်ဆင်းထွန်ခိုင်းလို့လဲမဖြစ်ဘူး....ကြာရင်တော့ ကျုပ် က ဒီတိုင်းမနေဘူး”

“ဟင်..ဒီတိုင်းမနေတော့ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဟ..ဗိုလ်တွန်ရ..ခင်ဗျားက လယ်တစ်ပွဲမှာ စာရင်းငှားလုပ်နေတယ်..လယ်ရှင်က ထမင်းပို့တော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ လုပ်နေတဲ့စာရင်းငှားတွေကိုပဲ ထမင်းတောင်းပို့တယ်..ခင်ဗျားအတွက် မပါဘူးဆို ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လုမှာပေါ့ဗျ”

“ဒါပဲ..ဗိုလ်တွန်..ခင်ဗျားကို ကျုပ် ညီအကိုလိုခင်တာ ဒါပဲ....ကျုပ်တို့မှာ တချို့ကိစ္စတွေအတွက် စကားတွေအများကြီးပြောရမှာ ပျင်းတယ်မဟုတ်လား”

ငတွန်က ဗညားကျန်းတော၏ လက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..တခုခု လုပ်မယ်ဆို...ကျုပ်ကိုတော့ စောင့်ဦး...တိုင်ပင်ဦး..အင်းဝသားတွေအကြောင်း ခင်ဗျားထက် ကျုပ်ကပိုသိတယ်..အလျင်စလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“ဒီမြစ်ပြင်တကြော မျောနေတဲ့ ပေါ်တော်မူမင်းသားကြီးငတွန် ကို စောင့်ပြီးမှ လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တပ်တွေ ငတ်သေမှာဗျိုး..ဗိုလ်တွန်ရေ....ဟားဟား”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၃)

.....
ရွှေအနားကွပ်ထီးနီ လေးလက် က နေရောင်တွင် ပြိုးပြိုးပျက်ပျက်။

နံသာဖြူငွေများက ပတ်ပတ်လည်တွင် လှိုက်လှိုက်ထနေ၏။

မှန်စီခေါင်းတလားထဲတွင် လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး၏ အလောင်းသည် ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းနေသည်။

အလောင်းတွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရွှေကွပ်စက်အနားပါ ထမီစ က မြစ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေ ကြောင့်တဖြတ်ဖြတ်လွင့်နေ၏။

ကိုးသိန်းသခင်သည် ကွမ်းယာကိုငုံထားရင်းမှ ဇနီးဖြစ်သူ၏ ရုပ်အလောင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စစ်မြေပြင်တွင်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့သဖြင့် ငယ်ဇနီး၏ နောက်ဆုံးအချိန်များတွင် သူရှိမနေနိုင်ခဲ့။

ကိုးသိန်းသခင်ငယ်စဉ် မင်းသားမောင်ဥက္ကာဘဝတွင် အန္တရာယ်ပေါင်းများစွာ ပတ်လည်ဝိုင်းခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေမင်း နန်းတက်စတွင် စနေမင်း၏ သားတော် မင်းသားငယ်များမှာ အသက်ဘေးနှင့် ယှဉ်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။

မောင်ဥက္ကာ၏ အဖေတူအမေကွဲတော်စပ်သူ ပုဂံမင်းသားက တနင်္ဂနွေမင်းကို ပုန်ကန်ချိန်တွင်တော့ ကျန်မင်းသားများမှာ အနေအထိုင်ပိုမိုကြပ်တည်းလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် တနင်္ဂနွေမင်းနှင့် မောင်နှမအရင်းအချာဖြစ်သော သူ၏ ဇနီး လောင်းရှည်မင်းသမီးက သူ့ကို များစွာ ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။

လောင်းရှည်မင်းသမီး၏ အာမခံမှုကြောင့် တနင်္ဂနွေမင်း၏ ယုံကြည်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။

ပုန်ကန်သူပုဂံမင်းကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဦးဆောင်ခွင့်ရခဲ့၏။

ယခုတော့ သူသည် အင်းဝတွင် ရှင်ဘုရင်မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ပြီးလျှင် အာဏာအရှိဆုံး စစ်ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် အင်းဝ၏ အဘက်ဘက်မှ ဖြစ်လာသော စစ်များကြောင့် ဤနှစ်များတွင် သူသည် စစ်မြေပြင်သို့သာ အချိန်ကုန်နေခဲ့သည်။

သူ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးသော လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီး၏ အခြေအနေကြောင့် သူသည် သွေးသားလိုအပ်ချက်အရ မယားအငယ်အနှောင်းများ၊ ကိုယ်လုပ်တော်များထားခဲ့ဖူးသည်။

လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးသည် ထိုအခြေအနေကို နားလည်လက်ခံပေးခဲ့သည်။

သူ့ဘက်ကလည်း လောင်းရှည်မင်းသမီးကြီးအပေါ် မည်သည့်အခါမျှ မရှိမသေမလုပ်ခဲ့။

အမတစ်ယောက်လို၊ ဇနီးတစ်ယောက်လို လေးစားမြတ်နိုးစွာဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူ့အပေါ်တွင် ဘာမဆို နားလည်ဖြည့်ဆည်းပေးသည့် ပါရမီဖြည့်ဖက်။

ယခုတော့။

သူမသည် လောင်တိုက်ထက်ဝယ် အေးချမ်းစွာ လွဲလျောင်းနေခဲ့ပြီ။

ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ် သူ့ဘဝတွင် အထီးကျန်မှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။ အားကိုးရာမဲ့၊ အဖော်ပြုရာမဲ့သော ခံစားချက်မျိုးကို စတင်ခံစားလိုက်ရသည်။

“မင်းတရားကြီး ကြွချီလာပါပြီ...သခင်”

ရှင်ဘုရင်ကြွချီလာပြီဖြစ်သဖြင့် နဘေးရှိ လူအားလုံးမှာ မြေပြင်တွင် ပုဆစ်တုတ်လျက် ပြားပြားဝပ်နေကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်ကမူ ထိုအခြေအနေအားလုံးသည် သူနှင့်မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ပင်။

အလောင်း၏ ခါးမှ တလှုပ်လှုပ်လွင့်နေသည့် ထမီအနားစကို သူ့ညာလက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ဖိချပေးရင်း လောင်းရှည်မင်းသမီး၏ မျက်နှာကိုသာ တစ်မုံစိမ့်ကြည့်နေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှစွာသော အင်းဝပြည့်ရှင် ဧကရာဇ်မင်းတရားကြွချီတော်မူလာပြီ”

စာတော်ဖတ်မောင်မြတ်စံ၏ အသံဩဩက သူ့ကို သတိပေးသကဲ့သို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာ၏။

“ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား..စိတ်ထိန်းပါဦး..ဘုရား..ရှင်ဘုရင်ကြွလာနေပါတယ်..ဘုရား”

အောက်ဘက်တွင် ဝပ်တွားနေသော ဗိုလ်မှူးက အသံတိုးတိုးဖြင့် သတိပေးသည်။

“နေပါစေ..ဘထွေးတော်...နေသာသလို နေပါလေ့စေ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက မီးလောင်တိုက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်လိုက်ပြီး အနီးအပါးမှ လူများကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“အကြီးတော်..ကိုယ်တော်ငယ်ငယ်က မယ်ဖုရားက ခမည်းတော်နဲ့ အဝေးသွားတဲ့အခါ

ကြောက်တတ်လွန်းလို့ လောင်းရှည်မယ်တော်ကပဲ ညညဆို လာအိပ်ပေးတာ..မှတ်မိရဲ့လား”

“မှန်ပါ..မှတ်မိပါရဲ့..ဘုရား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ စကားကို အနီးတွင် ကပ်လျက်ပါလာသော ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာက ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်၏။

“ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းပေပဲ...ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ..ဘထွေးတော်ကတော့ အတော်ခံစားနေရမှာပဲ..သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးဟာ ခမည်းတော်အပေါ်ရော..ကျုပ်အပေါ်မှာပါ သစ္စာရှိခဲ့၊ ကောင်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါလေ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက အရီးတော်၏ အလောင်းရှိရာသို့ လက်အုပ်တစ်ချက်ချီလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်သွားတော့၏။

ဝေါယာဉ်သည် အောင်နန်းကျော်ဘုံနန်းတော်သို့ သွားရာ လမ်းတဝက်သို့ ရောက်သောအခါ

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက တင်းတိမ်စကိုလှန်ကာ ကမ်းနားဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ကမ်းနားဆီမှ မီးခိုးလုံးဖြူဖြူများ က ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်သွားကြသည်။

“အကြီးတော်...ကိုယ်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်..သင့်မသင့် အကြီးတော်အကြံပြုပါဦး”

“မိန့်တော်မူပါ...သခင်”

“ဘထွေးတော်က အင်းဝပြည်ကြီးအတွက် အချိန်ပြည့် စစ်တိုက်ပေးနေရတယ်..အင်းဝရဲ့စစ်ရေးဟာ

သူ့အပေါ်ကို အများကြီးမှီခိုနေရတယ်မဟုတ်လား...ဒီတော့..အခု အရီးတော်ဆုံးတော့ သူတော်တော်လေး

စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ..သူဒီလို တသသဖြစ်နေရင်..စစ်ရေးမှာပါ ထိခိုက်လာလိမ့်မယ်...ဒီတော့ သူလည်း

စိတ်လက်ပြေပြေပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားအောင်...သူကို နောက်ထပ် လက်ဆက်ပေးရင်

သင့်လိမ့်မယ်ပ”

“သင့်တော်ပါတယ်..ဘုရား”

“နှမတော် ရှင်နှင်းအံ နဲ့ ဆိုရင်ရော”

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာမှာ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ရှင်ဘုရင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းသမီး ရှင်နှင်းအံ သည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ နှမတော်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘုရင်၏

အချစ်ဆုံးနှမလည်းဖြစ်သည်။

“ကင်းထောက်တပ်စခန်းအသီးသီးမှ တပ်မှူးများဆီမှ အစီရင်ခံစာများပါ..ဘုရား”

မောင်မြတ်စံ က ထန်းရွက်စာလွှာများကို ယွန်းကလပ်နှင့် တင်လျက် ကိုးသိန်းသခင်ထံ ပေးလိုက်သည်။

မောင်မြတ်စံသည် နန်းတွင်းတွင် ဘုရင့်စာတော်ဖတ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ

လောင်းရှည်မင်သမီးကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် ကိုးသိန်းသခင်၏ အပါးတော်မြဲအဖြစ်

ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က ထန်းရွက်စာများကို စိတ်မပါတာဖြင့် ယူလိုက်သည်။

ထိပ်ဆုံးမှ စာတချက်ကို ခေတ္တမျှ ဖတ်လိုက်၏။

“တော်ပြီ..မောင်မြတ်စံ...ငါ..ဒီစစ်ရေးစစ်ရာတွေ ကို လောလောဆယ်

မကြည့်ချင်သေးဘူး...သွား..ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်ဆီ ပို့လိုက်..သူ ဖတ်ပြီး သင့်သလို စီမံထားချေလို့ဆို”

မောင်မြတ်စံက ထန်းရွက်စာများကို အနီးရှိ အိမ်တော်သားတစ်ဦးအား ပေးလိုက်သည်။

“လက်ထပ်ပွဲအရေးကိစ္စအတွက် ပို့ပေးထားတဲ့ အခမ်းအနားအစီအရင်များမှာ ဘာများ
ဖြည့်စွက်စရာရှိလဲလို့ နန်းမတော်ဝန်ကလည်း လှမ်းမေးထားပါတယ်”
ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းတံတွေးကို ရွှေထွေးခံအတွင်းသို့ ထွေးကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“လောင်းရှည်မဖုရား တစ်လပြည့်ဆွမ်းသွပ်ဝေပြီးမှသာ အခမ်းအနားကို လုပ်ချင်တယ်လို့
နန်းမတော်ဝန်ကို ပြောလိုက်..မောင်မြတ်စံ”
“မှန်ပါ...အခါတော်က ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကိုယ်တိုင် တွက်ချက်ပြီး မှ
အတည်ပြုထားတာမို့..ရွှေလို့မရပါ..ဘုရား”
“အေးလေ..ဘုရင့်အမိန့်ဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲ..သူတို့ စီမံထားသလိုသာ လုပ်ကြပါစေ”

.....
“ဖောင်း”

သေနတ်သံကြောင့် မြစ်ပြင်တကျောတွင် ငါးရှာနေကြသော ဗျိုင်းငှက်များ ၊ ဘုမ္မတီးငှက်များ
လန့်ပြန်ကုန်ကြသည်။
မြစ်လယ်ခေါင်မှ ကုန်တင်လှေကြီးဆီသို့ တိုက်လှေငါးစီးက ဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။
“ကျုပ်တို့ အင်းဝကနေ ပဌနဂိုရ်တပ်ကို ရိက္ခာပို့တဲ့...လှေပါ..ဗိုလ်မင်းတို့”
“မလွန်တပ်အတွက်ရော ရိက္ခာမပါဘူးလား”
“မပါပါဘူး”
“အေး..ဒါဆို ဒီပေါ်ပါတဲ့ ရိက္ခာတွေက မလွန်တပ်အတွက်ပဲ..မင်းတို့ မှားပို့နေတာဖြစ်မယ်”
“ဗိုလ်မှူးဂဏကျော်ကိုယ်တိုင် သေချာမိန့်ထားတာပါ..ဒီရိက္ခာတွေက ပဌနဂိုရ်က အာကာဗိုလ်မှူးတပ်
အတွက်ပါပဲ...မလွန်တပ်အတွက် မပါပါဘူးဗျ”

“ဖောင်း”

နောက်ထပ် သေနတ်တချက်ကို လှေပေါ်သို့ ကျော်ပစ်လိုက်သဖြင့် လှေသားများမှာ လှေတွင်
ဝပ်လိုက်ကြ၏။
“စကားမရှည်နဲ့ဟေ့..တပ်မှူးဗညားကျန်းတော..အမိန့်အရ..ဒီရိက္ခာလှေကို မလွန်တပ်က
သိမ်းတယ်...ကမ်းကပ်ကြ..မဟုတ်ရင် လှေရော လူပါ ပစ်မြုပ်ပစ်မယ်”
ခဏအကြာတွင် ရိက္ခာလှေကြီးမှာ မလွန်ခံတပ်ဆီသို့ ဆိုက်ကပ်သွားကြသည်။
ရိက္ခာပြတ်လတ်နေသဖြင့် အနီးအနားထန်းတောများမှ ထန်းမြစ်များကိုပင် ဖော်စားနေရသော
မလွန်တပ်သားတို့မှာ ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။
ဆူညံအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လှေပေါ်မှ ရိက္ခာများ၊ အသားခြောက်များကို
အလုအယက်ထမ်းချနေကြ၏။
ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် လှေငယ်တစ်စီးက ခံတပ်နားသို့ ကပ်လာသည်။
အစိမ်းရောင်အလံစလေး ချီထားသဖြင့် ငတွန် ၏ လှေမှန်း အားလုံးက သိကြသည်။

ငတွန်က လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်ဆူညံစွာဖြင့် ရိက္ခာထုတ်များချနေကြသည့် တပ်သားများကို ခေတ္တမျှကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့် ဗညားကျန်းတောဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

“နောက်ဆုံးတော့ ရိက္ခာလှေရောက်လာပြီပေါ့..ဗညား”

ဗညားက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဘယ်ကသာဗျာ..ဒါ ပဌာနဂိုရ်တပ်အတွက် ပို့တဲ့ ရိက္ခာတွေတဲ”

“ဟာ..ဗညား..ခင်ဗျား တကယ်လုပ်လိုက်ပြီပေါ့”

“ကျုပ်မှာ ရွေးစရာမရှိဘူး..ဗိုလ်တွန်...ကျုပ် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျုပ်ဆီက သွေးသောက်ကြီးကို ကိုးသိန်းသခင်ဆီ စာပို့ပြီးပြီ...သူကတော် မင်းသမီးကြီး အသုဘနဲ့ ကြိုနေလို့

တွေ့ခွင့်မရဘူး...စာပဲပေးခဲ့ရတယ်..အဲ့ဒါလည်း တလရှိပြီ..အခုထိ ဘာရိက္ခာမှာ

မလာပါဘူး..ဒီတော့...ကျုပ် တပ်သားတွေ ငတ်ပြတ်နေတာ ကျုပ်က ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး ဒီတိုင်း

ထိုင်ကြည့်နေရမှာလားဗျာ..ကျုပ်က ဒီတပ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်..ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့

ကိုယ်ကတော့ စည်းစိမ်အပြည့်နဲ့နေပြီး ကျန်တဲ့ ငယ်သားတွေ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေတာကို

မသိကျိုးကျွန်ပြုနေရင်..ဒီခေါင်းဆောင် ဆိုတဲ့ နေရာနဲ့ ဘယ်တန်တော့မလဲဗျာ...အဲ့ဒါမျိုးကျ

ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ပဲ..ဖင်ဆောင်ဖြစ်နေမယ်..ဖင်ဆိုတာ သိလား..သူ့ဆီက ထွက်သမျှ အကုန်နံတယ်ဗျ”

ဗညား၏ စကားကို ငတွန်က တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့လေ..ပြောလိုက်ရင်..ဒီလိုချည်း..ကဲ..ဒီကနေ ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတွေလည်း

တွေးထားဦး..ကိုယ့်လူ...ဒါနဲ့...ကိုးသိန်းသခင် ကတော်ကြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ..ဈာပနတောင် မပြီးသေးဘူး...ရှင်ဘုရင်က သူနဲ့မတော်နဲ့ လက်ဆက်ဖို့ ချက်ချင်း

အမိန့်ချလိုက်သတဲ့ဗျာ..နှမပေးပြီး စစ်တိုက်ခိုင်းတာပေါ့..ဟားဟား”

“ခင်ဗျား ကိုတော့..ကျုပ် တကယ်သဘောကျတယ်..ဗညား...ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားထက်

ခင်ဗျားငယ်သားတွေကို ကြည့်တယ်..ပြီးတော့..ဖြစ်လာသမျှအခြေအနေကို

တာဝန်ခံဖြေရှင်းတယ်..အဲ့ဒီလိုတာဝန်ယူထားလို့လည်း..ဘာဖိအားမှမထားဘူး..အမြဲတမ်း

ဟာသတွေပြောပြီးပျော်ပျော်နေနေတာပဲ”

“ဗိုလ်တွန်ရေ..ကျုပ်တို့ မှာ ခေတ်စနစ်က ပုခုံးပေါ်တင်ပေးလိုက်တဲ့တာဝန်တွေရှိတယ်လေဗျာ..

လုပ်စရာရှိတာလုပ်..တိုက်စရာရှိတာတိုက်..ပျော်စရာရှိလည်းပျော်လိုက်ကြတာပေါ့...ခင်ဗျားလည်း

ဒီလိုချည်း အလွမ်းမင်းသားလုပ်နေတာ မကိုက်ပါဘူးဗျာ...ဒီတိုင်းပြည်မှာလည်း ဟိုး ဘုရင်ဘေးနားက

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာကြီးကလည်း အားအားရှိ အလွမ်းစာတွေ

နတ်သံတွေနဲ့လွှမ်း..စစ်တိုက်တော်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားလို လူတွေကလည်း

လွမ်းနဲ့...အလွမ်းပြည်ကြီးဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား..လွမ်းနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး..ကိုယ့်လူရေ..ရန်သူတွေက

ပတ်လည်ဝိုင်းနေတာမဟုတ်လား..ကျုပ်တို့က မခံယူချင်ပေမယ့်...ကျုပ်တို့ ပတ်လည်က

လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအပေါ် ကျေပွန်ရမယ့် တာဝန်တွေရှိတယ်မဟုတ်လား..ကျုပ်က အင်းဝမှာ

မွေးတာမဟုတ်ပေမယ့်..ကျုပ်အမေက အင်းဝသူ..ဒီတော့ အင်းဝ ကို ကာကွယ်ဖို့ ကျုပ်လည်း လုပ်နေရတော့တာပ”

“အင်းဝဆိုတာ အင်းဝနန်းတော်ထဲက အစားကောင်း၊အသောက်ကောင်းတွေနဲ့ ပျော်ပါးစံစားနေတဲ့ သူတွေကို ပြောတာလား..ဗညား...သူတို့အတွက် ခင်ဗျားက စစ်တိုက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပေါင်ဗျာ..ကျုပ် ချစ်တာ အင်းဝက ပြည်သူတွေပဲ...ကျုပ် ရာမညတပ်နဲ့ပါလာချိန်မှာ အင်းဝမြို့ကြီးဆီ ရောက်ခဲ့တယ်..ကျုပ်အမေရဲ့အမျိုးတွေအချာတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်..ဒီလူတွေကို ကျုပ်ချစ်တာပဲ....စစ်ဖြစ်ပြီဆို..အင်းဝဖြစ်ဖြစ်..ဟံသာဝတီဖြစ်ဖြစ်..အဲ့ဒီနန်းတော်ထဲကလူတွေက သူတို့အချင်းချင်းတော့ နောင်တော်..ညီတော် ..အဆွေတော်ဆိုပြီး

အရမ်းကာရောမလုပ်ကြဘူးဗျာ..နောက်မှသာ သတ်ချင်သတ်ကြတာ..အရင်ဆုံး

..အလှူခံအယက်ခံမီးတိုက်ခံရတာက ပြည်သူတွေပဲ မဟုတ်လား....ဒီတော့ ပြည်သူတွေအတွက် ကျုပ်က ဒီခုခံစစ်ကို ဝင်တိုက်ပေးနေတာပါ..အင်းဝပြည်သူတွေအတွက်ပါ”

ဗညားကျန်းတော၏ စကားကြောင့် ငတွန်မှာ မျက်ခုံးကိုတွန့်လျက် အကြာကြီးစဉ်းစားနေသည်။

.....
“နဲကို..ရွာပြန်တော့”

သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဖရဲသီးအချို့ပွဲကို စားနေသော ဘုရင်အသစ်ကလေး နဲကိုမှာ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

ဦးအောင်လှ၏ ယောက်ဖ ဦးအောင်မြ ဧါ အသံကြောင့် တူရိယာအစု၏ တီးခတ်သံများဖြင့် ရပ်သွား၏။

“အမတ်ကြီးဗညားဒလဆီက အမိန့်တော်ပါလာတယ်..မင်းရွာပြန်လို့ရပြီ”

နဲကို က အိပ်မက်က လန်နိုးလာသူပမာ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“အခုဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ နားတောင်းကိုတော့

ယူသွား..ပတ္တမြားကျောက်စီလက်စွပ်ကိုတော့ ချွတ်ခဲ့..မြန်မြန်လုပ်..မင်းကိုရွာပြန်ပို့ပေးဖို့ မြင်းသည်တွေ စောင့်နေပြီ”

“ကျွန်တော့် ဝါးဖာလေး...မြေနန်းဆောင်မှာ...သွားယူပါရစေဦး”

“မယူနဲ့တော့...ဟေ..မောင်းမတွေ...နန်းတော်သားတွေထဲက သင့်တော်ရာ အဝတ်တွေသူ့ကို

ထုတ်ပေးလိုက်ကြ...ရွှေတိုက်ဝန် က လည်း ငွေတစ်ပိဿာ ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်..ရွာမှာ

သူဌေးပြန်လုပ်ချေ..သွား”

နဲကို က ရှင်ဘုရင်တို့သာစွပ်ရသည့် ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ချွတ်ကာ ကတ္တီပါခင်းထားသော သလွန်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးအောင်မြ ရှိရာသို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်လျှောက်လာ၏။

လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းက စည်းစိမ်အပြည့်နှင့်ထိုင်ခဲ့သည့် ရွှေချထားသည့် သလွန်ကို

သမင်လည်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့နဘေးခစားခဲ့ကြသော နန်းတွင်းသူများကို နှမြောတသစ္စာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

အစောပိုင်းက သူ့ခြေရင်းတွင် ခစားရင်း သူ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနကြသည့် နန်းတွင်းသူအားလုံးက သူ့ကို ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိသည်ဟုပင်မထင်ကြတော့။

နဲကို က ခေါင်းကလေးကုပ်လျက် ဦးအောင်မြကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဗလတောင့်တောင့်၊ ရင်အုပ်ထွားထွား၊ သျှောင်မထုံး၊

မွန်ဆံမဖြတ်ပဲ..ဘုန်းကြီးလူထွက်ကတုံးဆံပင်ပုံစံသာ ထားသော ဦးအောင်မြ၏ အံ့ကြိတ်ထားသော မေးရိုးကြီးများကို ကြည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတော့သည်။

နဲကိုသည် မြင်းတပ်များလိုက်ပါလာသော နွားလှည်းဖြင့် ဟံသာဝတီအနောက်ဖက်တံခါးမှ ထွက်နေချိန်တွင် ဟံသာဝတီအရှေ့ဘက် တံခါးဆီမှ အောင်စည်ရွှမ်းသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဟံသာဝတီနေပြည်တော်သို့ ကရင်များ ဝင်ရောက်စီးနင်းမှုကြောင့် တိမ်းရှောင်နေသော သမိန်ထောဘုရင်..ပြည်တော် ပြန်ဝင်ပြီဖြစ်သည်။

ထူးထူးခြားခြား သမိန်ထောဘုရင်သည် ဆင်ပေါ်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့်အတူ တွဲလျက်ထိုင်လာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သမိန်ထောပါလာသည့် ဆင်က နန်းတော်ဆီ ဦးတည်သွားသော်လည်း ဗညားဒလဦးအောင်လှ ၏ ဆင်မှာ လွီဇာ၏ အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားသည်။

လွီဇာ၏ ခြံဝန်းရှေ့တွင် ဆင်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဦးအောင်လှက ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

မြတ်ဝါက ပန်းပင်ကလေးများကို ရေလောင်းနေရာမှ ဦးအောင်လှဝင်လာသည်နှင့် ဒူးတုပ်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“သမီးမြတ်ဝါ..နေကောင်းပြီလား”

“ကောင်းပါပြီ..အမတ်ချုပ်ကြီး..ပန်းပင်လေးတွေ က ရေဆာတယ်ဆိုလို့ ရေတိုက်နေတာပါ”
ထိုအချိန်တွင် လွီဇာက အိမ်ပေါ်မှာ ဆင်းလာက ဦးအောင်လှကို အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

“အိမ်ပေါ်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့..လွီဇာ”

လွီဇာ၏ အိမ်ပေါ်သို့ သူတို့ အတူတက်လာကြသည်။

“ကလေးမ..အခြေအနေက အရင်လို အကြမ်းပတမ်းကြီးမဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်..သန်လျင်က ဘရာသာအန်ဂျန်လိုဆီ တလတခါ သွားကုတာရယ်..လက်ျာဗိုလ်ကလည်း ဒီမှာရှိတိုင်း အမြဲလိုလို

အဖော်ပြုပေးနေတာတွေလည်းပါမယ်ထင်တယ်..အတော်ယဉ်သွားပြီ..ဒါပေမယ့်.. အခု လက်ျာဗိုလ် စစ်ထွက်နေတဲ့ရက်တွေမှာ စကားပြောတာတွေက ပုံမှန်မဟုတ်လို့..နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်နေရတယ်”

“အင်း..အခု သမိန်ထောတော့ ပြန်ပါလာပြီ...လွီဇာ..ကျုပ်အသင့်လုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ဟာတွေ ရပြီလား”

“အင်း..ရပါပြီ..ခဏနော်”

လွီဇာက အနောက်တိုင်းပုံစံဗီဒိုကြီးထဲမှ စာတချို့ကို ထုတ်လာသည်။

“ဒါက ပြင်သစ်ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပို့ရမယ်စာ..ဒီလထဲမှာ ဖာသာနာရေနီက ဘိရှော့အဖြစ်နဲ့ သိက္ခာထပ်ဖို့ မဒရပ်ကို သွားရမယ်..သူကတဆင့် ဒီစာကို ပေးခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျုပ်တို့ ပြောထားတဲ့အချက်တွေ အစုံပါရဲ့လား”

“ကျွန်မသေချာလုပ်ထားပါတယ်..ပြင်သစ်နဲ့ ညှိနှိုင်းသဘောတူထားတာတွေကို ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်မပေးနိုင်ပဲ ဆက်ဆံရေးပြတ်တောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်းနဲ့..ပြင်သစ်ကုန်တိုက်တစ်ခုအတွက် သန်လျင်မှာ နေရာပေးဖို့...အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကို သန်လျင်ကနေ ဟိုင်းကြီးကျွန်းကို ပြောင်းရွှေ့စေဖို့ အကုန်လုံး အချက် ခြောက်ချက်နဲ့ ရေးပေးထားတယ်”

“အဲ့ဒီ သန်လျင်က ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကရော ယုံရပါ့မလား..ဒီဟံသာဝတီမှာရှိတဲ့ ခင်ကြီးဂါလစ်ဇီယာ တို့ကတော့ ဟိုအင်္ဂလိပ်ကောင် စမစ်နဲ့ရော သမိန်ထောဘုရင်နဲ့ပါ ပုလဲနံ့ပ သင့်နေတာပဲ...သမိန်ထော အခုလို ထောင်ထောင်လွှားလွှားနဲ့ အောက်ခြေလွတ်တာ ဒီလူတွေ မြှောက်ပေးတာလည်းပါမယ်လို့ ကျုပ်တော့ သံသယရှိတယ်”

“သန်လျင်က ဖာသာနာရေနီကတော့ ကျွန်မတို့ လူပါ... လက်ျာဗိုလ်နဲ့လည်း အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲကိုး...သူ့ကိုတော့ ယုံပါ..ဦးအောင်လှ”

“ဟုတ်ပြီလေ..လို့ဇာ အာမခံပေးရင်တော့ ကျုပ်ယုံပါတယ်...ကဲ..ဒါဆိုရင် ဒီဘက်ပိုင်းကို ကျုပ်စိတ်ချပြီ..အဲ့ဒီစာတွေပေးလိုက်..မနက်ဖြန်ကျ ဘုရင့်တံဆိပ်တော် ခပ်နှိပ်ပြီး ပြန်လာပို့ပေးမယ်”

“ဒါနဲ့..လက်ျာဗိုလ်တို့က ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲ...အမိန့်တွေထုတ်ပြန်ပြီးရင်..အင်္ဂလိပ်တွေက ဒီတိုင်းတော့နေမယ်မထင်ဘူး..ဒီတော့ နေပြည်တော်မှာ..သူတို့တပ်တွေ ဒီမှာရှိနေမှဖြစ်မယ်”

“ပြည်မြို့က ကျုပ်တို့တပ်တွေ အခိုင်အလုံဖြစ်အောင် သူတို့နေပေးနေတာပါ..မကြာခင် သူတို့ကို တပ်ပြန်ရုတ်ဖို့ ဘုရင်ကို ခေါ် ခိုင်းလိုက်မယ်...နောက်တပတ်လောက်နေရင် တလပန်းနဲ့ သူတပ်လည်း ပြန်ရောက်တော့မှာပါ..အဲ့ဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့..လို့ဇာ”

ဦးအောင်လှက လို့ဇာလက်ထဲမှ စာချွန်များကို ကိုင်ကာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘဘဘုရား...ဘဘဘုရား...ဟော့ဒီပန်းကလေးများက..လျှောက်တင်စရာလေးရှိလို့ပါတဲ့..ဘုရား” အိမ်လှေကားရင်းတွင် မြတ်ဝါက နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်ကို ကိုင်လျက် ဒူးတုပ်နေသည်။

“ဘာများလဲ..သမီး..လျှောက်စေဗျား”

“ဦးဦး လက်ျာဗိုလ်မင်း က ဘယ်တော့များမှ ပန်းကလေးတွေဆီ ပြန်လာမှာလဲတဲ့..ဘုရား”

ဦးအောင်လှနှင့် လို့ဇာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ဦးအောင်လှက မြတ်ဝါ၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်ပြီး

“မကြာခင် ပြန်လာတော့မှာပါ..ဘဘ သူ့ကို အခေါ်တော်လွှတ်ထားပါပြီ..ဟုတ်ပြီလား”

“ဟယ်..ပျော်လိုက်တာ..ဘဘဘုရားရယ်..ပန်းလေးတွေ..ဘဘဘုရားကို ရှိခိုးကြ..ရှိခိုးကြ”

ဦးအောင်လှက ဆင်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ တပ်ထောက် ရိက္ခာလှေများ မလွန်တပ်စခန်းမှာ လုယက်ခံနေရပါတယ်..အရှင်”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်၏ ရွှေကျင်ခတ်ပုဝါခေါင်းပေါင်းက မီးခွက်အရောင်တွင် တလက်လက်ပြောင်နေသည်။

ကိုးသိန်းသခင်က စစ်ဆင်ရေးမြေပုံကို ကြည့်နေရာမှာ ဘေးသို့ ချလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ့်..မလွန်တပ်မှာ ဗညားကျန်းတော ရှိနေတယ်မဟုတ်လား...ဘယ်သူကများ လုဝံ့သလဲ”

“ဗညားကျန်းတောအမိန့်နဲ့ဆိုပြီး တပ်သားများက လှေကို ကမ်းကပ်ခါ လုယူကြတာ..ဘုရား”

“သူတပ်အတွက်လည်း ရိက္ခာတွေ ပို့ပေးနေတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မျိုး ခံတပ်အားလုံးအတွက် ပို့ပေးမြဲပါ..ဘုရား”

“ဒါနဲ့များ..သင်းက ဘာကြောင့် လုရတာတုန်း”

“ကျွန်တော်မျိုး တပ် ပဌနဂိုရ်ကို ပို့မယ့်..ရိက္ခာတွေကို လုတာပါ..ဘုရား...ကြားရတဲ့ သတင်းစကားများအရတော့...ဗညားကျန်းတောဟာ မြန်မာတလင်းကပြားဆိုပေမယ့်..တလင်းတပ်များက သူလျှို့ဝှက်အဖြစ် ထည့်ထားတာ ဖြစ်တန်ကောင်းပါတယ်..သို့မှီသာ ဟံသာဝတီတပ်များနှင့် ရှေ့ဆုံးဆိုင်ထားရတဲ့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ပဌနဂိုရ်ခံတပ်များ ရိက္ခာ အားလျော့ရန် တမင်လုယက်နေခြင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်...ယုံကြည်တော် မမူရန် လျှောက်ထားပါတယ်..ဘုရား”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် နဘေးရှိ အာကာဗိုလ်မှူးကလည်း ဝင်ရောက်လျှောက်တင်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဗညားကျန်းတောဟာ ဗိုလ်မှူးများထဲမှာ သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတယ်...တိုက်ရေးခိုက်ရေးမှာလည်း ငယ်သားများကို နောက်မကွပ်ကဲ..ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ထွက်ရပ်ပြီး ကွပ်ကဲတဲ့သူပဲ...ဘယ့်နှယ့်ကြောင့် ဒီလို ရိက္ခာလုတာမျိုးလုပ်ရတာပါလိမ့်..တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်..သူတပ်ကို ပို့တဲ့ ရိက္ခာမလောက်လို့များလား”

“ကျွန်တော်မျိုးလည်း မခန့်မှန်းတတ်ပါ”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်က လေသံခပ်တိန်တိန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်အစေခံအပျိုတော်တစ်ဦးက ရွှေပိန်းချ ခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်လျက် အနီးသို့ဝင်လာသည်။

“ထိပ်ထားက အရှင့်အတွက် ဆေးတော်မှီဝဲချိန်မို့ ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ..ဘုရား”

ကိုးသိန်းသခင်က အီတလီကုန်သည်များထံမှ ဝယ်ယူထားသော စက်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အိမ်း..ညဉ့်တောင်နက်ပြီပဲ...ဗညားကျန်းတောငယ်ကိစ္စက သူငယ်သားများ လုပ်မှားကိုင်မှားဖြစ်ကြတာ နေပါ့မယ်...ဒီကိစ္စကို ဗညားကျန်းတောတပ်က လုယူသည်ဟူမျှ ပြန်ပေးစေ လို့ ငါ့ကိုယ်တော်အမိန့်တော်ချတယ်..ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်ကပဲ ပဌနဂိုရ်တပ်အထိသွားပြီး တပ်နှစ်တပ်ကြား ဖြေရှင်းပေးစေ..ငါ..အိပ်ရာဝင်တော့မယ်..မင်းတို့လည်း ပြန်ကြတော့”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်နှင့် အာကာဗိုလ်မှူးတို့ က ခေါင်းငုံ့လျက် မသိမသာပြုကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က အသစ်စက်စက် ဇနီးလေးမှ ပို့ဆက်ထားသည့် ဇာတိပွိုလ်ပွင့်၊ ကြာဝတ်ဆံ၊ ဆူးပန်းဝတ်ဆံ၊ ကတ်ဖို၊ ပန်းနု၊ ပန်းမ၊ ပျားရည်တို့ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ပန်းနုအားဆေး ခွက်ကို ခပ်သွက်သွက်မော့ချပစ်လိုက်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၅)

.....
ပဌနဂိုရ်တပ်စခန်းတွင်းသို့ မြင်းငါးစီး ဝင်လာသည်။

မြစ်ပြင်ဘက်ဆီ မျက်နှာမူထားသော ကင်းမျှော်စင်ဆီမှ စည်ရွှမ်းသံ သုံးချက် ခတ်လိုက်၏။

ပဌနဂိုရ်တပ်အကြီးအကဲ အာကာဗိုလ်မှူးက တဲနန်းကြီးရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဆီးကြိုနေသည်။

ဗညားကျန်းတော က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“ကိုးသိန်းသခင် အခေါ်တော်ရှိတယ်ဆိုလို့”

“ကိုးသိန်းသခင် မလာနိုင်ဘူး...ဒီအမှုကိစ္စကို ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်ကို

လွှဲလိုက်တယ်...ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်က...တဲအိမ်ပေါ်မှာ..မင်းကို စောင့်နေတယ်”

ဗညားကျန်းတောက တဲအိမ်ပေါ် တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း လုံခြုံရေးအရ လက်နက်တွေတော့ ထားခဲ့ရလိမ့်မယ်..တပ်မှူးဗညားကျန်းတော..ပြီးတော့

ဒီပြဿနာက မင်းတပ် နဲ့ ငါ့တပ်ကြားဖြစ်တာဆိုတော့ တို့တပ်မှူးနှစ်ယောက်ပဲ အပေါ်ကို

တက်ရလိမ့်မယ်..ကျန်တဲ့သူတွေ တက်ခွင့်မရှိဘူး”

အာကာဗိုလ်မှူး စကားကို ဗညားကျန်းတောက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တဲနန်းပေါ်သို့ တက်လာကြ၏။

တဲနန်းပေါ်တွင် ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် က ကွမ်းယာ၊ လက်ဖက်အစုံအလင်ကို ယွန်းဗန်းဖြင့် တည်ကာ

ထိုင်နေသည်။

“ကဲ..ထိုင်ကြ”

နှစ်ဦးလုံးက ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကိုးသိန်းသခင်က ဒီအရေးကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းဖို့ ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်....ဒီအရေးကို

ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးမှာကို နှစ်ဦးလုံး လက်ခံလား”

“လက်ခံပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

“ဗညားကျန်းတော က ပဌနဂိုရ်တပ်အတွက် ပို့ပေးတဲ့ ရိက္ခာလှေကို

ဖျက်လုတယ်ဆိုတာ..ဟုတ်သလားကွဲ့”

“မှန်ပါ..ကျွန်တော်မျိုးတပ်သို့ ရိက္ခာမလာသည်မှာ လနှင့်ချီကြာခဲ့ပါပြီ..သို့သော် အောက်ဖက်

ပဌနဂိုရ်တပ်ကိုတော့ အမြဲတမ်းရိက္ခာပို့လှေက ဖြတ်သွားပါတယ်...တပ်သားများ

ငတ်မွတ်နေကြသည်ကို မကြည့်ရက်ပါသဖြင့် ခေတ္တယူမိပါတယ်”

“အင်း..ဒီကိစ္စကို ပဌာနဂိုရ်တပ်က လက်အောက်ငယ်သားတွေက အတော်လေးကို
မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ်...ဒါပေမယ့်လည်း..မောင်မင်းအနေနဲ့ လူယူသမျှကို လေးဆ
ပေးလျော်ရင်ဖြင့် အပြစ်က လွတ်စေမယ်”

ဗညားကျန်းတောက ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်ကို မျက်မှောင်ကြုံကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်..အစောပိုင်းက ငတ်လိုတောင် လုနေရတယ်လေဗျာ...ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ ဘယ်လိုလောက်
ရိက္ခာလေးဆ ပြန်လျော်နိုင်မှာလဲ..မဟုတ်တာကြီး”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် က အာကာဗိုလ်မှူး ထံ တချက် ကြည့်လိုက်သည်။

အာကာဗိုလ်မှူးက ပြတင်းပေါက်သို့ ထသွားပြီး ကွမ်းတံတွေးကို အသံကျယ်ကျယ်ထွေးလိုက်၏။

အာကာဗိုလ်မှူး၏ ကွမ်းတံတွေးထွေးသည်ကို မြင်သည်နှင့် အောက်မှတပ်သားများသည်

ဗညားကျန်းတောနှင့် ပါလာသည့် စစ်သည်လေးဦးကို ဓါးကိုယ်စီဖြင့် ပိုင်းလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟေ့..တို့ရိက္ခာလုတဲ့ တလိုင်းကောင်ကို အခုထုတ်ပေး..သတ်ပစ်မယ်”

“သတ်မယ်..သတ်မယ်..အခုထုတ်ပေး”

အောက်ထပ်မှ အသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ဗညားကျန်းတောမှာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

အာကာဗိုလ်မှူးက သူတို့ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ငါ့တပ်သားတွေ မင်းကို အရမ်းဒေါသထွက်နေကြပြီ..ဗညားကျန်းတော”

“မင်းလူတွေကို မင်းထိန်းပေးပါ...အာကာဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် အသံက ဝတ်ကြေတန်းကြေ။

“ဟေ့...မထုတ်ပေးရင်..တပ်မှူးတွေ ဘာတွေနားမလည်ဘူး.. တဲနန်းကိုပါ မီးတိုက်ပစ်မယ်..ထုတ်ပေး”

“ကျွန်တော့် စစ်သည်တွေ ဒေါသကို ကျွန်တော်သိတယ်..ဗိုလ်မှူး..သူတို့တကယ်လုပ်မှာ”

ဗညားကျန်းတောက သူတို့နှစ်ဦးကို မသင်္ကာသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ နင်တို့ စနက်မဟုတ်လား”

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့..ဗညားကျန်းတော..ဟိုကောင်တွေ မီးမတိုက်ခင်...မင်းအနောက်ပေါက်က
ပြေးတော့..ငါကြည့်ရှင်းပေးမယ်..ဟုတ်ပြီလား”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်က တဲအနောက်ဖက် တံခါးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ဗညားကျန်းတော က အရှေ့ဘက်မှ အခြေအနေကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သည်။

မီးတုတ်များ၊ လှံရှည်များဖြင့် ရဲမက်များက အော်ဟစ်နေကြ၏။

ဗညားကျန်းတော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလျင်အမြန်ချပြီး ပွင့်နေသောနောက်ဖေး တံခါးဆီသို့
ပြေးသွားကာ ခုန်ချလိုက်သည်။

သို့သော်...နောက်ဖေးတံခါးတွင် အသင့်စောင့်နေသော စစ်သည်တစ်ဦး၏ လှံချက်က
ဗညားကျန်းတော၏ နံကြားသို့ ဖောက်ဝင်သွား၏။

ဗညားကျန်းတောက တန်းလန်းဖြစ်နေသော လှိုကို ညာဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ အားကုန်ထွက်ပြေးသည်။

အနောက်မှ စစ်သည်တစ်ချို့ ညာသံပေးလိုက်လာကြ၏။

မြင်းတစ်စီးက ဗညားကျန်းတော အနားသို့ အမှီလိုက်လာသည်။

မြင်းအနီးကပ်လာသည်နှင့် ဗညားကျန်းတောက နံကြားတွင် စိုက်နေသော လှိုရှည်ကိုကိုင်လျက်က ခန္ဓာကိုယ်ကို တပတ်လှည့်ကာ မြင်း လည်ပင်းဆီသို့ ယမ်းထည့်လိုက်သည်။

“ဖောင်း”

မြင်းမှာ ဒလိန်ခေါက်ခွေးလဲကျပြီး မြင်းပေါ်မှ လူလည်း ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဗညားကျန်းတောက ပြန်ထနေသော မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ ဒုံးစိုင်းထွက်သွားတော့၏။

မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဗညားကျန်းတောထံမှ ထွက်သော သွေးစက်တို့ ရွှံ့စိုလျက်။

ထိုမြင်ကွင်းကို တဲနန်းအနောက်ဘက်တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်နှင့် အာကာဗိုလ်မှူးတို့က ကြည့်နေကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်ပြီးလျှင် အင်းဝစစ်တပ်အတွက် အလားအလာအရှိဆုံးအဖြစ် ယခင်က

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်ကို သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတိုက်ပွဲများတွင် ဗညားကျန်းတော၏ နာမည်က တဟုန်ထိုးကျော်ကြားလာသဖြင့် ကိုးသိန်းသခင်နှင့် နန်းတွင်းကပင် သတိထားမိသည့်အထိ။

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်နှင့် ပဌနဂိုရ်တပ်မှ အာကာဗိုလ်မှူး မှာ သမီးယောက်ဖလည်း တော်စပ်ကြသည်။

“ကဲ. မလွန်တပ်ဆီကို ငါ...လိုက်သွားမယ်..ငွေတကြီး လှူချက်မိထားတာဆိုတော့ အနှေးနဲ့ အမြန် ဒီအကောင်သေပါတယ်..အာကာ”

“ကိုတွန်ကြီး..ကိုတွန်ကြီး”

မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ငါးမျှားနေသော ငွေတ က အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ငစံသာ”

“တပ်မှူး..တပ်မှူး..ဗညား..ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်..အဲ့ဒါ ကိုတွန်ကြီးကို ခေါ် ခိုင်းလိုက်လို့” ငွေတက ငါးမျှားတံကို ပစ်ချကာ မလွန်တပ်ဆီသို့ အမြန်ဆုံးပြေးသွား၏။

“တပ်မှူး ဘယ်မှာလဲ”

“တဲထဲမှာ....ကိုတွန်”

ငွေတက တဲထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဗညား ၏ မျက်နှာတို့မှာ ဖြူဆွတ်နေ၏။

နံကြားမှ ထွက်လာသော သွေးများကို အကြပ်တစ်ဦးက စောင်ထူထူဖြင့် ခိုင်ခံ့သုတ်ပေးနေသည်။

လှိုအရိုးကိုမူ လွှဖြင့် ကိုက်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် တုံးတိဖြစ်နေသည်။

ဗညားက စိုက်ဝင်နေသော လှံအသွားကို ကိုင်လျက် အံ့ကိုကြိတ်ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုနေ၏။
“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ..ဗညား”
“ကျုပ်..အ..လုပ်ကြံခံရတာ”
“ဟာ..ဘယ်သူလဲ..ကိုးသိန်းသခင်လား..ဒီလူကြီးတွေကွာ..ဟေ့..ပဌနဂိုရ်ကို လိုက်ကြမလား..ငါ့ဦးဆောင်ပြီး သွားတိုက်မယ်”
ဗညားက ငတွန်၏ လက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
“မလုပ်နဲ့..မလုပ်နဲ့....ဘုရင့်တပ်ကို ပုန်ကန်မှုနဲ့ ကျုပ်ရဲဘော်တွေ အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်...ဗိုလ်တွန်...ကျုပ်ပြောတာနားထောင်ပါဗျာ”
“ဖြည်းဖြည်းပြော..ဗညား..ကျုပ်နားထောင်မယ်”
“ဒီရိက္ခာတွေလူခိုင်းတာလည်း ကျုပ်အမိန့်ပဲ..ဒီတော့ ကျုပ်အပြစ်ကို ကျုပ်ခံတယ်..သဘောထားပါတယ်..ကျုပ်ရဲဘော်တွေကိုတော့ အထိအခိုက်မခံနိုင်ဘူး....သူတို့ဟာ ဘုရင့်အမှုထမ်းတွေပါ..ကျုပ်ကြောင့် သူပုန်မဖြစ်ကြပါစေနဲ့... ဗိုလ်တွန်..ခင်ဗျားနားလည်လား”
“အင်း..နားလည်ပါတယ်..ဗညား”
“ငပွင့်ကြီး...ငါ့ သေတ္တာ ဒီနားယူလာခဲ့..”
အနီကပ်ပြုစုနေသည့် အကြပ်စစ်သည်က တဲထောင့်ရှိ ယွန်းသေတ္တာအပြားလေးကို မလာသည်။
“ဗိုလ်တွန်..ဒါကို ဖွင့်လိုက်”
ငတွန်က ယွန်းသေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
အထဲတွင် အဝါရောင်ပင်သန်းနေပြီဖြစ်သည့် ပန်းပုဆိုးလေးတစ်ထည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခေါက်ထား၏။
“ဒီပုဆိုး..ခင်ဗျားကို အပ်တယ်..ဗိုလ်တွန်..ဒါ ကျုပ် ရဲ့မင်ခံထောင်ပုဆိုးပါ”
ငတွန်က ဗညား၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
“ခင်ဗျား မသေပါဘူး..မကြာခင် ရွာထဲက ဆေးဆရာခေါ်ထားတယ်..ကိုယ့်လူ..မသေပါဘူး”
“ကျုပ် ပစ်ခံထားရတဲ့ လက်ဆကို ကျုပ်သိတယ်...ထားလိုက်..သေတာအရေးမကြီးဘူး...အရေးကြီးတာ..မြတ်ထားသီရိ...မြတ်ထားသီရိ”
ငတွန်က သက်ပြင်းချကာ အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်၏။
သွေးညှို့နံ့များက အခန်းတွင်း လွှမ်းမိုးနေသည်။
“အင်းဝမြို့ကြီး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင်..မြတ်ထားသီရိ ဆီ ခင်ဗျားရောက်အောင်သွားပေးပါ..ကျုပ်ကိုယ်စား သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ..ဗိုလ်တွန်..ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံတယ်..ကတိပေးပါ”
ငတွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ပါးစပ်က ပြောစမ်းပါဗျာ..ကတိပေးတယ်လို့”
“ကတိပေးတယ်..ဗညား”
“ကျုပ် ရေဆာလိုက်တာ..ရေပေးပါဦး”

ငပွင့်ကြီး က ရေတကောင်းကို ယူပြီး ငတွန်ထံ ကမ်းလိုက်၏။
ငတွန်က ရေတကောင်းကို ဗညားကျန်းတော၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် တွေ့ပေးလိုက်သည်။
“မြတ်ထားသီရိ..မြတ်ထားသီရိနော်..ဗိုလ်..တွန်”
ဗညားကျန်းတောသည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွား၏။
မျက်လုံးတို့ကား ငတွန်ကို စိုက်ကြည့်နေသယောင်ပွင့်လျက်။
“မင်းတို့ တပ်မှူးဆိုးပြီ..ငပွင့်ကြီး”
ငတွန်က ပုဆိုးထည့်ထားသည့် ယွန်းသေတ္တာလေးကို ပိုက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။
“ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် တို့ ကြွလာပါတယ်..တပ်မှူး”
အရှေ့ဘက်မှ တပ်သားငယ်တစ်ဦးက အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် ဗညားကျန်းတောထံ
သတင်းလာပို့သည်။
ငပွင့်ကြီးက သူတပ်မှူး၏ အလောင်းကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ စီးကျနေ၏။
ငတွန်က တဲအနောက်ဘက်တံခါးမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခွာသွားသည်။
ပြာသောကောင်းကင်ထဲတွင် အဖြူရောင်တိမ်တို့ လွင့်ပါနေကြဆဲ။

.....
၁၇၄၄ ၊ နိုဝင်ဘာလ။

ပြည်မြို့။
ဟံသာဝတီစစ်သူကြီး ဗညားကျော် သည် ပြည်မြို့ဝန်အိမ်တော်ပေါ်သို့ တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
တက်လာ၏။
အိမ်တော်အရှေ့တွင် လက်ျာဗိုလ် နှင့် ပြည်မြို့ဝန်တို့က စစ်တုရင်ကစားနေကြသည်။
ဗိုလ်မှူးဗျတ္တကျော်က နဘေးတွင် ထိုင်လျက်ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေ၏။
“ဗညားကျန်းတော..သေပြီ..ဗညားကျန်းတော..သေပြီဟေ့”
ဗညားကျော်က ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။
“ဘယ်လို..ဘယ်လို..သေချာလား..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..ပြောစမ်းပါဦး”
စစ်တုရင်ကစားနေသူတို့၏ အာရုံက ဗညားကျော်ထံ ရောက်သွား၏။
“ပဌနဂိုရ်မှာ အင်းဝသားတွေကပဲ လှုံနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တာတဲ့...ဒီနေ့ပဲ မလွန်ဆိပ်မှာ
သင်္ဂြိုဟ်တယ်..အထောက်တော်တွေဆီက သတင်းက အတိအကျပဲ”
အားလုံး၏ မျက်နှာက ရွှင်ပြသွားကြသည်။
“အချင်းချင်းသတ်လိုက်ကြတာပေါ့...ဒါဆိုရင်တော့ အင်းဝကို ကျုပ်တို့ လွယ်လွယ်ရဖို့
အကြောင်းဖန်လာတာပဲ..လက်ျာဗိုလ်...ပဌနဂိုရ်တပ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်တိုက်တိုက်ရတယ်.. မလွန်မှာ
ဗညားကျန်းတောရှိနေလို့သာ ကျုပ်တို့တပ်တွေရှေ့မတိုးရဲတာ...ကဲ..မနက်ဖြန်ပဲ တိုက်ကြမလားဗျ”
ဗိုလ်မှူးဗျတ္တကျော်က လက်သီးကိုဆုပ်လျက် တက်ကြွစွာ။

“တိုက်လို့မရသေးဘူး..ငါ့လူတို့...ငါနဲ့ ဗိုလ်မှူးဗညားကျော်တပ် တွေ ဟံသာဝတီကို အမြန်ပြန်လာဖို့ မနေ့ကပဲ အမိန့်ရောက်ထားတယ်....မင်းတို့ကို ငါမပြောရသေးတာ”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဗညားကျန်းတောမရှိတော့တဲ့အချိန် ဝင်တိုက်တာ အချိန်ကောင်းကို..ဟံသာဝတီမှာက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ..ဗိုလ်မင်းရဲ့”

“ဟံသာဝတီအရေးက ပိုကြီးတယ်ဟေ့...အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကို သန်လျင်ကနေ မောင်းထုတ်တော့မှာ..အဲ့ဒီတော့ ကုမ္ပဏီစစ်သားတွေက ဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်ကို ရန်ရှာလာနိုင်တယ်.. ဒီတော့ ဟိုမှာက ဈေးငယ်ဗိုလ်တပ် နဲ့ မြို့စောင့်တပ်ပဲကျန်ရစ်တာ..ကျုပ်တို့တပ်တွေနဲ့ ထားဝယ်က တလပန်းတပ်တွေကို အကုန်ဟံသာဝတီကို ပြန်စုနေမှဖြစ်မှာ..အမတ်ကြီးဦးအောင်လှ အမိန့်ပဲ”

“အင်း..အခွင့်အရေးက နှစ်ခါမရဘူးဗျာ..နှမြောလိုက်ပါဘိ..ဒါပေမယ့်..ဟိုဘက်မှာလည်း အကြောင်းကိစ္စက ရှိနေတော့...ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ..နောက်တခေါက်ပေါ့”

“မပူပါနဲ့..ဗျတ္တကျော်...ဗညားကျန်းတောမရှိတော့ရင်..အင်းဝမှာ ကိုးသိန်းသခင်တစ်ယောက်ပဲ ကျုပ်တို့ အမှုထားစရာရှိတော့တယ်..ကျန်တဲ့တပ်မှူးတွေက စာမဖွဲ့လောက်တဲ့လူတွေပါ”

“အေးဗျာ...ဟံသာဝတီပြန်ရတော့လည်း...ကောင်းပါတယ်..အိမ်က မိန်းမကိုလည်း လွမ်းလှပြီဗျိုး”

“ပြည် က လုံမလေးတွေတော့ လွမ်းကျန်ရစ်ပေါ့ဗျာ”

မြို့ဝန်အိမ်တစ်ခုလုံး ဟံသာဝတီတပ်မှူးများ၏ ရယ်သံများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သို့သော်..။

ပြည်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသော သန်လျင်ရှိ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွင်တော့ အထူးပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံဂျွန်နုသံစမစ်သည် သူ့ရှေ့တွင် ချထားသော ဝီစကီခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီး အလက်ဇန်ဒရီမွန်ဒယ်လီ က နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့်

ပေါ့ဒေန်မတ်စကပ်အမဲပစ်ရိုင်ဖယ်မှ ကနုတ်ပန်းများကို ငေးနေသည်။

“ဟံသာဝတီမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ..ဖာသာ..ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“သမိန်ထော အာဏာအသိမ်းခံလိုက်ရပြီလို့ပဲ..ပြောရမယ်..ဂျွန်”

“ဒီအမိန့်စာက ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး ထွက်လာရသလားဗျာ..ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ ရဲ့သဘောကရော ဘယ့်နှယ်တဲ့လဲ”

“ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ အကြောင်းလည်း ခင်ဗျားသိပြီးသားပဲ..ဂျွန်..သူက ဟံသာဝတီမှာ

ဘုရားကျောင်းဆောက်နိုင်တယ်..လွတ်လွတ်ကင်းကင်းသာသနာပြုနိုင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး

ဗာတီကန်မှာ နာမည်ကောင်းရနေရင်..ကျန်တာကို ဘာမှ တွေးတာမဟုတ်ဘူး”

“သမိန်ထောကို ကျုပ်တို့ ဘာကူညီပေးနိုင်မလဲ..ဖာသာ..ခင်ဗျား သူနဲ့ သွားတွေ့သင့်တယ်”

“ကျုပ်ကြိုးစားပြီးပြီ..ဂျွန်...ရှင်ဘုရင်က ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံဘူး..ဒါလည်း နောက်ကွယ်မှာ ဦးအောင်လှ က ချုပ်ကိုင်ထားလို့ပဲနေမှာပေါ့”

“ကုန်တိုက်က ဆောက်လက်စကြီး..ဟာသာ...ဟံသာဝတီက အတွင်းသတင်းတွေကို ခင်ဗျား
ပုံမှန်ပေးနေမှဖြစ်မယ်...ပြီးတော့...ဒီအတိုင်းဆို..ဟံသာဝတီကို ကျုပ်တို့
ဆက်ထောက်ခံနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး... လိုအပ်ရင် ကျုပ်တို့ အင်းဝကို ချိတ်ဆက်ရလိမ့်မယ်..အဲ့ဒါလည်း
ဟာသာပဲ ဆက်ကူညီပေးမှဖြစ်မယ်”
ဟာသာမွန်ဒယ်လီ၏ မျက်နှာက အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။
“ဟာ..မဖြစ်ဘူး..တခုပေါ်သွားရင်..ကျုပ်တင်မကဘူး..ဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်မှာရှိတဲ့
ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတွေ အကုန်အသတ်ခံရမှာ”
ဂျွန်သန်စမစ်က ဝီစကီခွက်ကို ဆတ်ခနဲ မော့ချလိုက်သည်။
“ဟာသာ ရဲ့ညီ ဖရန်စစ္စကိုမွန်ဒယ်လီ ရဲ့သင်္ဘော မဒရပ်ဆိုက်ကမ်းကို ဒီတခေါက်ကပ်တဲ့အခါမှာလည်း
ကုမ္ပဏီဘက်က အခွန်ဆိုင်ရာတွေ ဖြေလျော့ပေးထားဖို့ရယ်...ပါလာသမျှ ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကို
ကြိုက်ဈေးရောင်းနိုင်ဖို့ရယ်...ကို ကျုပ် အထက်ကို တင်ပြထားပေးပြီးပြီ..အဲ့ဒါတွေက ဟော့ဒီ
သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုမ္ပဏီနဲ့ ဟာသာရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတွေအပေါ်
မူတည်ပြီးသွားမှာပါ...မိလန်မှာရှိတဲ့ ဟာသာရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းသားကလေး ဆေးကောလိပ်ကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တက်နေနိုင်တာဟာ ဖရန်စစ္စကိုက ပြုစုထောက်ပံ့ထားလို့ဆိုတာ
ကျုပ်တို့သိပါတယ်...ဖရန်စစ္စကိုအတွက် ဟာသာ ဒီလောက်တော့ အလုပ်လုပ်ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား”
ဟာသာမွန်ဒယ်လီ၏ သက်ပြင်းကို ရှည်လျားစွာချလိုက်သည်။
ထို့နောက် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သေနတ်မှ ကနုတ်ပန်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေ၏။
“ကုမ္ပဏီကို ပြောပေးပါ...ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်လို့”

.....
၁၇၄၄ ၊ နိုဝင်ဘာလ။

စစ်ကိုင်းမြို့။

“သမားတော်များ မြို့ထဲ ဘယ်မှာ ရှိပါသေးလဲ...ကလေးက
အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ..ကူကြပါဦး..ရှင်..သမားတော်ရှိတဲ့ဆီ ညွှန်ပေးကြပါ”
ဗမာစကားကို ခပ်ဝဲဝဲပြောနေသည့် အသံရှင်ကို ကောင်းမှုတော်ဘုရားဈေးတန်းတွင် ဈေးဝယ်နေသည့်
ရှင်မိငယ်က သတိထားမိသွားသည်။
“ရှင်...လွီဇာနဲ့ ထောင်ထဲမှာအတူကျခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ်လား”
“နင် လူမှားနေတာပါ..ငါတို့ ရှမ်းပြည်ကလာတာ”
ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ကျောပိုးထားသည့် ထိုအမျိုးသမီးက မိငယ်ကို မျက်နှာလွဲကာ ထွက်သွား၏။
မိငယ်က နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားသည်။
“နားလဲ...ရှင်နာမည်..နားလဲပါ..ကျွန်မ...သေချာမှတ်မိတယ်”
နားလဲ က မိငယ်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
“ငါတို့က ဒီကို ခိုးဝင်လာရတာ..လူတွေသိလို့မဖြစ်ဘူး..ဟိုဘက်မှာ သွားပြောကြမယ်”

ကောင်းမှုတော် ဘုရားအနီးမှ သစ်ပင်ရိပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“နင် ငါ့ကိုတကယ် သိတာလား”

နားလဲ က မေးလိုက်သည်။

“ရှင် မမှတ်မိဘူးလား..မမလွီဇာနဲ့ ရှင် အင်းဝထောင်ထဲမှာတုန်းက ကျွန်မပဲ ကောက်ညှင်းထုပ်တွေ လာလာပို့ပေးတာလေ..”

“အင်း..မှတ်မိပြီ”

“အခုက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲရှင်”

“ငါ့ကလေး..ဆီးမသွားတာ ကြာပြီ.. ဆီးအိမ်ကြီးက ယောင်ကိုင်းနေတာပဲ...ဟိုမှာလည်း

ကွေ့ဆေးဆရာတွေနဲ့ ကုပေးတာပဲ..မရဘူး...စစ်ကိုင်းမှာ ကလေးတွေကိုကုပေးတဲ့ သမားတော်ကြီး

ဗလကျော်သူဦးမှီပွင့် ရှိတယ်ဆိုလို့ သူ့ဆီ လာပြတာ..အခု သူက အိမ်မှာမရှိဘူးတဲ့..အဲ့ဒါ အခု ကလေးက

အခြေအနေပိုဆိုးလာပြီမို့...နောက်ထပ်သမားတော်ဘယ်မှာရှိမလဲ..ညွှန်ပေးပါ”

“စစ်ကိုင်းတစ်မြို့လုံးက သမားတော်တွေအားလုံး အင်းဝကို

တက်သွားကြတယ်..တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ နက္ခတ်ပွဲမှာ နန်းတွင်းဆေးတော်ကြိတ်ပွဲကို

ဆေးဆရာတွေ အကုန်မတက်မနေရဆိုလို့ သွားကြတယ်..နားလဲ”

“ဒါဆို..ငါ့သားလေးတွေ ဒုက္ခရောက်ရမှာလား”

“စစ်ကိုင်းလေးထပ်ဆိပ်မှာ ဗိဿနိုးဘုရားကျောင်းရှိတယ်..အဲ့ဒီဘေးက သံတမန်တဲနန်းမှာ မဏိပူရ်က

လာတဲ့ ဗြဟ္မဏဘုန်းကြီး မဟာပရဘူ ဆိုတာ ရှိတယ်...သူက ကလေးတွေကို ဆေးကုပေးတယ်...ကျွန်မ

ကလေး

တောင် တစ်ခါက လေနာထတာ သူ့ဆီ သွားလိုက်တာ ချက်ချင်းပျောက်သွားတယ်...ရှင် အဲ့ဒီကို သွားရင် ရနိုင်တယ်”

“ဟုတ်လား..လမ်းညွှန်ပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်မ မှာ နွားလှည်းပါတယ်..ကျွန်မအကို လှည်းမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်..လိုက်ခဲ့”

ကောင်းမှုတော်ဘုရားဝန်းထိပ်မှ လှည်းများရပ်ထားရာသို့ သူတို့လျှောက်သွားကြသည်။

“ကိုကောင်း..သူ့ကို လေးထပ်ဆိပ်က ဗိဿနိုးဘုရားကျောင်းရှေ့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ...ကလေး

အတော်လေး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့..မဟာပရဘူဆီ ပို့မှဖြစ်မယ်”

နားလဲ က လှည်းပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် ငကောင်းက နွားများကို ကြိမ်တို့လိုက်သည်။

ကျောင်းဝန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် နားလဲက ကလေးကို ပွေ့ချိုလျက် ပြေးဝင်လာ၏။

ကျောင်းရှေ့တွင် တံမြက်စည်းလှည်းနေသော ဟိန္ဒူပရောဟိတ်တစ်ဦးက ဘင်္ဂါလီဘာသာဖြင့် အထဲသို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်သော ပုဏ္ဏားငယ်တစ်ဦး အထဲမှ ထွက်လာ၏။

“နမငယ်..ဘာဖြစ်လာလို့ပါလဲ”

“ငါ့ကလေးလေး...သေးမပေါက်ဘူး...ဆီးခုံကြီးကတင်းနေပြီ..အခု သတိပါလစ်နေတယ်ထင်တယ်..အဲ့ဒါ နင်တို့ ဆရာကြီးဆီ လာပြတာပါ..သူဆေးကုတယ်ဆို”

ပုဏ္ဏား နားလဲ လက်ထဲမှ ကလေးငယ်ကို ကမ်းယူပြီး တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“မဟာပရဘူဆီ ရောက်မှ သူ့အသက်ကို ကယ်နိုင်တော့မယ်”

ပုဏ္ဏားက ကလေးကို ပွေ့ချီကာ ဘုရားကျောင်းဘေးရှိ ရွှေညောင်ရွက်များ ချိတ်ဆွဲထားသည့် တဲနန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားက ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်၏ အနောက်တွင် ဆံစုလေးတစ်စု ချထားသော

မဟာပရဘူကုက္ကလူရှေ့တွင် ကလေးကို ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘင်္ဂါလီဘာသာစကားဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။

မဟာပရဘူက ကလေးငယ်၏ ဆီးခုံကို အသေအချာကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အတွင်းမှ ပုဏ္ဏားများထံ တစ်စုံတစ်ခုအော်ပြောလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားငယ်တစ်ဦးက မီးတရဲရဲမီးသွေးခဲများထည့်ထားသည့် မြေခွက်တစ်ခု နှင့် ကြက်သွန်နီဥတစ်ဥကို ယူလာပေးသည်။

မဟာပရဘူက ကြက်သွန်နီကို မီးခဲထဲသို့ ပစ်ထည့်ကာ မီးဖုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြက်သွန်နီကို ပုဆိုးစဖြင့် အပူခံကာ ယူလိုက်ပြီး ခါးဖြင့် နှစ်ခြမ်း ခွဲချလိုက်သည်။

ကလေးငယ်၏ ဆီးခုံကို ကြက်သွန်နီဖြင့် ကပ်ပေးလိုက်၏။

အပူရှိန်ကြောင့် မေ့မျောလုနီးနီးဖြစ်နေသည့် ကလေးမှာ ဝါးခနဲ ထအော်တော့သည်။

ပုဏ္ဏားတစ်ဦးမှ တောကြက်မောက်မြစ်နှင့် ကျောက်ပြင်ကို ယူလာကာ သွေးပေးသည်။

သွေးထားသော ဆေးများကို မဟာပရဘူက ကလေး၏ ဆီးခုံတွင် သေချာလိမ်းပေးလိုက်၏။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကလေး၏ သေးများက ရေပန်းသဖွယ် ထွက်လာတော့သည်။

“မင်း ကလေး...ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီလို့..မဟာပရဘူက ပြောတယ်...ဟော့ဒီ တောကြက်မောက်မြစ်ကို တစ်နေ့ တစ်ခါသာ သွေးလိမ်းပေး..မင်းကလေး..ဆီးမှန်နေစေရမယ်တဲ့..သူငယ်မ..စိတ်မပူနဲ့တော့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ..ကန်တော့ပါရစေ”

နားလဲက မဟာပရဘူကို လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

မဟာပရဘူက နားလဲ၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ကာ ကောင်းချီးပေးလိုက်၏။

နားလဲက ခါးပိုက်ထဲတွင် ထည့်လာသည့် ငွေစတစ်ထုပ်ကို ပုဏ္ဏားကြီးထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ပုဏ္ဏားကြီးက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“မဟာပရဘူက ဒီနိုင်ငံမှာ သာသနာလာပြုတာပါ..ဒါတွေအားလုံးဟာ ဗိဿနိုးဘုရားရှင်ရဲ့

မေတ္တာတရားတွေပါပဲ..ငွေကြေးမလိုပါဘူး..သူငယ်မ..ကဲ..သွားနိုင်ပြီ”

နားလဲက မျက်နှာရွှင်လန်းနေပြီဖြစ်သော သူ၏ ကလေးငယ် ကောက်ချီကာ တချက်နမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကလေးငယ်ကို ကျောပိုးစောင်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ ချီသိုင်းလိုက်၏။

မဟာပရဘူတဲနန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ နားလဲထွက်လိုက်စဉ်.....

“နာလဲ...မင်း နာလဲ မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရသော မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် နားလဲ အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဆန်ဂျေး”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၆)

.....
“ဖောင်း”

ကလေးကို ကျောပိုးထားသော နားလဲက ဆန်ဂျေး၏ လည်မြိုကို လက်သီးဖြင့် ပင့်ထိုးချလိုက်သည်။

အားပါသော လက်သီးချက်ကြောင့် ဆန်ဂျေး မှာ လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် လဲကျသွား၏။

“နာ..လဲ”

ဆန်ဂျေးက အသက်ကို အငမ်းမရရှုရင်း..လှမ်းအော်သည်။

ကျောကုန်းတွင် ပိုးထားသော ကလေးငယ်ကို တွေ့သွားသဖြင့် ဆန်ဂျေး စိတ်များ ပိုမိုလှုပ်ရှားသွားသည်။

ရှေ့တွင် စောင့်နေသော နွားလှည်းဆီသို့ နားလဲက ပြေးသည်။

“အထက်မြစ်ဆိပ်ကို ရောက်အောင်မောင်းပေးပါ....ဟိုလူက ကျွန်မကို အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်”

ငကောင်းက ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ပြီး ကြိမ်ကို ကိုင်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ..ခင်ဗျားကို အန္တရာယ်ပေးမှာ”

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့..ကျွန်မကို သာ အထက်မြစ်ဆိပ်ကို ပို့ပေးပါ..မြန်မြန်မောင်းပေးပါ”

ငကောင်းက နွားများကို ကြိမ်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းတို့လိုက်သည်။

မုဆိုးဖိုတကြော လှည်းပြိုင်ပွဲများနွဲ့လာသည့် နွားများသည် အရှိန်ဖြင့် ပြေးထွက်သွားကြ၏။

ဆန်ဂျေးကို သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက ပြေးလာပြီး ထူလိုက်ကြသည်။

“မြင်းတွေ သွားထုတ်..သွားထုတ်..သူတို့နောက်လိုက်ရမယ်”

ကသည်းတပ်သားများက သံတဲအနောက်ဖက် မြင်းစောင်းမှ မြင်းများကို

အပြေးအလွှားသွားထုတ်ကြသည်။

“ရပြီ...ရပြီ..ဒီနားပဲရပ်တော့”

ငကောင်းက နဖူးကြိုးနှစ်ချောင်းကို ကြပ်နေအောင် ဆွဲလိုက်သဖြင့် နွားများမှာ အရှိန်သတ်သွားကြ၏။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်း...ငါ့အမ”

နားလဲက ကလေးကို ကျောပိုးလျက် သွက်သွက်လက်လက်ပင် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဖက်မှ ဆန်ဂျေးနှင့် ကသည်းစစ်သည်များက မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်းကာ

လိုက်လာကြသည်။

ငကောင်းက လှည်းပေါ်တွင် တင်ထားသော တင်ကျီးတုတ်ကို ကိုင်ကာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“နင်..သွားတော့...မြစ်ဆိပ်မှာ ငါတို့လှေရှိတယ်...အဲ့ဒီမှာ ငါ့လူတွေရှိတယ်...သူတို့ကို ခံတိုက်မနေနဲ့..သူက ကသည်းမင်းသား ခုရာလက်ပဲ..နင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

နာလဲက ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောပြီး မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။

သောင်ပြင်ဆီသို့ နားလဲက ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွား၏။

ငကောင်းက တင်ကျီးတုတ်ကို ကိုင်လျက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

မြင်းသမားများက သောင်ပြင်ဆီသို့ တိုက်ရိုက်ပြေးသွားနေကြသည်။

နာလဲ နောက်သို့ မြင်းစီးသမားများ လိုက်နေသည်ကို လှေပေါ်တွင် စောင့်ကျန်ရစ်သော သူရိန်စောက မြင်လိုက်ရသည်။

သူရိန်စော၏ စိတ်ထဲတွင် နာလဲ အား အင်းဝစစ်သည်များက လိုက်ဖမ်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...လှေပေါ်မှ သူရိန်စော ၊ ငကက် နှင့် ကွေ့လူငယ်တစ်ဦးက လှံရှည်များ၊ ဝါးချွန်များဖြင့် ပြေးဆင်းလာကြသည်။

နားလဲကို ကာကွယ်ရန် ပြေးဆင်းလာသူများကိုတွေ့မှ ငကောင်းက နွားလှည်းကို မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“နာလဲ..နေပါဦး..အဲ့ဒါ အမောင့်သားလေး..မဟုတ်လား...နာလဲ”

ဆန်ဈေး၏ မြင်းက နားလဲ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး...အဲ့ဒါ နင့်သားမဟုတ်ဘူး..နင့်သားကို နင့်အဖေသတ်လို့သေပြီ..သွား..နင့်မျက်နှာ ငါမမြင်ချင်ဘူး..နင်မလိုက်လာနဲ့...ဖယ်စမ်း”

“နားလဲ..အမောင် တောင်းပန်ပါတယ်..အမောင် နာလဲကို လိုက်ရှာချင်လို့ အင်းဝကို ပြန်လာခဲ့တာပါ”

ဆန်ဈေးက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်သည်။

သူရိန်စော လှမ်းပစ်လိုက်သည့် လှံရှည်က ဆန်ဈေး၏ မြင်းကျောကုန်းကို ဖောက်ထွက်သွား၏။

မြင်းကြီးမှာ အလန့်တကြားဖြင့် သောင်ပြင်ဆီသို့ ထွက်ပြေးတော့သည်။

နောက်ထပ် ကသည်းမြင်းစစ်သည် ငါးဦးမှလည်း ဆန်ဈေးရှိရာသို့ မှီလာပြီဖြစ်၏။

“နာလဲ..လှေဆီကို ပြေး”

သူရိန်စောက ဆန်ဈေးကို ခုန်အုပ်ပြီး ဝင်လုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးဖြင့် အဆက်မပြတ်ထိုးလိုက်၏။

ငကက် နှင့် ကွေ့လူငယ်က ဝါးချွန်ရှည်ကြီးများဖြင့် ကသည်းမြင်းသည် ငါးဦးကို တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဆန်ဈေးနှင့် သူရိန်စောတို့မှာ ဘတပြန် ကျားတပြန် လုံးထွေးနေကြ၏။

လှေဆီသို့ ပြေးနေသော နားလဲမှာ ခြေခေါက်လဲကျသွားသည်ကို သူရိန်စော လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ငကက်...နာလဲကို ခေါ် ပြီး လှေပေါ်ပြေးတော့...ပြေးတော့”

သူရိန်စော၏ အသံက မြင်းသမားများနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော ငကက်နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ငကက်က သောင်ပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လဲကျနေသော နာလဲကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ငကက်က အားကုန်ပြေးသွားပြီး နာလဲကို တွဲထူကာ လှေဆီသို့ ပြေးသည်။

သူရိန်စောက ဆန်ဂျေးနှင့် လူချင်းပူးနေရာမှ ခွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် နံရိုးကြားသို့ တချက် ဖြတ်ကန်လိုက်သည်။

“ဇွတ်”

အနောက်မှ ဝင်လာသည့် မြင်းသမားတစ်ဦး၏ ဓါးရှည်က သူရိန်စော၏ ကျောကုန်း ညှပ်ရိုးကြားသို့ ဖောက်ဝင်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် နားလဲ နှင့် ငကက်တို့မှာ လှေပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“အကိုသူရိန်”

နားလဲ အသံက မြစ်ကမ်းတလျှောက် ပဲ့တင်ထွက်သွားသည်။

ကွေ့လူငယ်မှာလည်း မြင်းသမားများ ဓါးချက်အောက်တွင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် လဲကျနေပြီဖြစ်သည်။

သူရိန်စောက ဒူးထောက်ကျသွားရာမှ လှေကို မောင်းထွက်ရန် လှမ်းအော်သည်။

နောက်ထပ် ဓားတချက်က သူရိန်စော လည်ပင်းပေါ်သို့ တိတိကျကျ။

သံတမန်ဖြစ်သော မဏိပူရမင်းသားနှင့် ကသည်းစစ်သည်တို့ မြို့တွင် မြင်းများ

ဒုန်းစိုင်းစီးသွားကြသည်ဆိုသဖြင့် စစ်ကိုင်းဘုရင်ခံ ဦးရွှေဖြိုး၏ တပ်များကလည်း နောက်မှ လိုက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

ငကက်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် လှေလှော်သားများက လှေကို အားကုန်လှော်ကြသည်။

နားလဲက ကျောပိုးထားသော ကလေးကို လှေဝမ်းတွင်း ချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် လှေဦးတွင်တင်ထားသော ပလိုင်းမှ ဒူးလေးနှင့် မြှားတံများကို ယူကာ မြစ်ကမ်းဆီသို့ လှမ်းပစ်၏။

ကသည်းမြင်းစီးစစ်သည်တစ်ဦးမှ ဒူးလေးချက်ဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“နာ..လဲ”

ဆန်ဂျေးကလည်း နာလဲ၏ အမည်ကို ခေါ်လျက် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းလာ၏။

“ဒုတ်”

နာလဲ ပစ်လိုက်သည့် ဒူးလေးမြှားတံက ဆန်ဂျေး၏ လက်မောင်းကို ဖောက်ဝင်သွားသည်။

လှေကား မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

“အရှင်မင်းသား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှူး၏ အမေးကို ဆန်ဂျေးမဖြေနိုင်။

သွေးစက်များတတောက်တောက်ကျနေသည့် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက်...အဝေးမှ လှေကြီးကိုသာ ငေးကျန်ရစ်သည်။

နာလဲကတော့ လှေပေါ်မှ ဒူးလေးမြှားများကို တစင်းပြီး တစ်စင်းလှမ်းပစ်နေဆဲ။

“နာလဲ..တော်ပြီလေ...ဒီလောက်ဆို ငါတို့ လွတ်ပါပြီ”

ငကက်က နားလဲ၏ လက်ထဲမှ ဒူးလေးကို ဖိထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုသူရိန်ကို ..ငါတို့ ဒီတိုင်း ထားခဲ့ရပြီလား..ငကက်”

နားလဲက ဒူးလေးကို လွှင့်ပစ်ကာ လှေဝမ်းအတွင်း ခွေခွေလေး လှဲချလိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငင်
ငိုချလိုက်သည်။

ငကက် ၏ တောက် ခေါက်သံက မြစ်ပြင်ပေါ် တိုက်ခတ်လာသည့် လေနှင့်အတူ။

.....
၁၇၄၅ ၊ ဇန်နဝါရီလ။

အင်းဝမြို့ ပေါ်တူဂီရပ်ကွက်ရှိ ဗရင်ဂျီဘုရားရှိခိုးကျောင်း။

ဝေါယာဉ်တစ်စီးက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ဝေါပေါ်မှ လူတစ်ဦးဆင်းလာပြီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွား၏။

ဘုရားကျောင်းမှ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်သော ဘရာသာဆေးဗား က တံခါးကို ခပ်ဟဟ
ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ရှေ့ဆုံးခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသော မွန်အဝတ်အစားဖြင့် လူတစ်ဦးထိုင်နေသည်။

ဝေါပေါ်မှဆင်းလာသူက ထိုသူ၏ နဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဘရာသာဆေးဗား က သူတို့ နောက်ဖက်မှ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ သန်လျင်မြို့၊ ဘာနာဗိုက်အသင်းတော်က ဖာသာအလက်ဒေရိုမွန်ဒယ်လီပါ၊ သူက
မုတ္တမအိုးကုန်သည်တွေနဲ့အတူ မွန်ကုန်သည်အယောင်ဆောင်ပြီး အင်းဝဆိပ်ကမ်းအထိ
လိုက်ပါလာတာပါ..ကိုးသိန်းသခင်”

“သူ လာရင်းကိစ္စ ကို မေးပေးပါ”

ဘရာသာဆေးဗား က ဖာသာမွန်ဒယ်လီအား လက်တင်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဖာသာမွန်ဒယ်လီက ပြန်ဖြေပေး၏။

“ဖာသာ က ဟံသာဝတီနန်းတော်ရဲ့ အခြေအနေကို ပြောပါတယ်။ ဟံသာဝတီမှာ တကယ်တမ်းအာဏာ
ရှိတာက ဘုရင်သမိန်ထော မဟုတ်တော့ပဲ...အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာတဲ့ ဆင်ဝန်ဦးအောင်လှပါတဲ့”
ကိုးသိန်းသခင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖာသာ လာရင်းကိစ္စက ဟံသာဝတီဘုရင်ဟာ အရင်က အော်စတင် အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီနှင့်
ကုန်တိုက်ဆောက်လုပ်ရေးသဘောတူညီခဲ့ပေမယ့်..အခုတော့ ကုန်တိုက်ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ခွင့်ကို
တားဆီးခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်ရုံးကိုလည်း ဟိုင်းကြီးကျွန်းဆီ ပြောင်းဖို့ ဖိအားပေးနေပါတယ်တဲ့”

“အဲ့ဒီတော့ ကျုပ်တို့ က ဘာလုပ်ပေးရမှာတုန်း”

“ဦးအောင်လှ ဟာ ပြင်သစ်ဘက်ကို ယိမ်းနေသူပါ..မကြာခင်မှာပဲ ပြင်သစ်သံအမတ်အဖြစ် ဘရူနို ကို
ဟံသာဝတီမှာ သေချာပေါက်လက်ခံဖို့ရှိနေပါတယ်..အဲ့ဒီအခါ ပြင်သစ်က ဟံသာဝတီအတွက်
လက်နက်များ၊ စစ်သည်များ ကူညီပေးဖို့ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်တဲ့..ဒီလိုဆို အင်းဝအတွက်လည်း
အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်ပါတယ်”

ဘရာသာဆေးဗား၏ ဘာသာပြန်ပေးမှုအဆုံးတွင် ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်ခုံးများက တွန့်ကွေးသွားသည်။

“ဒါကို ဘယ်လိုတားဆီးနိုင်မှာလဲ...အင်္ဂလိပ်တွေဘက်က ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“အခု ဖာသာမွန်ဒယ်လီလာတာက ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံ မစ္စတာဂျွန်နသန်စမစ် ကိုယ်စား အင်းဝကို ညှိနှိုင်းဖို့လာတာပါ...အင်းဝ နဲ့ ဟံသာဝတီစစ်ပွဲမှာ ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ အင်းဝဘက်က လျှို့ဝှက်ရပ်တည်ပေးပါ့မယ်...အင်းဝအနေနဲ့လည်း ဟံသာဝတီကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနိုင်ပါက...သန်လျင်မြို့မှာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း၊ ကုန်တိုက် နဲ့အတူ ပုသိမ်မှာ ခံတပ်တစ်ခု ဆောက်ခွင့်ပေးဖို့ပါ”

“သူတို့ဟာက ဘာလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ အရင်မပြောပဲ..တောင်းတာက အရင်ပါလား”

“ဒီအတွက် ကုမ္ပဏီက အသေးစိတ် အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲထားပါတယ်..နောက်နှစ်လအတွင်း သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းကို ဒတ်ချ်ကုန်စည်အလုပ်ရုံက သင်္ဘောအုပ်စုတစ်စု ဆိုက်ကပ်ဖို့ရှိပါတယ်.. သမိန်ထောဘုရင်ဆီကလည်း ခွင့်ပြုချက်ရထားပြီးသားပါ..အဲ့ဒီသင်္ဘောအုပ်စုမှာ တကယ်တမ်း လျှို့ဝှက်ပါလာမှာက လက်နက်အပြည့်အစုံတပ်ဆင်ထားမယ့် ကုမ္ပဏီကြေးစားစစ်သားတပ်တွေပါ... ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောတွေဆိုက်ကပ်ထားပေးတဲ့အချိန်မှာ အင်းဝတပ်များကလည်း ပြည်၊ တောင်ငူဘက်ကနေ စစ်ချီပါ.. ဟံသာဝတီတပ်တွေ အင်းဝကို ခုခံဖို့ စစ်ထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ သင်္ဘောအုပ်စုက သန်လျင်ကို စီးနင်းပြီး ဟံသာဝတီကို နှစ်ဖက်ညှပ်လုပ်ကြံကြမယ်လို့ မစ္စတာစမစ် က သူ့စစ်ဆင်ရေးကို ပြောကြားလိုက်ပါတယ်..အဲ့ဒါကို ကိုးသိန်းသခင် သဘောတူမတူ သိချင်ပါတယ်” ကိုးသိန်းသခင်က အရှေ့တည့်တည့်မှ ခရစ်တော်နှင့် မယ်တော်မာရီ ရုပ်ထုများကို ငေးလျက် စဉ်းစားနေသည်။

“အစီအစဉ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်..အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီအနေနဲ့..ဒီကိစ္စကို ခိုင်မာတဲ့ အာမခံမျိုးတော့ ပေးမှ ဖြစ်မယ်...နိုင်ငံနဲ့ချီတဲ့ ကိစ္စမို့ အပေးအယူတွေကို သေသေချာချာစိစစ်ပြီးမှ လုပ်ရပါမယ်..ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စတွေကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းဆုံဖြတ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး..လွှတ်တော်၊ ဗြိတိန်နဲ့ ရွှေနန်းရှင်ဆီက သဘောတူညီချက်တွေကလည်း လိုသေးတယ်”

ဖာသာမွန်ဒယ်လီက လက်ထဲမှ စာချွန်လိပ်တစ်ခုကို ကိုးသိန်းသခင်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ကုမ္ပဏီဘက်က စီစဉ်လာတဲ့ မြန်မာဘာသာပြန်ပြီးသား စာချုပ်ပါ....ဒီစာချုပ်ကို ဖတ်ပြီး အင်းဝဘက်က ညှိနှိုင်းကြပါ..သဘောတူတယ်ဆိုရင်...ဖာသာမွန်ဒယ်လီက ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဒီ အင်းဝမှာ တပတ်တိတိစောင့်နေပေးပါ့မယ်တဲ့”

ကိုးသိန်းသခင် က စာချွန်လိပ်ကို ခေတ္တမျှ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ကြီးက ဒီကျောင်းမှာပဲ တည်းနေမယ်မဟုတ်လား....နန်းတော်ရဲ့ သဘောတူညီမှုရပြီဆိုရင်...ကျုပ် ဝေါယာဉ်လွှတ်ပြီး ခေါ် ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ကိုးသိန်းသခင်က စာချွန်ကို ကိုင်လျက် ဘုရားကျောင်းအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ပြန်ထွက်သွားတော့၏။

၁၇၄၅ ၊ မတ်လ (၇)ရက်နေ့။

ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်းသို့ သန်လျင်မှ သင်္ဘောနှစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လေးရက်ခန့်က အိန္ဒိယဒတ်ချ်ကုန်စည်အလုပ်ရုံမှ
ကပ္ပတိန်ချေဗားလီးယားဒီစကွန်နေဗီလေ(Chevalier de Schonenvila) ဦးစီးသည့် သင်္ဘောရှစ်စီး
အုပ်စုသည် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာကြ၏။
ဟံသာဝတီဘုရင် သမိန်ထောက ထိုသင်္ဘောအုပ်စုခေါင်းဆောင် ကပ္ပတိန်ချေဗားလီးယား နှင့်
အရာရှိများအား ညစာဖြင့် တည့်ခင်းညှိခံလိုကြောင်း ဖိတ်ကြားချက်အရ သင်္ဘောအရာရှိများမှာ
ပဲခူးဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။
သူတို့ကို သွားရောက်ဖိတ်ကြားသည့် ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ၊ ဖာသာမွန်ဒယ်လီ၊ ဖာသာဒယ်လ်ကွန်တေ တို့
လည်း နောက်ထပ်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် ပါလာကြ၏။
မြစ်ဆိပ်ဘောတံတားပေါ်သို့ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ကပ္ပတိန်ချေဗားလီးယား က အခြေအနေကို
အကဲခတ်လိုက်သည်။
စစ်သည်ထောင်ပေါင်းများစွာက မြစ်ဆိပ်တစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းရံထား၏။
“ဖာသာ..ပဲခူးဘုရင်က ကျုပ်တို့လာမှာကို ဘာလို့ ဒီလောက် လူအင်အားတွေ ချထားတာလဲ”
ကပ္ပတိန်က ဖာသာဂါလစ်ဇီယာထံ လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။
“ဘုရင်ကိုယ်တိုင် လာကြိုမှာမို့လို့...လုံခြုံရေးအရ ထင်ပါတယ်..စိတ်မပူပါနဲ့”
“ဘုရင်က မလာသေးဘူးလား”
“လာတော့ လာမှာပါ..ခဏစောင့်ကြတာပေါ့”
ခဏအကြာတွင် ရွှေနားကွပ်ထီးဆောင်းပြီး မြင်းစီးလာသူ တစ်ဦး ဦးဆောင်လာသည့်
တပ်စိတ်တစ်စိတ်က ဟင်္သာအလံများတလူလူဖြင့် သူတို့ဆီသို့ ဆင်းလာ၏။
“ဘုရင် က ဘယ်တစ်ယောက်လဲ..ဖာသာ”
ဖာသာဂါလစ်ဇီယာက မျက်မှောင်ကြုံကာ ကြည့်လိုက်သည်။
“ရွှေနားကွပ်ထီးဆိုတော့...အမတ်ကြီးအဆင့်ပဲ လာတာထင်ပါရဲ့..အမတ်ချုပ်ကြီး
ဗညားဒလဖြစ်လောက်တယ်”
အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဖာသာဂါလစ်ဇီယာက ဦးအောင်လှကို ပြုံးပြလိုက်သည်။
ဦးအောင်လှက ဖာသာဂါလစ်ဇီယာနှင့် ကပ္ပတိန်တို့ကို ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြုံးပြ၏။
“ဖာသာမွန်ဒယ်လီအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု အရင်ပေးလိုက်ပါတယ်”
ဦးအောင်လှ စကားကြောင့် အားလုံး ကြောင်သွားကြသည်။
ဖာသာဂါလစ်ဇီယာနောက်တွင် ရပ်နေသော ဖာသာ မွန်ဒယ်လီက ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။
ဟံသာဝတီစစ်သားတစ်ဦးက အဝတ်နီဖြင့် ထုတ်လာသော အရာတစ်ခုကို ဖာသာမွန်ဒယ်လီထံ
ပေးလိုက်၏။
ထို့နောက် ဦးအောင်လှက မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားတော့သည်။
ဖာသာမွန်ဒယ်လီက သူ့လက်ထဲမှ အဝတ်နီကို ဖြည့်လိုက်သည်။
“အား”

အဝတ်နီအတွင်းမှ အရာတစ်ခုကို ဖာသာမွန်ဒယ်လီ အလန်တကြား လွှင့်ပစ်လိုက်၏။
ခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်ခု။ ဖာသာမွန်ဒယ်လီအား အင်းဝသို့ ရုပ်ဖျက်ခေါ်ဆောင်ပေးသွားခဲ့သူ
မုတ္တမအိုးကုန်သည် လှေသူကြီး၏ ခေါင်း။
အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားသော ဖာသာမွန်ဒယ်လီသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြေးသည်။

“ဟောင်း”

ကမ်းပေါ်မှ သေနတ်သံတချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖာသာမွန်ဒယ်လီမှာ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား၏။
ကပ္ပတိန်ချေဗားလီးယားက ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

နောက်ကျသွားချေပြီ။

ရာပေါင်းများစွာသော သေနတ်သံများ ကမ်းပေါ်မှ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။
အချို့ သင်္ဘောအရာရှိများသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ပြေးကာ လက်နက်များ ယူပြီး ပစ်ခတ်ခဲ့ကြ၏။
သို့သော်...စနစ်တကျပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သော ဟံသာဝတီတပ်က သေနတ်၊ မြတပူများဖြင့်
အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ကြရာ သင်္ဘောများ မီးစွဲလောင်ကာ ပျက်စီးသွားကြသည်။
နောက်ဆုံးတွင် သင်္ဘောအရာရှိများမှာ ဟံသာဝတီတပ်များထံ လက်နက်ချအဖမ်းခံကြရသည်။
သင်္ဘောဆိပ်ပတ်ချာလည်တွင်တော့ သွေးများ မြင်မကောင်းအောင် ရဲတွတ်နေသည်။
ဖာသာမွန်ဒယ်လီ၊ ဖာသာဂါလစ်ဇီယာ၊ ကပ္ပတိန်ချေဗားလီးယား တို့၏ အလောင်းများမှာ
သွေးအိုင်ထဲတွင် သဲများ ပေကျံလျက်။

.....
သန်လျင်မြို့၊ ဘာနာဗိုက်ခရစ်ယာန်ကျောင်းတော်သို့ ညဦးပိုင်းတွင် လက်ျာဗိုလ်နှင့် တပ်အချို့
ရုတ်တရတ်ရောက်လာကြသည်။

ဖာသာနာရေနီက ရုတ်တရက် လက်ျာဗိုလ်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။
လက်ျာဗိုလ်သည် မြတ်ဝါ ကိုတွေ့ရှိပြီးသည့်နောက် သူ့အပေါ် အေးစက်စက် ဆက်ဆံရေးသာ
ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

“ဗိုလ်မင်း..ကျွန်တော့်ဆီ လာသေးတယ်နော်”

လက်ျာဗိုလ်က ဖာသာနာရေနီ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက် ထောင့်
မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ရာနီ...ခင်ဗျားတို့ အခုပဲ သန်လျင်က ထွက်ကြရမယ်”

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဗိုလ်မင်း”

“ဒီမှာဆက်နေရင် အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်....ခင်ဗျားတို့အတွက် ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောအသင့်
စီစဉ်ပေးထားပြီးပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ..ပြောပါဦး..ဟံသာဝတီက..ဖာသာဂါလစ်ဇီယာတို့ရော”

“အခုလောက်ဆို ဦးအောင်လှက သူတို့ကို ကွပ်မျက်ပြီးပြီ....ရာနီ”

“ဘာလို့လဲ..ဘာလို့လဲ”

ဖာသာနာရေခိုအသံက တုန်ယင်နေသည်။
လက်ျာဗိုလ်က ဖာသာနာရေခို၏ ပုခုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နဖူးကို နမ်းလိုက်၏။
“စိတ်ကို အေးအေးထား ရာနီ...ဖာသာမွန်ဒယ်လီဟာ အင်းဝနဲ့
အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့တယ်...အဲ့ဒီသတင်းက
ပေါက်ကြားသွားခဲ့ပြီ..ခင်ဗျားတို့ကကသလစ်ဘုန်းတော်ကြီးအားလုံးကို သတ်ဖို့
အမိန့်ချထားတယ်....ခင်ဗျား ဒီက ထွက်မှဖြစ်တော့မှာ..လုပ် အဝတ်အစားတွေသိမ်း...လွီဇာပေးတဲ့
စာချွန်လည်း သေချာသယ်ခဲ့ပါ.....ဘရာသာကာပယ်လို..ခင်ဗျားလည်း ယူစရာရှိတာယူတော့”
ဖာသာနာရေခိုက သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွားသည်။
ခဏအကြာတွင် ဖာသာနာရေခို၊ ဘရာသာအင်ဂျလီကာပယ်လို တို့ အထုတ်အပိုးများဖြင့်
အသင့်ဖြစ်ပြီဖြစ်သည်။
“အထုတ်တွေ မြင်းပေါ်တင်ကြ..ဖာသာတို့အတွက်လည်း မြင်းတွေ ပါတယ်”
ထို့နောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ သူတို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။
ဆိပ်ကမ်းမှောင်ရိပ်တွင် သင်္ဘောတစ်စီး ရပ်ထား၏။
လက်ျာဗိုလ်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးလိုက်ပြီး ၂ ဩသံတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်သည်။
သင်္ဘောဆီမှ မီးရောင်တစ် ပေါ်လာ၏။
လက်ျာဗိုလ်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖာသာနာရေခို ကို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနိုင်ရန်
ကူပေးလိုက်၏။
ဖာသာနာရေခိုက လက်ျာဗိုလ်၏ လက်ဖဝါးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
“ကျွန်တော် တို့ အပြီး ခွဲကြရတော့မှာလား...ဗိုလ်မင်း”
“ရာနီ..ကျုပ် ခင်ဗျားအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်..ဒါပေမယ့်”
“ဒါပေမယ့်..ဘာဖြစ်လဲ...မြတ်ဝါ ဆိုတဲ့ ကလေးမကြောင့်လား..ဗိုလ်မင်း”
လက်ျာဗိုလ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။
“ကျုပ်က ဟံသာဝတီရဲ့ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ပါ...ဒီလို သဘာဝမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ နိုင်ငံခြားသား
နပုန်းပုဏ္ဏက်တစ်ယောက် နဲ့ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ဘယ်လိုမှ”
“ရပါပြီ...ဗိုလ်မင်း...ကျွန်တော်သိပါပြီ....သန်လျင်မှာရှိခဲ့တဲ့အချိန်တွေအတွက်ရော အခုထိ ကျွန်တော့်ကို
စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက်ပါ ဗိုလ်မင်းကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...နောက်ထပ်
ဗိုလ်မင်းအတွက် ကျွန်တော်လုပ်ပေးနိုင်တာရှိရင်လည်း ပြောပါ”
“လွီဇာဆီက စာ....အဲ့ဒီစာကို ပွန်ဒီချယ်ရီက ရေတပ်ဗိုလ်မီလပ် ဆီ ရောက်အောင်ပို့ပေးပါ..သူကတဆင့်
မွန်စီယာဘရူနို နဲ့ ဘုရင်ခံဒူပလေ ဆီ ရောက်အောင်ဆက်ပို့လိမ့်မယ်..ဟံသာဝတီအတွက် အဲ့ဒီ
တစ်ခုတော့ ကူညီပေးပါ..ဖာသာ”
“ကျွန်တော် ရအောင်သွားပါ့မယ်..ဗိုလ်မင်း”

“နောက်တစ်ခုက...အဲ့ဒီစာရောက်သွားပြီးတဲ့အခါ...ရာနိုတ် ဟော့ဒီသန်လျင်မြေကို ပြန်လာခွင့်ရအောင် ကျုပ် အာမခံတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီမြေကို ပြန်လာရဦးမှာလား”

“ရာနို..ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား...ပေါင်းစပ်လို့ မရပေမယ့်...ခင်ဗျားကို ကျုပ်မျက်စိအောက်မှာတော့ အမြဲရှိနေစေချင်တယ်လေဗျာ”

နာရေခို၏ ဝေ့သီလာသော မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“မြတ်ဝါကို ဂရုစိုက်ပေးပါ...ဗိုလ်မင်း”

ဖာသာနာရေခို နှင့် ဘရာသာကာပယ်လို တို့ သည် သင်္ဘောသားတစ်ဦး၏ လမ်းပြမှုဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တက်သွားကြသည်။

သင်္ဘောက ကျောက်ဆူးကို နုတ်ကာ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းမှ မြစ်ဝဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွား၏။ သင်္ဘောခပ်ဝေးဝေးရောက်သည်နှင့် လက်ျာဗိုလ်က သူ့တပ်များထံ တစ်စုံတစ်ရာအော်ပြောလိုက်သည်။ မီးရှူးတစ်ခုက ကောင်းကင်သို့ ဖြာခနဲ တက်သွား၏။

မကြာမီ စစ်စည်တီးသံများ၊ ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျန်ရစ်သည့် အိန္ဒိယဒတ်ချ်ကုန်စည်အလုပ်ရုံ သင်္ဘောများမှာ လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိနေသည့် ဟံသာဝတီစစ်သည်များ၊ သန်လျင်မြို့စောင့်တပ်များ၏ ရုတ်တရတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရတော့သည်။

သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းရှိ အောစတင်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီရုံးခန်းကိုလည်း ဝင်ရောက်စီးနင်းပြီး မီးရှို့လိုက်ကြသည်။

ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံ ဂျန်နသန်စမစ်မှာမူ...ဟံသာဝတီတပ်များ

မရောက်လာခင်..လက်မလေးတင်ပင်..သင်္ဘောငယ်တစ်စီးဖြင့် ဟိုင်းကြီးကျွန်းသို့

ထွက်ခွာသွားနိုင်ခဲ့သည်။

မြစ်ဝဆီမှ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင်တော့ ဖာသာနာရေခို နှင့် ဘရာသာကာပယ်လိုတို့ သည် မီးတောက် မီးလျှံများ တညွန့်ညွန့်တက်နေသော သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ကြည့်ကာ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုနေကြသည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၇)

.....
ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်းဆီမှ သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံများ ကြောင့် သမိန်ထော သည် ကုတင်ပေါ်မှထပြီး နန်းဆောင်ပြတင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

သေနတ်သံများတိတ်ဆိတ်သွားသည့်တိုင် သမိန်ထော၏ အသက်ရှူသံများမှာမြန်နေ၏။

“မောင်ကြီးသာလှ”

သမိန်ထောက အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့် ဂမုန်း။

“မောင်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သူတို့..သူတို့ ငါ့ကိုရော..သတ်ကြတော့မှာလား..ဂမုန်း..သတ်ကြတော့မှာလား”

“မောင်ကြီးကို ဘာလို့ သတ်ရမှာလဲ..မောင်ကြီးက ဟံသာဝတီရဲ့ရှင်ဘုရင်လေ”

သမိန်ထောက ဂမုန်း၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သိပါတယ်..ငါက ဘုရင်မဟုတ်ပါဘူး..ဂမုန်း...မင်းအဖေ က ငါ့ကို တချိန်ချိန်ကျ သတ်မှာပါပဲ.. ငါက သေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရတာပါ”

ဂမုန်းက သမိန်ထော၏ ပါးကို သူမ၏ လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ..မောင်ကြီးရယ်..အဖေက မောင်ကြီးကို မသတ်ပါဘူး..ဂမုန်းရှိနေသ၍ မောင်ကြီးကို သူမသတ်ပါဘူး”

သမိန်ထောက နဘေးမှ သလွန်ပေါ် အရုပ်ကြိုးပျက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုတော့၏။

“ငါ့မိတ်ဆွေတွေ..ငါ့ဘေးနားကလူတွေကို သူ့အကုန်သတ်ပစ်နေပြီလေ..အခုပဲ သေနတ်သံတွေ ကြားတယ်..မဟုတ်လား..သူတို့ ခင်ကြီးဂါလီဇီ တို့ကို .သတ်ပစ်နေကြတာ”

ဂမုန်းက ပွင့်နေသော ပြတင်းတံခါးများကို ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သမိန်ထော၏ နဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သူတို့က သစ္စာဖောက်တွေလေ..မောင်ကြီးရဲ့..မောင်ကြီးက သစ္စာဖောက်မှ မဟုတ်တာ..မဟုတ်ရင် မကြောက်ပါနဲ့”

“ဂမုန်း..ငါ့နှမ..ငါတောင်းပန်ပါတယ်...ငါ..နှင်းသီရိ ကိစ္စမှာ မင်းကို သစ္စာဖောက်တာမဟုတ်ပါဘူး..ငါ ဒီလို ပြောလို့ မင်းအဖေကို ပြောပြီး ငါ့ကို သတ်ချင်လည်း သတ်ပစ်ပါ..ငါ အခု နှင်းသီရိ ကို စိတ်ပူတယ်..မင်းတို့ သူ့ကို ဘယ်မှာထားကြလဲ”

“သူ ဒီနန်းတော်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်..မောင်ကြီး...သူ့ မိဖုရားအဆောင်အယောင်တွေကိုလည်း မရုတ်သိမ်းပါဘူး..ဒီတိုင်းပါပဲ”

“ဂမုန်း....ငါ...သူ့ကို ချစ်တယ်...သူ့ကိုပဲ ချစ်တယ်..ငါမရှိရင် ဒီနန်းတော်ထဲမှာ သူ အရမ်းစိတ်အားငယ်နေမှာ..ငါ့ကို သူနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

“ခလွမ်း”

ဂမုန်းက အနားတွင်ရှိသော တရုတ်ပြည်ဖြစ် ကြွေရေတကောင်းကို ကိုင်ကာ နန်းတော်နံရံကို ပစ်ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“တော်တော့..ရှင် ဆက်မပြောနဲ့တော့...လာ..ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ဆီ လိုက်ပို့မယ်...ရှင် အဲ့ဒီမှာပဲနေတော့”

ဂမုန်းက သမိန်ထော၏ လက်ကိုဆွဲလိုက်ပြီး အဆောင်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ဗိုလ်မှူးတလပန်း နှင့် ရဲမက်များက ဓါးလှံများဖြင့် အသင့်အနေအထား ရောက်နေ၏။

သမိန်ထောမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ဂမုန်း၏ အနောက်ဘက်သို့ အသာတိုးလိုက်သည်။

“နင်တို့က ဘာလဲ..အနောက်အဆောင်ထဲ ညဘက် ဝင်ရင် သေဒဏ်ဆိုတာ မသိကြရောလား”

ဂမုန်း ၏ မျက်လုံးများက ဒေါသကြောင့် အမှောင်ထဲတွင် လက်လက်တောက်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းကို ကိတ်ထားပြီး ရင်အစုံက နိမ့်ချီ မြင့်ချီ။

“မေးနေတယ်လေ...ရှင်တို့ အနောက်ဆောင်ကို ဝင်လာပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲလို့”

“ကျွန်တော်မျိုး တလပန်းပါ..မိဖုရားကြီး..မိဖုရားကြီးရဲ့ခမည်းတော်က ဒီည နန်းတော်ထဲ သေချာစောင့်ကြပ်စစ်ဆေးရမယ်လို့ အမိန့်ချထားပါတယ်..အထူးသဖြင့် ဘုရင်ကြီး ရှိတဲ့ အဆောင်တော်ကို ဂရုစိုက်ရမယ်ဆိုလို့ပါ..အထဲကလည်း အသံတွေကြားတော့ အရှင်နှစ်ပါးအတွက် စိုးရိမ်လို့ အသင့်စောင့်နေပေးခြင်းပါ”

“အရှင်မင်းကြီးက...ဇင်းမယ်မိဖုရားရဲ့ အဆောင်တော်ကို ကူးမှာ..အဲ့ဒါ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ကြ”

တလပန်းက လက်အုပ်ချီလက် အချက်ပြလိုက်သည်။

သမိန်ထောက ရဲမက်များနှင့်အတူ ဇင်းမယ်မိဖုရားနှင့်သီရိစိတ္တာ ရှိရာ အဆောင်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

“တလပန်း နေဦး”

“မိန့်တော်မူပါ..မိဖုရားခေါင်ကြီး”

“ခေါင်ခေါင်..က.. ကုန်သည်တော်ကြီး လွီဇာ ဆီကို သွားချင်တယ်...ဝေါပြင်ထားဖို့ မိန်းမစိုးတွေကို ပြောလိုက်”

“ညဉ့်နက်နေပါပြီ..မိဖုရားခေါင်ကြီး..နန်းတော်တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထားလိုက်ပါပြီ..နောက်ပြီး ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာလည်း ပစ်ခတ်မှုတွေရှိနေလို့ မြို့ထဲကို..သွားဖို့ မသင့်တော်ပါ”

“တလပန်း...မောင်မင်းမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီးတစ်ပါးကို ဒီလို တားပိုင်ခွင့်ရှိသလား”

“မရှိပါ...အရှင်မ”

“ဒါဆို ငါ့အမိန့်အတိုင်းလုပ်”

“မိဖုရားခေါင်ကြီး တစ်ပါးအနေနဲ့ ဒီအချိန် မြို့ထဲထွက်တယ်ဆိုတာ..တံခါးစောင့် တံခါးမှူးများ မြင် ကြား ကြရင်လည်း ပြောစရာတွေဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်..ဒီအချိန် နန်းတော်ကိစ္စဟာ ကျွန်တော်မျိုးမှာ အပြည့်အဝ တာဝန်ရှိနေတာမို့..သည်းခံပေးစေချင်ပါတယ်..ဘုရား”

“ရှင်တို့ က ကျွန်မကိုပါ အကျဉ်းချချင်နေကြတာလား..ကျွန်မက ဂမုန်းပါ..အသက် (၂၀)ကျော်ပဲရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ... ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား... ကျွန်မမှာ ကျွန်မယုံကြည်ရတဲ့ သူဆီ....ရင်ဖွင့်ခွင့်..ငိုခွင့်လေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား”

ဂမုန်း၏ အသံမှာ တိမ်ဝင်သွား၏။ မျက်ရည်ပေါက်တစ်ပေါက်က ပါးပြင်ပေါ်လိုမှဆင်းလာသည်။

တလပန်း က ဂမုန်း၏ မျက်နှာကို အံ့ဩမှင်တက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အရှင်မ..သွားချင်တယ်ဆို..တိုးတိုးတိတ်တိတ်သွားဖို့ ကျွန်တော်မျိုး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်..ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ခဏအကြာတွင် ဟံသာဝတီနန်းတော်အတွင်းမြို့တံခါး ပွင့်သွားသည်။

လရောင်အောက်တွင် လှည်းယာဉ်တစ်စီးက ဟံသာဝတီ အပြင်မြို့ရပ်ကွက်များဆီသို့

ဦးတည်ထွက်သွား၏။

“မိဖုရားကြီး..စောင့်ကိုဖယ်လိုက်လို့ ရပါပြီ”

ဂမုန်းက ခေါင်းမြီးခြုံလာသော စောင်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

အစောပိုင်းက မြစ်ကမ်းဘက်ဆီမှ သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံများကြောင့် ဟံသာဝတီမြို့သည့် လရောင်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“လ ကလည်း သာလိုက်တာနော်”

“ဟုတ်တယ်..မိဖုရားကြီး...ဒီလို လသာတဲ့ညတွေဆို ဟံသာဝတီမြို့ကြီးကို အပေါ် စီးက နေကြည့်ရင် သိပ်လှတာပဲ...လရောင်အောက်မှာ တလက်လက်ထနေတဲ့ ပဲခူးမြစ်ကြီးရယ်...

အိမ်တွေ၊လမ်းတွေတွေရယ်..မြစ်ဟိုးဘက်တခြမ်း ဥဿာမြို့ဟောင်းက စေတီပုထိုးတွေရယ်နဲ့...သိပ် ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့မြင်ကွင်းမျိုးပေါ့ဗျာ....”

“ဟံသာဝတီကို ဘယ့်နှယ့်ဘယ်နေရာက အပေါ် စီး ကြည့်ရတာတာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး အင်းဝက ဆင့်ခေါ်လို့ စစ်ထွက်ပြီးအပြန်...မိဖုရားကြီးရဲ့ခမည်းတော် တို့တွေက

မောစောဘုရားခြေရင်းမှာ တပ်တွေကို နေရာချပေးကြတယ်လေ...အဲ့ဒီတုန်းက ညညဆို

ကျွန်တော်မျိုးလည်း တပ်ကင်းတွေလိုက်စစ်ရင်း အိပ်မပျော်တာနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်သွားရင်း

မောစောဘုရားအရှေ့ဘက်က တောင်ကုန်းလေးပေါ်ရောက်ရောက်သွားတယ်..ဟင်္သာကုန်းလို့ ခေါ်တဲ့

စေတီကုန်းလေးပေါ့..အဲ့ဒီပေါ်ကနေ ဟံသာဝတီမြို့ကြီးကို သွားသွားငေးမိတာပ”

“ဪ..ဟုတ်ပါပြီ..ဒါနဲ့ အဲ့ဒီတုန်းက ဖြင့် ခေါင်ခေါင်တို့ မမလို့ဇာတို့ စစ်သည်အများကို

ကျွေးမွေးကြတာပေါ့...ရှင့်ကိုဖြင့်... သေချာတောင် သတိမထားမိပါဘူး

“အဲ့ဒီတုန်းကတည်းက လွှီဇာနဲ့အတူ မိဖုရားကြီးဖြစ်လာမယ့် မိဖုရားကြီးကို

ကျွန်တော်မျိုးတွေဖူးခဲ့ပြီးသားပါ”

“အင်း..ဒါနဲ့..အဲ့ဒီ ကုန်းပေါ်ကနေ ဟံသာဝတီမြို့ကို ကြည့်ရင် သိပ်လှတာပဲလား”

“ရာဇဌာနီ..ပြည်ကြီးပီ၍..တုသီတာမှ..ဘုံလျှင်ကျသို့..လမ်းမဆက်သွယ်..လမ်းလျှင်ရံပိုက်..မြှောင်သွယ်ဝိုက်လျက်”

တလပန်း က နဝဒေးကြီး၏ ဟံသာဝတီဘွဲ့တိုင်ရတုကို လှည်းမောင်းနေရင်းမှ အသံဝါကြီးဖြင့် ရွတ်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီ ရတုထဲက အတိုင်းပါပဲဗျာ”

“အံမယ်..ရှင့်ကို ကျွန်မက စစ်တိုက်ဖို့ပဲသိတဲ့ လူကြမ်းကြီးထင်နေတာ..ဒီလို ကဗျာတွေစာတွေလည်း ရတာလား”

“ဒီလိုပါပဲ..ငယ်ငယ်က မုတ္တမဘက်ဆီကို ဟံသာဝတီကပြေးလာတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး ဆီက

ရတုလေးဘာလေး လိုက်သင်ဖူးလို့ပါ..မိဖုရားကြီးရဲ့”

သူတို့ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ရှေ့တွင် လွှီဇာ၏ အိမ်ခြံဝန်းကို မြင်နေရပြီဖြစ်၏။

“ခဏနေဦး...တလပန်း”

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ..မိဖုရားကြီး”

“မသွားနဲ့တော့..လွီဇာ အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျွန်မတို့ အိမ်တော်လေ...တော်ကြာ ခမည်းတော် ပြန်ရောက်လာလို့ တိုးနေရင်..ကျွန်မ နန်းတော်ထဲမှာဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ မေးနေပါ့မယ်..ဒီအချိန် ကျွန်မ ဘာမှ မဖြေချင်ဘူး”

“ဒါဆို ..ကျွန်တော်မျိုး နန်းတော်ဆီ ပြန်မောင်းရမလား...မိဖုရားကြီး”

“ဟင်အင်း..ကျွန်မကို ရှင်ခုနု ပြောတဲ့ ဟင်္သာကုန်းပေါ် လိုက်ပို့ပေး”

“ဗျာ”

“လိုက်ပို့ပေးပါ..တလပန်း...ကျွန်မ ဒီလို လွတ်လပ်မှုမျိုး မခံစားရတာကြာပြီ...ဒီမြို့ကြီးကို အပေါ် စီးက ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ခံစားနေရသမျှတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြေသိမ့်ချင်လို့ပါ..ကျွန်မ ရှင်ကို အမိန့်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး..တောင်းဆိုတာပါ”

တလပန်းက လှည်းကို ဟင်္သာကုန်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်တော့သည်။

ဟင်္သာကုန်းခြေရင်းတွင် တလပန်းက လှည်းကို ရပ်ကာ နွားများကို သစ်ပင်တစ်ခုတွင် ချည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ဆွဲတော်ခါးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်လိုက်၏။

ပါလာသော မီးခတ်၊ လှဲမှုတို့ဖြင့် လှည်းပေါ်မှ မီးတုတ်တစ်ခုကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။

“မြေ ၊ ကင်းတွေကိုတော့ သတိထားပြီး တက်ပါ..မိဖုရားကြီး”

ဟင်္သာကုန်းစေတီလေး ပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။

တလပန်းပြောသည့်အတိုင်း လရောင်အောက်တွင် လှပနေသည့် ဟံသာဝတီမြို့ကြီးကို မြင်ကြရ၏။

ဂမုန်းက သူ၏ အောက်ဖက်တွင်ရှိနေသော ဟံသာဝတီမြို့ကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာငေးနေသည်။

တလပန်းက မီးတုတ်ကို မြေတွင် စိုက်ထောင်ထားလိုက်ပြီး ဘေးနားရှိ အုတ်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး..ဒီလောက်လှပတဲ့ မြို့ကြီးထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ အဖြစ်တွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ၊

သတ်ဖြတ်မှုတွေ၊ နာကြင်စရာကိစ္စတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့..ဘယ်သူမှများ တွေးမိမှာတဲ့လဲ”

“မှန်ပါ...မိဖုရားကြီး”

“ဒီနေရာမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်..ကျွန်မကို ဂမုန်းလို့ပဲခေါ်ပါ...ကျွန်မ ဒီလိုအချိန်မှာ

မိဖုရားကြီးမဖြစ်ချင်ဘူး..လွတ်လပ်တဲ့ ဂမုန်း ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“မသင့်တော်လို့ပါ..မိဖုရားကြီး”

“ဒါ အမိန့်မဟုတ်ဘူး..တလပန်း..ကျွန်မ ရှင်ကို တောင်းဆိုနေတာ”

“ဂမုန်း”

“အင်း...ဒီလိုမှ ရှင်ကို ကျွန်မ စကားပြောလို့ရမှာ...ကျွန်မ မှာ ဒီလိုမျိုး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောဖော်၊

ရင်ဖွင့်ရမယ့်သူ ဆိုလို့ မမလွီဇာ တစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့တာပါ...အခုတော့ ရှင်တစ်ယောက်တိုးပြီ လို့

ကျွန်မသတ်မှတ်လိုက်တော့မယ်”

“မှန်ပါ..မိဖုရား..အင်း...ဂမုန်း”

“ကျွန်မ.. မပျော်ဘူး..တလပန်းရယ်..အရင်က ကျွန်မလေ... ဘုရင်ကြီးရဲ့မိဖုရားဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမယ်ထင်ခဲ့တာ..ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်တယ်လေ...သူ့ကျွန်မကို မချစ်လည်း..ကျွန်မသူ့ကို ပိုင်ဆိုင်နေနေသမျှ ပျော်ရမယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာ...အခု သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ကျွန်မဆီမှာ မဟုတ်ဘူး....အခြေအနေတွေကို ရှင်လည်း ရိပ်မိမှာပါ..အဖကြောင့်သာ သူ ကျွန်မ ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးဆိုပြီး သဘောထားတာ..ကျွန်မနဲ့အတူ နေနေတာ..သူ့စိတ်ကတော့ တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာပါ..ဒီညတောင်မှ ရှင်တို့ရှေ့မှာ သူ့..အဲ့ဒီကို သွားတယ်မဟုတ်လား”

တလပန်း ထံမှ သက်ပြင်းချသံမှလွဲပြီး မည်သည့်တုန့်ပြန်မှုမှမဟုတ်။

“ကဲ...ရှင်မှာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိလည်း...ကျွန်မကို ခုန ရွတ်ပြတဲ့ ရတုလေးပဲ ဆက်ရွတ်ပြပါလား..ရှင်”

တလပန်းက ဂမုန်း၏ ဘေးနားသို့ လာရပ်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုး..အဘိုးက လင်းစင်းဘက်ကို စစ်ချီတဲ့အခါမှာ ပါသွားခဲ့ဖူးတယ်..အဘိုးက ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို လင်းစင်းစစ်သည်တို့ရဲ့ရှေးစကားပုံတစ်ခု ပြောပြီး အမြဲဆုံးမဖူးတယ်.... တိုက်ပွဲမပြီးခင် အလောင်းမရေတွက် နဲ့ တဲ့.....တိုက်နေခိုက်နေကြချိန် ကိုယ့်ဘက်က ကျဆုံးတဲ့ အလောင်းတွေရေမိရင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီး တိုက်ပွဲကို ရှုံးလိမ့်မယ်တဲ့...ကျွန်တော်တော့ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ တိုက်ပွဲလို့ ခံယူထားတယ်..တခါတလေ..ကိုယ့်ကို စိတ်ဓာတ်ကျစေမယ့် ကျဆုံးမှုအလောင်းတွေကို မရေတွက်ပဲနေတာလည်း ဘဝအတွက် ကောင်းပါတယ်...ဒါပေမယ့်..အခြေအနေမှန်ကိုတော့ သုံးသပ်ကြည့်ပြီး လုပ်သင့်တာ ဖြစ်သင့်တာကို တော့ လုပ်ရမှာပေါ့....ဒီတော့ နာကြင်စရာတွေကို ရှိတာကို လက်ခံလိုက်..ဒါပေမယ့်..ဒါတွေကို တွေးပြီး အကြာကြီး ထိခိုက်ခံစားမနေချင်ဘူး..ဂမုန်း...ဂမုန်းလိုမျိုး အသက်အရွယ် ၊ ရာထူး၊ စည်းစိမ်၊ အာဏာတွေ ရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုမျိုးကြီး တသက်လုံး သောကတွေ၊ ခံစားချက်တွေနဲ့ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်မျိုး ဘေးကနေ မကြည့်ရက်ပါဘူး”

အသားညိုညို၊ မေးရိုးခိုင်ခိုင်၊ မျက်လုံးခပ်နက်နက်တို့ ဖြင့် မွန်အနွယ်ပီပြင်သည့် တလပန်း၏ မျက်နှာကို မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ဂမုန်း အကဲခတ်လိုက်သည်။

တလပန်း သည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် သမိန်ထော ခေါ်သာလှ နှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော်လည်း သူ၏ စကားများ၊ အမြင်များက သမိန်ထောနှင့် မတူ။

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လှသည်။ နူးညံ့ကြင်နာတတ်သည့် လက္ခဏာနှင့် ပြတ်သားခြင်းများ ပေါင်းစပ်နေသည်ဟု ဂမုန်းခံစားလိုက်ရသည်။

“ကဲ...ကျွန်တော် ရတုတစ်ပုဒ်ရွတ်ပြမယ်..နဝဒေးကြီးလား..နတ်သျှင်နောင်လား..ကြိုက်တာပြော..ဂမုန်း”

ယခုမှ ဂမုန်းမျက်နှာကလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွားတော့၏။

.....

၁၇၄၅ မတ်လ ၁၁ ရက်။

မုဆိုးဖိုရွာ။

နံနက်ခင်းပင်ရှိသေးသော်လည်း နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။

အဝေးကွင်းပြင်တွင် တံလျပ်များဖြင့် ထနေ၏။

ဖုန်လုံးကြီးတစ်လုံးက မုဆိုးဖိုရွာဆီသို့ ဦးတည်လာနေသဖြင့် ထန်းလုံးခံတပ်တွင်ရှိနေသော ငသာ က လင်းလေးတပ်များကို အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဖုန်လုံးကြီးက နီးကပ်လာသည့်အခါ လှည်းတစ်စီး၊ မြင်းနှစ်စီး နှင့် အလံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

“ဘထွေးအောင်ဇေယျ တို့ပဲ....ဟေ့...ရွာတံခါးဖွင့်ကြ”

ခင်ယွန်းစံ၏ တူမ မယ်တလိုင်းနှင့် ထိမ်းမြားပြီးခါက ဖြစ်သော ငသာ က အောက်ဖက်ရှိ

ကင်းစောင့်ရွာသားများကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ငသာ သည် အင်းဝမြို့တော်သားဖြစ်ပြီး စည်ပုတ္တရာသူ မယ်တလိုင်းနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။

အောင်ဇေယျသည် မုဆိုးဖိုမှ စိတ်ကောင်ပြီးဆင်းသွားသည့် ခင်ယွန်းစံကို လာပြန်ခေါ်သည်ခရီးတွင် ချစ်ညို တို့ ညီနောင်နှင့် ရန်ဖြစ်သတ်ပုတ်ခဲ့သည်။

အပြန်ခရီးတွင် အောင်ဇေယျနှင့်အတူ လိုက်ပါပြီး ငသာ နှင့် မယ်တလိုင်းတို့မှာ မုဆိုးဖိုတွင်ပင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့..ရွှေနန်းတော်က ဘွဲ့ထူးခံ မုဆိုးဖို မြင်းခေါင်းသူကြီးမင်း ပြန်လာပဟ...ဘယ့်နှယ့်..နန်းတော်ထဲ ရှင်ဘုရင်ကျွေးတာတွေ ကောင်းကောင်းမှ စားခဲ့ရဲ့လား”

အောင်ဇေယျ၏ ယောက်ဖ ဦးအို က ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးလာသည့် အောင်ဇေယျကို လှမ်းအော်သည်။

“ဘယ့်နှယ့်..မောင်ရာ....ဘွဲ့ပေးတယ်ဆိုတာအလကားမဟုတ်...အင်းဝမြို့ကြီး ရန်သူတွေ ဝိုင်းတိုက်ချိန်မှာ ငါတို့များကို ရှေ့က အသေခံခိုင်းမလိုဟ..ခိုင်းကောင်းအောင်..ပေးလိုက်တာသာမှတ်”

“ကဲ..ဘယ်မတုန်း..နဖူးစည်းဘွဲ့..ဒါမျိုး မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင်...တို့ကိုလည်း ပြပါဦးဟ”

အောင်ဇေယျက အနောက်ဖက်လှည်းတွင်ပါလာသည့် ရှင်မိငယ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရှင်မိငယ်က ရွှေရောင်ယွန်းဗူးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပိုးသားနီရွှေစာလုံးဖြင့် ဘွဲ့နဖူးစည်းကို ဖြန့်ပြလိုက်၏။

“မုဆိုးဖိုမြို့စား ဗလနန္ဒကျော်စွာ”

လူငယ်များက လှည်းနားသို့ အလှအယက်ကပ်လာပြီး အောင်ဇေယျအား အင်းဝဘုရင်မှ

ချီးမြှင့်လိုက်သည့် နဖူးစည်းဘွဲ့ကို သေချာကြည့်ရှုကြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူလက်ထဲမှ နဖူးစည်းဘွဲ့ကို ရှင်ညိုမြ လေးက လုယူကာ ဆော့ကစားလိုက်သဖြင့်

လူငယ်တသိုက်မှာ သဘောတကျရယ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးဖိုရွာတွင်းဘက်ဆီမှ အောင်ဇေယျ၏ ကို ဦးအောင်ဖြိုး၏ သား မောင်စံမှတ်က အမောတကောပြေးလာ၏။

“ဦးရီအောင်ဇေယျ...ရေ...မြန်မြန်လာဗျ..အရီးလေးခင်ယွန်းမီးဖွားပြီ..မီးဖွားပြီ”

“ဟေ့.ဟုတ်လား”

အောင်ဇေယျက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချကာ သူ၏ အိမ်ဝိုင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။

အိမ်ဝိုင်းအတွင်းတွင်တော့ မီးဖွားပြီးခါစ ခင်ယွန်းစံအတွက် အိမ်အစေခံများက

အလုပ်များလျက်ရှိကြ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးညိုစံ နှင့် ယောက်ခမဖြစ်သူ ဦးဖြိုးမြ တို့မှာ ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ် ချကာ ကလေး၏ ဇာတာကို အကြမ်းတွက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့..အောင်ဇေယျ..ရောက်ပြီလားကွဲ့”

“ရောက်ပြီ...အဖေ...ခင်ယွန်းရော..နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး..ကောင်းတယ်ပြောတာပဲ..အထဲမှာ မင်းအမေ နဲ့ မယ်ညက်တို့ ရှိတယ်..သွားလေကွယ်”

“ဝင်လို့ရပြီလား..အမေရေ”

“အောင်ဇေယျလားဟေ့..လာလေ..ဝင်လို့ရပြီ”

အောင်ဇေယျက အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ခင်ယွန်းစံက နံနင်းမှိုင်းကို ရှုလျက် စောင်ကို ခြုံကာ ထိုင်နေ၏။

နဘေးတွင် အဝတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ကလေးငယ်။

“ဘာလေးလဲ...ခင်ယွန်း”

“ယောက်ျားလေး”

“အင်းဝမြို့ကြီးကို ရန်သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေချိန်မှာ ရောက်လာတဲ့ ကလေးပဲ”

အောင်ဇေယျက ကလေး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြီးပြောလိုက်၏။

“တော်..ကျွန်မ ကလေးမွေးတာတောင် ဒီနိုင်ငံရေးတွေနဲ့...လိုက်ဆက်စပ်တွေးနေတာပဲလား”

အောင်ဇေယျက ခင်ယွန်းစံကို သွားဖြဲပြလိုက်သည်။

“မောင်ဝိုင်းကွ...မင်းနာမည်..မောင်ဝိုင်း”

“ဟေ့..ဟံသာဝတီသားတွေ...လာပြီဟေ့....မီးပေါက်သေနတ်တွေနဲ့ ထုတ်ပစ်ကြ”

ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော ငကောင်း၏ မြင်းနှင့် ရှင်မိငယ်တို့ စီးလာသော လှည်းများကို အိမ်ခြံဝန်းအတွင်း ဆော့ကစားနေသည့် မောင်ရွှေ က တင်ကျိုးတုတ်ငယ်ကို သေနတ်လုပ်ကာ ချိန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နွားလှည်းပေါ်မှ ရှင်ညိုမြလေးက သူ့အကိုများကို ကြည့်ကာ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်နေ၏။

“ရှင်..အင်းဝမှာ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

ခင်ယွန်းစံက အောင်ဇေယျကို မေးလိုက်သည်။

“ပြေပါတယ်...စစ်ကိုင်းကို ဝင်ပြီး မိငယ်တို့သားအမိကိုပါ ဝင်ခေါ် ခဲ့တယ်...မင်းက

ကလေးမီးငယ်နဲ့ဆိုတော့ မိငယ်လည်း လိုတာကူပေးဖို့ပေါ့”

“အင်း...ရှင်ဘုရင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရလား”

“တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဘာတွေ ဖြစ်လာမှာလဲ”

“မောင်ကြီးတို့...မကြာခင်..ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကာကွယ်ကြရမယ့်သဘောပဲ....သူ့မှာ

မောင်ကြီးတို့တွေအတွက် ပေးစရာ ဒီဘွဲ့တွေကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိတော့ဘူး..ဟံသာဝတီက

လာလာတိုက်နေလို့ အောက်ဖက်ရွာတွေမှာလည်း စပါးမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘူး..တချို့လည်း

ဟံသာဝတီဘက်ကို ပြေးဝင်ကုန်ကြပြီ..အင်းဝ မြို့မှာလည်း ဆန်တပြည်ကို
တစ်ကျပ်ဖြစ်နေပြီ...ခါးပြဲတွေ လုယက်သူတွေရန်ကလည်း အတော်ဆိုးဆိုးဖြစ်နေပြီ...ခင်ယွန်း”
“အင်းဝမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ ရှေ့မှာ ရှင်ရှိနေဖို့ လိုတယ်..ကိုအောင်ဇေယျ...ရှင်ဟာ အင်းဝအတွက်
မဖြစ်ရဘူး...မုဆိုးဖိုအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်...သိလား”
“မောင်ကြီး..သိပါတယ်..ခင်ယွန်း”
အောင်ဇေယျက နန္ဒင်းများဖြင့် ဝါထိန်နေသော ခင်ယွန်းစံ၏ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
“မမခင်ယွန်း..နေသာရဲ့လား”
အခန်းဝတွင် ဘွဲ့ခေါင်းစည်းကြိုးကို ကိုင်လျက် မတ်တပ်ရပ်နေသော မိငယ်၏ အသံကြောင့်
အောင်ဇေယျက ရုတ်တရတ်လက်ကို ရုတ်ရန်ပြင်လိုက်သည်။
သို့သော်...ခင်ယွန်းစံက အောင်ဇေယျ၏ လက်ကို အမိအရ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၈)

.....
၁၇၄၅ ခုနှစ်၊ မေလ။ ဟံသာဝတီ။
ကျိုင်းတုံတံခါးပေါက်ဆီမှ စည်တော်ယွမ်းသံများ၊ အောင်မောင်းတီးခတ်သံများ ညံ့ထွက်နေ၏။
စစ်တောင်းအရပ်တွင် ဆင်ဖြူပေါ်နေသည်ဆိုသည့် သတင်းအရ ဟံသာဝတီဘုရင် သမိန်ထော သည်
ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်ကျောထွက်မည်ဖြစ်သည်။
ဇင်းမယ်မိဖုရား နှင်းသီရိစိတ္တာ၊ ကိုယ်လုပ်တော်အချို့နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ လူသုံးရာ
အတူလိုက်ပါကြမည်ဖြစ်၏။
စစ်တောင်းအထိ လိုက်ပို့မည့် အမတ်ချုပ်ကြီး ဦးအောင်လှ၊ အမတ်ကြီး ဒေါစွယ်ယစက်တို့က လည်း
ဆင်ကိုယ်စီဖြင့်။
ဟံသာဝတီမြို့တံခါးမှ ထွက်သည်နှင့် သမိန်ထောသည် မြို့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏ မျက်လုံးများကား ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်သည့် အကြည့်မျိုး။
“မောင်ဘုရား..ဘယ်တုန်းကမှ မပိုင်ခဲ့တဲ့ မြို့ကြီးပေါ့...နှင်းသီရိရယ်”
“နှမတော် အတွက်တော့ မောင်ဘုရားက အမြဲတမ်း ဟံသာဝတီရဲ့ရှင်ဘုရင်ကြီးပါပဲ...မကြာခင်မှာ
ဒီထီးဒီနန်းဟာ မောင်ဘုရားအတွက် ဖြစ်လာမှာပါ”
သမိန်ထောက ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ နှင်းသီရိစိတ္တာက သမိန်ထော၏ လက်ဖဝါးကို
အသာဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ပေးထား၏။
“သူ..ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေတာမဟုတ်လား...ဂမုန်း”
မြို့ရိုးပေါ်တွင်ထိုင်နေသည့် လွီဇာက ဘေးနားမှ ဂမုန်းကို ပြောလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်..မမလွီဇာ...သူ ဒီမြို့ကို ပြန်လာရဖို့ မသေချာတော့ဘူး”
“ဂမုန်း...တကယ်ပဲ..သူ့ကို ခွဲနိုင်ခဲ့တာလား..စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တာလား”
ဂမုန်းက ဟံသာဝတီမြို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာနေသော လူတန်းကြီးကို ငေးနေသည်။

“မမလွီဇာ သိပါတယ်....တကယ်လို့သာ ဒီလမ်းကို မရွေးရင်..အဖက သူ့ကို သတ်တော့မှာ..နန်းတော်ပေါ်မှာ အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံဖို့တောင် အစီအစဉ်တွေ ဆွဲထားပြီးပြီ”

“အဲ့ဒါကို ဂမုန်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ..နန်းတော်ထဲမှာ သတင်းတွေထွက်နေတာ..အဲ့ဒါ သူလည်းသိသွားတော့ အရမ်းကြောက်နေတာ..ဒါနဲ့ ဂမုန်းဆီလာပြီး သူ ဒီထီးနန်းကနေ အသာအယာထွက်သွားမယ်..သူ့ ဇင်းမယ်သူနဲ့အတူတူ လန်ဖုန်းကို သွားနေတော့မယ်..သူ့ကို လမ်းခရီးအစောင့်အရှောက်အတွက်တော့ လူတွေထည့်ပေးလိုက်ပါ..ဟံသာဝတီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ပါဘူးဆိုပြီး လာပြောတယ်..ဒါနဲ့..ဂမုန်းလည်း အဖဆီကနေ ကတိခံပေးလိုက်တာ...သူ ဂမုန်းကို မချစ်ပေမယ့်..ဂမုန်းကတော့ သူသေမယ့်ကိစ္စကို တားနိုင်သမျှ တားပေးရမှာပဲ..မဟုတ်လား”

လွီဇာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂမုန်း အဖ က သိပ်ပါးနပ်တဲ့လူ...ဘယ်တော့မှ ရှင်ဘုရင်ကို နန်းတော်ထဲ လုပ်ကြံမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီနန်းက သူလုယူစရာမလိုပဲ..အလိုလို သူ့လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ အခင်းအကျင်းမျိုး ကို သူ တမင်တကာ စီမံထားတာပဲ..ဂမုန်း”

“ဂမုန်း အခုချိန်မှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ..မေးရင်...ရင်ထဲမှာ ထုံကျင်နေတာပဲသိတယ်...သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှလည်း မမျှော်လင့်တော့ဘူး...ပြီးတော့ မိဖုရားဆိုတဲ့ ဘဝကြီးကိုလည်း မလိုချင်တော့ဘူး..မမလွီဇာ..အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ..သူ့ကိုမုန်းသွားတာလားဟင်”

ထိုအချိန်တွင် မိန်းမစိုး တစ်ဦးက ဒူးတုပ်လျက် အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

“ဗိုလ်မှူးတလပန်းက ခစားခွင့်တောင်းနေပါတယ်...မိဖုရားခေါင်ကြီး”

တလပန်းဆိုသည် အသံကြားသည်နှင့် ဂမုန်း၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်လက်သွားသည်ကို လွီဇာ သတိထားမိလိုက်သည်။

လွီဇာက မလှမ်းမကမ်းတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော တလပန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

တလပန်းက သူတို့ကို အဝေးမှ ပြုံးပြနေ၏။

“ကဲ..ကျွန်တော်မကို ခွင့်ပြုပါဦး..မိဖုရားခေါင်ကြီး”

“ဟင်...မမလွီဇာ..နေပါဦး..အခုမှ စကားကောင်းနေတာကိုး”

“ကျွန်တော်မကိုယ်စား ဗိုလ်မှူးတလပန်း က စကားတွေပြောပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ..မမလွီဇာကလည်း...သူနဲ့ ဂမုန်းက ဒီတိုင်း ခင်ကြတာပါ”

ဂမုန်းက ရှက်စနိုးဖြင့် ပြုံးရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“မမလွီဇာရဲ့ ဂမုန်းလေးက...အခုမှ တကယ် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတာပါ”

လွီဇာက ဂမုန်းအနီးမှ ထွက်ခွာခါနီး အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောကာ ထွက်ခွာသွား၏။

“ကုန်သည်တော်ကြီး ပြန်တော့မလို့လား”

တလပန်း က လွီဇာကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မိဖုရားကြီးက စကားပြောဖော်လိုနေတာ..ရှင် သူ့ကို ဂရုစိုက်ဆက်ဆံပေးပါ..တလပန်း”

တလပန်း ကာ လွီဇာကို အစွမ်းကုန်ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
၁၇၄၆ ဇန်နဝါရီ တိုင်ခဲ့ပေပြီ။
စစ်တောင်းသို့ ဆင်ကျော့သွားသည်ဆိုသော သမိန်ထောဘုရင်မှာ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်မရောက်လာခဲ့။
ဘုရင်မရှိသည့် နန်းတော်အတွက် ဦးအောင်လှ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် အရေးပေါ် ညီလာခံ
ကျင်းပနေကြသည်။
အကြောင်းအရင်းမှာ ၁၇၄၅ နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ပြည်မြို့သို့ ပြန်သွားသော ဗိုလ်မှူးဗညားကျော် တပ်များက
ဟံသာဝတီမှ အမိန့်ကို မစောင့်တော့ပဲ အင်းဝတပ်များရှိရာ မလွန်တပ်ကို ရေကြောင်းမှ
အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။
ထိုရေကြောင်းတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်မှူးဗညားကျော် ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဟံသာဝတီတပ်များလည်း
ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။
မကြာမီ ဟံသာဝတီနှင့် အင်းဝစစ်ပွဲများ ပြန်လည်စတင်မည့် အခြေအနေက ဖြစ်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီတွင် ရှင်ဘုရင်ရှိရန် လိုအပ်လာခဲ့ပြီ။
မှူးမတ်များအားလုံးမှာလည်း ဦးအောင်လှ စနက်ကြောင့် ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထောမှ စစ်တောင်းမှ
ပြန်မလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြသည်။
“နှစ်ပြည်ထောင်စစ်ပွဲဖြစ်တဲ့အခါ...ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ထီးနန်းနဲ့ မကင်းကွာပဲ..ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ရှိနေမှသာ
အဆင်ပြေတာပါ...ဗညားဒလအမတ်ကြီး အနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့သင့်ပါပြီ”
အမတ်စောမြပုံရွတ်က ပြောလိုက်သည်။
ဦးအောင်လှထံမှ ပြန်ကြားလာမည့်စကားကို မှူးမတ်များအားလုံးက ရင်တထိတ်ထိတ်စောင့်နေကြ၏။
“အင်း...ဒီလိုဆိုတော့လည်း...ရှင်ဘုရင်ကို ကျုပ်နဲ့ လက်ျာဗိုလ်ကိုယ်တိုင် စစ်တောင်းအထိ
လိုက်ခေါ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”
ဦးအောင်လှ စကားကြောင့် အမတ်များမှာ တအံ့တဩဖြစ်ကုန်ကြသည်။
ညီလာခံဆဲပြီးသည့်နောက် ဦးအောင်လှ ၏ အိမ်တော်သို့ လက်ျာဗိုလ်၊ တလပန်း၊ သမက်စောမြ နှင့်
လွီဇာတို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။
“အမတ်ကြီးအနေနဲ့ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ချင် သိမ်းလို့ရနေပါရက်နဲ့ ဘာလို့များ သမိန်ထောကို
သွားခေါ် ဦးမယ်လို့ ပြောရတာလဲ”
တလပန်း မေးခွန်းကို ဦးအောင်လှက ပြုံးလိုက်သည်။
ထို့နောက် အီတလီပြည်ဖြစ် ဘီဒိုကြီးထဲမှ ပေစာလိပ်များကို ယူကာ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။
“ဒါတန်နီနွေမင်းလက်ထက်က ဦးကုလားရေးတဲ့ ရာဇဝင်ကျမ်းပဲ...ဒီထဲမှာ
ဇရမန်ကန်းအကြောင်းပါသလို...ကျန်စစ်သားအကြောင်းလည်းပါတယ်...ရာဇဝင်မှာ ရှင်ဘုရင်ကို
နန်းလုပုန်ကန်တဲ့ ဇရမန်ကန်းလို့ မှတ်တမ်းတင်ခံချင်သလား...ပြည်သူက အသာတကြည်နန်းအပ်လို့
လိုအပ်ချက်အရ ရှင်ဘုရင် လုပ်လိုက်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျန်စစ်သား လို
မှတ်တမ်းတင်ခံချင်လား..တလပန်း”

တလပန်းက ဦးအောင်လှ၏ စကားကို စဉ်းစားပြီး မျက်ခုံးတွန့်လိုက်သည်။
“လွီဇာ တို့ဘက်ကရော...မွန်စီယာဘရူနို နဲ့ အဆက်အသွယ်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲ”
“ဖာသာနာရေနှီ လက်ထဲကို လက်ျာဗိုလ်ကိုယ်တိုင် စာထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်...ဖာသာနာရေနှီ အနေနဲ့ ကျွန်မတို့အပေါ် ဘယ်လောက် ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ပေါ်ပဲ မှတည်တာပေါ့...သန်လျင်ကို သူပြန်လာပြီး သာသနာပြုချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့..အဲ့ဒီစာဟာ ပွန်ဒီချယ်ရီကို သေချာပေါက်ရောက်မှာပါ..ဦးအောင်လှ”
“အင်း...ဟံသာဝတီကို သူသေချာပေါက်ပြန်လာမှာပါ...ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား..လက်ျာဗိုလ်”
ဦးအောင်လှ က လက်ျာဗိုလ်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။
ထိုမေးခွန်းကြောင့် လက်ျာဗိုလ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သူများထံ မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။
သူနှင့် ဖာသာနာရေနှီ အကြောင်းသည် ဟံသာဝတီအသိုင်းအဝိုင်းအကြား တီးတိုးဟာသဖြစ်နေခဲ့သည်ကို လက်ျာဗိုလ် သိထားပြီးဖြစ်သည်။
“အင်း...ဒါကတော့..ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောတတ်မလဲ..အမတ်ကြီး.. သူ့ပေါ်မှတည်ပါတယ်”
“နောက်တစ်ခုက လက်ျာဗိုလ်နဲ့ ကျုပ် နဲ့ စစ်တောင်းကို လိုက်သွားမယ်..အဲ့ဒီလို လိုက်သွားတဲ့အခါမှာ စစ်အင်္ဂါအပြည့်အစုံနဲ့ ခင်းသွားကြမယ်...တောထဲရောက်တာနဲ့..တိုက်ဆင်တွေကို ချွန်းဖွင့်ပြီး စစ်ဟန်ကစားပြီး ဝင်မယ်..စစ်စည်စစ်မောင်းတီးသမားတွေကိုလည်း တပ်တတပ်ဖြည့်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ပေးပါ..အဲ့ဒါကို သေချာမှတ်ထားပေးပါ”
“သမိန်ထောကို ပြန်ခေါ်မှာပဲ..အဲ့ဒီလောက် လိုအပ်လို့လား..အမတ်ကြီး”
လက်ျာဗိုလ် က မေးလိုက်၏။
“ကဲ..အခုနု ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော..ကျန်စစ်သားဟာ လက်ရှိရှင်ဘုရင်စောလူးကို သွားခေါ်ပါသေးတယ်...စောလူးက မယုံကြည်ပဲ အော်လို့ ရန်သူ့လက်ထားခဲ့ပြီး မူးမတ်တွေ လျှောက်ထားချက်အရ သူက ရှင်ဘုရင်လုပ်လိုက်ရတယ်မဟုတ်လား..အခုကျုပ်တို့ ဇာတ်လမ်းကလည်း..အဲ့ဒီလိုပဲ..ဖြစ်ရမယ်လေ”
ဦးအောင်လှ စကားအဆုံးတွင် အခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။
“ဒီမှာ..လက်ျာဗိုလ်...ရှင်းရှင်းပြောရရင်..ကျုပ်က သမိန်ထောကို ပြန်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး..နှင်ထုတ်မှာ..ဟုတ်ပြီလား..ပြီးရင်...မူးမတ်တွေက ခင်ဗျားလက်ထဲ ထီးနန်းအပ်ကြလိမ့်မယ်...ခင်ဗျားက ငြင်းပြီး..ကျုပ်ကို ထီးနန်းပေးဖို့ တောင်းဆိုရမယ်..အားလုံးက ကျုပ် အစီအစဉ်တကျ စီစဉ်ပြီးသားတွေပဲ..သမိုင်းမှာလည်း ကျုပ်အကြောင်းကို ဒီလိုပဲ ရေးကြရလိမ့်မယ် ”
ဦးအောင်လှက လေသံကို နှိမ့်ကာ ပြောလိုက်သည်။
ထင်ထားသည်ထက် ပို ပီရိသေသပ်သော အကြံအစည်များကြောင့် လွီဇာ ပင် ဦးအောင်လှ ကို တအံ့တဩဖြစ်ရ၏။

.....
“အား...ကြောက်ပါပြီဗျ”

၁၇၄၆ မေလ.. နမ္မတူဘော်တွင်း၏ နံနက်ခင်း ကား နာနာကြင်ကြင် အော်လိုက်သည့်
ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အသံဖြင့် ဖုန်းလွှမ်းသွားသည်။
ဘော်တွင်းတွင် တူးဖော်နေကြသည့် အလုပ်သမားများမှာ ၁၀တူ အလုပ်သမားတစ်ဦး၏
မချီမဆန့်အော်သံကို ကြားကြသော်လည်း လုပ်မြဲအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြရ၏။
ဘော်တွင်းအုပ်ချုပ်ရေးရုံးတော်..ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသည့် လူတစ်ဦးမှာ
ဒူးထောက်လျက်။
လည်ပင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါက်ဖောက်ထားသော ပျဉ်းပြားချပ်ကြီးဖြင့် တတွဲတည်း
ချုပ်နှောင်ထားသည်။
နဖူးအပြောင်ရိတ်ထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးအရှည်ကို နောက်ကျောချထားသည့် အရပ်ပုပု ဗလတောင့်တောင့်
လူ က သုံးကြိုးကျစ်ထားသော ကျာပွတ်ကို လေထဲသို့ တရွှမ်းရွှမ်းယမ်းခါနေ၏။
လူငယ်၏ ကျောကုန်းတွင် သွေးစို့နေသော အမြောင်းရာကြီးများက ဖောင်းထနေသည်။
အုပ်ချုပ်ရေးရုံးတော် ရှေ့သို့ စားလက်စ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ကိုင်လျက် အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ရှည်ရှည်ဖြင့်
လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။
“အားကျင့်..ဘယ့်နှစ်ချက်ရှိပြီလဲ”
တရုတ်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ရှစ်ချက်ရှိပါပြီ..ထွန်းတာရဲ”
“မြန်မြန်ရိုက်ကွာ..ဒီကောင်အော်အော်နေတာနဲ့ ငါ စားရတာတောင် နင်တယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ..ထွန်းတာရဲ”
ထွန်းတာရဲ။
ဗန်းမော်မြို့ဖွား တရုတ်မြန်မာကပြားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြန်မာအမည်မှာ ငထွန်းဖြစ်သည်။
နမ္မတူဘော်တွင်းသို့ (၁၅)ရာစုနှစ်မှစတင်ပြီး တရုတ်ပြည်မှ ဘော်တူးဖော်ကြိုချက်သမားများ
လာရောက်ကာ လုပ်ကိုင်ကြသည်။
ဘော်တွင်းကုန်သည်များက အင်းဝလက်အောက်ခံဖြစ်သော သိန္နီစော်ဘွား နှင့် သီပေါစော်ဘွားတို့ကို
အခွန်အတုတ်များ တလှည့်စီ ပေးကာ လုပ်ကိုင်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။
၁၇၄၀ ကျော်ကာလများတွင် အင်းဝ၏ ဩဇာမှာ ရှမ်းတောင်တန်းစော်ဘွားများအပေါ် သိသိသာသာ
ကျဆင်းလာသည်။
ထိုအခြေအနေတွင် သိန္နီ နှင့် သီပေါ ဟော်နှစ်ခုကြား ရှိ နမ္မတူဘော်တွင်း မှာ လည်း အခြေအနေ
ပြောင်းလဲသွား၏။
ဘော်တွင်းအုပ်ချုပ်မှုကို တရုတ် - မြန်မာနယ်စပ် မာလိပါးဒေသ(ကိုးကန့်) ရှိ ဘော်တွင်းများကို
ကြီးစိုးသော ဘော်တွင်းလူမိုက်ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ခြေပုကျားဂိုဏ်း(အေ့ကျီယောင်ဟူ - ai chiao hu)
က ဝင်ရောက်ချယ်လှယ်ခဲ့တော့သည်။

ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် အော့တာရဲ ခေါ် ဝူရှန်ရှိန် (Wu Shang Hsein) သည် "ဝ" နယ်စော်ဘွား၊
မာလိပါးစော်ဘွားတို့နှင့်ပူးပေါင်းပြီး ယူနန်စော်ဘွားထံသို့ပါ အခွန်များဆက်သနေသဖြင့်
ပီကင်းနန်းတော်အထိ အမည်ပေါက်ရောက်နေသူဖြစ်သည်။
မန်ချူးမင်းဆက်တက်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် တရုတ်နိုင်ငံသားများအနေဖြင့် နယ်ခြားမျဉ်းကို
ဖြတ်ကျော်ကာ သတ္တုတူးဖော်ခြင်းကို တားမြစ်ခဲ့သော်လည်း သတ္တုကုန်စည်ကုန်သွယ်ခြင်းကိုမူ
ခွင့်ပြုခဲ့သည်။
နယ်ခြားကုန်သည်များအနေဖြင့် ပိတ်ပင်ထားသော ကုန်မဟုတ်သည့် ဘော်ငွေသတ္တု
သယ်ဆောင်လာလျှင် နယ်ခြားစောင့်တပ်များက လွတ်လပ်စွာဝင်ထွက်ခွင့်ပြုကြသည်။
ထိုသို့နှင့် တရုတ်နိုင်ငံမှ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဘော်တွင်းများသို့ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ကာ
ဘော်သတ္တုကုန်သွယ်သူအများအပြား ရှိလာသည်။
ထိုသူများမှာ ကုန်သည်လုပ်ငန်း အရှုံးပေါ်သည့်အခါ ဒေသရပ်ရွာသို့ မပြန်တော့ပဲ..နယ်ခြားရှိ
ဘော်တွင်းများတွင် အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။
မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းဘက်ပိုင်းရှိဘော်တွင်းများတွင်လည်း ဘော်ငွေလာရောက်ဝယ်ယူသည့်
တရုတ်ကုန်သည်များနှင့်အတူ တရုတ်အလုပ်သမားများစွာပါလာခဲ့သည်။
နောက်ဆုံးတွင် မန်ချူးဘုရင်က တရုတ်လူမျိုးများကို နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ကာ ဘော်ငွေတူးဖော်မှုကို
ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့၏။
ဆယ်စုနှစ်များကြာပြီးသည့်နောက် နမ္မတူဘော်တွင်းမှာ တရုတ်ကုန်သည်များ၊ အလုပ်သမားများက
ကြီးစိုးလာသည်။ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများဖြစ်သော ရှမ်း၊ ဗမာ၊ ကွေ၊ ပလောင်တို့ကလည်း
ထိုဘော်တွင်းများတွင် ဝင်ရောက်တူးဖော်လုပ်ကိုင်ကြသည်။
အင်းဝ၏ တန်ခိုးအာဏာကျဆင်းလာချိန်တွင် နမ္မတူဘော်တွင်းကို ယူနန်ဘုရင်ခံ၏
ကျောထောက်နောက်ခံရှိသည်ဆိုသော ဝူရှန်ရှိန် ခေါ် အော့သခင် ခေါ် တောရဲ့၏ အဖွဲ့များက
ကြီးစိုးလိုက်ကြ၏။
ဝူရှန်ရှိန်မှာ ယူနန်ဘုရင်ခံမှ ခန့်အပ်သည့် နယ်ခြားစောင့်ရာဇဝတ်မှုတိုက်ဖျက်ရေးအရာရှိဆိုသည့်
ရာထူးကိုလည်း ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူထား၏။
သီပေါနှင့် သိန္နီစော်ဘွားတို့မှာလည်း ဟော်နန်းနယ်မြေနှစ်ခုကြားရှိသည့်နေရာဖြစ်သည့်အပြင်
ပဏ္ဏာဆက်ရာအင်းဝနန်းတော်ကလည်း အင်အားနည်းနေသည့်အတွက် ထိုအခြေအနေကို
မျက်ကွယ်ပြုထားကြသည်။
ဘော်တွင်းရှိ သတ္တုရောင်းဝယ်မှုများ၊ အခွန်ကောက်ခံမှုများကို ဝူရှန်ရှိန် ၏ တပည့်ဖြစ်သူ တရုတ်-
ဗမာကပြား ငထွန်း က အုပ်စိုးခဲ့သည်။
ငထွန်းကို ဘော်တွင်းတစ်ခုလုံးက ထွန်းသခင်၏ အဓိပ္ပါယ်ပေါက်သည့် ထွန်းတာရဲ ဟု ခေါ်ကြရသည်။
ထွန်းတာရဲ က ဘော်တွင်းကုန်သည်များအားလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားပြီး တူးဖော်သူ အလုပ်သမားများမှာ
သူ၏ ဘော်တွင်အုပ်ချုပ်မှုရုံးတော်သို့သာ လာရောက်ရောင်းချရသည်။

ကုန်သည်များမှာလည်း သူတို့မှသာတဆင့် ဝယ်ယူကြရသည်။
ထွန်းတာရဲက ဘော်တူးသမားများထံမှ ဈေးနှိမ်ဝယ်ယူပြီး ကုန်သည်များကိုမူ ဈေးတင်ရောင်းချသည်။
ထိုသို့ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုကို မကျေနပ်ကြသော်လည်း ဘော်သတ္တုများကို တရုတ်ပြည်သို့ သွင်းရာတွင်
နယ်ခြားဒေသ မာလိပါးမှ ခြေပုကျား ဝူရှန်ရှိန်းနယ်မြေကို ဖြတ်ကျော်ရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ကုန်သည်များအားလုံးက ထွန်းတာရဲထံမှသာ ဝယ်ယူကြရသည်။
ယခုတွင် တူးဖော်ရရှိသည့် ဘော်ငွေ သတ္တုများကို ကုန်သည်တစ်ဦးထံ ခိုးရောင်းချမိသည့်
ရှမ်းအလုပ်သမားတစ်ဦးမှာ ထွန်းတာရဲ ရုံးရှေ့တွင် အပြစ်ပေးခံနေရခြင်းဖြစ်၏။
ထွန်းတာရဲ က လက်စွဲလူမိုက် အားကျင့် ကို ခပ်ထန်ထန်ပြောပြီး ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ ရုံးထဲသို့
ပြန်ဝင်လိုက်သည်။
သို့သော် ကြာပွတ်သံမကြားသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
“ဟေ့ကောင်..မင်းကို ငါ ရိုက်စရာရှိတာ မြန်မြန်ရိုက်လို့...”
ထွန်းတာရဲ မှာ မြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက် အံ့သြမှင်တက်စွာ ကြည့်နေသည်။
တရုတ်လူမိုက်အားကျင့်၏ လည်ပင်းတွင် မြားတံတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်လျက် ခွေလဲကျနေ၏။
နဘေးတွင် အရိုက်ခံရသူ အလုပ်သမားငယ်မှာလည်း လဲကျသေဆုံးနေသော အားကျင့်ကို
မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။
“ခလွမ်း”
မြားတံတစ်ခုက ထွန်းတာရဲ၏ ဘေးတိုက်အနေအထားမှ ဝင်လာပြီး လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော
ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ခွဲထွက်သွား၏။
မြင်းနှစ်စီး က သူ့ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။
မြင်းပေါ်မှ အမျိုးသားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက လှံရှည်ကို ကိုင်ထားသည်။ တစ်ဦးက
သေနတ်အရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။
ထွန်းတာရဲ ရုံးရှေ့တွင်ထားသော စည်ကြီးမှ ဒုတ်တံကို ယူပြီး စည် ကို တီးခတ်လိုက်သည်။
သူ၏ လက်ပါးစေ ဘော်တွင်းလူမိုက်တပ်ဖွဲ့ကို အချက်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။
“မင်းနောက်ကျသွားပြီ..ငထွန်းငယ်...မင်းလူတွေအားလုံးကို ငါတို့ သတ်လိုက်ကြပြီ”
မြင်းပေါ်မှ လူက ဗမာဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
“ဘာ..မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ...ဘာကိစ္စ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”
“ငါတို့က ငကက် နဲ့ ငနက် ပဲ...ကွေ့စော်ဘွား ဂုဏ္ဏအိမ်ရဲ့ အမှုထမ်းတွေ”
“ကွေ့စော်ဘွား..ဂုဏ္ဏအိမ်..ဟုတ်လား..ငါ မကြားဖူးဘူး”
“အေး..အခုကြားဖူးပြီ..မဟုတ်လား..မင်း မာလိပါးကို ပို့မယ့်..ဘော်ငွေတွေနဲ့ မင်းဆီက ရွှေချောင်းတွေ
လိုချင်တယ်”
ထွန်းတာရဲက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဒီမယ်...ဒီဟာတွေအားလုံးက ယူနန်ဘုရင်ခံလောက်အောက်က
နယ်ခြားစောင့်ရာဇဝတ်မှုတိုက်ဖျက်ရေးအရာရှိ ဝူရှန်ရှိန် လက်အောက်က ဟာတွေနော်...မင်းတို့
ဒါတွေကို လုယူရင်..ယူနန်ဘုရင်ခံကိုပါ စော်ကားလိုက်တာပဲ”

“ဒုတ်”

“အား”

နောက်ထပ် မြားတစ်စင်းက ထွန်းတာရဲ၏ လက်မောင်းကို ဖောက်ဝင်သွားသည်။

“ဟေ့..ငထွန်း...ငါတို့ အဝေးကြီးက လာကြရတာ....နင် စကားမရှည်နဲ့နဲ့”

နောက်ထက် ရောက်လာသော မြင်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးငယ်၏ အသံ။

ထွန်းတာရဲက လက်မောင်းကို အုပ်ကိုင်ရင်း...ညည်းညူနေသည်။

“ကွေ့စော်ဘွားရဲ့ နှမတော် ကျမိုင်းသခင်မ နာလဲ ကိုယ်တိုင် ...မင်းကို အမိန့်ပေးနေပြီ..ငထွန်း”

မြင်းပေါ်မှ ငကက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟာ..ဘာတွေလဲကွာ...ဘယ်ကကျမိုင်းသခင်မ လဲ”

နာလဲ က ဒူးလေးကို နောက်ထပ် မြားတံတစ်ခု ထပ်တပ်လိုက်၏။

“အ..ခဏ..နေပါဦး..သခင်မ..ခဏနေပါဦး”

ထွန်းတာရဲ က အလန့်တကြားအော်သည်။

“ဘာဖြစ်ချင်ကြတာလဲ..ဘာလိုချင်ကြတာလဲ..ပြောကြပါ”

“ခုန ပြောပြီးပြီလေ...နင် မာလိပါးကို ပို့မယ့်..ဘော်တွေနဲ့ စုထားတဲ့ ရွှေချောင်းတွေလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ..ရပါစေမယ်”

“နေဦး..ကျန်သေးတယ်..ပြီးရင် နင်နဲ့ နင့်အဖွဲ့တွေ..ဒီဘော်တွင်းကနေ အပြီးထွက်သွားရမယ်”

“ဗျာ”

“ငါ့အမိန့်နော်..မနာခံရင်တော့..ဟော့ဟိုမှာ တွေ့လား....နင့်တပည့်အကောင်ကြီးလို...လည်ပင်းထဲ
ဝင်သွားမယ်”

“သွားပါ့မယ်..သွားပါ့မယ်...ပစ္စည်းတွေက အထဲက သေတ္တာထဲမှာပါ..သော့လည်းပေးပါမယ်”

နာလဲက ငကက်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ငကက်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ထွန်းတာရဲ ကို ကုပ်မှ ဆွဲကာ အထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အနောက်ဘက်တွင်လည်း

ကွေ့စစ်သည်အချို့ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ..ငနက်..ဒီလူကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါဦး”

ငနက်က ချုပ်နှောင်ရိုက်နှက်ခံထားရသည့် လူငယ်၏ လည်ပင်းမှ သစ်သားပြားကြီးကို ဖြုတ်ပေးရန်

သူ့စစ်သည်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နာလဲ၏ အနီးသို့ ခါးကိုင်းကိုင်း၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူဖြင့် တရုတ်တစ်ဦး

ရောက်ရှိလာသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား သခင်မလေး..သူက ဘာပြောသလဲ”

ထိုသူထံမှ အင်းဝသားတို့လေသံကဲ့သို့ ဗမာစကားပီပီသသထွက်လာသည်။

“ငါတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း လက်မခံရင်..သူဘာဖြစ်သွားမလဲ..သူသိပါတယ်..ထောင်ကဲ”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်..သခင်မ”

“ကျေးဇူးမလိုပါဘူး..ထောင်ကဲ..နှင့်ကတိအတိုင်း သူ့ဆီက ရွှေတွေကို ငါတို့ယူမယ်..ဒီဘော်တွင်းကို နှင့်လက်ထဲအပ်ခဲ့မယ်....အဲ့ဒီအတွက် တစ်နှစ်တစ်ခါ ငါတို့ကို အခွန်ပေးရမယ်..နှင့်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေ နှင့်အမှတ်ရဖို့ပဲလိုတယ်..ကျိုးချီကျူး”

“စိတ်ချပါ..စိတ်ချပါ...ကျွန်တော်မျိုး စော်ဘွားကြီး ဂုဏ္ဏအိမ် ထံလည်း ခြောက်လတကြိမ် အခွန်ဆက်ပါ့မယ်...သီပေါစော်ဘွား..သန္နိစော်ဘွားတွေနဲ့လည်း ပြေလည်အောင်နေပါ့မယ်...သခင်မတို့ သာ ဒီဘော်တွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

နားလဲက ခေါင်းတချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး..မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ..ရုံးထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ကျိုးချီကျူး။

ယူနန်နယ်သား။ တချိန်က ဟံသာဝတီ၊ အင်းဝ ၊ သန္နိမှတဆင့် ယူနန်နယ်အထိ ဂင်ဇာကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့သူ။

ရံဖန်ရံခါ အာရေဗျဒေသမှ ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသော ဘိန်းများကို အင်းဝ ၊

ရှမ်းပြည်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာ တရုတ်ပြည်အထိ အချီကြီးကုန်ကူးသည့် ဝါရင့်ကုန်သည်။

ဟံသာဝတီပုန်ကန်မှုစတင်ပြီးသည့်နောက် ကျိုးချီကျူး၏ ကုန်သွယ်နယ်နိမိတ်မှာ

ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။

ထို့ကြောင့်.. ဈေးကောင်းလာသည့် တရုတ်ဘော်ငွေကုန်သွယ်ရေး ဈေးကွက်သို့ ကျိုးချီကျူး

ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

နမ္မတူနှင့် အနီးတဝိုက်မှ ထွက်သည့်ဘော်များကို တရုတ်ယူနန်အထိ သယ်ဆောင်ကာ ကုန်ကူးခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား..နမ္မတူဘော်တွင်းတွင် ထွန်းတာရဲ တို့၏ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုကြောင့် အမြတ်ငွေများများမရရှိခဲ့။

နမ္မတူတင်မက သိန္နီနယ် မိုင်းငါးဘက်တွင် နောက်ထပ် ဘော်တွင်းအသစ်များ

ထပ်မံတွေ့ရှိလာသည်ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားသည့်နောက် ကျိုးချီကျူး သည် နမ္မတူမှ

ထွန်းတာရဲတို့ကို မောင်းထုတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းပြည်ထောင်များနှင့် အင်းဝနေပြည်တော်အကြား မြေပြန့်တွင် အင်အားကောင်းလာသည့်

ကွေ့ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ်ထံသို့ ကျိုးချီကျူးက ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

အင်းဝကို ပုန်ကန်ရန် ငွေအား၊ လက်နက်အား လိုနေသည့် ဂုဏ္ဏအိမ်ကို နမ္မတူဘော်တွင်း အခွန်အခများ

ဆက်သမည်ဆိုသည့်အချက်နှင့် သူ့အား ကူညီရန် တောင်းဆိုခဲ့တော့၏။

ယခုတော့..ဂုဏ္ဏအိမ်၏ နှမတော်..ကွေ့သခင်မ ကိုယ်တိုင် နမ္မတူဘော်တွင်းကို သူ့လက်သို့

အပ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၁၉)

ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော သစ်တပ်ကြီး။

အုတ်ဖိုတောင်ခြေမှ ကွေ့ရွာများအားလုံးနီးပါးမှ ကွေ့လူမျိုးများသည် ထိုသစ်တပ်ကြီးအတွင်းတွင် ဝင်ရောက်စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကွေ့တို့၏ ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ်သည် ကွေ့စော်ဘွားဘွဲ့ကို ခံယူလိုက်သည်။

၁၇၄၆ တွင် စားနပ်ရိက္ခာရှားပါးမှု၊ စစ်ပွဲများဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားမှုကြောင့် အင်းဝ တွင် ငတ်မွတ်မှုကြုံကြရသည်။

ငတ်မွတ်မှုနှင့်အတူ အင်းဝလက်အောက်ခံနယ်များတွင် လုယက်ဆိုးသွမ်းမှုများ က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရခဲ့။

မြို့ရွာများမှ လူအင်အားရှိသော ခေါင်းဆောင်များမှာ မိမိရပ်ရွာကာကွယ်ရေးအတွက်

သစ်တပ်ဆူးတပ်များ ကာရံနေခွင့်ကို အင်းဝနန်းတော်မှ ခွင့်ပြုခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဗေဒင်ကိန်းခန်းများအရ မကြာမီတွင် အင်းဝနန်းတော်ကြီး ပျက်စီးတော့မည်ဟူသော ကောလဟလများထွက်ပေါ်နေသည်။

ဖိုသုံးဖိုတစ်ဖိုမီးတောက်မည်ဟူသော တဘောင်က လည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုတဘောင်အရ အုတ်ဖိုတောင်ခြေမှ ကွေ့ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ်မှာ မင်းလောင်း ဟု ကျော်ကြားလာ၏။

ထို့ကြောင့် အုတ်ဖိုအနီး မတ္တရာမှ အကြပ်ထော်ကန် ၊ ဘယ်ကျော်တို့ ဦးဆောင်သည့်

မွန်လူမျိုးများကလည်း ဂုဏ္ဏအိမ်နှင့် ပူးပေါင်းလာကြသည်။

ဂုဏ္ဏအိမ်၏ သစ်တပ်ကြီးဆီသို့ အရှေ့မြောက်အရပ်ဆီမှ မြင်းများနှင့် လားတန်းကြီးတစ်ခု ဦးတည်လာနေ၏။

ထိပ်ဆုံးမှ မြင်းတစ်စီးဆီမှ ကန်းပုလွေကြီး မှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သစ်တပ်ပေါ် ရှိ ကွေ့စစ်သည်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။

အထက်အောက်အဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပုတီးတစ်ကုံးကို ဆွဲထားသည့် ဂုဏ္ဏအိမ်က

သစ်တပ်အပြင်ဘက်လွင်ပြင်ကို မြင်ရသည့် နန်ကွန်းကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ထီးတော်မိုးတို့က အနောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာ၏။

မွန်အစုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ထော်ကန် ကလည်း နောက်မှ တက်လိုက်လာသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲ..စော်ဘွားကြီး”

ဂုဏ္ဏအိမ်က သွားမဲကြီးများ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ပုလွေသံအရတော့..ကျုပ်နှမ..အောင်ပွဲနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့တာပဲ..ကြိုဆိုဖို့ ပြင်ကြရမယ်”

ခဏအကြာတွင် သစ်တပ်တွင်းရှိကွေ့လူမျိုးများမှာ အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

ကွေ့အမျိုးသမီးများ၏ စပါးထောင်းသံများပေါ်ထွက်လာသည်။ မွေးမြူထားသော ဝက်အချို့ထံမှ

အော်သံစူးစူးရှရှများထွက်လာ၏။

သူရိန်စော စစ်ကိုင်းတွင် ကျဆုံးပြီးနောက် ဇနီးဖြစ်သူ နာလဲသည် ငကက်၊ ငနက်တို့နှင့်အတူ ကွေ့တပ်၏ စစ်သူကြီးမဖြစ်လာသည်။

နာလဲသည် ကွေ့ရိုးရာအရ..ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီး သာလာမာ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သဖြင့် ကွေ့တို့က နာလဲ ကို ဂုဏ္ဏအိမ်နေရာအားဆက်ခံမည့် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခံယူထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် နာလဲ ၏ အောင်ပွဲအတွက် ဟွန်တောင်ထီးခေါ်ဟင်းထုတ် နှင့် ဝက်သားများ ချက်ရန် ပြင်ဆင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်တပ်တံခါးကြီး ပွင့်သွား၏။

ငကက်နှင့် ငနက်ကို ဝန်းရံလျက် နားလဲက မြင်းညိုကြီးကို စီးကာ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာသည်။

“နတ်ကွန်းကုန်းပေါ်မှာ စော်ဘွားကြီး စောင့်နေပါတယ်..သာလာမာ အရှင်မ”

နာလဲ က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ငါ့ သားလေးရော”

“အထိန်းတော်တွေ နဲ့ ရှိပါတယ်..သခင်မ”

“ငနက်..တို့လူတွေ ခရီးအဝေးကြီးကလာကြရတာ....သူတို့အနားယူဖို့

ရှင်တို့စီစဉ်ပေးလိုက်ပါဦး..ငကက်က ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လားတွေကို ယူပြီး အပေါ်ကို

အရင်သွားလိုက်ပါ..ငါ သားလေးနဲ့ တွေ့ပြီးရင် လာခဲ့မယ်”

အထိန်းတော်တစ်ဦး က ကလေးငယ်ကို ချီလာပြီး နားလဲရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။

သူ့အနီးသို့ ဆတ်တောက်တောက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသော ကလေးငယ်ကို နားလဲက ပွေ့ချီကာ နမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ကလေးကို ချီလျက် နတ်ကွန်းကုန်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။

နန်းကွန်းရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဂုဏ္ဏအိမ် နှင့် ကွေ့ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်သာဗို များ က

စီတန်းထိုင်နေကြ၏။

သူတို့နဘေးတွင် မွန်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော ထော်ကန်နှင့် ဗိုလ်ဘယ်ကျော်။

ငကက်နှင့် အဖွဲ့က ဘော်တွင်းမှ သိမ်းဆည်းလာကြသည့် ရွှေငွေများကို လားများပေါ်မှ ချနေကြ၏။

“နမ...နှင့်ကို အားလုံးစောင့်နေကြတာ..ပျားဖယောင်းနိမိတ်နဲ့ ငါတို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီ”

“ဘာကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ကြမှာလဲ..အကို”

“ငါတို့မှာ လူသူအင်အားအခိုင်အမာရှိပြီ..ဘော်တွင်းက ငါ့နမတို့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ နဲ့ဆို

လက်နက် ရိက္ခာ စုဆောင်းဖို့ရာလည်း ပြည်စုံပြီ...ငါတို့ အင်းဝကို အတိအလင်းပုန်ကန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ့်

အချိန်ပဲ..အဲ့ဒီအတွက် သာဗိုတွေလည်း စုံညီနေပြီ”

နာလဲ က ကလေးကို ချီလျက် နတ်ကွန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

နတ်ကွန်းပေါ်မှ ပျားဖယောင်းတိုင်းက ငြိမ်းလုဆဲဆဲ။

နာလဲက မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာရွတ်ဖတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးကို

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကွေ့ကောက်စွာ တက်သွားသည့် ပျားဖယောင်းမီးခွေးငွေ့များကို နာလဲက သေချာကြည့်ကာ အဓိပ္ပါယ် ဖော်နေ၏။

သူမ၏ သားငယ်က ဖယောင်းတိုင်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အပူရှိန်ကြောင့် ကလေးငယ်မှာ ဝါး ခနဲ အော်ငိုတော့သည်။

နားလဲက အလန့်တကြားနောက်ကို ဆုတ်လိုက်၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ပျားဖယောင်းနိမိတ်ကောက်ရာအတွင် အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်သည့် သာလာမ နားလဲ၏ အဖြေကို အားလုံးက မျှော်လင့်နေကြသည်။

“အရပ်လေးမျက်နှာက စစ်ပွဲတွေကို မြင်နေရတယ်...အင်းဝ ဟာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောက်ပြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်...ငါတို့လည်း မဖြစ်မနေ စစ်ပွဲထဲ ပါဝင်ရလိမ့်မယ်....နောက်ထပ် မြို့တော်အသစ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာမယ်”

ဂုဏ္ဏအိမ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နားလဲ အနားသို့ ကပ်လာသည်။

“အဲ့ဒီမြို့တော်အသစ်ကြီးဟာ ငါတို့ အတွက်လား”

နားလဲက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“အဲ့ဒါတော့ ငါမပြောတတ်ဘူး..အကို...ပျားဖယောင်းရဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေကတော့ ငါတို့ကို ဇာတိမြေဆီကိုပဲ ညွှန်ပြနေကြတယ်...ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ စစ်တိုက်မှ အသက်ရှင်ကြမှာပဲ”

ဂုဏ္ဏအိမ်က သူ့အတွက် ခင်းကျင်းထားသည့် သစ်သားသလွန်ပေါ်တွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီနှစ် မိုးကုန်တာနဲ့ စစ်တိုက်ဖို့အသင့်ပြင်ကြမယ်”

နားလဲက ကလေးချိုလျက် ဂုဏ္ဏအိမ်၏ ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

“အင်းဝ မှာ ရှိနေတဲ့ ကသည်းတွေကိုလည်း တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ပစ်ရမယ်..အကို...ကသည်းမင်းသားဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ..ငါ့လက်နဲ့ သေရစေမယ်..ဗိုလ်မင်းသူရိန်စောအတွက်..အဖမဲ့သွားတဲ့..ငါ့သားလေးအတွက်..သူတို့ပြန်ပေးဆပ်ကြရမယ်”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

.....

တိတ်ဆိတ်နေသော တောတန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်တရက် ဆူညံပွက်လော့ရှိက်သွား၏။

ချောင်းငယ်တစ်ခုထဲတွင် ရေချိုးနေသော သမိန်ထော မှာ ရေထဲမှ အလျင်အမြန် ပြန်တက်လာကြသည်။

“ဘာသံတွေလဲ....ဗညားစိန်”

သမိန်ထောက သက်တော်စောင့် ဗညားစိန် ကို မေးလိုက်သည်။ ဗညားစိန်သည် သက်တော်စောင့်ဟု ဆိုသော်လည်း အသက်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပင်ရှိသေး၏။

ဦးအောင်လှ၏ ညီဝမ်းကွဲ စစ်ကဲ ပသိုင်း (နောင် မြဝတီမြို့စားဗညားပသိုင်း) မှ မွေးထားသည့် တူတော်စပ်သူဖြစ်သည်။

ဦးအောင်လှက သမိန်ထော၏ ဘေးနားတွင် သူ၏ဆွေမျိုး လူငယ်တစ်ဦးကို တမင်တကာ ထားထားခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“ဟံသာဝတီမှ အမတ်ကြီးဗညားဒလနဲ့ လက်ျာဗိုလ်တပ်တွေ ချီလာကြောင်း..စည်သံမောင်းသံတွေပါ အရှင်”

နှင်းသီရိစိတ္တာကမ်းပေးသော ရေလဲပုဆိုးကို သမိန်ထောက အလျင်အမြန်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

“ဗညားစိန်...တပ်ဦးကင်းဆီ သွားချေ..ဘာအကြောင်းထူးသလဲ..ပြီးရင် ပြန်လာပြော”

ဗညားစိန် က ယာယီတဲနန်းစခန်း၏ တပ်ဦးကင်းဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွား၏။

သမိန်ထော အဝတ်အစားများ လဲပြီးချိန်တွင် ဗညားစိန် ပြန်ရောက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် ထန်းဖူးစာနှစ်စောင်နှင့်။

“အမတ်ကြီးဗညားဒလက ဒီစာနှစ်စောင် ကြိုတင်ပါးလိုက်ပါတယ်”

သမိန်ထောက ငဆင်ငယ်လက်ထဲမှ စာနှစ်စောင်ကို ယူလိုက်ပြီး ပထမစာကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှစွာသော ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဆင်ဖြူ၊ ဆင်နီ၊ ဆင်ကြားတို့၏ သခင် သမိန်ထောဗုဒ္ဓက္ကိတ္တိမင်းတရား၏ ဖဝါးတော်အောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဟံသာဝတီမူးမတ်တစ်စုကိုယ်စား လျှောက်ထားပါသည်..ဘုရား”

ယခုအခါ ဟံသာဝတီနေပြည်တော် ရာဇပလ္လင်တွင် ကေသရာဇာနှင့်တူသော

မင်းတရားမရှိသည့်အတွက် အအုပ်အသိမ်းအစီအရင်များမှာ မခိုင်လုံ

မခန့်ညားရှိနေပါသဖြင့်..ဟံသာဝတီနေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ကြွချီစံမြန်းပါရန်

လျှောက်ထားအပ်ပါသည်..ဘုရား”

နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရန် ဖြန့်လိုက်သည်။

စာထဲတွင် နာမည်တစ်လုံးသာရေးထား၏။

“ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် သေနာပတိရာဇာ ဗြမိုင်းဓိရာဇာနရာဓိပတိ”

သမိန်ထောက စာကို ဖတ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုံလိုက်၏။

“ဒါက ဘာလဲ..ဗညားစိန်. ဗြမိုင်းဓိရာဇာနရာဓိပတိ ဆိုတာက ရော..ဘယ်သူလဲ”

“အဲ့ဒါ အမတ်ကြီးဗညားဒလ ပဲလေ”

“သူက ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်ဆိုတော့..ဘာသဘောလဲ”

ဗညားစိန်က ဓားအိမ်ထဲမှ ဓါးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ပထမစာကို ဖြုတ်ဖတ်လိုက်ပါ...ပြီးရင် လက်သုံးတော်လူတစ်စုနဲ့အတူ..ဟံသာဝတီပိုင်နက်ထဲက

အပြီးထွက်သွားပါ...ဦးသာလှ..ဒါဟာ ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်ဗြမိုင်းဓိရာဇာနရာဓိပတိမင်းရဲ့

အမိန့်ပဲ..မဟုတ်ရင်တော့..အမိန့်တော်အရ..ကွပ်မျက်ရပါလိမ့်မယ်”

“မင်း...မင်း”

“အချိန် တစ်နာရီရပါမယ်...တကယ်လို့ ဟံသာဝတီတပ်တွေ မရောက်လာခင်အထိ

မထွက်ခွာရသေးဘူးဆိုရင်တော့...”

ဗညားစိန်၏ အနောက်ဘက်တွင် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက ဓားသွားဖွေးဖွေးများဖြင့် သမိန်ထောကို ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

“ငါ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ..မင်းတို့ ရန်မှုဖို့
မလိုပါဘူး..ကဲ..ငါသိမ်းဆည်းစရာရှိတာသိမ်းပြီး..ငါ့ကျွန်ရင်းတွေနဲ့ အခုပဲ ထွက်သွားမယ်”
ဗညားဒလဦးဆောင်သည့် ဟံသာဝတီတပ်များ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ယာယီတဲနန်းစခန်းတွင်
သမိန်ထော ၊ မိဖုရားနှင်းသီရိစိတ္တာတို့ မရှိကြတော့။
ဗညားစိန်နှင့် တပ်သားအချို့သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။
လွန်ခဲ့သည့် နာရီပိုင်းကပင် ကျေးကျွန်ရင်း (၅၀) နှင့်အတူ ဆင်များဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။
အရာရာသည် ဦးအောင်လှ ၏ အစီအစဉ်အတိုင်းဖြစ်လာခဲ့၏။
သမိန်ထောမရှိတော့သည့်အတွက် ထိုယာယီစခန်းတွင်ပင် မူးမတ်များ အစည်းအဝေးထိုင်ကြသည်။
လက်ျာဗိုလ်ကို မင်းမြှောက်ရန် ပြောဆိုကြသော်လည်း လက်ျာဗိုလ် က လက်မခံခဲ့။
နောက်ဆုံးတွင် ဗညားဒလဦးအောင်လှအား ဟံသာဝတီဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ရန် အားလုံး
သဘောတူလိုက်ကြသည်။
မကြာမီ ဆင်ကျားရှင်သမိန်ထော ဇင်းမယ်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟံသာဝတီမြို့စောင့်တပ်များ
ထံ အကြောင်းကြားလိုက်ကြ၏။
အကြောင်းကြားစာကို ရသည်နှင့် မြို့စောင့်တပ်မှူး တလပန်း က ယခင်က ဟံသာဝတီနန်းတွင်
ခေတ္တဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အပိုင်းရွာမှ နဲကို ခေါ်နိုင်စရင်းခိုင် ကို ရဟန်းဝတ်နေရာမှ ထပ်မံခေါ်ယူကာ
နန်းတင်ထားခဲ့သည်။
သမိန်ထော နန်းစွန့်သွားသည်ကို အင်းဝမှ သတင်းရသွားလျှင် ဘုရင်မရှိသည့်ဟံသာဝတီကို
အလျင်အမြန် လာရောက်တိုက်ခိုက်မည့်ဘေး၊ ရှင်ဘုရင်ထွက်ပြေးပြီဆိုသောသတင်းကြောင့်
ပြည်သူများ၊ လက်အောက်ခံမြို့စားများ၊ နယ်ခြားတပ်များကြား ခြောက်ချားကြမည်ကို တွေးလျက်
ဗညားဒလက ထိုသို့ ကြံစည်ခဲ့သည်။
သုံးလအကြာ ၁၇၄၆ တွင် စစ်တောင်းသို့ ချီတက်သွားသော တပ်များကို သုံးစုခွဲကာ ရှေ့ဆုံးတပ်ကို
ဗညားဒလ၊ ဒုတိယတပ်ကို ညီတော်ဦးအောင်မြ ၊ တတိယတပ်ကို လက်ျာဗိုလ်တို့က ဦးစီးကာ
ဟံသာဝတီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။
ဗညားဒလ၏ တပ်များ ဟံသာဝတီသို့ ရောက်သည်နှင့် တလပန်း၏ တပ်များက ကြိုဆိုကြသည်။
မကြာမီ မကြာခဏလိုသုံးဘုရင်ဖြစ်နေသည့် နဲကို က ဗညားဒလကို လက်အုပ်ချီရှိခိုးပြီး ထီးနန်းကို
အပ်သည်။
တပတ်ခန့်အကြာတွင် ဗညားဒလသည် ထီးနန်းဥကင်ဖွင့်ပွဲကျင်းပခဲ့ပြီး ဗြဟ္မဒိဋ္ဌိရာဇာနုရပတိ ဘွဲ့ဖြင့်
ဟံသာဝတီရှင်ဘုရင်အဖြစ်ခံယူသည်။
သမီးတော်များသာရှိသည့်အတွက် ညီတော် ဦးအောင်မြ ကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် ချီးမြှောက်သည်။
ဒုတိယညီတော်ကို ဗညားဒလ ဟူသော အမည်ကိုပင် ထပ်မံပေးသည်။ သမက် စောမြ ကို သမိန်စောမြ
အမည်ဖြင့် မြို့စားအရာချီးမြှောက်ခဲ့သည်။
တလပန်းကို မဟာသေနာပတိရာထူးဖြင့် စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

လက်ျာပိုလ်ကိုမူကား အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီးအဖြစ် ထားရှိသည်။
သမိန်ထော၏ မိဖုရားဟောင်း သမီးတော် ဂမုန်း မှာ တပင်တိုင်မင်းသမီးအဖြစ် ချီးမြှောက်ထားရှိ၏။
လွီဇာသည်လည်း ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်းမှ ကန့်သတ်ကုန်များအားလုံးကို အခွန်ရာဖြတ်ပေးရသော
တော်ဝင်ပွဲစားကုန်သည်ကြီးအဖြစ် နန်းတော်တွင်း ခစားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

.....
ဦးခေါင်းက ခပ်သေးသေး၊ ခန္ဓာကိုယ်က ခပ်ဝဝ ။

သူ့ခြေရင်းတွင် ဝပ်တွားနေသည့်သူ၏ အနေအထားကို ကိုးသိန်းသခင်က အသေအချာအကဲခတ်နေ၏။
၁၇၄၆ ခုနှစ် အယုဒ္ဓယ သံတမန်များ မရောက်မီကာလတွင်ပင် ဖိုသုံးဖို တစ်ဖို မီးတောက်မည် ဟူသော
မင်းလောင် တဘောင်က အင်းဝတွင် ခေတ်စားလာခဲ့သည်။

အင်းဝပျက်ကိန်းဆီသို့ ဦးတည်နေသည့် ထိုတဘောင်များခေတ်စားလာပြီးသည့်နောက်
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်းသည် အနီးအနားနိုင်ငံများမှ ရှင်ဘုရင်များနှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ရန်အတွက်
သံအဖွဲ့များ စေလွှတ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

၁၇၄၁ ခုနှစ်၊ ဟံသာဝတီတွင် ဆင်ကျားရှင်နန်းတက်ပြီးနောက် အယုဒ္ဓယသို့ ပြေးဝင်ခဲ့လှသွားသည့်
အင်းဝလက်အောက်ခံ မုတ္တမမြို့စားမင်းရဲရာဇသူ နှင့် ချိတ်ဆက်ကာ အယုဒ္ဓယသို့ အင်းဝသံတမန်များ
စေလွှတ်ခဲ့သည်။

၁၇၄၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာတွင် အယုဒ္ဓယမှ ဖရောသိဒ္ဓိသူထွန်အမတ်ကြီးခေါင်းဆောင်သည့် သံအမတ်များ
အင်းဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထီးနန်းအပြောင်းအလဲဖြစ်ခါစ ဖြစ်သည့် ဟံသာဝတီသည် အင်းဝ နှင့် အယုဒ္ဓယ၏
ဆက်ဆံရေးအခြေအနေကို စိုးရိမ်တကြီးစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီသည် စစ်ရေးအရ အင်းဝ နှင့် အယုဒ္ဓယတို့ ကြားတွင် ရှိနေသောကြောင့်
အယုဒ္ဓယသံတမန်များ အင်းဝတွင် ရှိနေစဉ် အင်းဝကို မတိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေကြောင့် အင်းဝသည် စစ်ပွဲများမှခေတ္တ ငြိမ်းချမ်းနေ၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းချမ်းနေချိန်တွင် တဘောင်များပေါ်ထွန်းရာ ဖိုသုံးဖိုမှ မင်းလောင်းဆိုသူများကို စစ်ဆေးရန်
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ကိုးသိန်းသခင်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်သည် အုတ်ဖိုမှ ဂုဏ္ဏအိမ်မှာ အခိုင်အလုံဖြင့် ပုန်ကန်နေသဖြင့် စစ်ဆေးရန်အခွင့်မသာခဲ့။
နဂါးဖို ရွာမှ ရွှေနဂါးဗိုလ်မင်းသားခေါ် ငသာကျောက် ကို မူ သူ၏ ခြေရင်းသို့ ယခု
ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငသာကျောက်...မောင်မင်းက ဘိုးတော်အနောက်ဘက်လွန်မင်းကြီးရဲ့ အနွယ်အပါးလို့
ဆိုတယ်ဆို..ဟုတ်စ”

ငသာကျောက်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

“ဆက်စပ်ကြည့်လျင်တော့ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရုံပါ..ဘုရား”
ကိုးသိန်းသခင်က ကွမ်းဝါးလျက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အေးပါ..နှစ်ပေါင်းရာချီနေတဲ့သူကို ဆွေမျိုးစပ်မှတော့
ဘယ်လိုစပ်စပ်ရတာပ...ကဲ..ဆိုစမ်းပါဦး..ရှင်ဘုရင်လောင်းကြီးလို့ ပြောနေကြတာဆို”
“မခံယူဝံ့ပါဘုရား..ကောလဟလတွေပါ”
ကိုးသိန်းသခင်က ရယ်လိုက်သည်။
“ခေါင်းသေး ကိုယ်ကြီးနဲ့..ဒီဘုရင်လောင်းဟာဖြင့်...အချိန်ဘယ်လောက်စီးမတုန်း..ငါသိချင်ပါဘိ”
ကိုးသိန်းသခင်က လက်သုံးတော်စားရှည်ကို ထုတ်လိုက်သဖြင့် ရွှေနဂါးငသာကျောက်မှာ
အလန့်တကြားဖြင့် ခြေဖဝါးကို နဖူးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်လာထိသည်။
“မဝံ့စားဝံ့ပါ...အရှင်အမှုတော်ကို ထမ်းဖို့ပါ..အရှင်ကျွန်ပါ”
“အိမ်း..ထီးကနက် ဆိုတာ မတန်မရာမှန်းရင်...သေလမ်းကို စောစောမြန်းရတတ်သကဲ့..ဟုတ်ပြီလား”
“မှန်ပါ..မဝံ့ကြောင်းပါ”
“သွားချေတော့..ငသာကျောက်”
ငသာကျောက်က လက်အုပ်ချီလျက် နောက်ဆုတ်ခါ ထွက်သွား၏။
“နောက်တစ်ယောက်က ဟိုမုဆိုးဖိုသူကြီးမဟုတ်လား..သင်းကို ခေါ်ချည်...ငမြတ်စံ”
စာရေးတော်ငမြတ်စံ က အဆောင်အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။
ခဏအကြာတွင် အောင်ဇေယျ ဝင်လာ၏။ ကိုးသိန်းသခင်အား ဒူးထောက်ကာ ဝပ်တွားလိုက်သည်။
“အောင်ဇေယျ...အရင်ကလို လူငယ်လေးမဟုတ်တော့ပဲကိုး..မြင်းခေါင်းသူကြီးတောင်ဖြစ်နေပြီပေါ့”
“မှန်ပါ”
အောင်ဇေယျက လက်အုပ်ချီလျက် ခေါင်းမော့လာသည်။ ရင်အုပ်ကို ဖြန့်ကားလျက် ကိုးသိန်းသခင်ကို
ခပ်မတ်မတ် မော့ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ရှင်ဘုရင်လောင်းဆို”
“အင်းဝရွှေနန်းတော်မှာ...မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိဘုရင်ရှိနေသမျှ ကျွန်တော်မျိုးရှင်ဘုရင်လောင်း
မဖြစ်နိုင်ပါ..ကျွန်တော်မျိုးမှ မဟုတ် မည်သူမျှ ရှင်ဘုရင်လောင်းမဟုတ်ပါ..ဘုရား”
“နင့်မှာ လူသူဆွေမျိုးအင်အားက တောင့်တင်းတယ်ဆို..နင်တို့ မုဆိုးဖို ထန်းလုံးမြို့ကလည်း
နာမည်အတော်ကြီးနေတာပဲ”
“မှန်ပါ...အင်းဝရဲ့ အရံတပ်မြို့အဖြစ် တာဝန်ယူပေးရုံပါ..မုဆိုးဖိုလုံခြုံရေးဟာ
အင်းဝလုံခြုံရေးမို့..ကျွန်တော်မျိုး..ကြိုးစားတည်ဆောက်ခဲ့တာပါ”
“အင်း..မင်းကို မြင်တော့ လွှီဇာမငယ်ကိုတောင် သတိရတယ်...ငချစ်ညိုတို့ မင်းတို့ လွှီဇာမငယ် တို့
ငါ့ကိုယ်တော် စသိချိန်က ငယ်ကြသေးတယ်နော်..အခုတော့လည်း မင်းရော..ငချစ်ညို ရောက
ရှင်ဘုရင်စော်နံတယ်လို့ ပြောနေကြပါကလား”
အောင်ဇေယျက မည်သို့မျှ မတုန်ပြန်။
“ဟဲ့..ပြောစမ်းပါဦး....မင်းက....ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်တာလား...ရှင်ဘုရင်လောင်းဆိုတာ သေဒဏ်ဟေ့နော်”

“အခုကာလမှာ ကုန်းချောသွေးထိုးပြောကြတဲ့စကား၊ ကောလဟလ တဘောင်စကားတွေကို သာ လိုက် စနည်းနာကောက်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရရင်..တစ်နိုင်ငံလုံးက ယောက်ျားကောင်းတွေ အကုန်သတ်မှသာဖြစ်တော့မယ်..ဘုရား..ကောလဟလလောက်နဲ့ ကိုယ့်အောက်က ရပ်ရွာခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို သတ်မယ်ဆိုလည်း..ကျွန်တော်မျိုးက ရင်ကော့ပေးရုံပါပဲ..ဘုရား” ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာတည်သွားသည်။

“အင်း..အောင်ဇေယျ..အောင်ဇေယျ...ကဲ..မင်း ပြန်လို့ရပြီ”

အောင်ဇေယျက လက်အုပ်ချီလျက် နောက်ဆုတ်ကာ ထွက်သွားသည်။

“ငမြတ်စံ..ဒီနားလာဦး”

“မှန်ပ”

"ငါတို့ သူနေတဲ့ မုဆိုးဖိုမှာ ယာယီနန်းဆောက်ပြီး ကိန်းခန်းချေထားမှဖြစ်မယ်..စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ထားတော့”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၀)

.....
၁၇၄၇ ဇွန်လ။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်း မှ မုန်တိုင်း၏ အငွေ့အသက်များကို လာဒီခရုသင်္ဘော၏ ဂျူးလူမျိုးကပ္ပတိန် အိုင်ဇက် ခံစားလိုက်ရသည်။

လာဒီခရုသင်္ဘောသည် လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လကတည်းက သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းမှ

ပြင်သစ်ပိုင်ပွန်ဒီချယ်ရီသို့ ထွက်ခွာလာသည့် သင်္ဘောဖြစ်သည်။

ဥရောပတွင် မင်းသမီးမာရီယာထရီဆာ၏ ဩစတြီးယားထီးမွေဆက်ခံရေးပြဿနာမှ စတင်သည့် စစ်ပွဲသည် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့ အကြားတွင်ပါ ရိုက်ခတ်လာကြ၏။

အိန္ဒိယကိုလိုနီနယ်အတွင်းနှင့် သမုဒ္ဒရာအတွင်းတွင် ပြင်သစ်ဘုရင်ခံဒူပလေး၏ စစ်တပ်နှင့်

မြိတိသူအရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီတပ်များမှာ နယ်မြေလုစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲနေကြသည်။

နှစ်ဖက်လုံးတွင်လည်း ဒေသခံ မဟာရာဇာများက တစ်ဖက်စီ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့် လာဒီခရု မှာ အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ အဲလိဘောက်ကမ်းခြေတွင် အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ ရေတပ်၏ ခေတ္တထိမ်းသိမ်းထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

တစ်လအကြာတွင် အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ဗိုလ်မှူးကြီးအား လာဘ်ထိုးကာ

ပြန်လည်ခရီးထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို မုန်တိုင်းမလာခင်..ပွန်ဒီချယ်ရီကို ရောက်နိုင်ပါ့မလား..ကပ္ပတိန်”

အာမေးနီးယန်းလူမျိုး ကိုဇာနီကော့ဗ် က ကပ္ပတိန်အိုင်ဇက် ဘေးတွင် မတ်တပ်လာရပ်ကာ

မေးလိုက်၏။

“လေကြောင်းအပေါ်မူတည်ပါတယ်...မစ္စတာနီကော့ဗ်...ကျန်တာတော့ ဘုရားသခင်က စီမံသွားပါလိမ့်မယ်...သင်္ဘောကိစ္စကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်ပါ...ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့မဒမ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ပါဗျာ”

ကပ္ပတိန်အိုင်ဇက်စကားကြောင့် ကိုဇာနီကော့ဗ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ လုပ်ပြန်ပြီဗျာ...ကျုပ်မှာလည်း ပွန်ဒီချယ်ရီ မြန်မြန်ရောက်မှပဲ...ဒီလိုချည်း တစ်လမ်းလုံး ဟန်ဆောင်လာခဲ့ရတာ...သူ့ကို အားနာလှပြီ”

“အားမနာနဲ့လေ..ဟန်ဆောင်ရင်းနဲ့ တကယ်ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားတတ်တာပဲ”

“ဟာ..ဟေ့လူ...ဟံသာဝတီမှာက ကျုပ်မိသားစုနဲ့ဗျ..သူလည်း”

ထိုအချိန်တွင် လွီဇာ က သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာသဖြင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် က ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ဟံသာဝတီဘုရင်သစ်ဗညားဒလ၏ အစီအမံအရ လွီဇာသည် ပြင်သစ်ပိုင်ပွန်ဒီချယ်ရီသို့ သံတမန်အဖြစ် တိတ်တဆိတ် လာရောက်ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖာသာနာရေနီမှတဆင့် ပြင်သစ်ဘုရင်ခံထံ ပါးလိုက်သည့် သဝဏ်လွှာမှာလည်း မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူးခဲ့။

လမ်းခရီးတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ရန်မှ ကာကွယ်ရန်အတွက် ဟံသာဝတီမှ အာမေးနီးယန်းကုန်သည် ကိုဇာနီကော့ဗ် နှင့် လွီဇာမှာ ဆင်စွယ်ကုန်သည်လင်မယားဟန်ဆောင်ကာ သင်္ဘောဖြင့် လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဇာနီကော့ဗ် မှာ ဟံသာဝတီ၏အိမ်ရှေ့စံ ဥပရာဇာဖြစ်သော ဦးအောင်မြ နှင့် အယုဒ္ဓယတွင်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

လွီဇာက သူ့အကြောင်းပြောနေဟန်တူသည့် ယောက်ျားသားနှစ်ဦးကို မသိဟန်ဆောင်ကာ အနီးတွင် မတ်တပ်လာရပ်နေ၏။

“မဒမ်....နေ့လည်စာစားလို့ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်..ကပ္ပတိန်...လှိုင်းနည်းနည်းမူးတာနဲ့..အခန်းထဲလည်း မနေချင်လို့ ဒီပေါ်တက်လာခဲ့တာပါ..ဒါနဲ့ ပွန်ဒီချယ်ရီရောက်ဖို့က အတော်လိုသေးတာလား”

“အခုပဲ..အဲ့ဒါပြောနေတာပါ...လေကြောင်းအခြေအနေပေါ်မူတည်ပါတယ်...မဒန်..ဘုရားဆုတောင်းရမှာပဲ ”

“ကမ်းခြေတော့နီးပြီထင်ပါတယ်..ဟိုးမှာ သင်္ဘောတစ်စင်းလားလို့”

လွီဇာက ပင်လယ်ပြင်မှ မှန်ပြပြအရာတစ်ခုကို ထိုးပြလိုက်သည်။

ကပ္ပတိန်အိုင်ဇက် က မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ပြင်သစ်စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ..မဒမ်..မဒမ်တို့ အောက်ကို ဆင်းနေကြစေချင်ပါတယ်..ဒီအတိုင်းဆို ပွန်ဒီချယ်ရီနား နီးနေပါပြီ”

ကိုဇာနီကော့ဗ်နှင့် လွီဇာတို့က အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ခဏအကြာတွင် သူတို့ဆီ ဦးတည်လာနေသော သင်္ဘောက အမြောက်ဖောက်သံများဖြင့် အချက်ပြသည်။

လာဒီခရုသင်္ဘောကလည်း ကုန်သွယ်သင်္ဘောဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြန်ပြ၏။

“မစ္စတာတို့ ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ခဲ့ဖို့ ကပ္ပတိန်က ခေါ်နေပါတယ်”

ကိုဇာနီကော့ဗ် နှင့် လွီဇာတို့ ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ရန် ပြင်ကြသည်။

“ကျွန်မလက်ကို ဆွဲပြီး ရှေ့ကတက်ပါ..ကျွန်မကို အားမနာနဲ့..နီကို”

ကိုဇာနီကော့ဗ် က လွီဇာ၏ လက်ကို ဆွဲကာ ရှေ့မှ သွား၏။

ပြင်သစ်စစ်သင်္ဘောက သူတို့သင်္ဘောနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ယှဉ်လျက်ရပ်ထားသည်။

“ပြင်သစ်သင်္ဘောပေါ်က..ကပ္ပတိန်ဗိုလ်မှူးက သင်္ဘောပေါ်ပါလာသူတွေကို စစ်ဆေးချင်လို့တဲ့”

ခဏအကြာတွင် လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်များ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာကြ၏။

“ဘယ်ကလာကြတာလဲ”

“သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းကပါ”

ရှေ့ဆုံးမှ ရေတပ်ဗိုလ်မှူးရာထူးဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဟံသာဝတီက သင်္ဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောက မြိတ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်နေတာပါ..ဟံသာဝတီက

ဆင်စွယ်ကုန်သည်လင်မယား က ပွန်ဒီချယ်ရီဆီ ကုန်သွယ်ခရီးကို ငှားရမ်းတာနဲ့”

“ကုန်သည်ဆိုတာ သူတို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်....မစ္စတာကိုဇာနီကော့ဗ် နဲ့ မစ္စတာကော့ဗ်တို့ပါ”

ကပ္ပတိန်၏ စကားကို ဗိုလ်မှူးက နားမထောင်တော့ပဲ...ကိုဇာနီကော့ဗ် နှင့် လွီဇာတို့ ထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“လွီဇာ”

ထိုအခါမှ ကိုဇာနီကော့ဗ် ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့နေသော လွီဇာက အသံရှင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်..မီလပ်”

“ကိုယ်..မင်းသတင်းတွေ၊ ဟံသာဝတီအကြောင်းတွေကို ကုန်သည်တွေဆီက

အမြဲတမ်းနားစွင့်နေခဲ့တာ..လွီဇာ.. မင်းလက်ထပ်လိုက်တာကိုတော့ ကိုယ်မသိလိုက်ဘူး”

လွီဇာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ...ဖြည်းဖြည်းပြောကြတာပေါ့...အခု ရှင်က ပွန်ဒီချယ်ရီကို သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်..ကိုယ်တို့ မဒရပ်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ စစ်တိုက်နေကြရတာ..အခုက ကိုယ့်ကို ဘုရင်ခံအမိန့်နဲ့ ပြန်ခေါ်လို့ ပြန်လာတာ”

သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြသည်ကို ကပ္ပတိန်အိုင်ဇက်နှင့် ကိုဇာနီကော့စ်တို့က တအံ့တသြကြည့်နေကြသည်။

“မစ္စတာကိုဇာနီကော့စ် သူ့ကို မသိဘူးလား....သူက သန်လျင်နဲ့ ဟံသာဝတီမှာ မစ္စတာဘရူနိုနဲ့အတူ အတော်ကြာကြာနေဖူးတယ်လေ”

ကိုဇာနီကော့စ်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော်က ကုန်သည်အလုပ်တွေနဲ့ပဲ အမြဲခရီးထွက်နေရလို့ မွန်စီယာကို သတိမထားမိတာ..ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်...မစ္စတာ..လွီဇာ နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတာဟာ ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

လွီဇာက ခေါင်းကို ရမ်းကာ ခပ်သွက်သွက်ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ..တော်ပြီ..မီလပ်..ရှင့်ကို ကျွန်မရှင်းပြစရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်..ဒီည ရှင့်သင်္ဘောမှာ ကျွန်မတို့ကို ညစာဖိတ်ကျွေးမလား”

“အင်း..ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ”

“ဟူး..တော်သေးတာပေါ့..လွီဇာရယ်..ကိုယ့်မှာ...တကယ် ယူကြိုးမရဖြစ်နေတာ..အကြာကြီး ခွဲခဲ့ရပြီး..မထင်မှတ်ပဲ ပြန်ဆုံချိန်ကျ...မင်း က လက်ထပ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီဆိုပြီး”

ပင်လယ်ကား မှောင်နေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရေပြင်အထက်တွင် ပင်လယ်မီးစုန်းများက အပေါ်အောက် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်။

ညစာစားပွဲအပြီးတွင် သူတို့နှစ်ဦး ကုန်းပတ်ပေါ်ထွက်လာကာ လေညှင်းခံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လွီဇာက လက်ထဲတွင် သောက်လက်စ ပြင်သစ်ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း မီလပ်၏ စကားကို တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

“တကယ်လည်း ကျွန်မက အိမ်ထောင်ပြုသင့်တယ်အရွယ်ကို

ရောက်နေပြီ..မီလပ်..အင်..အခုခေတ်အနေအထားနဲ့ဆို အဲ့ဒီအရွယ်ကိုတောင်ကျော်နေပါပြီလေ”

“အင်း.....ကိုယ်လည်းအတူတူပါပဲ”

“ရှင်က ငယ်သေးပါတယ်..မီလပ်ရဲ့..ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ ပြင်သစ်သူ၊ အိန္ဒိယသူချောချောတွေ အများကြီး ရှိနေမှပဲ...အချိန်မရွေးကောက်ယူလိုက်ပေါ့”

မီလပ်က လွီဇာ၏ မျက်နှာကို ငေးနေ၏။

“ကဲ..မြားဦးက ကျွန်မဘက်လှည့်လာတော့မယ်ထင်တယ်..အဲ့ဒီကိစ္စအသာထားပါ...အခု ပွန်ဒီချယ်ရီကို ရောက်ရင်..ကျွန်မ မွန်စီယာဘရူနို ဒါမှမဟုတ် ဘုရင်ခံဒူပလေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်..နောက် ဖာသာနာရေနီကို ရှာချင်တယ်”

“မွန်စီယာဘရူနိုက အခု စိန့်ဒေးဗစ်ခံတပ်တိုက်ပွဲ ကို ရောက်နေတယ်..လွီဇာ..သူ့ကို

တွေ့ရဖို့တော့မလွယ်ဘူး..နောက်ပြီး..ဖာသာနာရေနီက ကိုယ်သိသလောက်တော့ မဒရပ်မှာပဲ..မဒရပ်က လောလောဆယ်စစ်ပွဲတွေနဲ့ဆိုတော့ သွားဖို့လည်းမလွယ်လှဘူး”

“ကျွန်မမှာ ဟံသာဝတီဘုရင်က လက်ဆောင်ပါးလိုက်တဲ့ ဆင်စွယ်တွေ၊
ရွှေတွေပါလာတယ်..မိလပ်..တကယ်လို့သူတို့နဲ့မတွေ့ရလည်း ဘုရင်ခံဒူပလေနဲ့ တွေ့ရဖို့
စီစဉ်ပေးပါ..ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအကုန်ကျခံပါမယ်..ရှင့်အတွက်လည်း ပါတယ်”
မိလပ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ လွီဇာ ရှိနေရင်..လုံလောက်ပါပြီ..မလိုပါဘူး”
မိလပ်က သင်္ဘောလက်ရမ်းပေါ်တင်ထားသော လွီဇာ၏ လက်ဖဝါးကို အပေါ်မှ အုပ်မိုးကာ
ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘုရင်ခံဒူပလေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်...မိလပ်”
“ကိုယ့်ဘုရင်မ အလိုတော်အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကြိုးစားပေးပါ့မယ်”
ညစာစားပွဲအတွင်းမှ သင်္ဘောသားတစ်ချို့ အော်ဆိုလိုက်သော သီချင်းသံများက တချက်တချက်
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီညတော့...မစ္စတာ ကိုဇာနီကော့ဗ် နဲ့ ကပ္ပတိန်တို့
ဟိုဘက်သင်္ဘောဆီပြန်နိုင်ကြမယ်မထင်ဘူး..အတော်မူးနေကြပြီ..လွီဇာ”
“အင်း..အဲ့ဒီတော့...ဘာဖြစ်လဲ”
“သင်္ဘောကုန်းပတ်က ညဉ့်နက်လေ..အေးလေပဲ..လွီဇာ..ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိပါတယ်”
ပင်လယ်၏ အမှောင်လွင်ပြင်ထဲ..ခပ်ဝေးဝေးမှ မီးပြကလေးသည်..လင်းတချီ မှိန်တလှည့်။

.....

ပွန်ဒီချယ်ရီ။
အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းကမ်းရိုးတန်းမှ အစည်ကားဆုံးဆိပ်ကမ်းမြို့များထဲမှ တစ်ခု။
၁၇ ရာစုနောက်ပိုင်းကာလများတွင် ဒတ်ချ်တို့က သိမ်းပိုက်ထားရာမှာ ၁၈ ရာစုတွင် ပြင်သစ်လက်သို့
ရောက်ရှိခဲ့သည်။
ပြင်သစ်အိန္ဒိယကိုလိုနီနယ်၏ အဓိကမြို့တော်ဖြစ်လာခဲ့သည့် ပွန်ဒီချယ်ရီ။
ဆိပ်ကမ်းတလျှောက် အိန္ဒိယလူမျိုးများ၊ ပြင်သစ်များ၊ အခြားလူဖြူများစွာ ပျားပန်းခတ်မှု
လှုပ်ရှားနေကြသည်။
ဆိပ်ကမ်းတလျှောက် ဒီရေထိန်းအုတ်နံရံများအပေါ် ရှိ လူသွားလမ်းတွင် သစ်သားချောင်းကလေးများ
အစီအရီစိုက်ထူထား၏။

“ကျွန်မဘဝမှာ သံလျင်ဆိပ်ကမ်းကို အရမ်းကြီးတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ...မှားသွားပြီထင်တယ်”
လွီဇာ၏ စကားကို ကိုဇာနီကော့ဗ် က ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း...ကမ္ဘာမှာ ဒီထက်ကြီးတဲ့ ဆိပ်ကမ်းတွေ အများကြီးပဲ..မဒမ်ရေ”
“ဂိုအာဆိပ်ကမ်းကရော..ဒီနဲ့ ဝေးသေးလား”
“အင်း...ရေလမ်းအတိုင်းဆို..ဒီကနေ သီဟိုဠ်ကျွန်းကိုဖြတ်ပြီး တပတ်ကြီးပတ်သွားရဦးမယ်..ကုန်းတွင်းက
ဖြတ်သွားရင်လည်းရပါတယ်..ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

ကပ္ပတိန်အိုင်ဇက်က လွီဇာ၏ အမေးကို ဖြေသည်။
ဆိပ်ကမ်းပေါ်တွင် မီလပ်က သူတို့ကို စောင့်နေ၏။
“ကဲ..ခင်ဗျားတို့ကမ်းတက်ဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကျုပ် အကုန်လုပ်ပြီးသွားပြီ...တည်းဖို့ ခိုဖို့ပါ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ”
“ကဲ..ဒါဆိုရင်တော့..မေဂျာလက်ထဲ ခင်ဗျားတို့ကို ထည့်ခဲ့ပါပြီ..ဒါနဲ့ မေဂျာ..သူတို့နဲ့ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”
ကပ္ပတိန်အိုင်ဇက်က မေးလိုက်သည်။
“စိန့်ထရီဆာလမ်းက အင်မာကူလိတ်ကွန်ဆက်ရှင်ကက်သီဒြယ်ကို ပို့ပေးပါ..ကဲ..သွားကြစို့”
မီလပ် စီစဉ်ပေးထားသည့် မြင်းရထားပေါ်သို့ လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့ တက်လိုက်ကြသည်။
ကိုဇာနီကော့ဗ် နှင့် လွီဇာတို့က မြင်းရထားထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာယူလိုက်၏။
လွီဇာ၏ ဘေးတွင် မီလပ် က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“အခုသွားမယ့် ဘုရားကျောင်းမှာ သီလရှင်ကျောင်းလည်းရှိတယ်..လွီဇာ...ဘုန်းတော်ကြီးတွေဆီမှာက မစ္စတာနီကော့ဗ်တည်း..လွီဇာက သီလရှင်အဆောင်မှာတည်းပေါ့..အဆင်ပြေရဲ့မဟုတ်လား”
“အင်..ပြေပါတယ်”
“နောက်တစ်ခုက... ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာရင်..ညနေဘက် ကိုယ် တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်...အဲ့ဒီထဲက တန်ဖိုးအရှိဆုံးပစ္စည်းကို မမဂျင်နီ အတွက် ရွေးယူရမယ်”
“မမဂျင်နီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
“ဂျင်နီဒူပလေ....ဘုရင်ခံကတော်ကြီးပေါ့”
“ဟင်..ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးတာလား”
“သူ့အဖေ အန်ကယ်ဂျာကွာသီရိုဒိုအဲဘတ်ဟာ ကိုယ့်အဖေနဲ့က ပါရီမှာ သူငယ်ချင်းတွေပါ..ကိုယ် ဒီမှာ တာဝန်ကျခါစက..သူတို့အိမ်မှာ ခဏနေခဲ့ဖူးတယ်..မကြာခင်မှာ မမဂျင်နီ နဲ့ လွီဇာကို တွေ့ပေးပါ့မယ်...မမဂျင်နီ အမေကလည်း ပေါ်တူဂီကပြားဆိုတော့ လွီဇာ တို့ ဆုံကြတဲ့အခါ အဆင်ပြေမှာပါ”
“ရှင်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..မီလပ်”
.....
လှပညီညာသော ပုလဲကုံးလေးကို ဝါထိန်နေသော ခြေမနှစ်ခုတွင် ပူးချည်လိုက်၏။
“ဖယောင်းပုဆိုးတော် ယူခဲ့ကြပါကွဲ့”
တောင်ညာစံမိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာရာမိန္ဒာဓိပတိဒေဝီ က မိန့်လိုက်သည်နှင့်
မြောက်နန်းမိဖုရားလင်ဇင်းမင်းသမီးအစုက ရွှေပိန်းချဖယောင်းပုဆိုး ယူလာကြသည်။
ဘေးနားမှ လူပျိုတော်သားများက ရှင်ဘုရင်မယ်တော်ကြီး သီရိမင်္ဂလာမဟာဒေဝီ၏ အလောင်းတော်ကို ဖယောင်းပုဆိုးဖြင့် ပတ်လိပ်လိုက်သည်။
မိဖုရားခေါင်ကြီး က နောက်ထပ် ပုလဲသီထားသည့် ကြိုးဖြင့် ဖယောင်းပုဆိုးကို ချည်နှောင်လိုက်၏။

ထို့နောက် အလောင်းကို ရွှေပိန်းချထားသည့် ပျဉ်အခေါင်းတွင်း ကတ္တီပါခင်းပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

မိဖုရားကြီးက အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် မြေနန်းတော်မြောက် လက်ဝဲမာရဘင်တံခါး မှ

စည်တော်တီးသံထွက်လာတော့၏။

မကြာမီ စည်တော်အစုံခင်းလျက် အလောင်းတော်ကို လောင်တိုက်ဆီသို့

သယ်ဆောင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

လောင်တိုက်သို့ သွားရာလမ်းဝဲယာတွင် မယ်တော်မိဖုရားကြီးအား နောက်ဆုံးဖူးမျှော်မည့် အင်းဝသူ

အင်းဝသားများ ပြည့်နှက်နေကြ၏။

အမှန်တကယ်တမ်းတွင်မူ အင်းဝသားတို့မှာ မယ်တော်မိဖုရားကြီးဆိုသည်မှာ ဖြူသလား၊ မဲသလားပင်

သေချာမသိ။

လက်ရှိ ရှင်ဘုရင်၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် နန်းတွင်းသား၊ နန်းတွင်းသူများ မသာတော်ပို့အခမ်းအနားကို

ကြည့်ရှုကြရန်သာဖြစ်သည်။

ရွှေလုံ၊ ရွှေကာ၊ ရွှေဒိုင်းကိုင် ဝင်းတော်သားစုက ပုဆိုးနက်များဆင်ယင်လျက် မသာတော်ရှေ့မှ

ဝင်းခင်းထွက်လာကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ကား အမင်္ဂလာတံခါးမှ မထွက်၊ အရှေ့တံခါးမှ လောင်တိုက်သို့ ကြိုတင်သွားနှင့်သည်။

မိဖုရားကြီးသုံးပါး နှင့် ကိုယ်လုပ်တော်၊ နန်းတွင်းသူများက အလောင်းတော်နောက်မှ စီတန်းကာ

လိုက်ပါကြရ၏။

ရာဇမတ်များကာရံထားသည့် ဘေးတစ်လျှောက်တွင်လည်း လူထုကြီးက ပြိုကျမတတ်။

မယ်တော်ကြီး၏အလောင်းတော်၊ မိဖုရားကြီး၏ ဝေါတော်များ ဖြတ်သွားပြီးသည့်နောက်

ဒူးထောက်ဝပ်တွားနေသော ပြည်သူများမှာ မတ်တပ်ရပ်ကာ ကိုယ်လုပ်တော်၊ နန်းတွင်းသူများကို

ကြည့်ရှုကြ၏။

“မပု”

ရာဇမတ်ကာထားသည့်တစ်နေရာမှ သူမ၏ လက်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲခံလိုက်ရသဖြင့်

နန်းတွင်းအပျိုတော်ကြီး မကြာပု မှာ လန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ့..ဘယ်သူလဲ..ဘာလဲ”

“ကျုပ်..ငတွန်လေ..မပုရဲ့..မုဆိုးခြံကလေ”

“ဟယ်..ငတွန်ကြီး..ပျောက်လှချည်ကော...ဘာကိစ္စတုန်း”

“မေးစရာရှိလို့”

“မေး..မြန်မြန်မေး..မိဖုရားခေါင်ကြီးကို မှီအောင်လိုက်ရဦးမယ်”

“မြတ်ထားသီရိ ကို သိလား”

“မြတ်ထားသီရိ..ဟုတ်လား..ဘယ်အစုကလဲ”

“ကိုယ်လုပ်တော်လို့ ပြောတယ်”

“အော်..နန္ဒဝေဠီမကို ပြောတာပဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ကို ပြစမ်းပါ..သူဘယ်သူလဲလို့”
“နောက်မှာပါလာတယ်..မြောက်နန်းမိဖုရားဝေါဘေးမှာပါလာတယ်”
“ခဏနေပါဦး..သေချာညွှန်ပါ..မပုရဲ့”
“အေး..ငါ့လက်ကို ခဏလွှတ်စမ်းပါဟဲ့..ပြမယ်”
ငတွန်က လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
မကြာပု က အနောက်တွင် ပါလာသော မြောက်နန်းမတော်အစုကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဟိုးမှာ...လေးပါးရာသီစုထုံး ထုံးထားတဲ့ တစ်ယောက်လေ”
“ဘာလဲဗျ..လေးပါးရာသီစုထုံးဆိုတာ”
“ဟယ်..နန်းတွင်း ဆံထုံးပုံတွေပေါ့..နင်မသိလည်း..ငါညွှန်မယ်..လာ..ဟိုမှာကြည့်..ကတ္တီပါအစိမ်းနဲ့ တစ်ယောက်..တွေ့လား..ဟိုမှာ”
“ရင်သားကြီးကြီးနဲ့ တစ်ယောက်လား”
“မသာကောင်ကလည်း..ဒါမျိုးပဲ..အရင်မြင်တယ်..အဲ့ဒီဘေးကဟဲ့...ဟိုဘက်က ပါးလျလျလေးဟဲ့”
“ဟုတ်ပါပြီ..သူသေချာတယ်နော်”
“အေး..သေချာလား မသေချာလား..အနားရောက်ရင် မေးကြည့်ပေါ့...ငါသွားပြီ”
မကြာပု ထွက်သွားပြီးနောက်..ငတွန်က မြောက်နန်းမတော်အစု အလာကို စောင့်နေ၏။
အနီးသို့ ရောက်သောအခါ..
“မြတ်ထားသီရိ..မြတ်ထားသီရိ”
ဆူဆူညံညံကြားမှ သူ့အမည်ခေါ်သံကို မြတ်ထားသီရိ ကြားသွားသည်။
လူအုပ်စုကြားသို့ တအံ့တဩလိုက်ကြည့်၏။
ငတွန်က လက်ထဲတွင်ပါလာသော ဗညားကျန်းတော၏ မှင်ခံ ပုဆိုးကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။
ကွမ်းငုံထားသည့်ပါးဖောင်းဖောင်းများဖြင့် မြတ်ထားသီရိက မျက်မှောင်ကြုံကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက် မျက်နှာကို လွှဲလိုက်ပြီး ရှေ့သို့သာ ဆက်သွားသည်။
ငတွန်က ရာဇမတ်တန်းထားသည့်အကာအရံအတိုင်း လူအုပ်ကို တိုးကာ လိုက်သွားသည်။
“ပုဆိုး..ပုဆိုး...ဒီပုဆိုး”
မြတ်ထားသီရိ က မြောက်နန်းမိဖုရား၏ ဝေါယာဉ်နောက်သို့ ကွယ်ကာ ဝင်သွား၏။
ငတွန်မှာ ပုဆိုးကြီးကို မြှောက်လျက် လူအုပ်ကြားတိုးဝှေ့နေ၏။
တနေရာတွင် လူအုပ်များနှင့် ခလုတ်တိုက်ကာ ရာဇမတ်ကွက်အတွင်းသို့ ငတွန် ကျုံ့ကာ လဲကျသွား၏။
“တောက်..တောသားများ တယ်ခက်တာပ...နန်းတွင်းသူ့မိန်းမမြင်ဘူးရောလားဟ”
“မိန်းမစိုးကြီးတွေရဲ့ ကြိမ်လုံးစာတော့ မိတော့မယ်..ဒီတဏှာရှုးကတော့”
လူအုပ်ကြီးအား ငတွန်အား ဝိုင်းဝန်းထောပနာပေးကြ၏။
မိန်းမစိုးကြီး နှစ်ဦးက စည်းကျော်ကာ လဲကျနေသော ငတွန်ကို ဝိုင်းကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။
လက်ထဲတွင်လည်း ငါးလိပ်ကျောက်မြီးကြာပွတ်ကိုယ်စီနှင့်။

.....
“မမတုတ်...မမတုတ်..အဲ့ဒါ..မြတ်ထား အကို က

လွှတ်လိုက်တဲ့..လူထင်ပါရဲ့...မသိနားမလည်ကျေးတောသားနေပါမယ့်”

မြတ်ထားသီရိက မိန်းမစိုးကြီးတစ်ဦး၏ အနောက်မှ ရောက်လာသည်။

“ထားထား..နောက်ဆုတ်နေ..ဘယ်ကလူမှန်းမသိ...သေချာစစ်ကြောမှပါ”

လူအုပ်ကြီးကလည်း သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်နေကြ၏။

“ရတယ်..သူ့ကို မြတ်ထားသီတယ်..အကိုကြီးနန္ဒဝေတပ်က အထောက်တော်ပါ”

အလုံမြို့ဝန်ကတော် မိန်းမစိုးကြီးဒေါ်တုတ် က ငတွန်ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့..နင် ဗိုလ်မင်း နန္ဒဝေဆီက လူလား”

မြတ်ထားသီရိက အနောက်ဘက်မှ ငတွန်ကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သူ့ကို စကားကြုံပါးလိုက်လို့ပါ”

“အေး..ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...နောက်ဆို ဒီလို မင်းခမ်းမင်းနားကို လာမကျူးနဲ့..အပေါင်အလက်တွေ
ဖြတ်ခံရမယ်မှတ်”

“မမတုတ် တို့သွားနှင့်..ထားထား နောက်က အမှီလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

မိန်းမစိုးကများက လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

ငတွန်က ထလာသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ငတွန်”

“ရှင် အကိုကြီးဆီက လာတာလား”

“ဘယ်အကိုကြီးလဲ”

“ရှင်ပဲ..ခုနကပြောတော့..ဟုတ်တယ်ဆို”

“ဟာ..မဟုတ်ပါဘူး..ကျုပ် ဗညားအတွက်လာခဲ့တာ”

“ဗညားဆိုတာ”

မြတ်ထားသီရိ၏ အမေးအတွက် ငတွန်က တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။

“ဒီပုဆိုးကို ခင်ဗျားမှတ်မိလား”

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်လက်ထဲမှ ပုဆိုးကို ယူကြည့်လိုက်၏။

“ဘာပုဆိုးလဲ..ကျွန်မက ဘာကို မှတ်မိရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားဗျာ..တော်တော် ယုတ်ကန်းတဲ့မိန်းမပဲ..ဟိုခမြာတော့..သေတဲ့အထိ ခင်ဗျားစိတ်နဲ့

အသက်ထွက်သွားရရှာတာ..တောက်”

“ရှင်..ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ..ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး”

“ဒီပုဆိုးက ဗညား အတွက် မှင်ခံပုဆိုးအဖြစ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာလေ”

“ဗညား....ဗညား”

“ဪ..မှတ်မိပြီ..ဟိုးကလေးဘဝတုန်းက ဥယျာဉ်တော်ထဲ

ပန်းပုလုပ်တဲ့ကောင်လေး..အင်း..မှတ်မိပြီ..သူက ဟံသာဝတီကို ပြန်သွားပြီလေ”

“မဟုတ်ဘူး...သူ အင်းဝကို ပြန်လာတယ်..ရှေ့တန်းမှာ သေသွားပြီ..ဗိုလ်မှူးဗညားကျန်းတော ဆိုတာ

သူပဲဗျ..ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“ဪ...သူ သေသွားပြီကိုး...အင်း”

ငတွန် မျက်နှာက ပိုမိုတင်းမာသွား၏။

“ခင်ဗျား..ဗျာ...”

“ထားထား...ဘာလုပ်နေတာလဲ..ဟိုမှာ မိဖုရားဝေါတော်က

အတော်ဝေးဝေးတောင်ရောက်သွားပြီ..တော်ကြာ မမြင်လို့ ဟိုကမေးရင်

အပြစ်ဒဏ်သင့်နေမယ်..သွားပါတော့”

အနောက်ဘက်မှ နန်းတွင်းသူကြီးတစ်ဦးက အော်ပြောလိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်ကို တချက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွား၏။

“ဟေ့..နေဦး”

ထိုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ဦးက ငတွန်ကို စောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ကိုတွန်...အဲဒီထဲ ဝင်လိုက်သွားရင်..ရှင်အသတ်ခံရလိမ့်မယ်”

သူ၏ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲထားသည့် မိန်းမပျိုကို ငတွန်က တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း..ရှင်မိငယ်..မိငယ်..မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..လူအုပ်ကြားထဲကနေ ရှင်ကို ကျွန်မ ကြည့်နေတာကြာပြီ...ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရှင်မိငယ်က ငတွန်ကို လူအုပ်ကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်သွား၏။

လူအုပ်နှင့် မနီးမဝေး မနီးကျည်းပင်ကြီးအောက်ရှိ ရေချမ်းစင်မှ ရေတစ်မုတ်ကို ခပ်ပြီး ငတွန်ကို

တိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ..ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ..ကိုတွန်ရယ်..ရှင်မလဲ..တခေါက်တခေါက်

ပေါ်လာလိုက်ရင်..အရေးအကြောင်းတွေနဲ့ချည်းပဲ”

“မြတ်ထားသီရိ ကို လာရှာတာ”

“မြတ်ထားသီရိ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ငတွန်က သူ့လက်ထဲမှ ပုဆိုးကို ပြလိုက်သည်။

“ဒီပုဆိုးပိုင်ရှင်ရဲ့ ရည်းစားလေ”

“သူက နန်းတွင်းသူလား”

“ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော်တဲ့”

“ဘုရားရေ...ကံကောင်းလို့..ဘုရင့်ပစ္စည်းကို လူပုံအလယ် ရှင်မို့
သွားထိရဲတယ်..အံ့မယ်လေး..ကိုတွန်ရယ်”

“သူရည်းစားက..ဗညားကျန်းတောတဲ့ မလွန်တပ်က ဗိုလ်မှူးပဲ..ခုတော့ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ..မသေခင်မှာ
သူပေးခဲ့တဲ့ မှင်ခံပုဆိုးလေးပေးသွားတယ်..အဲ့ဒါ သူသိအောင်လို့ ကျုပ် လာပြောပြတာ..မိငယ်”

“ရှင် က ဘယ်လိုလုပ် မလွန်ခံတပ်ကို ရောက်နေရပြန်တာလဲ”

ထိုအချိန်တွင် လှည်းတစ်စီးက မန်းကျည်းပင်အရိပ်အောက်သို့ လာရပ်သည်။

“ရှင်မိငယ်..ညည်းကို တို့များက လူအုပ်ကြား လိုက်ရှာနေတာ..ပြန်ကြမယ်လေကွယ်”

လှည်းပေါ်တွင် ငကောင်း၏ ဇနီး။ ငကောင်းက လှည်းမောင်းလျက် အခြားအမျိုးသားတစ်ဦးလည်း
လှည်းပေါ်ပါလာသည်။

ငကောင်းက ငတွန်ကို သတိထားမိသွားသည်။

“ဟေ့..ကိုသာ..အဲ့ဒါ မုဆိုးခြံဗိုလ်တွန် ဆိုတဲ့ လူပဲဗျ”

ငသာက သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“နာမည်တော့ ကြားဖူးတယ်ပ...သူက ရှင်မိငယ်နဲ့ သိတာကလား”

ငကောင်းက လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဗိုလ်တွန်....ခင်ဗျား ဗိုလ်တွန် ဟုတ်ပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်ပ..ကိုကောင်းရေ...မမလွီဇာရဲ့ဗိုလ်တွန်ကြီးပေါ့”

ငသာ ကလည် ငကောင်းဘေးတွင် လာရပ်လိုက်သည်။

“ငါ့လူ သတင်းက တော့ ကန်ရိုးတံခါးတိုက်ပွဲမှာကတည်းက ကျော်နေတာဟေ့..အခုမှ
မြင်ဖူးတော့တယ်..တကယ့်လူဇော်ကို”

ငတွန်က ငသာနှင့် ငကောင်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဗိုလ်တွန် သူက ကိုသာ တဲ့ဗျ..ကျုပ်တို့ မုဆိုးဖိုမှာ ထန်းလုံးခံတပ်ဆောက်တော့ သူပဲ နည်းစနစ်တွေ
ကူညီပေးခဲ့တာ..အရင်က သီရိကျော်ထင်အပါးမှာ အမှုထမ်းခဲ့ပေါ့...အခုတော့ အင်းဝမှာ
ရှားကရှားပါး..သူခိုးခါးပြလည်းပေါလာတာနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ မုဆိုးဖိုမှာ လိုက်နေဖို့ဗျီး”

“ခင်ဗျားတို့က မုဆိုးဖိုမှာနေကြတာလား”

“ဟုတ်ပြီလား..မိငယ်လည်း ကိုအောင်ဇေယျနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီလေ..မုဆိုးဖိုမှာပဲ
နေကြတာပ”

“ကိုတွန်...ရှင်ရော..အခု ဘယ်မှာနေလဲ..အင်းဝမှာပဲလား”

“ကျုပ်ကတော့ တွေ့တဲ့ ဇရပ်မှာ တက်နေတာပါပဲ”

“ဟင်..လုပ်စားကိုင်စားရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရွာတွေဘက် အခစားနဲ့ ပွဲကျောင်းပညာတွေ၊ သိုင်းတွေ လိုက်သင်ပေးနေတာပဲ”

“ကြုံလေပ..ကိုယ့်လူ..မုဆိုးဖိုမှာလည်း ကိုအောင်ဇေယျက လူငယ်တွေကို စုပြီး ကာကွယ်ရေးပညာတွေ သင်ဖို့လုပ်နေတယ်..ကိုယ့်လူ..တို့ဆီလည်း လိုက်သင်ပေးပါလား..ကိုယ့်လူက ခါးရေး လှံရေး မှာ နာမည်ကြီးတာပဲကိုး”

“နောက်များမှပေါ့ဗျာ..အခုများတော့..လုပ်စရာလေးတွေရှိသေးလို့”

ငတွန်စကားကြောင့် ရှင်မိငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ..ဟိုမြတ်ထားဆိုလား ဘာလား..သူ့ကို ဒီပုဆိုးကြီး လိုက်ပေးဦးမလို့လား”

“အင်း..ကျုပ် ခံပြင်းနေတာဗျ..ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဗညားကျန်းတောက သူ့ကို တသသနဲ့ သေသွားရှာတယ်..သူက ဖြင့် ဗညားဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းတောင်မသိဘူး..သူပေးခဲ့တဲ့ မှင်ခံပုဆိုးတောင် သူမမှတ်မိဘူး..ဟိုကဖြင့် တယုတယသိမ်းထားရတာ..သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ အင်းဝမှာ စစ်မှုထမ်းရင်း မလွန်တပ်မှာသေရရှာပြီ”

“ဗညားကျန်းတော ဟုတ်လား”

ငသာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲ့ဒါလည်း ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းပေါ့”

ငတွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူက ခံစစ်ဆင်ခြင်းသေနင်္ဂဗျူဟာအရေးမှာ တဖက်ကမ်းခတ်တယ်ဆိုဗျ..ကျုပ်ဖြင့် သူ့ မြင်ဖူးချင်တာ..သေရှာပြီကောလား..န့မြောလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်..အခု ကျုပ်အင်းဝကို လာတာလည်း..သူ့ကိစ္စပဲ”

“ကဲ...ကိုတွန်..ကျွန်မတို့လည်း စစ်ကိုင်းဘက်ကို ကူးကြရဦးမယ်..ဟိုမှာ တညအိပ်မှာမို့..သွားလိုက်ပါဦးမယ်...တစ်ခုပဲ...ရှင်ဒီလို လေလွင့်ပြီး လျှောက်သွားနေရင်..တနေ့နေ့ ဘေးတွေ့လိမ့်မယ်..ခေတ်အခါကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး...ရှင်အတွက် အတည်တကျ တနေရာနေဖို့ လိုအပ်လာပြီဆိုရင်တော့ မုဆိုးဖိုက အမြဲကြိုဆိုနေမှာပါ..ကိုအောင်ဇေယျကလည်း ရှင်အကြောင်းကို သိနေတာပဲ..ရှင်လည်း သူ့ကြောင်းသိတာပဲ...အဲ့ဒါလေးတော့ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားပေးပါ”

“ဟုတ်တယ်..ခေတ်ကာလကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး..ကျုပ်တို့မှာ ဗိုလ်တွန် တို့လို့ ယောက်ျားကောင်းတွေလိုတယ်ဗျ”

ငတွန်က က ဘာစကားမှမဆိုပဲ...တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေသည်။

ထို့နောက်...

“ကျုပ် စဉ်းစားပါမယ်..အခုလောလောဆယ်တော့...အင်းဝမှာပဲ ခဏနေချင်သေးတယ်”

.....
“ဂျိုနာဘီဂန်..ဂျိုနာဘီဂန်”

ပွန်ဒီချယ်ရီမြို့ စိန့်ထရီဆာလမ်းနှင့် မစ်ရှင်လမ်း တစ်လျှောက်မှ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတို့မှာ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ ဒူးထောက်နေကြသည်။

“ဂျိနာဘီဂန်” ဆိုသည့် အမည်ကိုလည်း တီးတိုးပြောဆိုနေကြ၏။

ပြင်သစ်မြင်းစီးစစ်သည်တပ်စိတ်၏ နောက်မှ မြင်းလေးကောင်ဆွဲ ရထားလုံး ပေါ်တွင် ဂျိနာဘီဂန် ဟု သူတို့ခေါ်ကြသည့် အမျိုးသမီးပါလာသည်။

“ဂျိနာဘီဂန်” ဟု အိန္ဒိယသားတို့ ခေါ်ကြသည့် သူမ မှာ ပွန်ဒီချယ်ရီမြို့တွင် ဩဇာအကြီးဆုံး အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

သူမ၏ အမည်အရင်းမှာ Jeanne Albert ဖြစ်ပြီး သူမသည် ပွန်ဒီချယ်ရီတွင်ပင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဖခင်မှာ ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ၏ ဆရာဝန်ကြီး Jacques-Théodore Albert ဖြစ်သည်။ မိခင်မှာ ပေါ်တူဂီ၊ အီတလီ နှင့် အိန္ဒိယသွေးများရောယှက်နေသည့် ကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

Jeanne Albert မှာ ပွန်ဒီချယ်ရီ၏ နာမည်ကျော်အလှဘုရင်မလည်းဖြစ်၏။ သူမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးကောင်စီဝင် မွန်စီယာဗင်ဆန် မှာ ၁၇၃၉ စက်တင်ဘာလတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

မုဆိုးမအဖြစ်ကျန်ရစ်သော အသက်(၃၅)နှစ်အရွယ်သူမကို ပွန်ဒီချယ်ရီတွင် တန်ခိုးအာဏာအကြီးဆုံး အရှေ့အိန္ဒိယပြင်သစ်တပ်များ၏ အကြီးအကဲ ဘုရင်ခံ ဂျိုးဆက်ဒူပလေ က လက်ထပ်ခဲ့၏။

ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးယုံကြည်မှုကို ပြင်းထန်ပြီး အခြားကိုးကွယ်မှုများကို မလိုလားသည့် သူမသည် အိန္ဒိယမဟာရာဇာများနှင့်အမှု အဆင်ပြေစွာဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။

သူမ၏ အာဏာစက်သည် ပွန်ဒီချယ်ရီတွင် ဘုရင်ခံ ဒူပလေထက်ပင် ပိုမိုသက်ရောက်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

ယခုလည်း အင်မာကူလိတ်ကွန်ဆက်ရှင်ကက်သီဒြယ်ဘုရားကျောင်းဆီသို့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဝတ်ပြုရန် သူမ လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းတလျှောက် တိုင်းရင်းသားများမှာ သူ့ကို ဒူးထောက်အရိုအသေပေးနေကြရ၏။

ဘုရားကျောင်းဝန်းအတွင်းသို့ ရထားလုံး က ဖြည်းဖြည်းစွာဝင်လာသည်။ မြင်းစီးတပ်စိတ်က ဘုရားကျောင်းပတ်ချာလည်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ဘုရားကျောင်းအဝင်အဝ တွင် ရှိသမျှ ပြင်သစ်လူမျိုးများ၊ လူဖြူများ အားလုံးက သူမကို အရိုအသေပြုရန် စောင့်နေကြ၏။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် မိလပ်၊ လွီဇာနှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့လည်း ပါဝင်သည်။

မိလပ်သည် ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ဝတ်စုံကို ခန့်ညားစွာဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်တွင် ဒေါင်းမြီးတစ်ခုကို ထိုးထားသည်။

မိလပ်နဘေးတွင် လွီဇာက နီညိုရောင်ကိုယ်ကြပ်ဝတ်စုံနှင့် ဂါဝန်ကို ပေါ်တူဂီရိုးရာအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထား၏။

ရထားလုံးပေါ်မှ ချောမောလှပသော ဆယ်နှစ်အရွယ်မိန်းမငယ်တစ်ဦးဆင်းလာသည်။ ထိုကလေးငယ်မှာ ဂျင်နီဒူပလေ၏ ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ရခဲ့သော သမီးငယ် မာရီ (ခေါ်) ချွန်ချွန် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်မှ ဂျင်နီဒူပလေ က ဆင်းလာ၏။

ဂျင်နီဒူပလေ သည် အဖြူရောင်ဇာများဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံစင်းစင်း၊ လှပသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးများနှင့် ဂျင်နီဒူပလေမှာ
ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတစ်ယောက်အလား လှပနေဆဲ။

လွီဇာပင် ဂျင်နီအား ငေးကြည့်နေရ၏။

ဘုရားကျောင်းအဝင်အဝမှ လူတန်းကြီးကို ဂျင်နီဒူပလေက တစ်ဦးချင်းလိုက်နှုတ်ဆက်သည်။
မီလပ်၏ အနားသို့ အရောက်တွင် ဂျင်နီက မီလပ် အား သူမ၏ လက်ဖမိုးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။
မီလပ်က ခူးထောက်ကာ နမ်းလိုက်သည်။

“မွန်စီယာမီလပ်.....တိုက်ပွဲက ကျန်းကျန်းမာမာပြန်လာနိုင်တာတွေ့လို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဘုရားကျေးဇူးတော်ပါပဲ..သခင်မ”

ဂျင်နီ က နဘေးမှ လွီဇာကို သတိထားမိသွား၏။

“မွန်စီယာမီလပ်ဘေးနားမှာတော့ အမြဲတမ်း မိန်းမချောလေးတွေချည်းပါလား..”

လွီဇာက ပြုံးလိုက်၏။

“သူက ပေါ်တူဂီ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်..သခင်မ...သူက ဟိုးအဝေးကြီး ပဲခူး ကတောင် လာရတာပါ”

“ပဲခူး..ဟုတ်လား...အရှေ့ဘက်က ခမ်းနားတဲ့မြို့တစ်ခုပဲ...ငါ ကြားဖူးတယ်..အဲ့ဒီမှာ
ပေါ်တူဂီလူမျိုးတွေရှိတာလား”

“ရှိပါတယ်...ဒါက သခင်မအတွက် သူဆက်သတဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

မီလပ်က လွီဇာလက်ထဲမှ ယွန်းအစ်လေးကို ယူကာ ပေးလိုက်သည်။

ဂျင်နီက ယွန်းအစ် ကို ယူလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဝတ်ပြုမှုအစီအစဉ် စတင်ပြုဖြစ်သည်။

.....
ဝတ်ပြုမှု ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဘုရားကျောင်း၏ အနောက်ဖက်ရှိ သီးသန့်အဆောင်လေးထဲသို့ မီလပ်၊ လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကောဗ် တို့
ဝင်လာ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ဖဲကတ္တီပါခင်းထားသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဂျင်နီဒူပလေ ထိုင်နေသည်။

လွီဇာပေးထားသည့် ဟင်္သာပုံရွှေဘယက်ကြီးကို လက်ပေါ်တင်လျက် အရည်လွဲနေသည့်

ပတ္တမြားပွင့်များကို သဘောတကျကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ရောက်ပါပြီ..မမဂျင်နီ”

ဂျင်နီက စွဲဆောင်မှုရှိစွာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်း နာမည်က”

“လွီဇာဒီမဲလိုး ပါ..သခင်မ”

“ဟိုတစ်ယောက်ကရော”

ကိုဇာနီကော့ပ်မှာ လွီဇာကဲ့သို့ ပြင်သစ်စကားကို ကောင်းကောင်းနားမလည်သောကြောင့် ဂျင်နီ၏ အလှအပကိုသာ ငေးမောနေသည်။

“သူက မစ္စတာကိုဇာနီကော့ပ်ပါ..အာမေးနီးယန်းလူမျိုးပါ”

“အင်း..ဟုတ်ပြီ..ထိုင်ကြ..လွတ်လွတ်လပ်လပ်”

အောက်ဘက်ရှိ ခုံကလေးများတွင် သူတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ပဲခူး ဆိုတာ ကို ကြားဖူးတယ်..အရှေ့တောင်ဘက်က အရမ်းချမ်းသာတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပဲ...ပေါ်တူဂီတွေ၊

အာမေးနီးယန်းတွေပါရှိတယ်ဆိုတာတော့ သခင်မ အခုမှ သိတာ”

“ကျွန်တော်မျိုးမ တို့ က မျိုးဆက်နှစ်ဆက်တိုင်တိုင် အင်းဝမှာ နေခဲ့ကြတာပါ..ကျွန်တော်မျိုးမကိုလည်း အင်းဝမှာပဲ မွေးပါတယ်..သခင်မ”

“အင်းဝ..ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်..သခင်မ..ပဲခူးဆိပ်ကမ်းရဲ့အထက် ကုန်းတွင်းပိုင်းက မြို့တော်ပါ...သခင်မ လက်ထဲက ဘယက်မှာပါတဲ့ ပတ္တမြားမျိုးတွေ ဟာ အင်းဝပိုင်နက်..မိုးကုတ်ကြပ်ပြင်က နေ ထွက်ရှိတာပါ”

“အင်း..ဒါကြောင့် ကြည့်နေတာ အိန္ဒိယပတ္တမြားတွေနဲ့ အရည်က

အတော်ကွာနေတာလို့..အင်း..အတော်ကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားတွေပဲ”

“မှန်ပါ..သခင်မနဲ့ ဒုပလေသခင်အတွက်လည်း ပဲခူးဘုရင်က လက်ဆောင်ပါးလိုက်တဲ့ နောက်ထပ် ပစ္စည်းတွေပါလာပါသေးတယ်”

“ပဲခူးဘုရင်..ဟုတ်လား...မင်းတို့က ကုန်သည်တွေမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး..သခင်မ..ကျွန်တော်မျိုးမတို့က ပဲခူးဘုရင် ဗညားဒလ က လွှတ်လိုက်တဲ့ သံတမန်တွေပါ”

“ဟင်”

ဂျင်နီဒုပလေ က မီလပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်..မမဂျင်နီ..လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက မွန်စီယာဘရူနိုရယ်..ကျွန်တော်ရယ်..ဘုရင်ခံမင်းကြီး အမိန့်အရ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်...အဲ့ဒီကတည်းက ဒီက လွီဇာတို့နဲ့

သိကျွမ်းခဲ့ရတာက..အခု ဘုရင်ဖြစ်နေတဲ့ အမတ်ကြီးဗညားဒလနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အကြား

လျှို့ဝှက်ချုပ်ဆိုထားတဲ့ စာချုပ်တစ်ချို့လည်းရှိခဲ့ပါတယ်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီတုန်းက ဘုရင်ဟာ

ထီးနန်းရတဲ့အခါ အင်္ဂလိပ်ဘက်ကို ယိမ်းနေတဲ့အတွက် ဘုရင်ခံမင်းကြီး စိတ်ဆိုးပြီး

ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်များကို ပြန်ခေါ် ပြီး အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တာပါ...အခုတစ်ခါမှာတော့

ပြင်သစ်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်တဲ့ အမတ်ကြီးဗညားဒလဟာ ပဲခူးရဲ့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ..ဒါကြောင့် ဒီက

လွီဇာ တို့ကို သံတမန်အဖြစ် ဒီကို ရှေးဦးစွာ လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဒါကို ဘုရင်ခံမင်းကြီး..သိလား..မီလပ်”

“မသိသေးပါဘူး..ဘုရင်ခံမင်းကြီး က ကုမ္ပဏီစစ်ရေးကိစ္စအလုပ်များနေလို့..သခင်မကနေ တဆင့်ပဲ သူနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ခွင့်တောင်းပေးပါ”

“အင်း...”

ဂျင်နီဒူပလေ က လက်ထဲမှ ဘယက်ကို တစိမ့်စိမ့်ငေးကြည့်နေသည်။
ထို့နောက်....

“ဒီပတ္တမြားတွေ ထွက်တယ်ဆိုတာ..ခုန ဘယ်မြို့”

“အင်းဝ အနီးအနားက..မိုးကုတ်ကြပ်ပြင်ပါ..သခင်မ”

“အင်းဝ က ပဲခူး လက်အောက်ခံလား”

“အင်းဝ နဲ့ ပဲခူး က စစ်မက်ဖြစ်နေကြတာပါ...အခု လာရင်းကိစ္စကလည်း ပဲခူးအနေနဲ့ အင်းဝကို သိမ်းတဲ့အခါ ပြင်သစ်ဘက်က လက်နက်အကူအညီပေးဖို့အတွက်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကို ပြန်လည်အသက်သွင်း ညှိနှိုင်းဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

“အဲ့ဒီနိုင်ငံတွေက ဘာကိုးကွယ်ကြလဲ”

“ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ကြပါတယ်”

“အင်း..သနားဖို့ကောင်းတဲ့လူတွေပဲ..ဒါနဲ့ လွှီဇာတို့ကရော”

“ကျွန်တော်မျိုးမက ရိုမန်ကက်သလစ်ခရစ်ယာန်ပါ”

“အဲ့ဒီအရပ်ဒေသမှာ ခရစ်တော်ရဲ့ သတင်းစကားက ကောင်းကောင်းပြန့်နှံ့ ရဲ့လား”

“အင်းဝဘုရင်ရော..ပဲခူးဘုရင်ရောဟာ..ဘုရင်ဂျီခရစ်ယာန်သာသနာကို ကိုးကွယ်ခွင့်ပြုထားပါတယ်”

“အင်းဝ ကို ပဲခူးက တကယ် သိမ်းယူမှာလား”

“မှန်ပါ...အင်းဝဟာ အားနည်းနေတဲ့ နိုင်ငံတော်တစ်ခုပါ....နှစ်စဉ် စစ်ပြိုင်လျက် ရှိကြောင်းပါ..

ပြင်သစ်လက်နက်များသာရလျင်ဖြင့်..မြန်ဆန်လွယ်ကူပါလိမ့်မယ်”

“အင်းဝမှာ ဒီလို ပတ္တမြားတွေ အများကြီး ထွက်တာလား”

“မှန်ပါ..ထွက်ပါတယ်”

ဂျင်နီက ပတ္တမြားဘယက်ကို ယွန်းဘူးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...ဘုရင်ခံမင်းကြီးရှေ့တော်ကို သံတမန်အဖွဲ့ဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၂)

.....
အနုပညာမြောက်လှသော ကနုတ်ပန်းများ။

ထိုအရာများရှိရာ ဆင်စွယ်သားပေါ်တွင် ရွှေအစစ်များ မြုပ်နှံထားသည့် ကောက်ကြောင်းများကို ဒူပလေ က သူ၏ လက်ချောင်းများဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် ဆင်စွယ်ကို ချလိုက်ပြီး...ပတ္တမြားများစီချယ်ထားသည့် စာချွန်ဘူးကို ယူလိုက်သည်။

အထဲမှ စာချွန်ကို ထုတ်ကာ ဖတ်လိုက်၏။

“အင်း...ပဲခူးဘုရင်ဆီမှာလည်း ပြင်သစ်လို အဆင့်မြင့်မြင့်ရေးတတ်တဲ့သူရှိတာပဲလား”

“မှန်ပါ..ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ရုံးရှိစဉ်က ဖာသာဝီတို့နီ ဆီမှာ ပြင်သစ်စာ အရေး၊ အဖတ်၊ အပြော ကို ကောင်းကောင်းသင်ယူထားခဲ့တဲ့ မွန်လူငယ်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်...သူ့ကို နန်းတွင်းမှာ မြှောက်စားပြီး ယခုသဝဏ်လွှာကို ဘာသာပြန်ရေးသားစေခဲ့ခြင်းပါ..အရှင်”

လွီဇာ၏ စကားအဆုံး ဒူပလေက စာချွန်ကို ဘေးသို့ ချလိုက်သည်။

“သန်လျင်ကို ပြင်သစ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးကလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်..ဒါပေမယ့်..အခု ပွန်ဒီချယ်ရီက ပြင်သစ်တပ်တွေအနေနဲ့ ကာနာတစ်မှာ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ စစ်ပွဲအကြီးအကျယ်နဲ့နေရတယ်...မဒရပ်ကို ပြင်သစ်က သိမ်းယူပြီးတာမှန်ပေမယ့်..စစ်ပွဲက မပြီးသေးဘူး.....ဒီတော့..ပဲခူးဘုရင် အကူအညီတောင်းတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ လောလောဆယ်တော့ အကူအညီပေးနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က နန်းတော်ကထွက်ပြေးသွားတဲ့ ပဲခူးဘုရင် သမိန်ထော ဟာ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ လျှို့ဝှက်အပေးအယူတွေလုပ်ခဲ့ပါတယ်...ကျွန်တော်မျိုးမတို့ ပဲခူးအမှုထမ်းတွေက သန်လျင်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတဲ့အခါ အင်းဝနန်းတော်နဲ့ အပေးအယူ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတစ်ချို့ကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်..အရှင်...တကယ်လို့ စစ်ပွဲမှာ အင်းဝ သာ နိုင်သွားခဲ့ရင်..ပြင်သစ်အနေနဲ့ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ပဲခူးလိုမျိုး မဟာမိတ်နိုင်ငံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးနိုင်ဖွယ်ရှိပါတယ်..ဒါကိုလည်း စဉ်းစားပေးပါ..အရှင်”

ဒူပလေ က ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသော သိုးဆောင်းဆံပင်တုကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်သပ်နေ၏။
ထို့နောက် သူ၏ နဘေးတွင် ထိုင်နေသော ပွန်ဒီချယ်ရီပြင်သစ်တပ်များ၏ ကာကွယ်ရေးအရာရှိချုပ် မိုက်ကယ်ပါရာဒစ် ဘက်သို့ မျက်နှာကို လှည့်လိုက်သည်။

“တို့လက်ထဲက ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ရောဘတ်ကလိုက်ဖ် ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကောင် အကြောင်း ဘာကြားသေးလဲ...မိုက်ကယ်”

“နောက်ဆုံးသတင်းတွေအရတော့ စိန့်ဒေးဗစ်ခံတပ်ထဲကို ခိုဝင်သွားကြပါပြီ..အရှင်”

“ဒီကိစ္စသာ လာဘူဒေါနစ် သိသွားရင် ကျုပ်အတွက် ရှက်စရာပဲ..ပါရီကလည်း ကျုပ်ကို အထင်သေးသွားမှာ”

“ဘုရင်ခံ မင်းမြတ်ကြီးရှင့်”

လွီဇာက သူတို့ကြားသို့ စကားကို ဖြတ်ပြောရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဂျင်နီရေ....မင့် ဧည့်သည်တွေကို ပွန်ဒီချယ်ရီမှာရှိတုန်း ကောင်းကောင်းဧည့်ခံလိုက်ပါကွယ်”

ဒူပလေက လွီဇာ၏ စကားကို မသိယောင်ပြုကာ အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေသာ ဂျင်နီဒူပလေ ထံ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ဂျင်နီဒူပလေက ဝင်လာပြီး လွီဇာကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

လွီဇာက ဒူပလေကို အရိုအသေပြုကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းအပြင်ဘက်တွင် မီလပ် နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ်တို့က စောင့်နေကြသည်။

လွီဇာက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်၏။

“အခုအချိန်မှာ စစ်ရေးကိစ္စတွေနဲ့ သူ့အရမ်းအလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ...လွီဇာ...စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဂျင်နီဒူပလေက အားတုံ့အားနာဖြင့် စကားဆိုသည်။

“ရပါတယ်...သံခင်းတမန်ခင်းကိစ္စဟာ ဒီလောက်မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ

နားလည်ပါတယ်..သခင်မ..ပြီးတော့ အခုအခြေအနေကလည်း ပြင်သစ်အနေနဲ့

စစ်ပွဲတွေကြားရောက်နေတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စ အောင်မြင်ရမယ်လို့ ကျွန်မ ပဲခူးဘုရင်ကို တာဝန်ခံခဲ့တယ်..ကျွန်မ စကားနဲ့ ကျွန်မ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပေါ့..ဒီကိစ္စ မအောင်မြင်မချင်း ကျွန်မ ပွန်ဒီချယ်ရီက မပြန်ဘူး”

ဂျင်နီဒူပလေက ချုံချုံမြမြ အပြုံးဖြင့် လွီဇာ၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟိုးအဝေးကြီးကနေ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး ဒီအထိတောင် လာရဲတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကို ငါ လေးစားပါတယ်..လွီဇာဒီမဲလိုး...မင်းရဲ့ ဇွဲသတ္တိအတွက်လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ

ဂုဏ်ယူပါတယ်..ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ မင်းရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး..မင်း ကို ငါ

ညှော်ဝတ်ကျေပွန်ပါရစေ.....ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ မင်းရှိနေဦးမယ်ဆို..ဘုရားကျောင်းမှာ

မနေပါနဲ့...ဝိုက်တောင်းရပ်ကွက်မှာ ငါ့ မိဘတွေပိုင်တဲ့

အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်...သူတို့လည်းမနေကြဘူး..အဲ့ဒီမှာ မင်းတို့ တည်းခိုဖို့

ငါစိစဉ်ပေးပါ့မယ်..အစေခံတွေ...မြင်းရထားတွေ အကုန်လုံး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်..လွီဇာ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်..အရှင်မ”

“ဒါဆို...ဒီနေ့လည်လောက်...ဘုရားကျောင်းကို အိမ်တော်က လူတွေ လွှတ်လိုက်မယ်..မင်းတို့

ပြောင်းရွှေ့ဖို့ သူတို့ ကူညီပေးလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး..အရှင်မ”

လွီဇာ က ဂျင်နီဒူပလေထံ ခွင့်ပန်လိုက်၏။

ထို့နောက် မီလပ်၏ မြင်းရထားဖြင့် လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့ တည်းခိုရာဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။

လမ်းတွင် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတစ်ခု အရှေ့တွင် အညစ်အကြေးများ ပြန့်ကျဲနေပြီး လူအများ

အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်နေကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ...မီလပ်”

မီလပ်က လွီဇာဘေးမှ ရထားပြတင်းတံခါးများကို ပိတ်လိုက်သည်။

“မမဂျင်နီ ရဲ့ လက်ချက်တွေပဲပေါ့”

“ဟင်...ဘယ်လို..သူက ဘာလုပ်တာလဲ”

“သူက ခရစ်ယာန်ဘာသာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ ကိုးကွယ်မှုတွေကို ဒီမြေမှာ မရှိစေချင်ဘူး..ဒါကြောင့်

တခါတလေ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတွေ၊ မူဆလင်ဗလီတွေရှေ့မှာ အညစ်အကြေးတွေ သွားပုံတာမျိုး၊

ရုပ်ထုတွေကို ဖျက်ဆီးတာမျိုးတွေကို သူလူတွေကို လုပ်ခိုင်းတတ်တယ်...နောက်ကွယ်မှာ

ဘုရင်ခံကတော်ရှိနေတော့ ကျန်တဲ့သူတွေကလည်း ဘာမှ မပြောရဲကြဘူး”

“ဟယ်”

“သူက ခရစ်ယာန်အစွန်းရောက်တစ်ယောက်ပဲ..လွီဇာ...မင်းကိုတောင် ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေလို့ သူ ဒီလောက်

သဘောကောင်းနေတာ..သူနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ သတိထားပါ”

“ကျေးဇူးပါ..မီလပ်..ဒါနဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ နာမည်တစ်ခုအကြောင်းမေးစရာရှိတယ်”

“ဘယ်သူ့နာမည်များလဲ”

“လာဘူဒေါနစ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မိလပ်စ်က လွီဇာကို တအံ့တဩမျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ပွန်ဒီချယ်ရီကို ရောက်တာ..ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်..ဒီနာမည်ကို သိနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်..ခုနက အခန်းထဲမှာ မွန်စီယာဒူပလေက အဲဒီနာမည်ကို ပြောသံကြားလိုက်တယ်...အဲဒီလူက မွန်စီယာဒူပလေ အတွက် အရေးပါတဲ့သူထင်တယ်”

“မင်းကိုတော့ ငါကြောက်လာပြီ..လွီဇာ”

“အံ့မယ်လေး..ကြောက်ပေလို့သာပဲ....ကဲ..ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါရှင်”

.....
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီ လာ ဘူဒေါနစ် (De La Bourdonnais)။

ပြင်သစ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ၏ ဒုဗိုလ်လေးဘဝမှ မောရစ်သျှကျွန်း၏ ဘုရင်ခံဖြစ်လာခဲ့သူ။

၁၇၄၄ ခုနှစ်၊ ဩစတြီးယားထီးမွန်နန်းမွန်ဆက်ခံရေး စစ်ပွဲတွင် ပြင်သစ်ပါဝင်လာခဲ့ပြီးနောက်

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်းတွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့ စစ်ပွဲများစတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ပထမကာနာတစ်စစ်ပွဲဟု အမည်တွင်သည့် ထိုစစ်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် အက်ဒွပ်ပေတွန် နှင့် ပွန်ဒီချယ်ရီပြင်သစ်ဘုရင်ခံ ဒူပလေ၏ တပ်များ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဒူပလေ၏ ရေတပ်သင်္ဘောအုပ်စုများမှာ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လာ ဘူဒေါနစ် ၏ အင်အား(၃၀၀၀) ပါဝင်သော မောရစ်သျှရေတပ်ကြီးက တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အက်ဒွပ်ပေတွန် ၏ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်မှာ အကျအဆုံးများနှင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရသည်။

၁၇၄၆ စက်တင်ဘာ ၄ ရက်နေ့တွင် ဘူဒေါနစ်၏ ပြင်သစ်တပ်များနှင့် ဒူပလေ၏ တပ်များ ပူးပေါင်း ကာ အင်္ဂလိပ်ပိုင် မဒရပ်မြို့ကို ဝန်းရံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။

ရက်အတန်ကြာပြီးနောက် ပြင်သစ်တပ်များ မြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

မဒရပ်ကျပြီးနောက် မြို့အုပ်ချုပ်ရေးဖြစ်သည့် ဗြိတိသျှအရာရှိများကို ဖမ်းဆီးကာ ပွန်ဒီချယ်ရီသို့ ပို့ဆောင်လိုက်ကြသည်။

ဘူဒေါနစ် ၏ တပ်များမှာ မောရစ်သျှကျွန်းစုသို့ မပြန်ပဲ မဒရပ်တွင် ဆက်လက်တပ်စွဲထားကြ၏။

စစ်ပွဲ၏ ချိန်ခွင်လျှာကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သော လာဘူဒေါနစ်၏ အမည်မှာလည်း ပါရီအစိုးရ အထိပင် ပေါက်ရောက်သွားသည်။

ပွန်ဒီချယ်ရီဘုရင်ခံ ဒူပလေအတွက်မူ အင်္ဂလိပ်တို့ကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သော်လည်း လူမျိုးတူ

ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးကို အိန္ဒိယမြေပေါ်သို့ ခြေချခွင့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ဘူဒေါနစ်မှာ မဒရပ်တွင် ရှိနေစဉ် ဒေသခံ အိန္ဒိယမဟာရာဇာ အန်နဝါဟူဒင်ခမ်း နှင့်

တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပွန်ဒီချယ်ရီတွင် ဖမ်းဆီးထားသော မြိတ်သူ အရာရှိများအနက်မှ ရောဘတ်ကလိုက်ဖ် ဆိုသည် လူငယ်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် အခြားအရာရှိသုံးဦးတို့သည် အိန္ဒိယသားများအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။

ရောဘတ်ကလိုက်ဖ်မှာ အင်္ဂလိပ်ပိုင်စိန့်ဒေးဗစ်ခံတပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကာ...ပြင်သစ်တို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိသည်။

ပွန်ဒီချယ်ရီ၏ မြို့ပြမြေပုံအကြမ်းသည်လည်း ကလိုက်ဖ်နှင့်အတူ ပါရှိသွား၏။
ထို့ကြောင့် ဒူပလေမှာ အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ ၏ ပြဿနာ ၊ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာသူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလာဘူဒေါနစ် ၏ ပြဿနာတို့ကြောင့် အကြပ်အတည်းတွေ့လျက်ရှိနေသည်။

.....
တည်းခိုရာ ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိလပ်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“လွီဇာ...ရောက်ပြီလေ..ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းထားတော့”

မိလပ်၏ ပြောသံကို လွီဇာ မကြား။

မြင်းရထား ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဘုရားကျောင်းထိပ်ရှိ ခေါင်းလောင်းစင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“လွီဇာ..လွီဇာ..”

ကိုဇာနီကော့ဗ် က လွီဇာ၏ လက်မောင်းကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဪ..ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာတွေများ ဒီလောက် စဉ်းစားနေရတာလဲ...လွီဇာ”

မိလပ် က ရထားပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြင်နေသော လွီဇာကို လက်ကမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး..မိလပ်..ဒီစစ်ပွဲတွေ၊ နိုင်ငံရေးတွေအကြား ကျွန်မ ဒီလို ပါဝင်ပတ်သက်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ဖူးဘူး..အဲဒါကို ပြန်စဉ်းစားနေတာပါ”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပါပဲ..လွီဇာ..ကဲ...လောလောဆယ် နေရာရွှေ့ဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ဦး..ကိုယ်လည်း သဘောပေါ်တက်စရာကိစ္စရှိသေးတယ်..ညနေကျ ပြောင်းရွှေ့ထားတဲ့ အိမ်အသစ်မှာ ကိုယ်လာတွေ့ပါ့မယ်”

မိလပ်က လွီဇာကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်သွား၏။

ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့ ဝင်လာကြသည်။

“မစ္စတာနီကော့ဗ်”

“ပြောပါ..လွီဇာ”

“ရှင်မှာ မက်ဒရပ်က အာမေးနီးယန်းကုန်သည်အသိုင်းအဝိုင်းအသိရှိလား”

“ရှိတယ်..လွီဇာ..ကျွန်တော်နဲ့ မျိုးနွယ်တူတွေလည်းရှိတယ်..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ဆီက အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်လား”

ကိုဇာနီကော့ဗ် က လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်းကာ ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဒါပဲ..အာမေးနီးယန်းတွေအတွက်က ဒါ ပါရင် ဘာမဆို အကူအညီပေးတယ်..လွီဇာ”

“ဟုတ်ပြီလေ...ကျွန်မ ဒီကနေ မဒရပ်ကို သွားချင်တယ်”

ရှည်လျားလှသော လှည်းတန်းကြီးသည် မဒရပ်မြို့နှင့်မနီးမဝေးရှိ မဟာဘာလီပန်းရွာအနီးလမ်းမတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

ပွန်ဒီချယ်ရီတွင် ကုန်ရောင်းပြီး မဒရပ်သို့ ပြန်လာကြသည့် အာမေးနီးယန်းကုန်သည်တို့၏ ထိုလှည်းတန်းကြီးမှာ တစ်ရက်နှင့် တစ်ည ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မကြာမီ မဒရပ်သို့ ရောက်တော့မည်။

ကုန်သည်ခေါင်းဆောင် ဂရီဂိုရီ က လှည်းတန်း၏ အလယ်တွင်ပါလာသော လှည်းတစ်ခုဆီ သို့ လျှောက်သွား၏။

“မဒရပ်ကို မင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ပဲ သွားသွား...မင်းတို့ဟာ လူစိမ်းတွေမို့...မင်းတို့ ဝင်ဂါရဝ ပြုရမယ့် လူတစ်ယောက် ဒီနားမှာ ရှိနေတယ်”

ဂရီဂိုရီက ကိုဇာနီကော့ဗ်ကို အာမေးနီးယန်းဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကိုဇာနီကော့ဗ်က လွီဇာကို ဘာသာပြန်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေး ပေးထားပြီးသားပဲ...ကျုပ်တို့က ဘယ်သူ့ကို ဝင်ဂါရဝ ပြုစရာလိုလိုလဲ”

“အာမေးနီးယန်းတွေဟာ ကမ္ဘာ့ဘယ်အရပ်ဒေသကပဲ လာခဲ့သည်ဖြစ်စေ...မဒရပ်ကို ရောက်ရင်တော့ ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ် အူစကန် ကို အသိပေးရတယ်”

“အူစကန် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကိုဂျာ ပီးထရပ်အူစကန်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက မဒရပ်အာမေးနီးယန်းကုန်သည်အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ...မဒရပ်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးပေါင်းစုံအပေါ်လည်း သူ့ ဩဇာက သက်ရောက်တယ်။အင်္ဂလိပ်တွေရော..ပြင်သစ်တွေပါ သူ့ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုနဲ့ လူထုလေးစားမှုအပေါ် သတိထားဆက်ဆံကြရတယ်...လောလောဆယ်တော့.. သူက ပြင်သစ်အလံလွှင့်ထားတဲ့ မက်ဒရပ်မြို့မှာ မနေချင်လို့ ဒီကမ်းခြေက ဒတ်ချ် သင်္ဘောပေါ်မှာ နေနေတယ်...ပဲခူးက လာတဲ့ မင်းတို့ ကို သူကလည်း တွေ့ချင်နေတယ်”

ကိုဇာနီကော့ဗ် က လွီဇာကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အင်း...သူက မဒရပ်မှာ ဩဇာရှိတာ သေချာရင်တော့ ကျွန်မတို့ သူနဲ့ တွေ့သင့်တယ်..ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် လာဘူဒေါနစ် နဲ့တွေ့ဆုံရေးမှာ သူက အရေးပါချင် ပါလာနိုင်တယ်..မစ္စတာနီကော့ဗ်”

ကိုဇာနီကော့ဗ် က ဂရီဂိုရီအား သဘောတူကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ မြင်းရထားတစ်စီး ရောက်လာ၏။

“မင်းတို့ အဲ့ဒီမြင်းရထားနောက်က လိုက်သွားပြီး အူစကန်နဲ့ သွားတွေ့ကြပါ..ကျုပ်တို့ ဒီမှာ နားနေမယ်...မင်းတို့ ပြန်အလာကို စောင့်ပြီးမှ မဒရပ်ကို ဝင်မယ်”

မြင်းရထားက ရှေ့မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားသည်။

လွီဇာတို့၏ လှည်းက အနောက်မှလိုက်၏။
တစ်နာရီကျော်ခန့်သွားပြီးသည့်နောက် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။
မြင်းရထားပေါ်မှ အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦးဆင်းလာသည်။
“မဒမ်တို့..သင်္ဘောပေါ်ကို သွားဖို့ ဟော့ဟိုက လှေ က အသင့်ရှိနေပါတယ်”
လွီဇာတို့ နှစ်ဦး လှေဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ လှေသမားက ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်ပြီး သင်္ဘောဆီသို့ လှေကို လှော်ခတ်လိုက်၏။
ဒတ်ချ်အလံ တလူလူလွင့်လျက်ရှိသော သင်္ဘောပေါ်တွင် အသက် (၆၀)ကျော် အဘိုးအိုတစ်ဦးက မတ်တပ်ရပ်နေသည်။
မေးရိုးကားကား၊ မည်းနက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနှင့် အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၊ ဩဇာအာဏာ နှင့် ပါးနပ်မှုတို့ကို လွီဇာခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။
ဒတ်ချ်သင်္ဘောသားနှစ်ဦးက လှပသည့် သစ်သားခုံကြီးကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ မလာသည်။
အဘိုးအိုက အူစကန် က ခုံပေါ်တွင် ခြေချိတ်ကာ ထိုင်လိုက်၏။
အူစကန်၏ ရှေ့တွင် လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။
“ငါ့နာမည် ကိုဂျာ ပီးထရပ်အူစကန်...မင်းတို့က အာမေးနီးယန်းတွေလား”
“ကျွန်တော်က အာမေးနီးယန်းပါ..ပဲခူးမြို့မှာ နေပါတယ်..ကိုဇာနီကော့ဗ်လို့ ခေါ်ပါတယ်..
ဒီအမျိုးသမီးကတော့ ပဲခူးမြို့က ဘုရင့်တော်ဝင်ကုန်သည်တော်ကြီး လွီဇာဒီမဲလိုးပါ..ပေါ်တူဂီလူမျိုးပါ”
အူစကန်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။
“ပေါ်တူဂီဆိုတော့ ရိုမန်ကက်သလစ်လား”
အူစကန်က လွီဇာအား ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်မက အင်းဝမြို့မှာ မွေးတဲ့ ရိုမန်ကက်သလစ်ဘာသာဝင်ပါ”
“တွေ့ရတာ..ဝမ်းသာပါတယ်...မဒမ်..ကျုပ်လည်း ရိုမန်ကက်သလစ်တစ်ယောက်ပါပဲ”
လွီဇာက လက်ကမ်းလိုက်သဖြင့် လွီဇာ၏ လက်ကို ယူကာ နမ်းလိုက်၏။
“ဂုဏ်သရေရှိပြီး လှပတဲ့ ကက်သလစ်အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် ငါက လေးစားတတ်ပါတယ်”
ထို့နောက် ဒတ်ချ်ဘာသာဖြင့် သင်္ဘောသားများအား တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်၏။
ဒတ်ချ်သင်္ဘောသားများက ခုံနှစ်ခုကို ယူလာပေးသည်။
“မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံးနားလည်အောင် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ပြောကြရင် အဆင်ပြေမလား”
“ပြေပါတယ်”
“ကဲ..ထိုင်ကြပါ...တော်ရုံအားဖြင့်တော့ သာမန်လူတွေကို ငါ့ရှေ့မှာ ထိုင်ခွင့်မပေးဘူး..မင်းတို့ကိုတော့ ငါ့ညီညာညီတော်တွေလို မှတ်ပါတယ်..ပဲခူးကနေ ပွန်ဒီချယ်ရီကို လာတယ်..ပွန်ဒီချယ်ရီကနေ မဒရပ်ကို လာကြတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးများရှိပါသလဲ”
လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ငါက ကုန်သည်ပါ....ဒါပေမယ့်..တချို့ကိစ္စတွေမှာ နိုင်ငံရေးပဲဖြစ်ဖြစ်...စစ်ရေးပဲဖြစ်ဖြစ်..ငါ ကူညီနိုင်တဲ့ လက်တံတွေရှိပါတယ်....အဲ့ဒီအတွက်လည်း အဖိုးအခ တော့ရှိတာပေါ့....မင်းတို့ မဒရပ်မှာ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ပြောပြတိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်..ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့..မဒရပ်မြို့အဝင်မှာတင် မင်းတို့ အခက်အခဲတွေ ကြုံရလိမ့်မယ်..ငါ့ကို ယုံပါ”

“ကျွန်မတို့ မဒရပ်က ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်လာဘူဒေါနစ် နဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာပါ”
အူစကန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒူပလေ ရှိတဲ့ မြို့ကနေ..ဘူဒေါနစ် ဆီ လာကြတယ်ဆိုတော့....မင်းတို့ ကိစ္စကို ဒူပလေ က ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်..ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ ကိစ္စက ငါကြားသိရသလောက်ဆို ပဲခူးစစ်ပွဲနဲ့ သက်ဆိုင်နေလိမ့်မယ်ထင်ရဲ့”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘာလိုချင်တာလဲ..လက်နက်လား..စစ်ကူလား”

“ဘာရပါ..လက်နက်ရလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“စစ်ကူကတော့ ပြင်သစ်ရော၊ အင်္ဂလိပ်ရောကပါ ဒီအချိန် ပေးနိုင်မယ်မထင်ဘူး..လက်နက်ဆိုရင်တော့ သူတို့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်....ဒါနဲ့...မင်းတို့ ဒူပလေကို ဘာတွေ ပေးခဲ့ရလဲ”

“ပဲခူးဒေသက တန်ဖိုးကြီး ရတနာနည်းနည်းပေါ့”

“အခု လာတွေ့တဲ့....လာဘူဒေါနစ် အတွက်ကရော”

“သူ့အတွက်လည်း ဆင်စွယ်နဲ့ ပတ္တမြားတွေပါ ပါတယ်”

“ဆင်စွယ်ကတော့ အိန္ဒိယမှာ မရှားပါဘူး...ပတ္တမြားနဲ့ တခြားအနုပညာဆန်ဆန်ပစ္စည်းတွေ ဘာပါသေးလဲ..ငါ က အနုပညာပစ္စည်းဆို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာလောက်တုန်းက သန်လျင်ဘုရင်ခံ ဖိလစ်ဒီဘရစ်တို့ကို မွန်ပန်းပူပညာရှင်တွေ ထုပေးထားတဲ့ ရွှေသားအစစ် မယ်တော်မာရီရုပ်တုတစ်ခု ပါတယ်”

“ငါ့ကို ပြနိုင်မလား”

လွီဇာက သူမကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ယူလာသည့် အထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။ အထုပ်ထဲတွင် ယွန်းသေတ္တာတစ်လုံး။

ယွန်းသေတ္တာထဲမှ အဝတ်နှင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် မယ်တော်မာရီရုပ်တုကို အူစကန် ထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

အူစကန်က မယ်တော်မာရီရုပ်တုလေးကို အသေချာလှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။

“ငါ တစ်ခု ကမ်းလှမ်းချင်တယ်..မဒမ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ပြောပါ”

“ငါ့မှာ ဒူပလေအတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သတင်းစကားရှိတယ်..အဲ့ဒီသတင်းစကားကို မင်းတို့ကို ဒီရုပ်ထုနဲ့ ရောင်းမယ်...စိတ်ဝင်စားလား”

“ကျွန်မတို့က လာဘူဒေါနစ်နဲ့ပဲ တွေ့ချင်တာ”

အူစကန်က ပြုံးပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“လာဘူဒေါနစ်မှာ မင်းတို့ကိစ္စစိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး..ပြီးတော့ သူ့လာခဲ့တဲ့ခရီးကလည်း မင်းတို့နေရာနဲ့ဆို ဝေးလွန်းတယ်...နောက်ပြီးတော့....”

အူစကန်က ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့..ငါဆက်ပြောမယ့်စကားကတော့...မင်းတို့အတွက်လည်း ဒူပလေဆီက အခွင့်အရေး ရနိုင်မယ့် အချက်ပဲ..ဘယ်လိုလဲ...ငါတို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်မှာလား”

လို့ဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ တွေ့ဝေနေကြ၏။

ထို့နောက် လို့ဇာကပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ.....လုပ်မယ်..ဒီရုပ်ထု ရှင့်ကို ရောင်းပါတယ်..ရှင်ပေးစရာရှိတာ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပေးပေတော့”

အူစကန်က ရွှေကွပ်ထားသည့် ဆေးတံကြီးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ငါ့ကို ဆေးတံ မီးသွားညှိပေးစမ်းကွယ်”

အနားတွင်ရှိသော ဒတ်ချ်သင်္ဘောသားက ဆေးတံကို ယူကာ ထွက်သွား၏။

“မကြာခင်မှာ လာဘူဒေါနစ်ရဲ့ တပ်တွေက မဒရပ်ကို စွန့်ခွာသွားလိမ့်မယ်...အဲ့ဒီလိုစွန့်ခွာသွားဖို့ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်အက်ဒွပ်ပေတွန် နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးသွားပြီ..လာဘူဒေါနစ်လိုချင်တာ မဒရပ်မြို့မဟုတ်ဘူး..

ငွေပဲ..ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘော်စကာဝမ် ရဲ့ ရေတပ်သင်္ဘောအုပ်စုကြီးက

ဥရောပကနေ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲ လာနေကြပြီ..အဲ့ဒီသင်္ဘောအုပ်စုမှာ တိုက်သင်္ဘောအစီး ၃၀ နဲ့

လူငါးထောင်ပါတယ်..သူတို့နဲ့ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ဗြိတိသျှအရှေ့အိန္ဒိယတပ်တွေပေါင်းပြီး မဒရပ် နဲ့ ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပြန်သိမ်းလိမ့်မယ်..လာဘူဒေါနစ်ကလည်း ဒီသတင်းကို ရပြီးသားဆိုတော့ ဗြိတိန်ဗိုလ်ချုပ်ဆီက ငွေယူပြီ

မဒရပ်ကနေ အသာတကြည်ဆုတ်သွားလိမ့်မယ်..ဒီတော့ မကြာခင်ပွန်ဒီချယ်ရီ ဟာ

တိုက်ခိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

လို့ဇာက အူစကန် ပြောသမျှကို အသေအချာလိုက်လံမှတ်သားနေ၏။

“ကျွန်မတို့က အဲ့ဒီသတင်းစကားတွေကို ဘယ်လို ယုံကြည်ရမှာလဲ”

အူစကန်က သူ့ဝတ်ရုံထဲမှ ကြေးပြားတစ်ခု ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာလို ယုံကြည်ရမှာလဲဆိုတော့..ငါက ဗြိတိသျှအရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ကောင်စီဝင် မို့လို့ပဲ”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၃)

“ဗြိတိသျှအရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ကောင်စီဝင် က ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေးသတင်းတွေကို ဒီရွှေရုပ်ထုတစ်ခုနဲ့ လဲတယ်ဆိုတော့....”

လို့ဇာ၏ ပြောစကားကြောင့် အူစကန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်သည်။

“အရာရာကို သံသယထားတတ်တဲ့ ပေါ်တူဂီသွေးတွေက မင်းကိုယ်ထဲ အပြည့်ပါလား..ကောင်မလေးရဲ့..
ဒီမယ်...ငါက စီးပွားရေးသမား..ဒီအိန္ဒိယ မြေပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ ပြင်သစ်တွေ အားပြိုင်နေမှ
ငါ့အတွက် အဆင်ပြေမှာ..တဖက်ဖက်က လုံးဝနိုင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး...ဒီတော့ ပြင်သစ်တွေကို
ငါမကြိုက်ပေမယ့်လည်း...ဒီသတင်းကို သူတို့ သိသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်..ဒါကြောင့်
မင်းတို့နဲ့တွေ့တော့ ငါ့အတွက်အကျိုးအမြတ်နှစ်ခုရှိမယ့် ကိစ္စကို ငါရွေးချယ်လိုက်တာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ”

“ကဲ..မင်းတို့ ဒီတိုင်းဆို မက်ဒရပ်ကို ဆက်သွားမလား..ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပြန်လှည့်မလား..စဉ်းစားလို့
ရလောက်ရောပေါ့..ကဲ..ကံကောင်းကြပါစေကွာ..တကယ်လို့ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ
ငါအသက်ရှင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့...ပဲခူးဆိုတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့ဆီ လာလည်ချင်ပါသေးတယ်”
လို့ဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့ ဒတ်ချ်သင်္ဘောဆီမှ ပြန်လာကြသည်။
မဟာဘာလီပန်းရွာထိပ်တွင် အာမေးနီးယန်းကုန်သည်အုပ်စုက ခရီးဆက်ရန်
ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကုန်သည်ခေါင်းဆောင် ဂရီဂိုရီ ကမျက်နှာမသာမယာဖြင့် သူတို့ကို ဆီးကြိုနေ၏။

“ပြဿနာတော့ တက်ပြီ..ထင်တယ်..မစ္စတာ နီကော့ဗ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ.. ကျုပ်တို့ဆီ ဦးတည်ပြီး လာနေကြတယ်..တွေ့လား”

ဂရီဂိုရီ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီများဝတ်ဆင်ထားသည့်
ပြင်သစ် မြင်းစီးစစ်သားများကိုတွေ့ရသည်။

ထိပ်ဆုံးမှ မြင်းဖြူတစ်စီးက သူတို့ စကားပြောနေရာသို့ ခုံးစိုင်းပြီး လာသည်။

မြင်းပေါ်တွင် ပါလာသူက ပွန်ဒီချယ်ရီခံတပ် ၏ ကာကွယ်ရေးအရာရှိချုပ် မိုက်ကယ်ပါရာဒစ်။

ဆွစ်လူမျိုး ပါရာဒစ်သည် ဒူပလေ၏ အားအကိုးဆုံးလက်ရုံးအရာရှိလည်း ဖြစ်သည်။

ပါရာဒစ်က လို့ဇာ တို့ အနားတွင် မြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...လူကြီးမင်းတို့..သံတမန်ဆိုတာ..သံတမန်စည်းကမ်းနဲ့နေရတယ်...အခုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အကြောင်းမကြားပဲ..မဒရပ် ကို ထွက်လာကြတယ်ပေါ့”

“ကျွန်မတို့ ဒေသလေ့လာရေးအနေနဲ့ ဒီက ကုန်သည်များကို ခွင့်တောင်းပြီး လိုက်လာကြတာပါ”

ပါရာဒစ်က သဘောတကျပြုံးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီလောက် မရိုးရှင်းဘူးထင်တယ်..အမျိုးသမီးရဲ့”

ပါရာဒစ်က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် နောက်မှ မြင်းစီးစစ်သားများက သေနတ်များကိုယ်စီဖြင့် သူတို့ကို
ချိန်လိုက်ကြသည်။

“ဒီအာမေးနီးယန်းကုန်သည်တွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး...ကျွန်မတို့ ကိစ္စ ကျွန်မတို့ပဲ ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ..ရှင်းရမှာပါ....ကဲ..လူကြီးမင်းတို့ လှည်းပေါ် ပြန်တက်ကြပါ...မဒရပ်ဟာ

အန္တရာယ်များတဲ့အတွက် သံတမန်များ ပွန်ဒီချယ်ရီကို ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့..မွန်စီယာဒူပလေက

အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်...လူကြီးမင်းတို့ကလေးစားသောအားဖြင့် ကာကွယ်ရေးအရာရှိချုပ်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ဖို့ မွန်စီယာဒူပလေက ခိုင်းလိုက်တာပါ..ဒီတော့ လူကြီးမင်းတို့ကလည်း အပြန်အလှန်လေးစားမှုကို ပြတဲ့အနေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပါ”

လွီဇာတို့ နှစ်ဦး လှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

သေနတ်ကိုင်အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားစစ်သားနှစ်ဦး၊ ဓားကိုင်ထားသော ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ငယ်တစ်ဦးကလည်း သူတို့နှင့်အတူ လှည်းပေါ်တွင် တက်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် မြင်းတပ်စိတ်က လှည်းကို ဝန်းရံကာ ပွန်ဒီချယ်ရီဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာကြသည်။ သုံးနာရီခန့် ခရီးဆက်လာပြီးသည့်နောက် အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပါရာဒစ်က သူတို့ လှည်းနောက်သို့ ရောက်လာပြီး အထုပ်တစ်ထုပ်ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ညစာကတော့ ဒီဆိတ်သားအခြောက်ကြော်နဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ ပဲ သည်းခံစားကြပါ...ဒီလမ်းခရီးဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့အတွက် ပွန်ဒီချယ်ရီကို အမြန်ဆုံးခရီးဆက်ကြရပါမယ်”

ပါရာဒစ်က မြင်းကို လှည့်ထွက်လိုက်စဉ်

“ဖောင်း”

သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ပါရာဒစ် မြင်းပေါ်မှ လည်ကျသွားသည်။

ထို့နောက် လမ်း၏ ညာဘက်မှ သေနတ်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ ပြင်သစ်မြင်းတပ်သားများကလည်း နေရာယူကာ ပြန်လည် ပစ်ခတ်ကြ၏။

သို့သော် အလစ်အငိုက်တိုက်ခိုက်ခံရခြင်းဖြစ်သဖြင့် အများစုမှ သေနတ်ထိမှန်ကုန်ကြသည်။

သေနတ်သံများကြားသည်နှင့် လှည်းသမားမှာ ခုန်ချပြီး အမှောင်ထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လှည်းပေါ်တွင် ပါလာသော ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားနှစ်ဦးမှာ လွီဇာတို့ကို မကြည့်အားတော့ပဲ လှည်းပေါ်မှ ဆင်းကာ အမှောင်ထဲသို့ ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

လွီဇာနှင့် ကိုဇာနီကော့မ့် မှာ လှည်းပေါ်တွင် ဝပ်နေကြ၏။

ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမြေပြင်တွင် ရင်ဘတ်ကို ဖိကာ ညည်းတွားနေသည်။

စစ်သားနှစ်ဦးမှာလည်း အမှောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

သေနတ်သံများက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေကြဆဲ။

မကြာမီ ပြင်သစ်တပ်တချို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာကြ၏။

တစ်ဖက်မှ သေနတ်သံများမှာ ဆုတ်ခွာရင်းပစ်ခတ်ကြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားတော့သည်။

ညည်းညူသံများ၊ အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ..မြင်းခွာသံများ ကြားရသည်။

မီးတုတ်များထွန်းညှိလိုက်ကြပြီးနောက် မြင်းတစ်စီးက သူတို့လှည်းအနားသို့ ရောက်လာ၏။

“အင်္ဂလိပ်ပျောက်ကျားတပ်တစ်တပ် နဲ့ တိုးပြီး ဖြစ်ကြတာပါ...မင်းကို စိတ်မချလို့ ကိုယ့်တပ်တွေနဲ့ လိုက်လာလိုက်တာ...အတော်ကံကောင်းသွားတယ်...အားလုံး ဘေးကင်းသွားပြီ..လွီဇာ”

မီလပ်၏ အသံ။

“လွီဇာ သေနတ်မှန်ထားတယ်..ဗိုလ်မီလပ်”

“ဟာ”

ကိုဇာနီကော့ဗွံ စကားကြောင့် မီလပ်က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

လွီဇာက ပုခုံးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖိထား၏။

“ဘယ်နားကို မှန်တာလဲ..လွီဇာ”

လက်ဖြင့်အုပ်ထားသည့်ကြားမှ သွေးတစ်ချို့က ပွက်ခနဲ ထွက်လာသည်။

မီလပ်က ဓါးမြှောင်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး သူ၏ ကုပ်အင်္ကျီအစတစ်စကို လှီးထုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လွီဇာ၏ ပုခုံးမှ သေနတ်ကျည်ဆံနေရာအား ပတ်သိုင်းကာ ချည်ပေးလိုက်၏။

“သတိထားပါဦး..လွီဇာ..လွီဇာ”

“အ..အ...ကျွန်မ မသေလောက်ဘူး..မဟုတ်လား”

“မသေဘူး..ပုခုံးကို ထိတာ...လွီဇာ..မသေဘူး..မသေရဘူး..စိတ်ချ”

မီလပ်က သေနတ်အရှည်ကို ကျောတွင်လွယ်လိုက်ပြီး လွီဇာကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ စစ်သည်တစ်ဦးကို ခေါ်လိုက်၏။

“မြင်းပေါ်ကို သူ့ကို ဝိုင်းတင်ပေးကြ”

မီလပ်က မြင်းပေါ်သို့ တက်ခွင့်လိုက်သည်။စစ်သည်များက လွီဇာကို မြင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

လွီဇာသည် မီလပ်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော့ခွေနေသည်။

မီလပ်က မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ အပြင်းနှင်လိုက်၏။

မြင်းခွာသံနှင့်အတူ မီလပ်၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း။ လွီဇာ ၏ နာကြင်စွာ တစ်ချက်တစ်ချက် ညည်းညူလိုက်သံတို့။

“အားတင်းထား..လွီဇာ...ဒီကနေ ငါးမိုင်အကွာမှာ ပြင်သစ်ကင်းစခန်းတစ်ခုရှိတယ်..အဲ့ဒီမှာ

ဆေးမှူးရှိတယ်...မင်းအသက်ရှင်မှာပါ..လွီဇာ”

လွီဇာက မီလပ်၏ ကုတ်အင်္ကျီအပြာရောင်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုတ်ကိုင်ထားသည်။

.....
“မောင်ကြီးငွေ့...မောင်ကြီးငွေ့လား..ဟင်”

“ကိုယ်ပါ...မီလပ်ပါ...လွီဇာ”

လွီဇာ၏ လက်များကို မီလပ်က ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“သတိရပြီလား”

လွီဇာက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင်မျက်နှာကျက်ကို မြင်ရ၏။

ထို့နောက် သူ့အပေါ် အုပ်မိုးလျက် ပြုံးပြနေသော မီလပ်၏ မျက်နှာ။

“ကျွန်မ..မသေဘူးပေါ့.. ဒီတသက် အင်းဝကို ပြန်မရောက်တော့ဘူးထင်တာ”

“မသေပါဘူး..လွီဇာ..အခု ပွန်ဒီချယ်ရီက ကုမ္ပဏီဆေးရုံမှာ မင်းရောက်နေတာ..မင်းသတိလစ်နေတာ ဆယ့်ငါးနာရီလောက်ရှိပြီ..မင်းပုခုံးညှပ်ရိုးထဲ ကျည်ဆံဝင်သွားတာ...မနည်းခွဲထုတ်လိုက်ရတယ်”

“မစ္စတာနီကော့ဒ်ရော”

မီလပ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မစ္စတာနီကော့ဒ်ရောလို့..မီလပ်..သူသေပြီလား”

“သူမသေပါဘူး”

“ဒါဆို သူဘယ်မှာလဲ”

“သူရှိပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ဘုရင်ခံချုပ်က မင်းတို့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်..သူညာလက်ရုံး မိုက်ကယ်ပါရာဒစ်က မင်းတို့ကိုသွားခေါ်ရင်း ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ် ကလစ် ရဲ့ ပျောက်ကျားတပ်တွေ က လုပ်ကြံတာခံလိုက်ရတယ်လေ...ပါရာဒစ် ဟာ ဘုရင်ခံချုပ်သိပ်အားကိုးတဲ့ စစ်ဗိုလ်ပဲ”

“ကျွန်မတို့က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပါ...ဒါ ကျွန်မတို့ အပြစ်မှ မဟုတ်ပဲ..အဲ့ဒါနဲ့ ကိုဇာနီကော့ဒ် နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ..မီလပ်”

“ဆိုင်တာပေါ့..အခု မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အကျယ်ချုပ် ထားထားလိုက်ပြီ....မင်းတောင် ဆေးရုံတက်နေလို့..ဟိုမှာတွေ့လား”

မီလပ်က ဘေးဘက်သို့ မေးငေါပြလိုက်သည်။

ဘေးပတ်ချာလည်တွင် ပြင်သစ်စစ်သားနှစ်ဦးက လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်။

“ကျွန်မ မဒမ်ဒူပလေ နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“သူလည်း မင်းကို တွေ့ချင်နေပါတယ်...ဒါပေမယ့်...လောလောဆယ်တော့...သူ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ပါရာဒစ်ရဲ့ အသုဘကိစ္စတွေ စီမံနေရတယ်...သူမိသားစုကိုလည်း နှစ်သိမ့်ရဦးမယ်..မဟုတ်လား”

“အား..ကျွတ်..ကျွတ်”

“နားလိုက်ဦး..လွီဇာ..မင်းဒဏ်ရာက သုံးလလောက်တော့ လက်ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ပဲ..နားရလိမ့်မယ်တဲ့”

“မီလပ်....ကျွန်မမှာ ရှင်တို့အတွက်..အင်း..မွန်စီယာဒူပလေအတွက် အရေးကြီးတဲ့ သတင်းစကားပါလာတယ်”

“အင်း..အဲ့ဒီကိစ္စ ကိုဇာနီကော့ဒ်လည်း ပြောပါတယ်...ဘာသတင်းစကားလဲဆိုတာကိုတော့ မင်းသတိရမှ ပြောလိမ့်မယ်တဲ့..ဘာများလဲ”

“မွန်စီယာဒူပလေဖြစ်ဖြစ်..ဂျင်နီဒူပလေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရမှ ကျွန်မ ပြောနိုင်မယ်”

“ကိုယ့်ကို ပြောလည်းရပါတယ်...ဘာလဲ ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား”

လွီဇာက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“လွီဇာ..မင်းကတော့..တကယ့်လွီဇာပါပဲ”

“ကျွန်မကို ကူညီပါ..အဲ့ဒီသတင်းစကားဟာ ကိုဂျာအူစကန် ဆီက လာတာဆိုရင် သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြမှာပါ”

“ကိုဂျာအူစကန်..ဟုတ်လား...ဟို မဒရပ်က အာမေးနီးယန်းကြီးလား...သူနဲ့ မင်းတွေ့ခဲ့ရတာလား”

မီလပ် က လွီဇာကို တအံ့တဩဖြင့် မေးလိုက်သည်။

လို့ဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

.....
မဏိပူရ၊ ကန်ကလာနန်းတော်။

ဘုရင်ဂါရစ်နာဝဇီ သည် စာချွန်ကို အဆုံးထိပင် မဖတ်တော့ပဲ အမတ်ကြီး မဟာသျှန်သီ ထံ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ထုံးစံမှ မဟုတ်တာ...မဏိပူရ နဲ့ တြိပူရ ဆိုတာ တန်းတူရည်တူ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေပဲ...ဘာကိစ္စ သမီးကညာဆက်ရမှာလဲ..တောက်”

“မှန်ပါ..အခု တြိပူရအခြေအနေအရ လက်ရှိဘုရင် လက်ရှိမန်မဏိကျဘုရင် ဟာ သူဝမ်းကွဲအကို ခရစ်သျှနားမဏိကျ နဲ့ အင်အားပြိုင်နေရတဲ့အခြေအနေပါ....လက်ရှိမန် နောက်ကွယ်မှာ ကြိုးကိုင်နေတာက ဘင်္ဂါလီသူဌေး ရှန်ရှာဂါဇီ ဖြစ်ပါတယ်....တြိပူရတော်ဝင်အနွယ်စာရင်းအရ လက်ရှိမန် ဟာ ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ အဝေးကြီးမှာပါ...ဒါကြောင့်

မဏိပူရဘုရင်သမီးတော်နဲ့လက်ဆက်ထားတယ်ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ဂုဏ်ကို တင်လိုတာလည်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..ဒီအကြံအစည်တွေအားလုံးနောက်မှာ ရှန်ရှာဂါဇီ ရှိနေပါလိမ့်မယ်..အရှင်”

“ရှန်ရှာဂါဇီ..ရှန်ရှာဂါဇီ..ဒီဘင်္ဂါလီက ဒီလောက် အစွမ်းထက်လား”

“သူ ဟိန္ဒူတွေကြားမှာ အလှူအတန်းရက်ရောတဲ့ မွတ်ဆလင်မြေရှင်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးပါတယ်...ပြီးတော့ မဂိုအင်ပါယာဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း သူ့ကို ကျောထောက်နောက်ခံပေးထားပါတယ်..အရှင်”
ဂါရစ်နာဝဇီက သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“...စစ်ကိုင်းကိုရောက်နေတဲ့ မဟာပရဘူ နဲ့ သားတော်ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ ဆီကိုလည်း အင်းဝဘုရင်က သမီးတော်လာမဆက်သသေးတဲ့အတွက် ဖိအားတွေ ဆက်တိုက်ပေးနေတယ်..ငါ့အနေနဲ့ တစ်ဘက်ဘက်ကိုတော့ ရွေးရမှာပ”

“တြိပူရ လို့ နိုင်ငံငယ်လေးကို သမီးတော်ပေးမယ်အစား..အင်းဝ လို့ လက်နက်နိုင်ငံကြီးကိုပဲ သမီးပေးပြီး မဟာမိတ်ပြုတာက မဏိပူရရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုပြီး အရောင်တောက်စေမှာပါ”

“အင်း..အဲ့ဒါတော့ ငါ့ကိုယ်တော်လည်းတွေ့မိပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ပြဿနာက မင်းသားသျှန်သျှားပဲ..အခု သျှန်သျှားအခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ...ချန်ဒရာမော်နီ”

ဂါရစ်နာဝဇီက စစ်သူကြီးချန်ဒရာမော်နီကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းသားသျှန်သျှား ဟာ စစ်သည်တွေ လေ့ကျင့်ရာမှာပဲ အနေများနေပါတယ်...မင်းသားသျှန်သျှား နဲ့အတူ သားတော်အငယ်ဆုံး ချန်ဒရာကန္တဆင်း(စန္ဒရကန္တရှိန်) ကလည်း အမြဲ တမ်း တပူးတတွဲတွဲ သွားနေတာတွေ့ပါတယ်”

“သမီးတော်ကို ဆက်သမယ့်ကိစ္စမှာ သျှန်သျှားက သူ့နွယ် ကို ဘယ်လိုမှ

အထိမခံဘူးဖြစ်နေတယ်..သူ့အန္တရာယ်ကလည်း

မသေးဘူး...ခက်တော့ခက်တယ်..ဘယ့်နှယ့်လုပ်ရမတုန်း”

“နည်းလမ်းရှိပါတယ်..အရှင်...ယခု တြိပူရက ရောက်လာတဲ့ ရာဇသံ အရဆို..သမီးတော်
မပေးရင်..တြိပူရဟာ မဏိပူရကို တိုက်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်တဲ့သဘောတွေ
ပါဝင်နေတာပဲ...အဲ့ဒီအရေးအတွက် မင်းသားသျှန်သျှားကို တြိပူရနယ်စပ် ရှေ့တန်းကို ကွပ်ကဲဖို့ စေလွှတ်
ထားသင့်ပါတယ်..မင်းသားသျှန်သျှားမရှိချိန်မှာမှ အင်းဝကို
သမီးတော်ဆက်သရင်...အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”
မဟာသျှန်သီ၏ လျှောက်တင်မှုကို ဂါရုဏာဝဇ္ဇက အတန်ကြာတွေးတော့နေသည်။
“အင်းဝကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သမီးတော်နဲ့အတူသွားမယ်...အင်းဝဟာ
အားလျော့နေတယ်ဆိုပေမယ့်..ဆင်ပိန်ကျဲ့ဝသလောက် အခြေအနေမှာ ရှိနေပါသေးတယ်..အင်းဝဘုရင်
နဲ့ ယောက္ခမသမက်ဆက်ဆံရေး ဖြစ်တဲ့အခါ မဏိပူရအတွက် ဘယ်ရန်သူကိုမှ
ကြောက်စရာမလိုဘူးဆိုတာ သေချာတယ်မဟုတ်လား”
“မှန်ပါ..သင့်မြတ်တဲ့ အကြံအစည်ပါ..ဘုရား”
“အင်း...ချန်ဒရာမော်နီ..မင်း..မနက်ဖြန် ညီလာခံမှာ တြိပူရစစ်အရေးကို
လျှောက်တင်ချေ...အဲ့ဒီအခါကျ..ငါ သျှန်သျှားကို တာဝန်ပေးလိုက်မယ်”
“မှန်ပါ”
“မင်းတို့ဟာ ငါအယုံအကြည်ရဆုံး စစ်သူကြီး၊အမတ်တွေပဲမို့..ဒီအရေးတော် နှုတ်လုံကြပါစေဟေ့”
“မှန်ပါ...သစ္စာကို လုံအောင်ထိန်းပါ့မယ်”

.....
တြိပူရသည် မဏိပူရ၏ တောင်ဖက် ဂါရုတောင်တန်းမှ ဘင်္ဂလားနယ်အထိကျယ်ပြန့်သော
ဟိန္ဒူမဟာရာဇာနိုင်ငံငယ်ဖြစ်သည်။
၁၇၄၆ တွင် တတိယမြောက် ဗီဂျရာမနီကျန်ကွယ်လွန်သည့်အခါ တြိပူရမင်းသားများအကြား
ကြီးမားသော နန်းလုပွဲများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။
ထိုအခြေအနေတွင် ဩဇာအာဏာကြီးမားသည့် ဘင်္ဂလားနယ်သား မြေရှင်သူဌေးဖြစ်သူ ရှန်ရှာဂါဇီ က
နန်းလုပွဲများတွင် ပါဝင်ပတ်သက်လာခဲ့သည်။
ရှန်ရှာဂါဇီမှာ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် မဂိုအင်ပါယာဘုရင်ရှုဂျဟမ်း နှင့်လည်း
ခိုင်မာသည့် ဆက်ဆံရေးရှိကြသည်။
ရှန်ရှာဂါဇီသည် တြိပူရမင်းသားများထဲမှ မထင်မရှားဖြစ်သည့် မင်းသားလက်ရှိမန်မဏိကျကို
ကျောထောက်နောက်ခံပေးကာ နန်းလုပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။
ဂါဇီ ၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် လက်ရှိမန်မှာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။
သို့သော် လက်ရှိမန်၏ လက်ထဲတွင် အာဏာမရှိပဲ နောက်ကွယ်တွင် ဂါဇီက ကြိုးကိုင်နေခဲ့၏။
လူပျိုမင်းသားဖြစ်သော လက်ရှိမန် ၏ ဩဇာအာဏာဂုဏ်သိက္ခာပိုမိုကြီးမားစေရန်အတွက်
ဟိန္ဒူကိုးကွယ်ရာနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်သော အိမ်နီးချင်းမဏိပူရထံမှ သမီးတောင်းရန် ဂါဇီက
စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂါရုဏာဝဇ်အပေါ်ကြေလည်ခြင်းမရှိသော မဂိုဘုရင်ထံမှ မျက်နှာသာရရန်အတွက်လည်း ဂါဇီက ထိုသို့ ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မဏိပူရက သမီးမပေးပါကလည်း တြိပူရနန်းတွင်းတွင် လူကြိုက်နည်းသည့် လက်ရှိမန်း၏ အာဏာအတွက် နောက်ထပ် ပြည်ပ စစ်ပွဲတစ်ခု ဆင်နွှဲကာ အာရုံပြောင်းရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအရှုပ်အထွေးကား မဏိပူရနန်းတွင်းသို့ပင် ရိုက်ခတ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် စစ်ထွက်ဖို့ အမိန့်ကျလာပြီ..အမေ”

သျှန်သျှားက မိခင်ဖြစ်သူ သုတ္တိမာလာ ၏ အနီးတွင် ထိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အင်းဝကို လား...သား”

“မဟုတ်ဘူး..အမေ...တြိပူရက သမီးပေးဖို့ ရာဇသံရောက်လာတယ်...မပေးရင် စစ်ဆင်မယ့်အငွေ့အသက်တွေပါနေတယ်”

“အင်းဝရော..တြိပူရရောက ဘာလို့ ကျွန်တော့် ညီမလေးကိုပဲ လိုချင်နေကြတာလဲ” သုတ္တိမာလာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အမေတို့ မိန်းမသားတွေက သူတို့ နိုင်ငံရေးအတွက် ဓါးဆာခံတွေ၊ အလဲအလှယ်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့တာ...ဒီဒေသရဲ့ ထုံစံဖြစ်နေပြီ..သား”

“ကျွန်တော် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ...ဒီနိုင်ငံက မိန်းမတွေကို အမေတို့ နှမလေး သျှန်သီတို့လို သဘောထားမယ်အမေ..ဘယ်သူမှ မဏိပူရက မိန်းမတွေကို အသုံးချခံ မဖြစ်စေရဘူး”

“ငါ့သားဟာ မဏိပူရရဲ့ ရှင်ဘုရင်လောင်းပဲ...ဒီလို စိတ်မျိုး ထားကို ထားရမယ်..မင်းခမည်းတော်ကလည်း နိုင်ငံရေးအရသာ လုပ်ရပေမယ့်...သူလည်း ဒီကိစ္စကို ကြိုက်ပုံမရပါဘူး..ဒါကြောင့် အင်းဝကို လည်း သမီးတော်ဆက်သမယ်ဆိုပြီး အခုချိန်ထိ သျှန်သီကို မဏိပူရမှာပဲ ထားထားတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ သျှန်သီရော..အမေ”

“အနောက်ဆောင်မှာ အစားအသောက်ချက်ပြုတ်တာ သင်နေလေရဲ့..ဟဲ့..တစ်ယောက်လောက် သျှန်သီကို သွားခေါ် ကြချေ”

အပျိုတော်တစ်ဦးထွက်သွားပြီး မကြာမီ မင်းသမီးလေး သျှတ္တရမာလာ ရောက်လာသည်။ သျှတ္တရမာလာ ခေါ်သျှန်သီ မှာ အပျိုပေါက်ကလေးပင် ဖြစ်လာပြီဖြစ်၏။

“ဟယ်...အကိုတော်...မလာစဖူးပါလား”

သျှန်သီက သျှန်သျှားရှေ့တွင် ခူးထောက်က ခြေထောက်ကို နဖူးဖြင့် ထိရန် ပြင်လိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့ သျှန်သီ..အဲ့ဒီအလေ့အထတွေ..အကိုမကြိုက်ဘူး”

သျှန်သီက လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ သူမ၏ မိခင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အကို ဂါရုတောင်တန်းဘက်ကို စစ်ထွက်ရမယ်..သျှန်သီ”

“ဟယ်..အဝေးကြီးပဲ...ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“ဘယ်လောက်ဆိုတာတော့ ပြောမရဘူး..သျှန်သီ”

“အကိုကြီး ဆန်ပျော့တုန်းကလည်း အင်းဝကို သွားတာ ခုထိ ပြန်မလာရဘူး..အကို လည်း အဲ့ဒီလိုပဲ..အကြာကြီးဖြစ်နေရင်တော့...သူန့်သီတို့ သားအမိ ပဲ ဒီနန်းတော်ထဲ ကျန်ရစ်တော့မှာ”

“အကိုက မကြာပါဘူး..ငါ့နှမရဲ့...အကိုမရှိတဲ့အချိန် အမေ့ကို ဂရုစိုက်ပါ..ပြီးတော့...ညီတော် ချန်ဒရာကနွဲ့ဆင်း က ငါ့နှမ နဲ့အမေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မယ်...တချို့ကိစ္စတွေ သူ့ကို ပြောပြပါ”

“ချန်ဒရာ က နှမတော်လို ကလေးပဲ ရှိသေးတာကို..အကိုကလည်း”

“ချန်ဒရာက အရွယ်နဲ့ မမျှအောင်ရင့်ကျက်နေပါပြီ..အကိုက သူ့ကို ပုံသွင်းထားပါတယ်..သူ့ကို အကိုလိုပဲ ယုံကြည်လို့ရတယ်..ဟုတ်ပြီလား..ကဲ..သွား..လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ချေ..အမေနဲ့ စကားပြောစရာရှိသေးတယ်”

သူန့်သီက နောက်ဖေးဆောင်သို့ အပြေးကလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူန့်သူား က မိခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမေ...ကျွန်တော် မရှိတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့ရင်...ချန်ဒရာ ကို သာ ပြောပါ..အမေ..သူနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ အမြဲတမ်းဆက်သားတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲသားရယ်..အမေက အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ မယ်တော်လေ”

“မဟုတ်ဘူး..အမေ...အမေက သားရဲ့အမေဖြစ်သလို..သူန့်သီရဲ့ အမေလည်းဖြစ်နေတယ်..သူန့်သီ ဆိုတာ အခု ဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲမှာ အရေးပါတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်..ပြီးတော့ အင်းဝ နဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း အဓိက အခရာကျ တဲ့သူ...ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး..အမေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် နှမလေး ကို ဘယ်ရပ်ဝေးက သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ မယားပြုတာကိုမှ မဖြစ်စေချင်ဘူး..အမေရယ်..ကျွန်တော်ရယ်..သူန့်သီရယ်ဟာ မိသားစုပဲ..ဒီမိသားစု ကို ထိရင် ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“မင်းရဲ့ ခမည်းတော်ကရော...တို့မိသားစုပဲမဟုတ်လား..သားတော်”

“သူကလား.....”

သူန့်သူားက ခေါင်းကိုခါရမ်းလျက် မြေပြင်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၄)

.....
၁၇၄၇ နိုဝင်ဘာလ။

မတ္တရာမြို့တံခါးသည် ဟောင်းလောင်းပွင့်လျက်။

အင်းဝသို့ အခွန်မဆက်၊ စစ်မှုထမ်းမလိုက်ကြသော မတ္တရာ၊ အုတ်ဖိုသားတို့အား ချေမှုန်းရန်အတွက် အင်းဝမြင်းတပ်ကြီး ချီတက်လာပြီဆိုသည့်သတင်းကြောင့် မြို့အား လူသူတို့ စွန့်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။ မြောက်နန်းမိဖုရားအမှုထမ်း၊ ဗိုလ်မင်းနန္ဒဝေ ဦးဆောင်သည့် လင်ဇင်းမြင်းတပ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသော မတ္တရာမြို့တွင်းသို့ ချက်ချင်းမဝင်ကြသေး။

ခေတ္တမျှ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။

“သွေးသောက်ကြီး ငစံညို...ခင်ဗျား တပ်က အရင်အထဲဝင်ကြည့်ပါ....သင်းတို့ ပရိယာယ်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

သွေးသောက်ကြီးငညို ၏ (၅၆)ဦးပါသော တပ်စု က လွှားများကို ဘေးပတ်ပတ်လည်ကာရံလိုက်ကြပြီး..မတ္တရာမြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

“တစ်မြို့လုံးလူမရှိတော့ဘူး..မြို့ကိုစွန့်ခွာ.. ထွက်သွားကြပုံပဲ..ဗိုလ်မင်း”
ထိုအခါမှ ဗိုလ်မင်းနန္ဒဝေ က တပ်များကို အချက်ပြလိုက်သည်။

“တစ်မြို့လုံး အနံ့ရှာ...ရိက္ခာ ၊ လက်နက် ရရာသိမ်း..လူဆိုရင် အရှင်မထားနဲ့...ပြီးရင်..တစ်မြို့လုံး မီးတိုက်ပစ်ခဲ့ကွာ..ဒီလောက်ဖြစ်တဲ့ဟာတွေ...အုတ်ဖိုတောင်ခြေတောတန်းတွေဘက်ထိ လိုက်ရှာတိုက်မယ်ဟေ့”

နှစ်နာရီကျော်ခန့်ကြာပြီးသည့်နောက် မတ္တရာမြို့ငယ်လေးမှာ ကြီးမားသော မီးတောက်ကြီးများကြား လောင်ကျွမ်း ကျန်ရစ်တော့သည်။

နန္ဒဝေ၏ တပ်များသည် မတ္တရာမှတစ်ဆင့် ချောင်းမြောင်းများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။
နောက်တစ်နေ့ နေဝင်ခါစအချိန်တွင် အုတ်ဖိုတောင်ခြေဆီသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။
တောတန်းမြင့်မြင့်များအလယ်မှ လမ်းကျဉ်းကလေးတွင် မြင်းစစ်သည် ငါးရာပါသော တပ်ကြီးသည် မီးတုတ်များ ထွန်းညှိလိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ကွေ့ရွာများဆီသို့ ရောက်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။

“အရမ်းကြီး မမှောင်ခင်...ရွာတစ်ရွာကို မြန်မြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်...အဲ့ဒီရောက်မှ ညစာစားကြတာပေါ့..ခပ်သွက်သွက်သွားဖို့ သက်ဆိုင်ရာဗိုလ်တွေကို အဆင့်ဆင့်ပြောလိုက်ကြဟေ့”
တပ်ဦးမှ နန္ဒဝေက သူ့လက်ရုံးသွေးသောက်ကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

အမှောင်ထုနှင့်အတူ တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်အချို့၏ အသံများလည်း ကြားနေရသည်။
ထိုအသံများကြားထဲမှ ကန်းပုလွေသံ သဲ့သဲ့ကိုမူ အင်းဝတပ်များ သတိမထားမိကြ။

“ဗိုလ်မင်း...ရှေ့မှာ သစ်လုံးတွေ ခုတ်လဲ့ထားပါတယ်..သွားဖို့ ခက်လိမ့်မယ်”
ရှေ့ပြေးတပ်မှ သတင်းရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..ငါ့ကိုယ်တိုင်လာကြည့်မယ်”

နန္ဒဝေက မြင်းဇက်ကြိုးကို တင်းလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်သွားသည်။

“ဖောက်..ဖောက်..ဖောက်..ဖောက်”

ဘေးပတ်လည် တောင်နံရံများဆီမှ ဒူးလေးမြှားတံများက မိုးရွာသကဲ့သို့ အဆက်မပြတ်ကျလာ၏။
အင်းဝစစ်သားအချို့မှာ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကုန်ကြသည်။ မြင်းအချို့မှာ မြှားမှန်ကာ လဲကျကုန်သည်။

“ရန်သူဟေ့..ရန်သူ”

မောင်းသံများ ပေးကာ တပ်လှန့်လိုက်ကြ၏။

သေနတ်ကိုင်တပ်သားများက ဘေးပတ်လည်အမှောင်ထဲသို့ သေနတ်များဖြင့် ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်ကြသည်။

နန္ဒဝေသည် ဓါးရှည်ကို ထုတ်ပြီးမြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ တောင်နံရံတွင် ကပ်နေလိုက်၏။
သေနတ်သံများ၊ အော်ဟစ်သံများ သုံးမိနစ်ခန့်ကြာပြီးနောက် တောသည်
ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
ပတ်ပတ်လည်တွင် အင်းဝစစ်သည်တို့၏ အလောင်းတစ်ချို့၊ လဲကျနေသော မြင်းများ၊ ဒဏ်ရာဖြင့်
ညည်းညူနေသူများသာကျန်ရစ်သည်။
“မီးတုတ်တွေ..အကုန်သတ်ထားဟေ့...မီးတုတ်တွေ”
နန္ဒဝေက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။
တပ်တန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှ မီးများသည် တမုဟုတ်ချင်း ငြိမ်းသွား၏။
လဆန်းရက်ဆိုသော်လည်း တောကားနက်လွန်သဖြင့် လရောင်ကို မမြင်ကြရ။
ရန်သူသည် မည်သည့်အရပ်က မည်သို့ ထွက်ပေါ်လာနေသည်ကို ယခုတိုင်သူတို့ ခန့်မှန်းမရသေး။
အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ နန္ဒဝေထံမှ မည်သည့်အမိန့်မှ မရကြသဖြင့်
ငြိမ်နေကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။
ဗိုလ်မင်းနန္ဒဝေမှာလည်း မည်သို့ အမိန့်ပေးရမည်မှန်းမသိပဲ အကြပ်ရိုက်နေသည်။
ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် ကန်းပုလွေသံ ထပ်ပေါ်လာ၏။ ဟိုမှဒီ ပုလွေသံများက တောအနှံ့ညံ့လာသည်။
သာယာသောပုလွေသံသည် အမှောင်ထဲတွင် ပိတ်မိနေသော အင်းဝစစ်သားများအတွက်
ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားဖွယ်ရာဖြစ်လာသည်။
“သူတို့ ပြန်တိုက်တော့မယ်..အားလုံး အသင့်ပြင်ထား”
နန္ဒဝေ၏ အမိန့်သံ။
အသင့်ပြင်ထားဟု ဆိုသော်လည်း ရန်သူသည် မည်သည့်အရပ်က လာမည်မှန်းသူတို့မသိကြ။
“ဟီး..ဟီး”
ရုတ်တရက် မြင်းတစ်ကောင်က ထ ဟီလိုက်သည်။
ပွဲညက်သုတ်လိမ်းကာ မီးရှို့လိုက်သော သစ်တုံးကြီးများက ကုန်းမြင့်များပေါ်မှ လိမ့်ဆင်းလာကြ၏။
အချို့မှာ သစ်တုံးပိကာ မီးလောင်ကုန်ကြသည်။ စစ်မြင်းများမှာ ယမ်းသံ၊ လူသံများကို မကြောက်စေရန်
လေ့ကျင့်ပေးထားသော်လည်း မီးတောက်များ သူတို့ခြေရင်းရောက်လာသည့်အခါ ကြောက်လန့်တကြား
ပြေးကြ၏။
တူမီးသေနတ်သံများ၊ ဒူးလေးများ၊ အရှိန်ဖြင့် ပစ်လိုက်သော ဝါးချွန်များက အမှောင်ထဲမှ တဖွဲဖွဲ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
အင်းဝတပ်များမှာ မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် ဖရိုဖရဲ ကျဆုံးကုန်ကြ၏။
“ဆုတ်..ဆုတ်...အားလုံး ဆုတ်ကြ”
နန္ဒဝေကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။
ကာကိုင်အဖွဲ့က သူ၏ မြင်းဘေးမှ ရံလိုက်ပြီး ဘေးပတ်လည်တွင် ဒိုင်းကာများဖြင့် ကာလိုက်ကြ၏။
ထို့နောက် မြင်းများကို ဒူးစိုင်းကာ လာရာလမ်းအတိုင်း အပြင်းနှင်ထွက်ကြသည်။

ခဏအကြာတွင် အသံများ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်၏။
ယခုအချိန်အထိ ရန်သူကို မမြင်ရသေးသော အင်းဝစစ်သည်များမှာ လာရာလမ်းဆီသို့
အလှအယက်ပြေးသွားကြသည်။
မီးလောင်နေသော သစ်တုံးများ၊ သေဆုံးနေသောစစ်သည်များ၊ မြင်းများ၊ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့သူများ သာ ရှိတော့သည်။
သွေးသောက်ကြီးငစ်ညိုမှာ ပေါင်ရင်းတွင် ဖောက်ဝင်သွားသော ဝါးချွန်ကို ဆုတ်ကိုင်ရင်း
တွားသွားနေ၏။
နွားသားရည်ကို ကြိမ်ဖြင့် ကွပ်ထားသည့် ဖိနပ်တစ်စုံက သူ့မျက်စိရှေ့တည့်တည့်သို့ လာရပ်သည်။
ခြေချင်းဝတ်တွင် အညိုရောင်အနာရွတ်များရှိသည်မှအပ ဝင်းမွတ်လှပသည့် ခြေသလုံးကို ငညိုစံ
သေချာကြည့်နေ၏။
“ရှင်...အတော်ကံကောင်းတာပဲ”
အသံရှင်ကို ငညိုစံ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ကွေ့လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာအနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်။ ဒူးလေးကို
ထမ်းထားသည်။
အသားမဲမဲ၊ ဗလတောင့်တောင့်နှင့် လူတစ်ဦးက သူမနဘေးနား လာရပ်သည်။
ထို့နောက် ငညိုစံ ၏ လက်မောင်းကို လှန်ကြည့်၏။ နောက် ခါးကို လှန်ကြည့်ပြန်သည်။
အနောက်ဘက်ခါးတွင် မင်သွေထိုးထားသည့် အနက်ရောင်မြင်းရုပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
“လင်ဇင်းမြင်းစု၊ သွေးသောက်လပ်မြင်းတပ်ခွဲကပဲ”
ငနက်သည် အင်းဝမြင်းတပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူမို့ ဆေးတော်ရုပ်များကို ကြည့်ပြီး
မည်သည့်တပ်ဆိုသည်ကို ခွဲခြားတတ်နေသည်။
“ငနက်..အဲ့ဒါတွေ နောက်မှ ကြည့်ဟေ့..ဒဏ်ရာအရမ်းပြင်းတဲ့လူတွေကို သတ်ခဲ့လိုက်၊
ဒဏ်ရာနည်းတဲ့သူတွေကိုတော့ ထမ်းစင်နဲ့ခေါ်ခွဲ”
“အကုန်သတ်ခဲ့တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်..သခင်မနားလဲ”
“သူတို့ကို သစ္စာပေးရမယ်..ပြီးရင် သူတို့ဆီက အင်းဝတပ်တွေရဲ့ အနေအထားတွေ၊ တပ်ဖွဲ့ပုံတွေ
သိရသလောက် ယူရဦးမယ်....မသတ်နဲ့..ဒါ ငါ့အမိန့်”
ငနက်က ခေါင်းညိတ်လျက် ဝါးထမ်းစင်များ အရေးပေါ်လုပ်ရန် သူ့လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
.....
အုတ်ဖိုတောင်ခြေအရှေ့ဘက် ၊ ရွှေကျောင်းရွာ။
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့။
ရှင်မာလဲဘုရားပူဇော်ပွဲမို့ တစ်ရွာလုံး စည်ကားနေ၏။
ဆီမီးတစ်ထောင်၊ ဆွမ်းတစ်ထောင်၊ ပန်းတစ်ထောင်၊ ရေချမ်းတစ်ထောင်၊ တံခွန်းကုက္ကာတစ်ထောင်စီ
ပူဇော်ပြီး ရှင်မာလဲဝတ္ထုကို စာဖတ်တော်များ၊ ကွက်စိပ်ဆရာများက ဖတ်ကြားကြမည်ဖြစ်သည်။

အနီးအနားရွာများဖြစ်သော မုံရွေး၊ တောင်ကုလား၊ တောင်ပြုန်းငယ် တို့မှ ရွာသားများလည်း ပွဲတော်သို့ လာကြသဖြင့် စည်ကားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးရောင်းဈေးဝယ်လှည်းများ၊ မြေဝိုင်းဇာတ်ပွဲများပင် ပါဝင်သည်။

ပွဲဈေးတန်းအတွင်းသို့ မြင်းစီးလူတစ်စုဝင်လာကြသဖြင့် အားလုံးက လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။

ထိုလူစုမှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် အင်းဝမြင်းတပ်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ထားကြ၏။

“ရွှေကျောင်းသူကြီး..ဘယ်မှာလဲ..ဘယ်မှာလဲ”

အချို့လည်း ကြောက်လန့်ကာ ရှောင်သွားကြ၏။ အချို့က သူတို့ကို

အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်ကြသည်။

အချို့က သူတို့ကို ခေတ္တသာ အာရုံစိုက်ပြီး ပွဲကြည့်မပျက်။

နန္ဒဝေ ရုတ်တရက် စိတ်တိုသွားသည်။

အနီးရှိ စစ်သည်ထဲမှ သေနတ်ရှည်ကို ယူလိုက်ပြီး ယမ်းထိုးလိုက်၏။

ထို့နောက် မိုးပေါ်သို့ ထောင်ဖောက်လိုက်သည်။

“ဖောင်း”

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဝပ်လိုက်ကြ၏။

ရှေ့မှ ရှင်မာလဲဝတ္ထုဖတ်နေသည့် မဏ္ဍပ်လည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။

“ငါတို့ အင်းဝလင်ဇင်းမြင်းတပ်ကပဲ....ဒီရွာက သူကြီးဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး သူကြီးငအံ့ ပါ....စစ်သူကြီးဘုရား...ဘာများကူညီပေးရမလဲ”

“ကျုပ်တို့ကို ကွေ့တွေ ချောင်းတိုက်တာခံလိုက်ရတယ်..အခု ကျုပ်တပ်သားတွေအများကြီး

အထိနာလာတယ်..ကျုပ်လည်း ဒဏ်ရာရလာတယ်..အဲ့ဒါ ရိက္ခာတွေ၊ ဆေးဝါးတွေ..လိုတယ်..သူကြီး”

“မှန်ပါ..ဖြစ်ရပါစေမယ်..ဘုရား..ဖြစ်ရပါစေမယ်...အခု ကျွန်တော်မျိုးအိမ်လိုက်ခဲ့ကြပါဦး”

ထိုအချိန်တွင် ရွာဘက်ဆီမှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံများ ကြားရပြန်သည်။

“ကွေ့တွေ ဝင်လာပြီဟေ့..ပြေးကြ..ပြေးကြ”

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။

သူကြီးငအံ့က စစ်ကိုင်းမှ ရှားရှားပါးပါးဝယ်လာသော သူ၏ ပန်းပုဆိုးအသစ်လေးကို

ခါးတောင်းမြှောင်နေအောင် ကြိုက်လိုက်သည်။

“အခုတော့ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား”

ငအံ့က လူအုပ်ကြီးပြေးရာဘက်သို့ လှစ်ခနဲနေအောင် ဝင်ပြေးသွားတော့သည်။

နန္ဒဝေက အနောက်ဘက်ဆီသို့ မြင်းကို လှည့်လိုက်သည်။

“သေနတ်တွေအသင့်ပြင်ထားဟေ့..ရွာပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တို့တပ်တွေတော့ တိုက်နေကြပြီထင်တယ်”

သို့သော်...လက်နက်ဗလာဖြင့် အသည်းအသန်ပြေးလာကြသော သူ၏ တပ်သားများကို

မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ..ဘာလို့ပြေးတာလဲ..ခံတိုက်ကြလေ”

တပ်သားများ က နန္ဒဝေတို့၏ မြင်းများကိုပါ ဝင်တိုးကာ ပြေးကြသည်။
မြင်းဒုံးစိုင်းလာသော ဗိုလ်တစ်ယောက်က နန္ဒဝေ တို့ နားသို့ ရောက်လာ၏။
“ဘယ်လိုလဲကွ..ကိုယ့်တပ်က လူတွေ ကိုယ်ထိန်းလေ..မောင်မင်းတို့”
“မရတော့ဘူး..ဘုရား...ကွေ့တွေက အင်အားများတယ်..ပြီးတော့..ကျွန်တော်မျိုးတို့ လူတွေက
တိုက်ဖို့ထက် ပြေးဖို့ပဲ အားသန်ကုန်ကြပြီ...ဗိုလ်မင်းလည်း ပြေးပါတော့”
နန္ဒဝေက “ဟိတ်”ခနဲ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ကာ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။
ဘေးနားမှ ကိုယ်ရံတပ်များနှင့် ဗိုလ်အချို့က နန္ဒဝေအမိန့်ကို နာခံရန် အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။
“တပ်တွေအားလုံး စာတိုက်တကာ ကို ဆုတ်ခွာဟေ့...အဲ့ဒီမှာ စုမယ်..ဆုတ်ဟေ့”
နန္ဒဝေ ၏ ရဲရင့်ပြတ်သားသော အမိန့်ရသည်နှင့် အားလုံးမှာ ဝရန်းသုန်းကားပြေးကြတော့သည်။
နားလဲ၊ ငကက်၊ ငနက် တို့ ဦးဆောင်သည့် ကွေ့တပ်အင်အား (၃၀၀) ၊ မတ္တရာမွန်အစုမှ
ရန်အောင်ကျော်ထင်ဘွဲ့ခံ ထော်ကန် တို့၏ မွန်တပ်အင်အား(၂၀၀) တို့က ရွှေကျောင်းရွာထဲသို့
ဝင်လာကြသည်။
ရွာထဲရှိ ကြေးရတတ်အိမ်များကို ဝင်ရောက်လုယက်ကြ၏။ သူကြီးအိမ်ကိုမူ မီးတင်ရှို့လိုက်ကြသည်။
နောက်ရက်များတွင် ရွှေကျောင်းအနီး တောင်ကုလားရွာ၊ ဇင်းမယ်ရွာတို့သို့ ကွေ့တပ်များ
ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။
နန္ဒဝေ ၏ တပ်များမှာ စာတိုက်တကာရွာတွင် ပြန်လည်စုစည်းကြသည်။
စာတိုက်တကာရွာသူကြီးနှင့်ပူးပေါင်းကာ ရွာပတ်လည်တွင် ခံမြို့ရိုးတစ်ခု
အမြန်တည်ဆောက်ကြသည်။
ကွေ့တို့ကား တောင်ပြုန်းငယ်၊ တောင်ပြုန်းကြီးရွာများအထိပါ သိမ်းပိုက်လုယက်ကြပြီဖြစ်သည်။
တပတ်အခန့်အကြာတွင် အင်းဝနေပြည်တော်မှ စစ်ကူများ လွှတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။
နန္ဒဝေမှာ ရရှိသော ဒဏ်ရာများဖြင့် အပြင်းအထန်ဖျားနေကြောင်းလည်း သတင်းရောက်လာ၏။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိဘုရင်က စစ်သည် လေးရာကို စာတိုက်တကာရွာသို့ စစ်ကူပို့ရန် ပြင်ဆင်သည်။
စစ်ကူနှင့်အတူ နန္ဒဝေ၏ ဇနီး မမင်းသက် နှင့် နှမဖြစ်သူ ကိုယ်လုပ်တော်မြတ်ထားသီရိ တို့ကိုပါ အတူ
ပို့လွှတ်လိုက်၏။
နန္ဒဝေ၏ ကျန်းမာရေးကို အနီးကပ်ပြုစုကုသရန်နှင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားအတွက်ဖြစ်သည်။
ကွေ့ရန်ကို မနှိမ်နင်းနိုင်မချင်း စာတိုက်တကာတွင်တပ်တည်ထားရန်နှင့် ပြန်မလာရန်လည်း
အမိန့်တော်ပါလာခဲ့၏။
အင်းဝမှ စစ်ကူများရောက်လာပြီးသည့်နောက် နန္ဒဝေမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသေးသဖြင့် ကွေ့များကို
တိုက်ရန် အဆင့်သင့်မဖြစ်သေးပေ။
ထိုအခြေအနေတွင် ကွေ့တို့သည် ကျော်စည်နယ်ဟုခေါ်သော ကင်းရွာ၊ တောင်ပြုန်းကြီး အထိ လိုက်လံ
တိုက်ခိုက်သိမ်းယူထားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။
စာတိုက်တကာခံတပ်သည် ကွေ့တပ်တို့၏ ခရုပတ်ဝိုင်းထားခြင်းကို လပေါင်းများစွာ ခံနေရသည်။

သို့သော် မကြာမီ မိုးဥတု သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
၁၇၄၈ ဇွန်လတွင် ကွေ့တပ်များမှာ စာတိုက်တကာကို ဝိုင်းရံထားခြင်းမှ
ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြတော့သည်။

.....
၁၇၄၈ ဩဂုတ်လ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အက်ဒွပ်ဘော်စကာဝမ်၏ အင်္ဂလိပ်ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့များကား ပွန်ဒီချယ်ရီကို
ဝိုင်းရံထားကြသည်မှာ နှစ်လပင်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
အင်္ဂလိပ်အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီလက်အောက်ရှိ အင်္ဂလိပ်စစ်သည်များ၊ နီဂရိုးစစ်သည်များ၊
ဒေသခံအိန္ဒိယစစ်သည်များပါဝင်သော အင်အား (၃၀၀၀)ခန့်သည် ပွန်ဒီချယ်ရီမြို့ပြင်ဘက်တွင်
ကတုတ်ကျင်းများတူးကာ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြ၏။
ပြင်သစ်တပ်တို့ကား မြို့ထဲမှ ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ကြ၏။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အက်ဒွပ်ဘော်စကာဝမ်၏ တပ်များ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းကမ်းခြေဆီသို့ ဝင်လာကတည်းက
ကာနာတစ်စစ်ပွဲမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွား၏။
မဒရပ်ကို သိမ်းပိုက်ထားသော ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လာဘော်ဒိုးနစ်၏ တပ်များမှာ
အလွယ်တကူဖြင့် မက်ဒရပ်ကို စွန့်ခွာပေးလိုက်ကြသည်။
မဒရပ်ကို အလွယ်တကူရလိုက်သော အင်္ဂလိပ်တပ်များက ပွန်ဒီချယ်ရီ ကို လာရောက်ဝိုင်းရံတော့သည်။
သို့သော် ထိုအခြေအနေဖြစ်လာမည်ကို လွန်ခဲ့သည့် လပိုင်းကတည်းက ပွန်ဒီချယ်ရီဘုရင်ခံ ဒူပလေ က
သိရှိပြီးဖြစ်သည်။
ထိုသတင်းကို ကြိုတင်ပေးခဲ့သူမှာ ပဲခူးမြို့မှသံတမန်အဖြစ် ရောက်လာသူ လွီဇာ။
သူ၏ ညာဘက်ရုံးမှိုက်ကယ်ပါရာဒစ်သေဆုံးမှု အတွက် ဒူပလေသည် လွီဇာနှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့
အပေါ် ဒေါသထွက်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် အကျယ်ချုပ် ချုပ်နှောင်ထားရန်ပင် အမိန့်ချခဲ့၏။
ထိုအချိန်တွင် မဒရပ်မှ ဘရူနို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။
ဘရူနို သည် မီလပ်နှင့်အတူ သူ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်ခဲ့သော လွီဇာတို့ကို
သွားရောက်တွေ့ဆုံကြသည်။
ဘရူနို က လွီဇာထံမှ သတင်းစကားကို ဒူပလေထံ ရောက်အောင်ယူဆောင်ပေးခဲ့သည်။
ဒူပလေမှာ လွီဇာတို့ကို အပြည့်အဝမယုံကြည်သော်လည်း ပွန်ဒီချယ်ရီမှ ခံတပ်များကိုမူ စနစ်တကျ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။
ထို့အပြင် အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဝိုင်းရံလာနိုင်ချေရှိသော နေရာများကို မုတ်သုတ်ရာသီတွင်
ရေဝင်လာစေရန် ဆည်မြောင်းများကိုစနစ်တကျ ပြုပြင်ထားခဲ့၏။
မကြာမီ လွီဇာတို့ ပေးသည့် သတင်းအတိုင်းပင် တသွေမတိမ်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ ဒူပလေမှာ လွီဇာတို့အား အကျယ်ချုပ်မှ လွှတ်ပေးကာ
ဆက်ဆံရေးပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် ... အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဝိုင်းရံခြင်းခံနေရသဖြင့် လွီဇာတို့မှာ ဟံသာဝတီသို့ ပြန်လည်
မဖြစ်နိုင်သေးပေ။
မီလပ်က ခံတပ်မြို့ရိုးပေါ်မှ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်နေ၏။
“ကျွန်မလည်း ကြည့်ချင်တယ်..မီလပ်”
မီလပ်က လွီဇာကို မှန်ပြောင်းကမ်းပေးလိုက်သည်။
“နည်းနည်းနောနော အင်အားမဟုတ်ဘူးပဲ....ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ဝိုင်းခံထားရရင်...ပွန်ဒီချယ်ရီတော့
မလွယ်ဘူးပဲ..မီလပ်”
“ကျုပ်တို့မှာ ခြောက်လစာ ရိက္ခာအပြည့်အစုံရှိပါတယ်...ပြီးတော့ မုတ်သုတ်ဝင်လာတာနဲ့...သူတို့
အခုနေနေတဲ့ ကတုတ်ကျင်းတွေက..”
“မီလပ်”
နောက်မှ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် မီလပ်၏ စကားက ရပ်သွားသည်။
ဘရူနို နှင့် သူ၏ လက်ထောက် လာဗီး တို့က သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။
“ကုန်သည်ကြီးလွီဇာ....ဒီခံတပ်ပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်
အင်မတန်အန္တရာယ်များပါတယ်... ဘယ်သူများ တက်ခွင့်ပြုလိုက်တာလဲ”
“ကျွန်မ သခင်မဂျင်နီဒူပလေကို ပြောပြီးသားပါ..ပြီးတော့ မီလပ်လဲ ပါနေတာပဲ”
ဘရူနိုက မီလပ်ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ ကန့်လတ်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးသည်
ဘရူနို၏ ရုပ်ရည်ကို ပိုမိုခက်ထန်စေသည်။
“မီလပ်...မင်းက ပြင်သစ်တော်ဝင်ဘုရင်ရဲ့ အမှုထမ်းနော်..စစ်ရေးကိစ္စတွေကို လူတကာကို
လိုက်မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ..မင်းသိမှာပါ”
“ကျုပ်က စစ်တပ်အရာရှိပါ..မွန်စီယာဘရူနို...ဘယ်သူ့ကို ပြောသင့်မပြောသင့်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”
“မင်းက စစ်တပ်အရာရှိပေမယ့်..မင်းအသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်....နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာ
အချစ်ကိုကိုးကွယ်တတ်တဲ့အရွယ်..အဲ့ဒါကြောင့်တော့...အရေးကြီးတဲ့သတင်းတွေကို အလွယ်တကူ
ထုတ်ပြောတာမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးကွ..မင်းအဲ့ဒါကို နားလည်”
မီလပ်က ခါးကြားမှ ခါးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ရှေ့တိုးလိုက်သည်။
“မွန်စီယာတို့ က သန်လျင်မှာကတည်းက မိတ်ဆွေတွေပဲမဟုတ်လား..တော်ကြပါတော့ရှင်..ရှင်တို့
မကြိုက်ရင်လည်း ကျွန်မ နောက် ဒီခံတပ်ပေါ်မတက်တော့ပါဘူး”
လွီဇာ က ဘရူနိုဘက်သို့ လှည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်၏။
“တောင်းပန်ပါတယ်..ကုန်သည်တော်ကြီး...ကျုပ်ကလည်း စည်းကမ်းအရပြောရတာမို့ပါ”
မီလပ်က ဘရူနို ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ ခံတပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။
လွီဇာက မီလပ်နောက်မှ လိုက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး...ကုန်သည်တော်ကြီးလို့ဇာ...အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောစရာရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲ မွန်စီယာဘရူနို”

“ဘုရင်ခံချုပ် နဲ့ ညက စကားပြောဖြစ်တယ်...အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာမှာ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ ဟံသာဝတီဟာ ဘယ်လို အရေးပါတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သူ့ကို သေချာရှင်းပြခဲ့ပါတယ်..သူကလည်း

နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်..ဒီတော့...အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ စစ်ပွဲပြီးသွားတဲ့အခါ..ဟံသာဝတီကို ပြင်သစ်သံတမန်အဖွဲ့စေလွှတ်ဖို့ သူက သဘောတူခဲ့တယ်...ကျုပ်နဲ့ ဟော့ဒီက မွန်စီယာလာဗီ တို့ ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ပေါ့”

ဘရူနိုစကားကြောင့် လွီဇာ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..မွန်စီယာဘရူနို...ရှင်ကျေးဇူးကို ဟံသာဝတီဘုရင်မင်းမြတ်ကို လျှောက်တင်ပေးပါ့မယ်”

“ကျုပ်တို့ ရှေ့လျှောက် အတူတူအလုပ်လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်..လွီဇာ..ဒီတော့ တစ်ခု သတိပေးချင်တာက ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ နေတဲ့အခါ..ဧည့်သည်က ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို နေပေးပါ..တချို့ ကိစ္စတွေ ကို ခင်ဗျားရဲ့ အလှတရားနဲ့ရင်းပြီး သိချင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့..ကျုပ်ကတော့ မီလပ်လို မျိုး အချစ်ရူးလေးမဟုတ်ဘူး...ပြောစရာရှိတာ ပြောမှာပါ..ဒါကိုလည်း ခင်ဗျား နားလည်ပေးပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ..မွန်စီယာ..ကျွန်မ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

လွီဇာက ခံတပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“ဒီပေါ်တူဂီမက ကြောက်စရာကောင်းတယ်...လာဗီး..ဟံသာဝတီကိုရောက်တဲ့အခါလည်း ကျုပ်တို့ သူ့ကိုပဲ သတိထားကိုင်တွယ်ရလိမ့်မယ်”

ဘရူနိုက သူနဲ့ဘေးမှ လက်ထောက် လာဗီးကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၅)

.....
၁၇၄၈ နိုဝင်ဘာလ။

ပွန်ဒီချယ်ရီ တစ်မြို့လုံးသည် မီးများ ထိန်ထိန်သာနေ၏။

စစ်ပွဲမှ ပြန်လာသော စစ်သင်္ဘောများသည် ပွန်ဒီချယ်ရီဆိပ်ကမ်းဆီ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာနေကြသည်။

ဥရောပတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဩစထြီးယားထီးမွန်နန်းလျာဆက်ခံရေးစစ်ပွဲကြီးမှာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ် အစိုးရများလည်း စစ်ပြေငြိမ်းကာ သဘောတူစာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

စာချုပ်အရ ပြင်သစ်တို့က မက်ဒရပ် မှ အပြီးတိုင် ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ရပြီး မဒရပ်ကို အင်္ဂလိပ်ပိုင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသည်။

ပါရီအစိုးရ၏ သဘောတူညီချက်အရ မဒရပ်ကို အပြီးတိုင်လက်လွှတ်ခဲ့ရသော်လည်း ဘုရင်ခံ ဒူပလေက မကျေနပ်ခဲ့။

အမှန်တကယ်တမ်းတွင် ပွန်ဒီချယ်ရီကို ဝိုင်းရံထားခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်တပ်များမှာ လွန်ခဲ့သည့် ဩဂုတ်လ ကတည်းက အကျအဆုံးများစွာဖြင့် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရသည်။

မုတ်သုန်မိုးကြောင့် အင်္ဂလိပ်တပ်တို့၏ ကတုတ်ကျင်းများတွင် ရေများပြည့်လျှံသွားခဲ့သဖြင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် အကာအကွယ်မဲ့နေကြသော အင်္ဂလိပ်တပ်များကို ပွန်ဒီချယ်ရီခံတပ်ပေါ်ရှိ ပြင်သစ်တပ်များက အသာစီးယူပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့ဘက်မှ အင်္ဂလိပ်စစ်သည် ၁၀၀၀ ကျော်နှင့် စစ်ဗာရီ ၃၀၀၀ ကျော် ကျဆုံးပြီးသည့်နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအက်ဒွပ်ဘော်စကာဝမ် မှာ လန်ဒန်တွင် ခုံရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဒူပလေ၏ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် လာဘော်ဒိုးနစ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် အပေးအယူလုပ်သည်ဟူသော စွဲချက်နှင့် ပါရီမှ ပြန်လည်ခေါ်ယူခဲ့သည်။

ဒူပလေမှာ လတ်တလောအားဖြင့် ပြိုင်ဘက်တချို့မရှိတော့ပြီဖြစ်သည်။

စစ်ပွဲအတွင်းပါဝင်ခဲ့သူများကို ဂုဏ်ပြုသည့် ညစာစားပွဲက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လွီဇာက ဝိုင်ခွက်ကို ကိုင်လျက် မီလပ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ၏။

သူတို့ဝိုင်းရှိရာသို့ ဘရူနို ရောက်ရှိလာသည်။

“ပဲခူးက သံတမန်များကို ဘုရင်ခံမင်းမြတ်နဲ့ ဘုရင်ခံကတော်ကြီးတို့က သူတို့ဝိုင်းဆီ လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်”

“မစ္စတာနီကော့ဗ်က သူ့မိတ်ဆွေ အာမေးနီးယန်းတွေ ဝိုင်းကို စကားပြောဖို့ ထွက်သွားပါတယ်...လောလောဆယ် ကျွန်မ ပဲရှိတယ်”

“မင်း က ဒီသံတမန်အဖွဲ့မှာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်သူပဲမဟုတ်လား..လွီဇာ..သူမပါလည်း ရပါတယ်”

“ရှင်ရော လိုက်ခဲ့ပါလား..မီလပ်”

မီလပ်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

ဘရူနိုက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘုရင်ခံမင်းမြတ်က သံတမန်တွေကိုပဲ သူ့ဝိုင်းဆီ ဖိတ်တာပါ”

“သူက ကျွန်မ မိတ်ဆွေပဲလေ..ပြီးတော့ ရှင်တို့ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ပြင်သစ်တွေရဲ့ စည်းစနစ်ကိစ္စကို ဒီက ဗိုလ်မီလပ် နားလည်ပြီးသားပါ..လွီဇာ”

လွီဇာက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ..ဒူပလေ၏ ဝိုင်းရှိရာသို့သာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုဝိုင်းတွင် ဒူပလေတို့ စုံတွဲနှင့်အတူ ဗရင်ဂျီရဟန်းတော်တစ်ဦး ထိုင်နေ၏။

လွီဇာက ဝိုင်းရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ...လွီဇာ....ဒီဖာသာကိုတော့ မင်းသိပြီးသားဖြစ်မှာပါ”

ဂျင်နီဒူပလေက လက်ညှိုးထိုးပြသည့် ဖာသာကို လွီဇာက သေချာကြည့်လိုက်၏။

“ဖာသာနာရေနီ”

ဖာသာနာရေနီက မတ်တပ်ရပ်ကာ လွီဇာအား ဖက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ မတွေ့တာတောင် ကြာပါကော..လွီဇာ”

“ကျွန်မလည်း ရောက်ကတည်းက ရှင့်ကို လိုက်ရှာခဲ့တာပါ..ဖာသာ..ရှင့်ဆီမှာ ကျွန်မတို့ ပေးလိုက်တဲ့ သဝဏ်လွှာပါသွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...အခုပဲ ဘုရင်ခံမင်းမြတ်နဲ့ အဲဒီအကြောင်းပြောနေတာပါ...ဟံသာဝတီကနေ သဝဏ်လွှာယူလာခဲ့ပေမယ့်..ဒီမှာက စစ်ပွဲတွေနဲ့ တိုးနေလို့ ဘုရင်ခံမင်းမြတ်ကို ကျုပ်တွေခွင့်မရခဲ့ဘူး..အခုတော့စစ်ပွဲတွေအားလုံးလည်းပြီးပြီဆိုတော့ ဒီက ဘုရင်ခံကတော်ကြီးကတဆင့်..ကျုပ် ဒီပွဲကို တက်ခွင့်ရခဲ့တာပါ”

လွီဇာက နာရေနှီ ဧါ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

နာရေနှီကား လွန်ခဲ့သော နှစ်များက သန်လျင်သို့ ရောက်ခါစ ခင်ကြီးငယ်လေးမဟုတ်တော့။

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် ကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအသွင်ဖြစ်နေပေပြီ။

“ပွန်ဒီချယ်ရီမြို့ကြီးအပေါ်ရော...ကျုပ်အပေါ်ရော..ပြင်သစ်နိုင်ငံအပေါ်မှာပါ..ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေက အများကြီး ကျေးဇူးပြုခဲ့ပါတယ်..လွီဇာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ဘုရင်ခံမင်း”

“အခုလို ဖိတ်ခေါ်ရခြင်းက ပဲခူးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ရဲ့သဘောထားတွေကို ပြန်လည် ပြောင်းလဲထားပြီဆိုတာကို အသိပေးချင်တာပါ”

ဒူပလေ၏ စကားကြောင့် လွီဇာ၏ မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။

“ဟော့ဒီက ဖာသာနာရေနှီရယ်၊ မွန်စီယာဘရူနို ရယ် ဆီက ကြားရတဲ့ သတင်းစကားတွေအရ အခုတက်လာတဲ့ ပဲခူးဘုရင်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက်

မဟာမိတ်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လက်ခံလိုက်ပါပြီ..ဒီတော့

လာမည့်နှစ်တွေအတွင်းမှာ မွန်စီယာဘရူနို ကို ပဲခူးနိုင်ငံတော်ဆီ သံတမန်အဖြစ် လွှတ်ဖို့ ကျုပ် ကတိပြုပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ အကူအညီတောင်းထားတဲ့ လက်နက်တွေကိစ္စကရော”

“ဒီကိစ္စကို ဆာဘရူနိုကို ကျုပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားပါမယ်..လောလောဆယ် သိထားရမှာက ပြင်သစ်အနေနဲ့ ပဲခူးဘုရင်နဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ မဟာမိတ်ဆက်ဆံရေးထားသလို..အင်းဝဘုရင်ကိုလည်း ရန်သူလိုဆက်ဆံမှာမဟုတ်ပဲ..ပဲခူးဘုရင်နဲ့ တန်းတူတဲ့ ဆက်ဆံမှုမျိုး ထားမှာပါ...အထူးသဖြင့် မုတ္တမပင်လယ်ပြင်က ပြင်သစ်တပ်များအတွက် အခြေချစခန်းတစ်ခုရှိထားရေးနဲ့ နှစ်ပြည်ထောင် စီးပွားရေးကိုသာ အဓိကထား ကူညီပေးလိုပါတယ်..ပဲခူးနိုင်ငံ ရဲ့ စစ်ရေးကိစ္စတွေမှာ အပြုသဘော ပါဝင်ကူညီပေးရုံကလွဲပြီး နှစ်ပြည်ထောင်မင်းတွေရဲ့ စစ်ပွဲထဲမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

လွီဇာက သူ့ရှေ့တွင် လာချပေးထားသော ဝိုင်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဒူပလေ၏ စကားများကို သေချာနားထောင်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ လိုချင်တာ ဘုရင်ခံမင်းမြတ်ဆီက တိကျတဲ့ အဖြေမျိုးပါပဲ..ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က လောလောဆယ် စစ်ပွဲကို ပြင်ဆင်နေကြချိန်ပါ...ဘုရင်ခံမင်းအနေနဲ့ လိုချင်တာကို ပြောပါ...ကျွန်မတို့လိုချင်တာကိုလည်းပြောပါမယ်..တချို့ ဝေဝိုက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေက အဆင်မပြေပါဘူး” ဒူပလေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘုရင်ခံတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်..ကျန်တဲ့အသေးစိတ်ကိုတော့...မွန်စီယာဘရူနို ဟံသာဝတီကို လာတဲ့အခါ မှ ပြောကြဆိုကြပါ....ဂျင်နီရေ..ကိုယ်အိပ်ရာဝင်တော့မယ်...ဧည့်သည်တွေကို မင်း ဆက် ဧည့်ခံထားလိုက်ပါကွယ်”

ဒူပလေက တဝိုင်းလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။

ဂျင်နီဒူပလေက လွီဇာကို အားတုံ့အားနာဖြင့် ပြုံးပြ၏။

“မွန်စီယာဘရူနို နဲ့ လွီဇာ တို့ ဆက်လက်ဆွေးနွေးဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်...သခင်မ လည်း တခြားဝိုင်းတွေကို ဧည့်ခံလိုက်ပါဦးမယ်”

ဂျင်နီဒူပလေထထွက်သွား၏။

ဘရူနိုက သူ့လက်ထဲမှ ဝီစကီခွက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ခပ်မျှင်းမျှင်းမော့နေ၏။

ဖန်ခွက်မှန်သားထဲမှ တဆင့် လွီဇာကို အကဲခတ်နေသည်။

လွီဇာက ရှေ့ပန်းကန်ထဲမှ သိုးသားကို ခါးဖြင့် အသာလှီးနေရင်း...

“ရှင် လိုချင်တာဘာလဲ.....ဘရူနို....ကျွန်မတို့ကတော့ ပြင်သစ်ဆီကနေ လက်နက်လိုချင်တယ်..ပြီးတော့ တခါပြောသလို ကျွန်မ ကိစ္စ အတွက် သင်္ဘောနှစ်စင်း”

ဘရူနိုက လွီဇာကို လက်ကာပြလိုက်၏။

“ငါက ဟံသာဝတီဘုရင်နဲ့ တိုက်ရိုက်စကားပြောခွင့်ရထားသူပါ..လွီဇာ...သူနဲ့တွေ့မှသာ ငါတို့ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

လွီဇာ၏ မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ကျွန်မက ဟံသာဝတီဘုရင်ဗညားဒလရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲ”

“ငါကလည်း ပြင်သစ်ဘုရင်ခံမင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲလေ”

“ရှင် ကျွန်မကို ဟံသာဝတီမှာတုန်းက ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်လေ..မွန်စီယာဘရူနို”

“ဟုတ်လား..ငါက အဲ့ဒီလို ကတိပေးဖူးတယ်လား..အင်း..

အသက်နည်းနည်းကြီးလာတော့..မေ့တတ်လာပြီ..ဟဲ..ဟဲ”

ဘရူနို က ခပ်ထွေထွေပြောရင်း ဝိုင်းမှထထွက်သွားသည်။

လွီဇာက လက်ထဲမှ အသားလှီးသောခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး..ထရန်ပြင်လိုက်၏။

ဖာသာနာရေရှိက လွီဇာ၏ လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“လွီဇာ....သတိထားပါ..မင်းက သံတမန်တစ်ယောက်နော်”

လွီဇာ၏ လက်များ ဒေါသကြောင့် တုန်ရီနေသည်။

“ကျုပ်သိတဲ့ လွီဇာက သိပ်ပါးနပ်တဲ့ အမျိုးသမီးပါ...အခုကျ.ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ..လွီဇာ”

ထိုအခါမှ လွီဇာက စိတ်ကို လျော့ချလိုက်သည်။

“ဟံသာဝတီရော..သန်လျင်ရော ဟာ ကျုပ် သံယောဇဉ်တွေရှိနေတဲ့မြို့ပါ..လွီဇာ..ဒီကိစ္စတွေကို ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူ ကျုပ်လည်း အစွမ်းကုန်ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ဟာသာ..က ဘယ်လို ကူညီမှာလဲ”

“ကျုပ် သန်လျင်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်..လွီဇာ”

“တကယ်လား..ဟာသာ”

“ဟုတ်တယ်..ကျုပ်အဖေ အီတလီမှာ ဆုံးသွားပြီ...နောက်သုံးရက်ဆို အီတလီက ကျုပ်အဖေ ရောက်လာမယ်..အဖေ နဲ့ ကျုပ် သန်လျင်မှာပဲ တသက်လုံး သာသနာပြုသွားတော့မယ်လို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟာသာ ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဘုရင်ဗညားဒလက အမြဲကြိုဆိုနေမှာပါ...အရင်တခေါက်က နိုင်ငံရေး အရှုပ်အထွေးတွေကြောင့် ဟာသာတို့ ပြေးသွားခဲ့ရတာကို သူက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ..ဟိုမှာ ဟာသာတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သာသနာပြုနိုင်ဖို့လည်း သူစီမံပေးပါ့မယ်တဲ့”

“ဒီလိုဆိုတော့ ကြားရတာ..ဝမ်းသာပါတယ်..လွီဇာ..ဒါနဲ့..ဟိုတစ်ယောက်ရော”

“ဗိုလ်မင်း လက်ျာဗိုလ်လား..ဟာသာ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ...လက်ထပ်လိုက်ပြီ...ဟာသာ”

“ဪ...”

ဟာသာနာရေနှီက တိတ်ဆိတ်သွား၏။

လွီဇာက ဝိုင်ပုလင်းထဲမှ ဝိုင်ကို ထပ်ငဲ့ကာ မော့ချလိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲလို့..မမေးတော့ဘူးလား..ဟာသာ”

ဟာသာနာရေနှီက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“လွီဇာ..မြက်ခင်းပြင်မှာ ကပွဲစတော့မယ်..ကိုယ်နဲ့ တွဲကကြမလား...မင်းမပြန်ခင်..ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရတစ်ခုခု ကျန်စေချင်လို့ပါ”

မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသည့် မီလပ်က လွီဇာ၏ ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

လွီဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မီလပ်၏ လက်ကို ဆွဲကာ ကပွဲဆီသို့ ထွက်သွား၏။

ဟာသာနာရေနှီ ကား စားပွဲဝိုင်းတွင် တစ်ဦးတည်း ထိုင်လျက်..ကျန်ရစ်။

.....
“ဖောင်း..ဖောင်း”

ချိတ်ကလေး ဟုခေါ်သော တိုက်ကြက်ဖအနီမှာ ဖောင်းပြင်ခေါ်စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွား၏။

ပြန်ထရန်ပြင်သော်လည်း အတောင်ပံတစ်ဖက်မှာ စောင်းသွားပြီး မြေတွင် ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေသည်။

“ဟေး...ရွှေနက်ကျော်ကွ..ရွှေနက်ကျော်ကွ...ဒီဇွေ့မှာ ပြိုင်စံရှားသတဲ့...တောကြိုအုံကြားက ကောင်းပါလေ့ဆိုတဲ့ တိုက်ကြက်တွေ..အခုတော့ ဘာများ ခံနိုင်သတုံး...ဟေ့..တောသားများ..နင်တို့ ကြက်တွေ..ဘယ်နှယ်ရှိစေ့”

ငပုလဲ သည် သူ၏ လက်ဆွဲတော်တိုက်ကြက်ကြီးကို အားရပါးရ..ပွေ့ချီကာ အော်ဟစ်နေ၏။

“ကိုတွန်..ဘယ်လောက်ပါသွားလဲ”

အောင်ပွဲခံနေသော ငပုလဲကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်နေသော ငကောင်းက ဘေးနားမှ ငတွန်ကို မေးလိုက်သည်။

ငတွန်က လက်ငါးချောင်းထောင်ပြလိုက်၏။

“တောက်..နာမည်ကိုက

စောက်အခြေမြင့်လိုက်တာ..ရွှေနက်ကျော်တဲ့..ရွှေနက်ကျော်..လည်း...ရိုက်သတ်စားရင် ဟင်းဖြစ်တာပါပဲကွာ”

ငတွန် အသံက အနည်းငယ်ကျယ်သွား၏။

ငပုလဲ က ငတွန်ကို မျက်မှောင်ကြုံကြည့်လိုက်သည်။

ငကောင်းက ငတွန်ကို လက်ကုပ်သည်။

“ကိုတွန်..အဲ့ဒါ နန်းမတော်ဝန်ဗျ...မတော်တာတွေဖြစ်ကုန်မယ်..ဟေ့လူ့..သတိထားစမ်းပါဗျာ”

မင်းစစ်နောင် အမည်ခံ ငပုလဲက ငတွန်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့..တောသားအရိုင်းကောင်..ခုန ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“နင်..မကြားဘူးလား”

ငတွန်က ပုဆိုးကို တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

နန်းမတော်ဝန်၏ ဘေးမှ အရပ်ဝတ်အမှုထမ်းများက ဓါးရှည်များ ကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ငါ..ဘယ်သူလဲ...နင် မသိဘူးလား...တောသား”

“ဘာလုပ်လို့ သိရမှာလဲ...ကြက်ကောင်းကိုင်ပြီး လေကျယ်နေတဲ့အကောင်မဟုတ်လား”

“တယ်...ငါ...အရောဝင်နေလို့ အလကားလူမှတ်နေတယ်ထင်ရဲ့..ဟေ့..ငါ

နန်းမတော်ဝန်ကြီးကွ..ဒူးထောက်စမ်း...ဒူးထောက်”

ငတွန်က ရင်ဘတ်ကို ကော့လျက် ငပုလဲကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ကြက်ဝိုင်းတစ်ခုလုံး မှ လူများသည် သူတို့နှစ်ဦးအား ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

ငပုလဲ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများက ဓါးလွတ်များဖြင့် အဆင့်သင့်ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ငကောင်းက အနီးမှ တံပိုးတစ်ချောင်းပေါ်လက်တင်ကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“စဉ့်ကိုင်သား ထဲ သွေးတော့ အတော်ရဲသကဲ့ကွ”

“ငါ စဉ့်ကိုင်သားမဟုတ်ဘူးကွ..မုဆိုးခြံသား..ငတွန်တဲ့ဟေ့”

ငတွန်ဆိုသော နာမည်ကြောင့် ငပုလဲမှာ ရုတ်တရက်အနောက်သို့ပင် တလှမ်းဆုတ်လိုက်၏။
ထိုအချိန်တွင် မြင်းတစ်စီးက ခပ်ဝေးဝေးမှ အပြင်းနှင်ရင်း အော်ဟစ်လာသည်။

“စဉ့်ကိုင်ကို ကွေ့တွေ..ဝင်တိုက်နေပြီ..ဘုရား..နန်းမတော်ဝန်ဘုရား..စဉ့်ကိုင်ကို ကွေ့တွေ
ဝင်တိုက်နေပြီဘုရား”

“ဟေ”

စဉ့်ကိုင်နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသော ရွာတွင် ကြက်တိုက်နေသော ငပုလဲမှာ
ရုတ်တရက်မျက်လုံးပြူးသွား၏။

၁၇၄၈ မိုးကာလ ကုန်သည် နှင့် ကွေ့တပ်များ က စာတိုက်တကာခံတပ်ကို ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ က နန်းမတော်ဝန်မင်းစစ်နောင် အမည်ခံ ငပုလဲကို တပ်များနှင့်အတူ
စဉ့်ကိုင်သို့ ၁၇၄၈ နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့တွင် စေလွှတ်လိုက်၏။

ငပုလဲသည် စဉ့်ကိုင်တွင် စခန်းချနေထိုင်ပြီး အနီးရှိ ရွာတွင် ကြက်တိုက်နေစဉ် ကွေ့တပ်များက
စဉ့်ကိုင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

စဉ့်ကိုင်ဘက်ဆီမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ လှိုက်တက်လာ၏။

“ငါတို့ လူတွေရော....ဗိုလ်မင်းကျော်ထင်ရော”

“ကိုယ်တော်မရှိတော့ ဗိုလ်မင်းကျော်ထင်လည်း ပြေးပြီ..ဘုရား”

“ဟေ့..ရသလောက်လူစုဟေ့...စာတိုက်တကာ မှာ နန္ဒဝေတို့ရှိတယ်..သူတို့နဲ့ သွားပူးပေါင်းပြီး
ပြန်တိုက်ကြမယ်”

“စာတိုက်တကာလည်း ကျသွားပြီကြားတယ်..ဘုရား..နန္ဒဝေ လည်း သားမယားနဲ့ စစ်ကိုင်းကို ပြေးပြီ”

“ဟာ..ဒါဆို တို့လည်း အမြန် ဆုတ်မှဟေ့..မြန်မြန်လုပ်ဟ..ငါ့မြင်း ယူခဲ့ကြပါဦးဟ..ဟိုကောင်တွေရ”

နန်းမတော်ဝန်ငပုလဲ မှာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြင့် အော်ဟစ်နေ၏။

ကြက်ဝိုင်းက လူများလည်း အသည်းအသန်ထပြေးကြသည်။

“ဟေ့..ငကောင်း..မင်းတောင်းထဲ ထညက်ပါသေးရင်..နည်းနည်းကျွေးကွာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ..ဗိုလ်တွန်ရာ..ဟိုမှာ ဒီလောက် ပြဿနာတက်နေတာကို”

“ဟို..နန်းမတော်ဝန်ဆိုတဲ့ကောင်..ပြာယာခတ်နေတာကို ထန်းလျက်လေး မြို့ရင်း

ထိုင်ရယ်ရတာပေါ့ဟ..လာ..ထိုင်”

ငကောင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် ငတွန်၏ အနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

နန်းမတော်ဝန်မင်းစစ်နောင် ကား မြင်းပေါ်သို့ ကပိုကရိုတက်ခွကာ ဒုံးစိုင်းထွက်သွား၏။

“ခွီးထဲမှကွာ..နန်းမတော်ဝန်တဲ့....ကြောက်လိုက်တာ..ဖင်ကို တုန်နေတာပဲလားဟ..ငကောင်းရ”

“အေးဗျာ..ဘယ့်နယ့်...စစ်တိုက်တာကို သူကြက်တိုက်သလို မှတ်ပြီး

လာတယ်ထင်ရတယ်...သူ့ကြက်လောက်သာ ခွပ်တက်ရပ် ဒီအကောင်

မပြေးလောက်ဘူး..ဗိုလ်တွန်ရ..ဟားဟား”

“နန်းမတော်ဝန်ဆိုလို့...နန်းမတော်ဝန်ဆိုတဲ့အကောင်တွေက လက်ရည်
တယ်ညို့ဗျာ...အရင်နန်းမတော်ဝန် အာမေးနီယန်းကောင်ကို ကျုပ် လှုံနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တာပ..တချက်တည်း
လှမ်းပစ်တာ..ကားခနဲ မြင်းပေါ်က ကျတာပဲ..”

“ဟ..အဲ့ဒါ ခင်ဗျားလား..နန်းမတော်ဝန် အာကာရွှေတောင်ကို အင်းဝမြို့ထဲ လှုံနဲ့ပစ်တဲ့သတင်းတော့
ကျုပ်ကြားဖူးလိုက်တယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ..လွီဇာ ရော..ချစ်မြ ပါ ရှိတယ်”

“ချစ်မြဆိုတာ”

“အခု ခင်ဦးမြင်းစီးကြီး ညီအကိုထဲက ချစ်မြပေါ့”

“ကဲ..ဒါတွေထားပါဦးဗျာ...အခုအခြေအနေအတိုင်းဆို..မလွယ်ဘူးဗျိုး..ခင်ဗျား
ဘယ်သွားမှာလဲ..ဗိုလ်တွန်”

“ဘယ်သွားရမလဲ..ခြေဦးတည့်ရာပေါ့”

“ကျုပ် မုဆိုးဖိုဘက်ကို ပြန်တော့မှာ...လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ..စဉ့်ကိုင်က ဒီအတိုင်းဆို ကွေ့တွေလက်ကျဖို့
များသွားပြီ”

“ကွေ့တွေ သိပ်နာမည်ကြီးနေတာ...ကွေ့စစ်သားဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလည်း...ဘယ်လို စစ်တိုက်လည်း
ကြည့်ချင်သေးတာဟ..ငကောင်းရ”

“အေးဗျ..ကျုပ်လည်း အဲ့ဒါတော့ ကြည့်ချင်သေးတာ..စဉ့်ကိုင်ဘက် သွားကြည့်ကြမလား”

“ကျုပ်တော့ ဟိုးသစ်ပင်အောက်မှာ ငှက်တစ်ချောင်းပါတယ်....ငကောင်း မှာရော
လက်နက်လေးဘာလေး မပါဘူးလား”

“လက်နက်လား..ဒီထမ်းပိုးလေဗျာ....ဝန် ဆို ထမ်းမယ်...ရန် ဆို ရမ်းမယ့် ထမ်းပိုးလေ”

“လွှတ်..ကောင်းဟေ့..”

ငကောင်းက ထမ်းပိုးကို ကိုင်လျက် ရပ်ထားသော လှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ငတွန်က ဓါးကို လှည်းပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် မီးတောက်မီးညွန့်များ တောက်လောင်နေရာ စဉ့်ကိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာကြသည်။

ဆောင်းကာလမို့ ဖုန်လုံးများက တထောင်းထောင်း။

စဉ့်ကိုင်ဘက်ဆီမှာ ပြေးလာကြသော လူတချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ငါ့လူတို့..ဟိုမှာ ကွေ့တွေက တွေ့ကရာ လိုက်သတ်နေကြတာဟ..ဘယ်နှယ့်လုပ်..အဲ့ဒီဘက်
ဦးတည်နေတာလဲ”

ပြေးလာသူများက သူတို့လှည်းကို အံ့ဩတကြီးဖြင့် ပြောဆိုကြသည်။

ငတွန်နှင့်ငကောင်းက စကားမပြန်ပဲ..ခပ်ပြုံးပြုံးသာ။

စဉ့်ကိုင်မြို့ရိုးကို လှမ်းမြင်နေရသော နေရာတွင် လှည်းကို သူတို့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

မြို့ထဲမှဆူညံသံများကို ပင်ကြားနေရ၏။

“ဗိုလ်တွန်...ဟိုမှာဗျ...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

လူတစ်ယောက် မြို့ရိုးမှ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်လာသည်။

“ကွေ့စစ်သားများလား”

“မဟုတ်ဘူး...မိန်းမတစ်ယောက်ဗျ”

ငတွန်က ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို ကိုင်လျက် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဗိုလ်တွန်ရေ..နောက်မှလည်း လူအုပ်ကြီးပြေးလိုက်လာတယ်ဗျ..အဲ့ဒါမှ ကွေ့စစ်သားတွေဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျား ကြောက်သလား..ငကောင်း”

“နို့..ကြောက်တယ်ဆိုတာ..ဟော့ဒီနားလို ဂျုံနဲ့လားဟ”

“အေး..ကြိုက်ပြီလေ”

မိန်းကလေးက သူတို့လှည်းရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

“ကယ်ကြပါဦး..ကယ်ပါဦးရှင်”

ပါးစပ်မှလည်း ဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ်လာရင်း လဲကျသွား၏။

ငတွန်က ပြေးသွားပြီး ဆွဲထူလိုက်သည်။

မျက်နှာတွင် ဖုန်မှုန်များပေလူးနေသည့် အမျိုးသမီးကို ပွေ့ယူကာ လှမ်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

“မင်း...ဒီမှာပဲ..နေ”

ငတွန်နှင့် ငကောင်းက အသင့်နေရာယူလိုက်ကြ၏။

ကွေ့စစ်သားများက ညာသံပေးလျက် သူတို့အား ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“နင်တို့ အင်းဝစစ်သားတွေလား”

ဗမာစကားတတ်သည့် ကွေ့စစ်သည်တစ်ဦးက မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့..ဒီနားက ရွာသားတွေပါ...စဉ်ကိုင်ဆီ ကုန်လာပို့ရင်း မီးလောင်နေတာမြင်လို့ ဘာလဲ စူးစမ်းနေတာ”

ကွေ့စစ်သည်ထဲမှ အကြီးဆုံးဖြစ်ဟန်တူသူက အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

ငတွန်ကို သေချာအကဲခတ်သည်။

“နင့် ခါးကိုင်ပုံက အရပ်သားမဟုတ်ဘူး..မညာနဲ့ဟေ့”

“ငါမညာပါဘူး..ငါတို့က သာမန်လူတွေပါ..အရပ်သားမှန်သမျှ စစ်မှုထမ်းလိုက်ဖူးသူချည်းဆိုတော့..

အင်းဝစစ်တပ်အမှုထမ်းဖူးတာပေါ့ဟ”

“ဒါဆိုလည်း ဟုတ်ပြီ..ဟိုမိန်းမကို ငါတို့လက်အပ်ပါ”

“သူက ဘယ်သူလဲ..မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“သူက ငါတို့ သို့ပန်းပဲ..ငါတို့လက်က ထွက်ပြေးလို့ လိုက်ဖမ်းကြတာ”

ငတွန်က ဖုံအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးငယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေပြီး ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့ကို

ကြည့်နေသည်။

“စစ်ပွဲဆိုတာ ယောက်ျားတွေအလုပ် မဟုတ်လား...စစ်ပွဲထဲမပါတဲ့ ဒီမိန်းမ ကို နင်တို့ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“အံ့မယ်...အလာကြီးပါလား..နင့်မှာ အဲ့ဒီလို ပြောခွင့်မရှိဘူး”

ကွေ့ခေါင်းဆောင်က ဓါးရှည်ကို ဝံ့လိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဖက်ဆီမှ အလံများတလူလူလွင့်ထားသည့် မြင်းလေးစီး ရောက်ရှိလာသည်။
ကွေ့စစ်သည်များအားလုံးက ဒူးထောက်လိုက်ကြ၏။
“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”
“ဒီမှာ သုံ့ပန်းမ ထွက်ပြေးလို့ လိုက်ကြတာပါ..သခင်မ..အခု ဒီလူတွေက သုံ့ပန်းမကို လက်ခံထားပါတယ်”
သခင်မ ဆိုသူအား ငတွန်က ကြည့်လိုက်သည်။
“ငတွန်...နင်..ငတွန်မဟုတ်လား”
“မင်း..အင်းဝထောင်ထဲက..ကွေ့မ..ကွေ့မ..နားလဲ”
“အားလုံး..စဉ်ကိုင်မြို့ထဲ လှည့်ပြန်ကြစမ်း...ဒီမှာ အချိန်လာဖြုန်းမနေကြနဲ့..သွားကြ”
ကွေ့စစ်သည်များက အမိန့်အတိုင်း ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။
နားလဲ နှင့် ကိုယ်ရံတော်ကွေ့အမျိုးသမီး သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်တော့၏။
ဒူးလေးကို လွယ်ထားသည့် နားလဲက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။
“နင်က ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ..ငတွန်”
“ကျုပ်က ဒီနားက ရွာမှာ ကြက်ပွဲကောင်းတယ်ဆိုလို့ လာလောင်းနေတာ”
“ငါက နင့်ကို လွှီဇာနဲ့အတူ ဟံသာဝတီမှာ ရှိနေပြီထင်တာ”
ငတွန်က နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံသာ ပြုံးလိုက်၏။
“အခုက စစ်ဖြစ်နေတာ..ငတွန်...အန္တရာယ်ရှိတယ်...ခပ်ဝေးဝေးကိုသွားစေချင်တယ်”
“သွားမှာပါ..ကျုပ်တို့က ကွေ့စစ်သားဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ၊ ဘယ်လို စစ်တိုက်လဲ သိချင်လို့ လာကြည့်တာပါ..အခုတော့ ကွေ့စစ်သားတွေတင်မက..သူတို့ သခင်မကိုပါ တွေ့လိုက်ရပြီဆိုတော့ ပြန်မှာပါ..ဒါပေမယ့်”
“ဒါပေမယ့်..ဘာလဲ..ငတွန်”
“ကျုပ်..သူ့ကို ကယ်သွားမယ်..ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျုပ် မထားခဲ့နိုင်ဘူး”
ငတွန်က လှည်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးကို ညွှန်ပြလိုက်၏။
နားလဲ က လှည်းပေါ်မှ တုန်ရီနေသော အမျိုးသမီးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။
“ရှင် သူ့ကို ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”
“သူဘယ်သူလဲ...သခင်မ..သိပါတယ်နော်.စဉ်းစားပါဦး”
နဘေးနားက ကွေ့အမျိုးသမီးစစ်သည်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။
“ငါသိတယ်....ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးဆယ်နှစ်ကလည်း....ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီးစ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ စစ်တလင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခံရဖူးတယ်..ဒါပေမယ့်...စစ်တိုက်ဖို့လာတဲ့ သမိန်စက္ကရူဆိုတဲ့ မွန်စစ်သူကြီး တစ်ယောက်က အဲ့ဒီမိန်းမကို စစ်သားကောင်းပီသစွာ

သေချာစောင့်ရှောက်ကယ်တင်ပေးဖူးတယ်...အဲ့ဒီမိန်းမဟာ ငါပဲ....သမိန်စက္ကရူဟာ စစ်ပွဲမှာ
ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ..သူ့ကျေးဇူးကို ငါ
ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမလဲ..အမြဲတွေးခဲ့ဖူးတယ်..ဒီနေ့တော့...ငါ..သူ့နေရာကို ရောက်လာခဲ့ပြီ...သူ့ကျေးဇူးကို
ဆပ်တဲ့အနေနဲ့..ဒီသို့ပန်းမကို ငါလွှတ်ပေးမယ်..ကဲ..ပြန်ကြမယ်”
နားလဲက မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ လှည့်လိုက်သည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...နားလဲ”
ငတွန်က ပြောလိုက်၏။
“ဪ...ငါ တစ်ခုပြောဖို့ မေ့သွားတယ်..ငတွန်..ဘယ်လို အကြောင်းအရာပဲဖြစ်ဖြစ် လွီဇာဟာ နင့်ကို
အချစ်ဆုံးပဲနော်”
နားလဲက မြင်း၏ တင်ပါးကို ဆတ်ခနဲရိုက်လိုက်သည်။ မြင်းက ခုံးစိုင်းပြေးထွက်သွား၏။
ငတွန် မှာ ငေါင်လျက် ကျန်ရစ်။
“ကဲ..ဗိုလ်တွန်...ကံကောင်းပေလို့ဗျာ..မြန်မြန်သွားကြတာပေါ့..လှည်းပေါ်တက်”
ငကောင်းက ငတွန်ကို လှည်းပေါ်တက်ရန် ပြောလိုက်သည်။
ငတွန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး လှည်းပေါ်တက်လိုက်၏။
“မောင်ကြီး...ကျွန်မကို မှတ်မိလား”
အမျိုးသမီးငယ်၏ အသံ။
ခေါင်းငိုက်စိုက်နေသော ငတွန် က မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။
“မောင်ကြီး ခါးပုံစ လေး ခဏသုံးပါရစေ”
အမျိုးသမီးငယ်က ငတွန်၏ ခါးပုံစနားသို့ မျက်နှာကို ကပ်ကာ ဖုံများကို သုတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ငတွန်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။
“မင်း...မြတ်ထားသီရိ”
AVA 1740s (Season 2)
အခန်း(၂၆)

.....
“မင်း...မြတ်ထားသီရိ...မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်..မောင်ကြီး..မြတ်ထားပါ”
“ဒီကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်နေရတာလဲ”
“စာတိုက်တကာမှာ တပ်တည်နေတဲ့ ဗိုလ်မှူးနန္ဒဝေ က မြတ်ထားရဲ့အကိုပါ...သူ
မကျန်းမမာရှိနေတာကြောင့် စိတ်အားရှိအောင်နဲ့ ပြုစုပေးဖို့အတွက် သူ့မိန်းမရယ် နှမဖြစ်တဲ့
မြတ်ထားရယ်ကို ပို့ထားခဲ့တာပါ...ကွေ့တွေ စာတိုက်တကာကို ဝင်တိုက်တော့ စဉ့်ကိုင်တပ်ဆီကို
ပေါင်းဖို့ ဆုတ်အလာ လမ်းမှာ မြတ်ထား လိုက်လာတဲ့ လှည်းအဖမ်းခံရပါတယ်....အကိုနန္ဒဝေတို့ကတော့
လွတ်သွားတယ်”
“ဪ...ဒါနဲ့..အခုက ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြေးလာတာလဲ”

“သူတို့က မြတ်ထားကို ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော်မှန်းသိတော့ သူတို့ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ်ဆီ ဆက်သဖို့ လုပ်နေကြတာပါ.... စဉ့်ကိုင်ကို တိုက်တဲ့အထိ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်..စဉ့်ကိုင် ကို သိမ်းနိုင်လို့ သူတို့ မြို့ထဲ ဝင်နေရာယူပြီး စီမံနေကြတုန်း..မြတ်ထား အလစ်ထွက်ပြေးလာတာပါပဲ”

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ....ဘာဖြစ်ဖြစ်...သွားလေသူ ငါ့သူငယ်ချင်း ဗညားကျန်းတော က မင်းကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ငါ့ကို မှာသွားဖူးတယ်..ဒီတော့ မင်းကို ဘေးမသိရန်မခဲ အင်းဝကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ ငါ တာဝန်ယူပါတယ်”

“မောင်ကြီး ကို မြတ်ထား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟေ့..ဗိုလ်တွန်...ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်ထဲ မျောနေတာနဲ့..ကျုပ်တောင် စကားဝင်ပြောဖို့မေ့နေတယ်..အခု ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ဘယ်မောင်းပို့ပေးရမလဲ”

“ငကောင်းနဲ့ယ့်...သူက အင်းဝသူပဲ အင်းဝပြန်ပို့ပေးရမှာပေါ့”

“ဟာ...ဗိုလ်တွန်...ဖြစ်ပါ့မလားဗျ ..ဒီဘက်က ပြန်ပတ်ရင်လည်း တကွေ့တပတ်ကြီး..ပြီးတော့ ကျော်စဉ်တစ်လျှောက်က ကွေ့တွေချည်း သိမ်းထားတာ...”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ”

“မုဆိုးဖို့ ကို အရင်လိုက်ခဲ့ဗျာ...ဟိုမှာ ခဏနေပြီး..အခြေအနေ နည်းနည်းတည်ငြိမ်မှ ကွေ့ပတ်ပြီး အင်းဝကို စုန်ကြတာပ..”

“ကဲ...ဒီက မမလေး သဘောက ဘယ်နှယ့်တုန်း”

“မြတ်ထားက မောင်ကြီးတို့ စီမံရာကို လိုက်ရမှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ..ခင်ဗျားတို့ မုဆိုးဖို့ပဲ သွားကြတာပေါ့..ငကောင်း”

စဉ့်ကိုင်မှ မုဆိုးဖို့သို့ ခရီး။ တစ်ရက်နှင့်တစ်ည ကြာမြင့်မည့်ခရီး။

ညဉ့်က တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာသည်။

“ဗိုက်ဆာကြပြီလား...ရှေ့က ထန်းခေါက်ဖာထဲတော့

ကောက်ညှင်းကျည်တောက်တွေပါတယ်..ယူစားကြချေ”

မြတ်ထားသီရိ က ထန်းခေါက်ဖာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဖာထဲမှ ကောက်ညှင်းကျည်ထောက် အပိုင်းတစ်ခုကို ယူလိုက်ပြီး အပေါ် ခွံများကို နွှာလိုက်၏။

သူ့အား ကျောပေးလျက် လှည်းနောက်မြီးတွင် ထိုင်လာသာ ငတွန် အား သွားပေးသည်။

“ငါ မဆာဘူး”

ငတွန်၏ အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

မြတ်ထားသီရိက ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ကို စားရင်း ငတွန်၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို

ငေးကြည့်နေသည်။

စမ်းချောင်းငယ်လေး တစ်ခုအနားတွင် ငကောင်းက လှည်းကို ခဏရပ်လိုက်၏။

“နွားတွေ ရေတိုက်ရင်း လှည်းခဏနားကြစို့ဗျာ..ရှေ့နည်းနည်းဆို..ရေပဲတစ်ခုရှိတယ်..အဲ့ဒီမှာ ညအိပ်နားကြတာပေါ့”

ကောင်းက လှည်းပေါ်တွင်ပါသော အထုပ်ထဲမှ အညာစောင်ထူထူကို ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပတ်ခြုံလိုက်သည်။

ဆောင်းရာသီမို့ အညာ၏ အအေးဓာတ်က တဖြည်းဖြည်း စိမ့်လာ၏။

ငတွန်က သူသွားလေရာ သယ်ဆောင်လာသည့် အဝတ်ထုပ်ထဲမှ အညာစောင်ကို ခြုံရန် ပြင်လိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိ က ဖုန်ပေနေသော အဝတ်အစားများဖြင့် ဒူးနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့်ပိုက်ကာ အချမ်းဒဏ်ကို အံတုနေ၏။

ငတွန်က မြတ်ထားသီရိ ထံ သို့ စောင်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကမူ..ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ထုတ်ကာ ခြုံလိုက်၏။

ခဏတာနားပြီးနောက် သူတို့ ရှေ့ဆက်ထွက်ခွာလာကြသည်။

ဧရပ်တစ်ဆောင်ရှေ့တွင် လှည်းကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

နွားများအား အနီးရှိ တမာပင်တွင် ချည်နှောင်လိုက်ပြီး နောက် ။

“မြတ်ထားသီရိက ဧရပ်ပေါ်အိပ်လိုက်ပါ..ကျုပ်တို့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်က လှည်းပေါ်ပဲ အိပ်လိုက်မယ်”

“အို..မဟုတ်တာ...မောင်ကြီးရယ်..မြတ်ထား..မောင်ကြီးတို့ကို ယုံပါတယ်”

“ယုံတာ မယုံတာတွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး.... မသင့်တော်လို့ ပြောနေတာ..ဟုတ်ပြီလား...အိပ်ဆိုအိပ်”

ငတွန် လေသံက တင်းမာသဖြင့် မြတ်ထားသီရိက ဇက်ကလေးပုသွားသည်။

“လှည်းပေါ်မှာ အေးမှာဆိုတော့ မောင်ကြီး စောင်ခြုံထားလိုက်ပါ..မြတ်ထား ဒီတိုင်းပဲ အိပ်လိုက်မယ်”

“မလိုဘူး..ရတယ်...ငါ့ဟာငါ မီးလှုံမယ်”

ငတွန်က အိတ်ထဲမှ မီးခတ်ကျောက်နှင့် လွဲမှုကိုထုတ်ကာ မီးဖိုရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိက ဧရပ်ပေါ်တွင် သွားထိုင်နေ၏။

ကောင်းက လှည်းပေါ်တွင် ဆောင်ခြုံလျက် ဗုံကြီးသံတစ်ပုဒ်ကို အော်ဆိုနေသည်။

ငတွန်က အနီးအနားမှ ထင်းခြောက်များဖြင့် မီးဖိုပြီး အနီးတွင် ထိုင်ကာ ပါလာသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထိုင်ဖွာနေသည်။

အချမ်းဓာတ်ကား ပို၍သာ တိုးလာ၏။

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အအေးဒဏ်ကို အံတုနေကြသည်။

ကောင်းကား လှည်းပေါ်တွင် စောင်ခြုံလျက် တရှူးရှူးဟောက်နေပေပြီ။

ငတွန် က ငှက်ကြီးတောင်ခါးနှင့် ခါးသွေးကျောက်ကို ယူကာ မီးပုံဘေးတွင် သွေးရင်း အချိန်ဖြုန်းနေ၏။

“မောင်ကြီး”

လက်နွေးနွေးလေး တစ်ဖက်က ငတွန်၏ ပုခုံးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

ငတွန်က လှည့်မကြည့်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ...မြတ်ထားသီရိ..မအိပ်သေးဘူးလား”

“မြတ်ထား အိပ်မပျော်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဗညားကို သတိရနေပြီလား”

“ဟင်အင်း..ခြင် အရမ်း ကိုက်လို့”

ငတွန်က မြတ်ထားသီရိကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း မီးပုံနား ခဏလာနေ”

“ဟုတ်”

ငတွန်က ခါးကို ဆက်သွေးနေ၏။

“မောင်ကြီး”

“ဘာလဲ..ပြော”

“မောင်ကြီး..မြတ်ထားကို ဗညားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ခုနေတာလား”

ငတွန်က ခွန်းတုံ့မပြန်။

“မြတ်ထား..သိပါတယ်....အဲ့ဒီနေ့က မောင်ကြီး က ဗညား လို့ ပြောတော့ မြတ်ထား ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရဖြစ်သွားတာပါ...နောက်တော့မှ ဗညားကို ပြန်သတိရသွားတာ”

ငတွန်က ခါးကို သာ နာနာ ဖိသွေးနေ၏။

“မောင်ကြီးရယ်..ဗညားနဲ့ မြတ်ထား ရည်းစားဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဟိုး ဆယ်ကျော်သက်လုံမ ဘဝက ပါ...ဒီအရွယ် ရည်းစားသနာ ထားကြတယ်ဆိုတာ..အပျော်သဘောလည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ..မဟုတ်လား”

“ဘာ..အပျော်သဘော..ဟုတ်လား”

ငတွန်က ဓားကို ပစ်ချကာ လှည်းဆီသို့ ထသွား၏။

လှည်းပေါ်မှ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ယူလာကာ မြတ်ထားသီရိ ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ဒီမင်ခံပုဆိုး က ဗညားကို မင်းကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား....ဗညားက သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဲ့ဒီ မင်ခံပုဆိုးကို တန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းဆည်းခဲ့တယ်..မင်းနဲ့ တွေ့ရဖို့ အတွက်နဲ့ ဟံသာဝတီကို မပြန်ပဲ ဟော့ဒီ အင်းဝမှာ စစ်မှုထမ်းဖို့ သူနေရစ်ခဲ့တယ်..နောက်ဆုံး အင်းဝသားတွေ သတ်လို့ပဲ သူ သေခဲ့ရတယ်..သူသေခါနီး နောက်ဆုံးအချိန်တောင် မင်းနာမည်ကို တသသ ပြောသွားသေးတာ... မင်းကတော့ အပျော်သဘော နဲ့ သူ့ကို ရည်းစားထားခဲ့တယ် ဟုတ်လား.....မင်းတို့လို မိန်းမမျိုးတွေ...ဘယ်လို ယောက်ျားကို မှ တန်ဖိုးထားမှာလဲ...ကိုယ့်ကို အပေါ် စီးက ဆက်ဆံ..ကျွန်လိုသဘောထား..တဏှာဖြေရာ နေရာသာသာ သဘောထားတဲ့ နန်းတော်ထဲက အကောင်တွေကိုကျ ဘုရားလို ကိုးကွယ်ထားကြတယ်ပေါ့..ထို့”

“အိ...”

မြတ်ထားသီရိ ထံမှ ရှိုက်သံ ထွက်လာသည်။

“ဗိုလ်တွန်..ခင်ဗျား အသံကြီးကလည်းဗျာ...ဆိုးလိုက်တာ..ကျုပ်ဖြင့် လန့်တောင်နိုးတယ်”

လှည်းပေါ်မှ ငကောင်းက စောင်ခြုံကြားမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

မြတ်ထားသီရိက ငိုရှိုက်နေရင်းမှ ဧရပ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။

“ဗိုလ်တွန်...ခင်ဗျားတို့ မကျေလည်စရာ ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း
ရှိခဲ့မှာပေါ့..ဒါပေမယ့်..အခုချိန်မှာ....ကိုယ့်ကို မှီခိုပြီး လိုက်လာရတဲ့ မိန်းကလေးကို သိပ်လည်း
မပြောပါနဲ့ဗျာ..ရော့...ချမ်းရင် ခင်ဗျား စောင်တစ်လှည့်ခြုံပြီး လှည်းပေါ်တက် ကွေးချေ..ကျုပ် မီးလှုံရင်း
ဆေးလိပ်ဖွာဦးမယ်”

ငကောင်းက ငတွန်အနီးတွင် ထိုင်ချရင်း သူ့ခြုံထားသည့် စောင်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

.....
မုဆိုးဖို။

ပြန်ပြူးသောကွင်းပြင်ကြီး၏ အဆုံးတွင် ထန်းလုံးခံတပ်များကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရပြီဖြစ်သည်။

“ဗျိုး...ဘကြီးကောင်း...ညွှတ်သည်တွေပါလာပကောလား”

သျှောင်ပေစူးနှင့် ရှင်ပြုခံအရွယ် လူငယ်လေးများက လှည်းနဘေး ဝိုင်းရံလာကြသည်။

လူငယ်များလက်ထဲတွင် လင်းလေးများကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စာခြောက်ရုပ်များ ကို တန်းစီထားပြီး လည်ပင်း၊ မျက်လုံးနေရာများတွင်
ရှားစေးအနီများ ခြယ်ထားကြ၏။

“ဒါက ဘာတွေလဲ...ငကောင်း”

“လင်းလေး လေ့ကျင့်နေကြတာ..ဗိုလ်တွန်...ကိုအောင်ဇေယျ က ဒီဆယ်ကျော်သက်လေးတွေကို
လင်းလေးတပ် ဆိုပြီး ရည်ရွယ်စုစည်းထားတာပါ..ရှေ့မှာ တွေ့ပါဦးမယ်..လုံလျင် လေ့ကျင့်တဲ့အစုတို့၊
အဲမောင်းလေ့ကျင့်တဲ့အစုတို့၊ တင်ကျည်းတုတ်သိုင်းလေ့ကျင့်တဲ့အစုတို့ ရှိသေးတယ်”

“ဟ..ငါ့လူရဲ့..မုဆိုးဖိုက ဂလောက်ထိ လူစုလူဝေးများနေပြီလား”

“လောလောဆယ်တော့ ရွာပေါင်း (၂၀)လောက်က မုဆိုးဖို ကို

ပူးပေါင်းလာကြပြီ...ဟိုးဘက်အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ထန်းလုံးတာကြီး

ဆောက်နေဆဲဗျာ...ရောက်ရင်မြင်ရပါလိမ့်မယ်..ကိုအောင်ဇေယျကတော့ တာပေါင်း (၄၇၀) အကျယ်ထိ
လုပ်ထားတာပဲ...သူ့အပြောအရ နောက်ထပ် ဒီနားက ရွာ(၂၀)ကျော်လောက်လည်း လာခိုဝင်ဖို့
ရှိတယ်တဲ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့က မြို့တစ်မြို့တည်နေတာပဲ...ငကောင်း..အင်းဝနန်းတော်က သိသွားရင်
အန္တရာယ်မများလွန်းဘူးလား”

“လောလောဆယ်...အန္တရာယ်များနေတာက..အင်းဝနန်းတော်ဗျာ...သူ့အန္တရာယ်တောင်
သူ့မနည်းကာကွယ်နေရတာ..ကျုပ်တို့လည်း ကျုပ်တို့ရပ်ရွာမှာ ကျုပ်တို့အန္တရာယ်ကို
ကာကွယ်တာပဲဗျာ..ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ..ကိုအောင်ဇေယျကလည်း ဖြစ်လာသမျှ သူ့တာဝန်လို့
ပြောထားပြီးသား”

“အောင်ဇေယျ..အောင်ဇေယျ”

“နို့..ဗိုလ်တွန် ကိုအောင်ဇေယျနဲ့ တွေ့ဖူးရဲ့..မဟုတ်လား”

“ကြာပါပြီ...ကျုပ် ကိုးသိန်းသခင်ဆီမှာ အမှုထမ်းခဲ့တုန်းကပေါ့..အခုတော့ သူက ဒေသခေါင်းဆောင်တောင်ဖြစ်နေပါပကော”

“ဖြစ်ဆို...တမြန်နှစ်ကပဲ အင်းဝနန်းတော်ကတောင် ဗလနန္ဒကျော်စွာဆိုပြီး ဘွဲ့ခေါ်ပေးသေးပါပကောဗျ”
ငတွန်က ခိုင်ခန့်ရှည်လျားလှသည့် မုဆိုးဖိုရွာပတ်လည်မှ ထန်းလုံးတပ်ကြီးကို သာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

.....
မုဆိုးဖို ရွာစည်းရိုး သို့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။

လှံပစ်၊ တင်ကျည်းတုတ်၊ ဓါးသိုင်းများကို အစုအဖွဲ့လိုက်လေ့ကျင့်နေရာများသို့ သူတို့ နွားလှည်းကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတလျှောက်လူများက ငကောင်းကို အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ငှက်ပျောပင်ပြတ်များ ယှဉ်တွဲစိုက်ထူထားသည့် ကွင်းပြင်တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် လှည်းအနီးသို့ မြင်းတစ်စီး ကပ်လာ၏။

မျက်နှာနုနယ်နယ်၊ သျှောင်ပေစူးအတိ နှင့် အသက် (၁၂)နှစ်အရွယ်လူပျိုပေါက်လေးတစ်ဦး။

“ဝေး...ဦးရီးကောင်း....စဉ့်ကိုင် မှာ ကွေ့တွေ နဲ့ ချ နေပြီဆိုဗျ”

လူငယ်လေးက မြင်းဇက်ကြိုးကို တစ်ဖက်မှ ကိုင်ကာ တစ်ဖက်မှ ချွေးစက်များကို သုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်သပ..မောင်ရွှေရေ...ကွေ့များကတော့ စဉ့်ကိုင်အထိ ဝင်မီးတိုက်နေကြပြီ..အင်းဝတပ်တွေလည်း တို့ရှေ့တင် ပြေးကြရတာပ”

“ညှို့လိုက်ပါဗျာ...ရွှေနန်းရှင်ကိုသာ ပြောလို့ရရင်..ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်မှူးလုပ် တိုက်ပေးချင်ပါရဲ့..ဒီမှာ ကြည့်ပေ..ကျုပ် ဓါးစွမ်း”

မောင်ရွှေ က ငှက်ပျောတုံးများရှိရာသို့ မြင်းကို ဒုံးစိုင်းသွားပြီး ငှက်ပျောပင်များကို ဓါးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ပိုင်းချသွားသည်။

သူမြင်းကျော်သွားချိန်မှ ငှက်ပျောတုံးလေးများက တိတိပပ ပြတ်ပြီး ကျသွား၏။

ရေအိုးငယ်များတင်ထားသည့် ငှက်ပျောပင်များဆီသို့အရောက်တွင်မူ ဓါးချက်နှင့်အတူ ရေအိုးပါ ကျကွဲသွားတော့သည်။

“ဦးလေးကောင်း...ကျုပ်ကို အဖေက ပြောတယ်ဗျာ...ငှက်ပျောပင်ပေါ်က ရေအိုးပြုတ်မကျအောင် ခုတ်နိုင်မှာသာ..တကယ့်ဓါးရေးကောင်းတဲ့..အခုက ရေအိုးက

ပြုတ်ချည်းကျနေတယ်ဗျာ...နို့..ခင်ဗျားကြီးက ဓါးရေးကောင်းသပဆို..ကျုပ်ကို အဲ့ဒီအကွက်လေး ဆရာစားမချန်ပြပေးပါလား”

လှည်းပေါ်မှ ငကောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟော့ဒီနောက်မှာ ပါလာတဲ့ ဦးရီးက...မင့်ဖအေတို့ ငါတို့လိုပဲ ပွဲကျောင်းထွက်...သူ သင်ပြပေးလိုက်မယ်...ဟော့..ဗိုလ်တွန်....ကြုံတုန်း...ကလေးကို တကွက်တော့ ပြပေးလိုက်ပါဗျာ”

ငတွန်က အသင့်ပါလာသည့် ငှက်ကြီးတောင်ကို ယူလိုက်သည်။

“ငကောင်း..လှည်းကို ကျုပ်မောင်းပါရစေ”

ငကောင်းက နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

ငတွန်က လှည်းပေါ်တွင်မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က နွားနဖားကြိုးကို ကိုင်လိုက်သည်။

တဖက်က ငှက်ကြီးတောင်ကို ဝံ့လိုက်၏။

“မြတ်ထားသီရိ..လှည်းတိုင်တွေကို သေချာကိုင်ထား...ငကောင်း..ကျုပ် ကျား သံပေးတာနဲ့...နွားတွေကို ကြိမ်တို့ပေတော့”

“ကျား”

ကြိမ်သံကြားသည်နှင့် နွားများက အရှိန်ဖြင့် ပြေးကြသည်။

ငတွန်က နွားလှည်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ကြိုးကို တစ်ဖက်က ထိန်းထား၏။

ရေအိုးတင်ထားသည့် ငှက်ပျောတုံးအနားသို့ ရောက်သည်နှင့် လေထဲတွင် သူ၏ ငှက်ကြီးတောင်ခါးက ယိမ်းနွဲ့သွားသည်။

ငှက်မွေးကလေးတစ်ချောင်းအလား။

မြင်းပေါ်မှ မောင်ရွှေ က မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်နေ၏။

နွားလှည်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်သွား၏။

ငှက်ပျောပင်နှင့် ရေအိုးမှာ ပုံစံမပျက် မူလအတိုင်းသာ။

“ကောင်လေး..မင်းမှာ လင်းလေး ပါရင်...ရေအိုးအောက်က ငှက်ပျောပင်နေရာလောက် ပစ်ကြည့်ချေကွာ”

မောင်ရွှေက ခါးကြားထိုးထားသော လင်းလေးကို ထုတ်ကာ လောက်စာထည်ပြီး ပစ်လိုက်၏။

ရေအိုးအောက်ရှိ ငှက်ပျောတုံးမှာ တိတိကျကျ ပြတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ....ကောင်းလိုက်တဲ့..ခါးချက်ဗျာ..ဦးရီး”

မောင်ရွှေက ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သည်။

“လှည်းမောင်းနေရင်းကနေ...ဘယ်လိုများ ခုတ်လိုက်တာလဲဗျ”

“ခါးခုတ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဒီအတိုင်း အနေအထားမှာ ခုတ်တာနဲ့ မြင်းဒါမှ မဟုတ်..လှည်းပေါ်ကလို အရှိန်နဲ့လာနေချိန်ခုတ်တဲ့အခါ မတူဘူး..ကောင်လေးရ..ငါ မုဆိုးဖိုမှာ နေဦးမှာပဲ..ဖြည်းဖြည်းကျ မင်းကို ငါသင်ပေးပါမယ်”

“အခု သင်ပေးလေဗျာ..ကျုပ်က အခုသင်ချင်တာ”

“ငါတို့ အဝေးကြီးကလာရတာ...မင်းအဖေနဲ့လည်း ဒီညွှန့်သည်တွေကို တွေ့ပေးရဦးမယ်..မောင်ရွှေရ”

“ဟာဗျာ..အဖေနဲ့

နောက်မှတွေ့..ကျုပ်သင်ချင်ပါတယ်ဆို..အခုသင်ပေးမှပေါ့..ဟေ့...ဟိုဦးကြီး..ဗိုလ်တွန်ဆိုလား..

လာဗျာ..အခုဆင်း.... ကျုပ်ကို ခုနလို ခါးခုတ်တာ ထပ်ပြစမ်းပါ..လာ”

ငကောင်းက ဆက်မပြောတော့ပဲ လှည်းကို မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဟာ...ဒီလူကြီးတွေ...သောက်ကျင့်အတော်မကောင်းတာပဲ...မကောင်းတဲ့အကောင်ကြီးတွေ”

လူငယ်က ခပ်ဝေးဝေးမှ မကျေမနပ်ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အဲ့ဒါ ဘယ်သူ့သားလဲဗျ...အတော်တော့ မလွယ်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ကိုအောင်ဇေယျ ရဲ့ဒုတိယသား..မောင်ရွှေဆိုတာလေ”

“မောင်ရွှေ...မောင်ရွှေ”

ငတွန်က ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

.....
၁၇၄၈ ဒီဇင်ဘာလ။

ယူနန်ပြည်နယ် အနက်တောင်ပိုင်း၊ မောက်လုန်ဘော်တွင်း။

တာရဲရိုး ဟု ခေါ်သော အဆောင်အတွင်း ဘော်တွင်းအလုပ်သမားထုအကြား ဩဇာအကြီးဆုံး လူသုံးဦး ထိုင်နေကြသည်။

မောက်လုပ်ဘော်တွင်း အလုပ်သမားများကြားတွင် အချင်းချင်း အတန်းအစားခွဲခြားမှုမရှိပဲ ညီအကို ဟုသာ ခေါ်ဆို ဆက်ဆံကြရသည်။

ထိုညီအကိုစနစ်တွင်မှ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အကြီးဆုံးအကိုကြီး သုံးဦးက အလုပ်သမားရေးရာများကို အုပ်ချုပ်သည်။

အကြီးဆုံးအကိုကြီးကို တာရဲ (Ta - yeh) ဟုခေါ် ပြီး ဘော်တွင်းကိစ္စကြီးငယ်အားလုံးကို

စီမံခန့်ခွဲရသည်။ အကိုကြီးသုံးဦးတွင် တာရဲ ရာထူးသည် ဩဇာအကြီးဆုံး။

ဒုတိယခေါင်းဆောင်ကို အယံရဲ (Esh - yeh) ဟုခေါ်ဆိုပြီး ဘော်တွင်းလုပ်သားများ၏

လုပ်ငန်းခွင်ဆိုင်ရာ ကြီးကြပ်မှုများကို ကိုင်တွယ်ရသည်။

တတိယခေါင်းဆောင်မှာ စန်းယယ်(San-yeh) ဟု ခေါ်ကြပြီး ဘော်တွင်းအလုပ်သမားများနှင့်

ပြင်ပအုပ်စုများ အငြင်းပွားမှု၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်မှုများပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင် စန်းယယ်က ဦးဆောင်ကာ

တိုက်ပွဲဝင်ရသည်။

ယခုတော့ ခေါင်းဆောင်သုံးဦးလုံး ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဆုံနေကြပြီဖြစ်သည်။

အကြီးဆုံးခေါင်းဆောင် တာရဲမှာ ဝူရှန်ရှိန် ဖြစ်သည်။ ခြေပုကျား ဟူသော သူ့အမည်ပြောင်ဖြင့်

တွဲဖက်ကာ သူ့အား အိုင်တာရဲ ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဝူရှန်ရှိန်သည် အရပ်ပုပု၊ ထောင်တက်နေသော နှုတ်ခမ်းမွေးအရှည်နှင့် ရက်စက်တတ်သည့်

ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

၁၇၄၅ ခုနှစ်တွင် ယူနန်ပြည်နယ်၊ ရှီရ်ဖင်နယ်မှ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တစ်ဦးဘဝဖြင့် “ဝ”တောင်တန်းရှိ

ဘော်တွင်းများဆီသို့ သူရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဘော်တွင်းတွင် ခေါင်းပုံဖြတ်မှုများ၊ အနိုင်ကျင့်မှုများ၊ တိုက်ခိုက်မှုများနှင့်အတူ ဝူရှန်ရှိန်မှာ ခြေပုကျား

အမည်နှင့် လူမိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ၏ ဩဇာအာဏာမှာ တရုတ်ဘော်တွင်းကုန်သည်များ၊ လုပ်သားများမှတစ်ဆင့် ရှမ်းပြည်အတွင်းတွင်ရှိသော နမ္မတူဘော်တွင်းအထိပါ ဖြန့်ကျက်ကြီးစိုး လာနိုင်ခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင် ကျိုးချီကျိုး (Tsou Chi Chou) ဆိုသည့် ဘော်တွင်းကုန်သည်တစ်ဦးက သူ၏ ဩဇာအာဏာကို စတင် ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က..ကျိုးချီကျိုးသည် ကွေ့လူမျိုးများနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရှမ်းပြည်အတွင်းရှိ နမ္မတူဘော်တွင်းကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။

ဝူရှန်ရှိန် ခေါ် အိုက်တာရဲ ကလည်း မောက်လုပ်ဘော်တွင်းမှ ကျိုးချီကျိုး၏ အကျိုးစီးပွားမှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။

မကြာမီတွင် အိုက်တာရဲဂိုဏ်းနှင့် ကျိုးချီကျိုးဂိုဏ်းသားတို့၏ ဘော်တွင်းနယ်မြေလစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွားတော့သည်။

ယူနန်ဘုရင်ခံက အခြေအနေကို ငြိမ်အောင်ထိန်းသိမ်းပြီးနောက် ပြဿနာဖြစ်ပွားရာ ဘော်တွင်းများကို ခေတ္တပိတ်သိမ်းခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေတွင် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော ဘော်တွင်းအလုပ်သမား တစ်ထောင်နှင့်ရာကျော်အတွက် အိုက်တာရဲ နှင့် နောက်ထပ်ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးဖြစ်သော စွန်းအိုက်လန်၊ စွန်းလန်တဲ ညီနောင် တို့ စည်းဝေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အကိုကြီး ယူနန်ဘုရင်ခံ ဆီ တိုက်ရိုက်ဝင်တွေ့ကြည့်ပါလား”

“ငါ ကြိုးစားပြီးပြီ..အိုက်လန်၊ ဘုရင်ခံ က ကျိုးချီကျိုး ကို ဖမ်းထားပြီး ငါ့ကို လွှတ်ပေးထားတာကိုတောင် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သင့်နေပြီလို့ပြောတယ်..မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ..အကိုကြီး...အလုပ်သမားတွေကလည်း ကြာကြာစုစည်းထားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး...နယ်မြေသစ်ရှာကြမလား”

အိုက်တာရဲ က ဘိန်းထည့်ထားသည့် ပြောင်းတံလေးကို စားပွဲပေါ်တွင် ခေါက်ချလိုက်သည်။

ဘိန်းချေးအမှုန်များ က စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲသွား၏။

“ဒီဘိန်းတွေ ဘယ်ကလာသလဲ..သိလား”

စွန်းညီနောင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အာရပ်ကုန်သည်တွေက မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့ဆိပ်ကမ်းတွေဖြစ်တဲ့ ပဲခူး၊ မုတ္တမကို သယ်လာကြတယ်..အဲ့ဒီကတစ်ဆင့် အင်းဝကို ရောက်တယ်..အင်းဝက တစ်ဆင့် ဒီ တောင်တန်းပေါ် ရောက်လာတယ်”

“အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စဘာများ ဆိုင်လဲ..အကိုကြီး”

“အင်းဝ ဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံ ၊ အင်းဝဘုရင်မှာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ရတနာတွေ၊ ဆင်တွေ အများကြီးရှိတယ်..ဒါပေမယ့်..သူ့မှာ လက်ရှိ အကြပ်အတည်းတွေအများကြီး ကြုံနေတယ်..ပုန်ကန်မှုတွေကြုံနေရတယ်... သူက သူ့အတွက် အားကိုးရမယ့် မဟာမိတ်နိုင်ငံကြီးတွေ ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်....ငါရထားတဲ့ သတင်းတစ်ခုအရ..အင်းဝက လွှတ်လိုက်တဲ့

သံကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ပီကင်းကျွေရာဇ်က လက်မခံပဲ ဝင်ခွင့်မပေးဘူးတဲ့....သူတို့ ရှမ်းပြည်ထဲက မိုင်းကိုင်မှာ သောင်တင်နေကြတယ်”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ..အကိုကြီး”

အိုက်တာရဲ က အငယ်ကောင်စွန်းလန်တဲကို ခပ်တင်းတင်းစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

စွန်းလန်တဲက ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“အင်းဝဘုရင်ဟာ ပီကင်းနန်းတော် နဲ့ အဆက်အသွယ်ရချင်နေတာသေချာတယ်...ဒီတော့...အင်းဝ နဲ့ ပီကင်းကြား...ငါတို့ ကုလားဖန်ထိုးနိုင်ရင် အကျိုးအမြတ်ကောင်းကောင်းရမယ်...ကံကောင်းရင်..ပီကင်းနန်းတော်ကပါ ..ငါတို့ကို ဒီနယ်မြေ အပိုင်ပေးနိုင်တယ်...ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း...အင်းဝပိုင် ရှမ်းနယ်ထဲက ဘော်တွင်းတွေကို အင်းဝဘုရင် နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ငါတို့လက်ပြန်ရအောင် လုပ်နိုင်မယ်”

“အကိုကြီး..ပြောတာ..ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာပြီ...ဒါပေမယ့်..ပီကင်းနန်းတော်နဲ့ ချိတ်ဆက်ဖို့ဆိုတာက”

“ငါပြောတာသာ နားထောင်....လောလောဆယ်ငါတို့ လုပ်ရမှာက ဗမာစကားရော၊ တရုတ်စကားရော ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတစ်ယောက်ကိုရှာရမယ်...ပြီးရင် ကျွေရာဇ်ချန်လုံက ရေးတယ်ဆိုတဲ့ သဝဏ်လွှာအတု တစ်စောင်အမြန်ရေးရမယ်...ပြီးရင် ပီကင်းနန်းတော်က သံတမန်တစ်ယောက်အနေနဲ့..ငါတို့လူတွေကို ခေါ် ပြီး အင်းဝကို သွားကြမယ်”

အိုက်တာရဲ စကားကြောင့် စွန်းညီအကိုမှာ ထိတ်လန့်သွားကြတော့သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား...အကိုကြီး..အင်းဝသွားပြီး ကျွန်တော်တို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ငါတို့ က ပီကင်းသံတမန်တွေအနေနဲ့..ဒီကနေ လက်ဆောင်နည်းနည်းဝယ်သွားမယ်..သဝဏ်လွှာအတုနဲ့ အင်းဝဘုရင်ဆီ ဝင်ကြမယ်..အင်းဝ ဘုရင်က ကျွေရာဇ်အတွက် အဖိုးတန်လက်ဆောင်တွေ အများကြီး ပြန်ပေးမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပဲ”

“အဲဒီ လက်ဆောင်တွေနဲ့ အကိုကြီးက ပီကင်းနန်းတော်ကို ပြန်ဝင်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဒါတွေက နောက်မှ မင်းတို့ သိလာလိမ့်မယ်...လောလောဆယ်..အရေးကြီးတာက...ဗမာလိုရော တရုတ်လိုပါ ရေးတတ် ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မင်းတို့ အမြန်ရှာရမယ်”

“ရှာစရာမလိုပါဘူး...ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မနှစ်ကမှ နမ္မတူဘော်တွင်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့..ငထွန်းလေ”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၇)

.....
“စစ်ကူ...ဟုတ်လား...မောင်သာလှ..ငါကိုယ်တော်က မောင်မင်းကို စစ်ကူပေးရမယ်ပေါ့”

အယုဒ္ဓယဘုရင် ဖရာ့ဘိုရိုမောင်ကွတ် (Phra Chao Yu Hua Borommakot) ၏ အသံတွင် လျှောင်ရယ်သံစွက်နေ၏။

သမိန်ထော က ဘိုရိုမောင်ကွတ် ၏ ပလ္လင်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်။

“မောင်မင်း ဟံသာဝတီရှင်ဘုရင်ဖြစ်စဉ်က ...ငါ့ကိုယ်တော်ဆီကို မဟာမိတ်အဖြစ် ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှစ်ခါ..သဝဏ်လွှာပါးခဲ့ဖူးသလဲ”

“ကျုပ်...ယောက္ခမတော်လန်ဖိုးစားကတဆင့် အဆွေတော်အယုဒ္ဓယဘုရင်ဆီ ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်”

ဖရာဘိုရိုမောင်ကွတ် က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ...အခုရော...မောင်သာလှ က ဟံသာဝတီရှင်ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ ဒီကိုလာတာလား”

သမိန်ထော က ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်က အယုဒ္ဓယပြည့်ရှင်မင်းနော်..ထီးဆောင်းမင်း..အခု မောင်သာလှ နဲ့ ငါ့ကိုယ်တော်က ထီးဆောင်းမင်းအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေတာ တော်သင့်ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ကျုပ်က အခုအချိန်အထိ ဟံသာဝတီရဲ့ တရားဝင်ဘုရင်ပါပဲ...ကျုပ်ဟာ ညောင်ရမ်းမင်းဆက်ရဲ့ တော်ဝင်သွေးသား...ဟံသာဝတီရဲ့ တရားဝင်ဘုရင်..ဟိုလူယုတ်မာ အောင်လှက ကျုပ်ရဲ့ ထီးနန်းကို..မတရား”

ဖရာဘိုရိုမောင်ကွတ် က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အယုဒ္ဓယဘုရင်ရဲ့ရှေ့မှာ သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်က ဒူးမထောက်..လက်အုပ်မချိပဲ စကားပြောနေတာဟာ..အယုဒ္ဓယထီးနန်းကို စော်ကားနေတာနဲ့အတူတူပဲနော်..မောင်သာလှ”

“ကျုပ်က ရှင်ဘုရင်ပါ..အရပ်သားမဟုတ်ဘူး”

ဖရာဘိုရိုမောင်ကွတ်က အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နဘေးမှ မိဖုရားတစ်ပါးကို အချက်ပြလိုက်၏။

မိဖုရားက ရေတကောင်းထဲမှ ရေကို ငဲ့ကာ ခွက်ဖြင့် ဆက်သလိုက်သည်။

ဖရာဘိုရိုမောင်ကွတ်က ရေကို မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“အင်း..စကားပြောရတာ..တယ်မောတာပဲ..ဒီမယ်..မောင်သာလှ...မောင်မင်း ရဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ..အယုဒ္ဓယနန်းတော် အနေနဲ့လည်း ဟံသာဝတီရဲ့ပလ္လင်ပေါ်မှာ လက်ရှိရှိနေတဲ့ ဘုရင် နဲ့ ဆက်ဆံရေးပျက်ပြားမှာပဲ ပိုအလေးထားရမှာပါ..ဒီတော့...အယုဒ္ဓယမြေက မောင်မင်းကို မကြိုဆိုနိုင်ပါဘူး”

ဖရာဘိုရိုမောင်ကွတ်က သမိန်ထောနှင့် မွန်စကားဖြင့် အပြန်အလှန်ပြောနေရာမှ သူ၏ အမတ်များကို ထိုင်းဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သမိန်ထော၏ ဘေးနှစ်ဖက်သို့ နန်းစောင့်စစ်သည်နှစ်ဦးက ဝင်ရောက်ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ..မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

နောက်ထပ် စစ်သည်တစ်ဦးက သမိန်ထော၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သံခြေကျင်းဖြင့် ခတ်လိုက်သည်။

မွန်လူမျိုးအမတ်ကြီးတစ်ဦးက သမိန်ထော၏ ဘေးတွင် မတ်တပ်လာရပ်သည်။

“အရှင် ကို...အယုဒ္ဓယက နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးလိုက်ပါပြီ”

“ကျုပ်က ဘယ်သွားရမှာလဲ..ကျုပ် ဇင်းမယ်ကို ပြန်မယ်..ကျုပ် မယားနှင်းသီရိကို ခေါ်ရဦးမယ်လေ”

အမတ်ကြီးက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘုရင်ကြီးရဲ့ အမိန့်က ဒီနေ့အပြီးဆောင်ရွက်ဖို့

ပါပါတယ်...သည်းခံပါအရှင်...ဒီညနေပဲ..တရုတ်သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ အရှင်လိုက်သွားရပါမယ်”

“ကျုပ်..ဘယ်ကို လိုက်သွားရမှာလဲ”

“အယုဒ္ဓယပိုင်နက်ကလွဲလို့ သင်္ဘောကမ်းကပ်တဲ့ ဘယ်ဆိပ်ကမ်းမဆို..ဆင်းနေနိုင်ပါတယ်...လမ်းမှာ သုံးစွဲဖို့အတွက်လည်း ရွှေသားအချို့ ထည့်ပေးလိုက်မှာပါ”

“ဘာ..ကွ..ငါ့ကို ဇင်းမယ်ပြန်ပို့ပေး...နှင်းသီရိစိတ္တာဆီ..ပြန်ပို့ပေး..ဒီခြေကျင်းတွေ ဖြုတ်ပေးစမ်း”

“ခွင့်လွှတ်ပါအရှင်...အယုဒ္ဓယဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လက်အုပ်မချီပဲ ခစားတဲ့

အရပ်သားတစ်ယောက်ကို ခြေလက်ဒူးတွေဖြတ်ပစ်ဖို့အထိ အမိန့်ပေးလို့ရပါတယ်..အခုတော့

ဘုရင်ကြီးက မေတ္တာရှေ့ထားပြီးတော့ သံခြေကျင်းခတ်လောက်ပဲ အပြစ်ပေးဖို့

အမိန့်ရှိလာတာပါ..သည်းခံပါ”

သမိန်ထောက် အော်ဟစ်ရုန်းကန်လျက် အစောင့်များလက်တွင် ပါသွားတော့သည်။

.....
“အဲ့ဒီတော့...သူ့ဘယ်ရောက်သွားတယ်တဲ့လဲ”

ဂမုန်း ၏ လေသံက အနိမ့်အမြင့်မရှိ ပကတိ။

တလပန်း က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တရုတ်သင်္ဘောက သူ့ကို အာနန် (တောင်ဗီယက်နမ်) ဆိပ်ကမ်းမှာ ချပေးခဲ့တယ်တဲ့...အဲ့ဒီကစပြီး သတင်းအစအန မရတော့ဘူး”

“ရှင်က ဒီသတင်းကို ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရတာလဲ..တလပန်း”

“အယုဒ္ဓယ နဲ့ မုတ္တမ ကြားမှာ

သတင်းစကားအဆက်အသွယ်တွေရှိနေတာပဲ...စစ်သူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုသတင်းတွေ ရဖို့က လွယ်တယ်လေ..ဂမုန်း”

ဂမုန်းက အချိန်အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဆည်းလည်းသံတချင်ချင်များသာ မောစောစေတီရင်ပြင်ကို လွှမ်းခြုံထား၏။

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်လို့ .စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား..ဂမုန်း”

“ဟင်အင်း..”

“ဒါဆို ဘာလို့ တိတ်ဆိတ်သွားတာရတာလဲ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ..သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ သိချင်မိတာ အမှန်ပဲ..ဒါပေမယ့်..သူ့အခုလို

ဖြစ်တယ်ကြားတော့ ကျွန်မ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမခံစားရဘူးဖြစ်နေတယ်...တကယ်ဆို..ကျွန်မ သူ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိပ်ချစ်ခဲ့တာ..အခုလိုမျိုး သူ့ဒုက္ခရောက်နေတယ်..ဒီနိုင်ငံကိုပြန်လာဖို့လည်း

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ ကို သိနေတာတောင် ကျွန်မ ဘာမှ မခံစားရဘူး..ကျွန်မ

ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာပါ..တလပန်း”

“ဂမုန်း သူ့ကို တကယ်မချစ်ခဲ့လို့ပေါ့”

တလပန်းက ဂမုန်း၏ နားသယ်စပ်မှ မွေးညှင်းနုလေးများကို ငေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့..ဂမုန်းကို တကယ်ချစ်တယ်”

တလပန်းက ဂမုန်း၏ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဂမုန်းက တလပန်း၏ လက်ကို ရုန်းကာ ထ လိုက်၏။

“မိန်းမစိုးတွေ..သက်တော်စောင့်တွေ မြင်ရင်...ရှင် အသတ်ခံနေရမယ်...တလပန်း”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ..ဂမုန်း..ကျွန်တော်က ဘုရင့်သမီးတော်ကိုမှ ချစ်မိတာကိုး...သေမယ်ဆို သေရဲရမှာပေါ့..ထိပ်ထားရယ်”

“အင်း..သေရဲတယ်ဆိုရင်လည်း..ကြည့်ကြသေးတာပေါ့...အရီးတော်တို့..မိန်းမစိုးတို့..လာကြဦး”

ဂမုန်း၏ က အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေသော မိန်းမစိုးများ၊ အဲမောင်းကိုင် စစ်သည်များက အနီးသို့

အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။

“ခေါင်ခေါင်လေးဘုရား...အရေးထူးများရှိနေပါသလား”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး...အရီးတော်တို့...ခေါင်ခေါင် ခုနက ဘုရားအတက်မှာ သစ်ခွလှလှလေးတွေ ရောင်းတာတွေ့ခဲ့တယ်...အရီးတော်တို့ သွားဝယ်ပေးကြချေ...ခေါင်ခေါင် ဒီကပဲ စောင့်မယ်..ပြီးရင် နန်းတော်ကို ပြန်ဖို့ ဝေါပြင်ထားကြ”

မိန်းမစိုးများက လက်အုပ်ချီလျက် ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“ကြောက်သွားသလား...စစ်သူကြီးမင်း ရဲ့”

တလပန်းက အပြုံးမပျက်။

“ထိပ်ထား သာ တကယ်သေစေချင်နေတယ်ဆိုရင်..သူတို့ကို ခေါ်စရာမလိုပါဘူး...ဟော့ဒီမှာ ဓါး ရှိတယ်”

“အံ့မယ်လေး...မထိုးဝံ့ပါဘူးတော်”

“ထိပ်ထားထိုးရင် သွေးတွေပေကုန်မှာစိုးပါတယ်..ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ..ဟော့ဒီလို”

“မလုပ်နဲ့”

တလပန်း၏ ဓါးရှည်က လေထဲတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

“ချစ်လား”

တလပန်းက မေးလိုက်၏။

ထိပ်ထားက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်..ပွန်ဒီချယ်ရီကို သံတမန်အဖြစ်သွားတဲ့ လွှီဇာတို့ ပြန်လာကြတော့မယ်...ဆိပ်ကမ်းမှာ သူတို့ကို ကြိုဆိုပွဲရှိတာ..သိပြီးမဟုတ်လား...ဂမုန်း”

“အင်း”

“မနက်ဖြန်..သဇင်ပန်း မပန်ပဲ...ခုန ဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ သစ်ခွတွေ ပန်ခဲ့နော်”

“ဘာလဲ...ကျွန်မကို ရှင့်လက်အောက်ခံ စစ်သားထင်လို့ အမိန့်ပေးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ဘုရင့်သမီးတော် အချစ်ကို အညတရစစ်သားလေးက တောင်းဆိုနေတာပါ”
ဂမုန်းက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

ဘုရားရင်ပြင်တော်ဆီ ဓမ္မစေတီမင်း အလှူတော်ခေါင်းလောင်းကြီးထံမှ ခေါင်းလောင်းသံ က
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်ဟီးသွားတော့၏။

.....
၁၇၄၉ ဧပြီလ ၂၁ ရက်။

နာမည်ကျော် ပဲခူးဆိပ်ကမ်း။

ဟံသာဝတီမြို့တွင်းမှ ဆိပ်ကမ်းအထိ လမ်းတလျှောက် ရာဇမတ်ကွက်များ ကာရံထားသည်။

မကြာမီ ဟံသာဝတီဘုရင်ဗညားဒလ သည် ဆင်စီးလျက် ဆိပ်ကမ်းသို့ ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

ဆင်နောက်မှ မိဖုရားများ၊ သားတော်၊ သမီးတော်များ၏ ဝေါယာဉ်များ အသီးသီးလိုက်ပါလာကြ၏။

ပွန်ဒီချယ်ရီရှိ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံသည့် သံတမန်အဖွဲ့အား ဘုရင်ဗညားဒလ
ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကြိုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ရှင်ဘုရင်သည် ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းလျက် ဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။

လူရှစ်ယောက်ထမ်းသော ဝေါယာဉ်နှင့်အတူ သံတမန်နှစ်ဦးအတွက် နောက်ထပ်

ဝေါယာဉ်အလွတ်နှစ်စင်း လည်း လိုက်ပါလာ၏။

ပြင်သစ်ပြည်ဖြစ် ထီးကိုဆောင်းလျက်၊ အထက်တန်းစားအင်းဝသူတို့၏ ဝတ်စုံဖြင့်

သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာသော လွီဇာ ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝိုင်းရံကြည့်ရှုနေသူများက

အော်ဟစ်လက်ခုပ်တီးကြသည်။

လွီဇာ၏ အနောက်တွင် ကိုဇာနီကျော့မက ရွှေကျင်ခတ်ခေါင်းပေါင်းနှင့် မွန်ဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ
ဆင်းလာ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ အီတလီဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာနာရေနီ နှင့် ဘရာသာအင်ဂျလိုတို့

လိုက်ပါလာကြသည်။

ဗညားဒလက ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

အခြားမိဖုရား၊ သမီးတော်၊ သားတော်များလည်း အသီးသီး မတ်တပ်ရပ်ကြ၏။

လွီဇာ၊ ကိုဇာနီကျော့မ က ရှင်ဘုရင်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လျက် ရှိခိုးလိုက်ကြ၏။

အီတလီဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း ဒူးထောက်လျက် ဦးခေါင်းများကို ညွှတ်ကာ

အရိုအသေပေးလိုက်ကြသည်။

“ဒါဟာ စစ်ပွဲတစ်ခု အောင်မြင်ခဲ့တာပဲ..လွီဇာ...မင်းဟာ ငါဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ လမ်းတလျှောက်မှာ

အများကြီး ကူညီပေးခဲ့တဲ့ လှေကားတစ်စင်းပါပဲ”

ဗညားဒလက လွီဇာ ၏ ပုခုံးကို ဖေးမထူကာ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ အောင်ပွဲအတွက် ဟံသာဝတီပြည်သူတွေကိုယ်စား အထူးလက်ဆောင်ချီးမြှင့်ဖို့ ငါ့ကိုယ်တော်စီစဉ်ထားပါတယ်...တပင်တိုင်ထိပ်ထားကို အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကြွလာတော့လို့ သွားလျှောက်ကြချေ”

ဘေးနားမှ အမတ်တစ်ဦးက ဂမုန်း၏ ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ အပြေးထွက်သွားသည်။

ဂမုန်း က ကတ္တီပါစ အုပ်ထားသည့် လင်ဗန်းတစ်ခုကို ကိုင်လျက် ဝေါထဲ မှ ထွက်လာသည်။

သူမ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် သစ်ခွပန်းပွင့်များ စွင့်စွင့်ငါးငါး။

လွီဇာ ထံသို့ ဂမုန်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသည်။

“မမလွီဇာ...နေကောင်းပါရဲ့နော်”

“နေကောင်းပါတယ်..ထိပ်ထားလေး”

“သွားတာ အကြာကြီးပဲနော်”

လွီဇာက ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဂမုန်းက လင်ဗန်းကို လွီဇာထံ ထိုးပေးလိုက်၏။

လွီဇာက ကတ္တီပါစကို လှန်လိုက်သည်။

ပတ္တမြားနီညိုရောင်များဖြင့် ချယ်သထားသည့် နော်ဇာကုံးတစ်ကုံး။

“ဒါက တော်ဝင်မိသားစုတွေကိုမှ ဘုရင်က ချီးမြှင့်တဲ့ ပတ္တမြားနော်ဇာကုံး ပါ..လွီဇာ..မယ်မင်းအတွက် ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်ရဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

လွီဇာမှာ အံ့သြမှုကြောင့် ခေတ္တမျှ မှင်သက်နေသည်။

တော်ဝင်နော်ဇာကုံး ကို ရှင်ဘုရင်မှ ချီးမြှင့်ပေးခြင်းသည် တော်ဝင်မိသားစု၏ ခံစားခွင့်များကို တန်းတူပေးခြင်းလည်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် လင်ဗန်းပေါ်တွင် ပါရှိသော ရွှေနဖူးစည်းနှင့် ပတ္တမြားလက်စွပ်။

ယင်းကား ကိုဇာနီကျော့မိအတွက်။

ဖာသာနာရေခိုက ဘုရင့်အနီး သို့ ဒူးထောက်လာပြီး ပါရီမှ မှာယူထားသည့် ရေမွှေးများကို ဆက်သလိုက်သည်။

“နာရေခို..မောင်မင်းရဲ့ ဟံသာဝတီအပေါ် ကျေးဇူးသစ္စာစောင့်သိမှုများကိုလည်း

ငါ့ကိုယ်တော်ကြားသိပြီးပါပြီ.. ဟံသာဝတီမှာ ငါ့ကိုယ်တော်ရဲ့ အာဏာစက် တည်နေသမျှ

ကာလပတ်လုံး မောင်မင်းတို့ သာသနာပြုများအပေါ် သံသယမြူတမှုန်မျှ မရှိစေရ၊ မောင်မင်းတို့ရဲ့

သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ လွတ်လပ်စွာဟောပြောဖြန့်ဝေခွင့်ပြုပါမယ်..မောင်မင်းတို့ကလည်း

ဟံသာဝတီရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ တိုးတက်ရေးမှာပါဝင်ကူညီကြပါ”

“မှန်ပါ...ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သဘောထားကြီးမြတ်မှုအတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်..အမိန့်တော်ကို အမြဲနာခံလျက်ပါ”

“ကဲ..ယာယီတဲကန္တာပေါ်မှာ အစားအသောက်တွေစားရင်း အတွေ့အကြုံတွေ ငါ့ကိုယ်တော်ကို ရွှေ့နားတော်သွင်းကြစေ ”

အောင်စည်ယွမ်းသံများ က ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်မြည်ဟီးသွားသည်။
ဘုရင့်မိဖုရားခေါင်ကြီးက တဲကန္တား ပေါ်မှ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပရိသတ်များထံ ပုဆိုး၊
အင်္ကျီနှင့် ငွေစများ ကြွချကြသည်။
တဲကန္တားအတွင်းဘက်တွင် ဗညားဒလဦးအောင်လှ၊ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဘွဲ့ခံ ဦးအောင်မြ၊ လက်ျာဗိုလ်၊
လွီဇာ နှင့် ကိုဇာနီကျော့ဗ် တို့သာ ရှိနေ၏။
ဗညားဒလမှာ နောက်ထပ် မိဖုရားငယ်များနှင့်လည်း သမီးများသာထွန်းကားသဖြင့် ညီဖြစ်သူ
ဦးအောင်မြ ကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ် ဆက်ခံထားရှိသည်။
“ဒီအတိုင်းဆိုရင် လက်နက်တွေက အရင်ရောက်လာမှာပေါ့..လွီဇာ”
ဥပရာဇာအသံ က တက်ကြွနေသည်။
“နှစ်လလောက်တော့ ကြာပါလိမ့်ဦးမယ်..အိမ်ရှေ့မင်း”
“အင်းဝ အခြေအနေ အထောက်တော်တွေဆီက ဘာသတင်းများထူးလဲ..
လျှောက်တင်ပါဦး..လက်ျာဗိုလ်”
“မှန်ပါ..မဏိပူရဘုရင် ဂါရုဏ်နာဝဇ္ဇိက သမီးကညာဆက်ရန် အကြောင်းပြုပြီး အင်းဝ ကို အင်အား
နှစ်သောင်းနဲ့ ချီတက်လာနေပါတယ်...လပိုင်းအတွင်း အင်းဝကို ရောက်ဖို့ ရှိပါတယ်....နောက်ထပ်
ထူးခြားတာက တရုတ်ပြည်က လွှတ်လိုက်တဲ့ သံတမန်အဖွဲ့တွေကလည်း အခု နယ်စပ်ကို
ဖြတ်ကျော်လာနေပါပြီ..အင်အား တစ်ထောင်ကျော်ရှိနေပါတယ်တဲ့..အိမ်ရှေ့မင်း”
တရုတ်သံတမန်ဆိုသော အသံကြားသည်နှင့် ဗညားဒလက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။
“ပီကင်းနန်းတော်ကနေ လာကြတာတဲ့လား”
“အဲ့ဒီလို ကြားတာပဲ..ဘုရား”
“ဒါက ဘယ်လိုသဘောဖြစ်နိုင်မလဲ..မနှစ်ကလည်း အယုဒ္ဓယသံတမန်တွေက အင်းဝကို
လာသွားသေးတယ်..အခု တရုတ်သံတမန်တွေဆိုတော့”
ဥပရာဇာက လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။
“ဒီအတိုင်းသာဆို အင်းဝဟာ အင်အားနည်းနေပေမယ့်....သူ့ရဲ့ မဟာမိတ်အင်အားကို
တည်ဆောက်နေပုံပါပဲ..ဘုရား..ကျွန်တော်မျိုးတို့ အချိန်ဆွဲမနေသင့်တော့ပါ...အင်းဝကို သိမ်းပိုက်ဖို့
အထိ စစ်ရေးပြင်သင့်ပါပြီ”
“ပြင်သစ်လက်နက်တွေက နှစ်လကြာဦးမယ်မို့လား..ဥပရာဇာရဲ့”
“မှန်ပါ...အင်းဝရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော်မျိုး သုံးသပ်ပြပါမှယ်...ဂါရုဏ်နာဝဇ္ဇိဟာ
သမီးတော်ဆက်သမယ်ဆိုပြီး အင်အားအပြည့်နဲ့ ချီတက်လာတာပါ...ဒါကိုကြည့်ချင်းအားဖြင့်
သမီးတော်ကို ဗန်းပြပြီး အခွင့်သာရင် စစ်ထိုးနိုင်ချေရှိတယ်ဆိုတာကို အင်းဝကလည်း
တွက်ဆပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...ဒါကြောင့် ကိုသိန်းသခင်ကို အင်းဝမှာပဲ ပြန်ခေါ်ထားပြီး တပ်တွေကိုလည်း
အင်းဝပတ်ချာလည်မှာပဲ..အခြေပြုခိုင်းထားတာကို

ထောက်လှမ်းသိရှိရပါတယ်...ကွေ့ဂုဏ္ဏအိမ်ဆီကလည်း ဟံသာဝတီကို ဆက်သွယ်လာတဲ့စာအရ
...မိုးကုန်တာနဲ့ အင်းဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ကွေ့တွေ ထပ်တိုးပြီး တိုက်ကြပါလိမ့်မယ်”

“ကွေ့တွေက လာဆက်သွယ်တာလား..အိမ်ရှေ့မင်း”

လွီဇာက ဥပရာဇာကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်..လွီဇာ...ဂုဏ္ဏအိမ်က ဟံသာဝတီကို မဟာမိတ်ပြုဖို့ ထပ်ကမ်းလှမ်းလာတာကို ကျုပ်တို့
လက်ခံလိုက်တယ်....အင်းဝကို ဟံသာဝတီက တိုက်တဲ့အခါ ကွေ့တွေဘက်ကလည်း

ထကြွပေးလိမ့်မယ်..အင်းဝကို အလိုတော်ပြည့်တဲ့အခါ ကွေ့တွေအတွက် မတ္တရာအုတ်ဖိုကနေ
ရှမ်းကုန်မြင့်အထိ အပိုင်စားပေးဖို့ အရှင်မင်းမြတ်ကလည်း လက်ခံသဘောတူလိုက်တယ်”

သလွန်ပေါ်မှ ဗညားဒလကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒီမိုးတွင်းမှာ ရိက္ခာလက်နက်တွေကို စုဆောင်းရတော့မယ်..မိုးကုန်တာနဲ့ အင်းဝကို
စစ်ထိုးတာဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ...လွီဇာတို့ ပြောခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်လက်နက်တွေသာ..ရပါစေ”

“စိတ်ချပါ..မကြာခင်..မွန်စီယာဘရူနိုလည်း ဟံသာဝတီကို လိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့..တလပန်းရော..အခစားမဝင်သေးပါလား..လက်ျာဗိုလ်..တလပန်းကို ကိုယ်တော်ဆီ ခစားရမယ်လို့
ပြောခိုင်းလိုက်တယ်လေ”

လက်ျာဗိုလ်က လက်အုပ်ချီလျက် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

ဗညားဒလက လက်ျာဗိုလ်နှင့် ဥပရာဇာတို့၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ..တလပန်း တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား”

ဥပရာဇာက လွီဇာနှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့ကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“လွီဇာကတော့ ငါ့ကိုယ်တော် မိသားစုဝင်လို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်..ကိုဇာနီကော့ဗ် အပြင် ထွက်
ခစားပါ”

ကိုဇာနီကော့ဗ်က အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ကဲ...မင်းမှာ လျှောက်တင်စရာရှိတယ်ထင်တယ်..ဥပရာဇာ..လျှောက်စေ”

“မှန်ပါ...ရှေ့မျက်နှာနောက်ထား..လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်...စစ်သူကြီးတလပန်း ဟာ

သမီးတော်တပင်တိုင်မင်းသမီးနဲ့ ရည်ငုံနေတယ်လို့..နန်းတော်တွင်း သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေပါတယ်..

အခုလည်း အပြင်တဲကနွားပေါ်မှာ သမီးတော်နဲ့အတူ ရှိနေပါတယ်”

“ဟေ့”

ဗညားဒလ က အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ အခုကတည်းက ဒီကိစ္စ ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်”

“ငါက ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ..ညီတော်ဥပရာဇာရဲ့..ငါ့သမီးငယ်လေးဟာ ငါ့ကြောင့်

အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းခဲ့ရှာဘူး...အခုလည်း...သူ့ဘက်က လိုလိုလားလားရှိခဲ့ရင်..တလပန်းလို လူကို

ငါက ဘောက်မဲ့ကြောင့် သဘောမတူနိုင်ရမှာလဲ”

“ဒါပေမယ့်...”

“တော်တော့..ဥပရာဇာ...အဲ့ဒီကိစ္စထားလိုက်တော့...ငါတို့ အင်းဝ စစ်ရေးကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးရအောင်”
ရှင်ဘုရင်နှင့် ညီတော်အိမ်ရှေ့စံအခြေအနေကို လွှဲဇာက နားစွင့်ရင်း တစုံတရာကို
တွေးတောမိနေတော့သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၈)

.....
“လုလင်ကြီး”

ရှင်ဘုရင်နှင့် စည်းဝေးရာအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည့် လက်ျာဗိုလ်မှာ ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရာနိတ်”

ဖာသာနာရေနီက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မှတ်မိသေးတာပဲ..ဗိုလ်မင်း”

လက်ျာဗိုလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ဖာသာနာရေနီကိုသာ ကြည့်နေ၏။

“သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းကတည်းက ဗိုလ်မင်းကို ကျုပ် ရှာနေတာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့များလဲ...ဖာသာ”

“ကျုပ်တို့ မတွေ့ကြတာ နှစ်တွေအတော်ကြာသွားပြီမဟုတ်လား..ဗိုလ်မင်းရဲ့”

“ဖာသာ ဟံသာဝတီကို ပြန်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ်”

“ဒါနဲ့..ဗိုလ်မင်းကတော်ရော”

“ဟိုမှာ လွှဲဇာ နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

ဖာသာနာရေနီက လက်ျာဗိုလ်၏ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း..မြတ်ဝါ..ဟာ ဘုရားက မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ..သူ
သိပ်ကံကောင်းတာပဲ..ဗိုလ်မင်း”

“နာရေနီ...ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ....မြတ်ဝါဟာ သနားစရာသိပ်ကောင်းတယ်..ပြီးတော့...သူက ကျုပ်ကို
အရမ်းအားကိုး..အရမ်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ..အဲ့ဒါကြောင့်..အားလုံးကောင်းဖို့”

ဖာသာနာရေနီက ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်များကြောင့် လက်ျာဗိုလ်ထံမှ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည်။

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်..ဗိုလ်မင်း..ဗိုလ်မင်းဟာ ဖြစ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့တာပါ....ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြား
ရှိခဲ့တဲ့ ဆက်နွယ်မှုတွေကို ဟောဒီလူအသိုက်အဝန်းကတော့ အဆိပ်အတောက်အဖြစ် မသတိစရာ
ရယ်စရာအဖြစ် သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်ကြလိမ့်မယ်..ဒါပေမယ့် ..ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ယောက်ျားနဲ့
မိန်းမကြားမှာ ဖြစ်ဖြစ်..ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြား မှာပဲဖြစ်ဖြစ်..မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်..
တန်ဖိုးလျော့သွားစရာမရှိပါဘူး..အဲ့ဒါကိုတော့ ကျုပ် ယုံတယ်..ဗိုလ်မင်း”

သူတို့နှစ်ဦးလုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ဟယ်...ဖာသာ...မတွေ့တာတောင် ကြာပေါ့”

မြတ်ဝါ၏ အသံစာစာလေးက သူတို့နှစ်ဦး၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“မြတ်ဝါလေး...နေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပြီ..ဖာသာ...ဒီမှာ မြတ်ဝါကို အနီးကပ် ဆေးကုပေးတဲ့ သမားတော်ကြီးက ရှိနေပြီလေ”

မြတ်ဝါက လက်ျာဗိုလ်၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ကာ ပြောလိုက်၏။

ဖာသာနာရေနှီက သူ၏ ဝတ်ရုံထဲမှ ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မြတ်ဝါအတွက် ပွန်ဒီချယ်ရီက နှင်းဆီရေမွှေးပုလင်း လက်ဆောင်”

မြတ်ဝါက ရေမွှေးပုလင်းကို ယူကာ လက်ခုံတွင် စွတ်ပြီး နှာခေါင်းနားကပ်လိုက်၏။

“ဟယ်..ဒါ ဦးဦးဗိုလ်မင်း ကြိုက်တဲ့ အနံ့မျိုးပဲ...ဒီမှာ ကြည့် ဦးဦးဗိုလ်မင်း..မွှေးတယ်နော်”

မြတ်ဝါ၏ လက်ဖမိုးကလေးက လက်ျာဗိုလ်၏ နှာခေါင်းအနားသို့ ကပ်သွားသည်။

ဖာသာနာရေနှီက သူတို့နှစ်ဦးကို ငေးကြည့်နေ၏။

“ဟယ်..ဟိုမှာ...ကိုလွေးနဲ့ မဖူး တော့...လူအုပ်ကြားထဲမှာ...မမလွီဇာကို တွေ့ချင်လို့ထင်တယ်...မြတ်ဝါ မလွီဇာကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

မြတ်ဝါက ရေမွှေးပုလင်းကို ကိုင်ကာ သူတို့အနီးမှ ပြန်ပြေးထွက်သွားသည်။

“မြတ်ဝါကို ဒီအခြေအနေမြင်ရတာ...အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲ...သူလေး ကို

ကြင်ကြင်နာနာဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ဗိုလ်မင်း”

ဖာသာနာရေနှီက လက်ျာဗိုလ်၏ လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး တဲကနွားပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။

“ရာနိုတ်”

လက်ျာဗိုလ်၏ ခေါ်သံကြောင့် ဖာသာနာရေနှီက သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

နာရေနှီက လက်ျာဗိုလ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

လက်ျာဗိုလ်က ဖာသာနာရေနှီ ၏ ကျောပြင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်နေ၏။

“လက်ျာဗိုလ်”

လွီဇာက လက်ျာဗိုလ်၏ အနီးတွင် လာရပ်လိုက်သည်။

“မင်း မြတ်ဝါတို့ နဲ့ ပါသွားပြီမှတ်တာ..လွီဇာ”

“မြတ်ဝါနဲ့ မယ်ဖူးတို့ လင်မယား ဟိုဘက်မှ ရှိပါတယ်..ကျွန်မ ရှင်တို့ကို တွေ့လို့ ဒီဘက် ထွက်လာခဲ့တာ”

“အင်း...ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ..လွီဇာ”

“ဖာသာနာရေနှီ က ဒီမှာ တသက်လုံး အခြေချဖို့ ပြန်လာခဲ့တာ..မကြာခင်မှာ အီတလီက သူ့အမေလည်း လိုက်လာလိမ့်မယ်”

“ဪ”

“ရှင် သူ့ကို သံယောဇဉ် ပြတ်ရဲ့လား...လက်ျာဗိုလ်”

“သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကြား ဝေးကွာသွားခဲ့တာ..အတော်ကြာပါပြီ...ကျုပ်စိတ်ကို

ကျုပ်ထိန်းချုပ်နိုင်ပါတယ်..ပြီးတော့..မြတ်ဝါ အတွက်လည်း စဉ်းစားပေးရမယ်လေ..လွီဇာ”

လို့ဇာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို နားလည်ပါတယ်...လက်ျာဗိုလ်...နောက်တစ်ခု ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တိုင်ပင်ချင်တာရှိတယ်”

“ပြောပါ..လို့ဇာ”

“ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

လက်ျာဗိုလ်က လို့ဇာ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

တဲကန္တားနှင့် ခပ်လှည်းလှည်းရှိ ပြုပြင်နေသော သင်္ဘောတစ်စီးဘေးနားတွင် တလပန်းနှင့် ဂမုန်းတို့ စကားပြောကာ ရယ်မောနေကြ၏။

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ..လို့ဇာ”

“ခုန အခန်းထဲက အပြောအဆိုတွေအရ..ဥပရာဇာ ဟာ တလပန်းကို သိပ်ကြည်ဖြူပုံ မရဘူး...ကျွန်မ မရှိတုန်း သူတို့ကြားမှာ ပြဿနာတွေ ရှိခဲ့သေးလား”

လက်ျာဗိုလ်က ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတယ်..လို့ဇာ..ခင်ဗျားတို့ ပွန်ဒီချယ်ရီမှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဦးအောင်လှက သူ့အောက်က ညီတွေ၊ တူတွေ အားလုံးကို ဘွဲ့အရည်တွေပေးတယ်.. ညီအငယ်ဆုံး အောင်စ ကို သူ့အမတ်ဘဝကဘွဲ့

ဗညားဒလဆိုပြီး ပေးတယ်..ဘွဲ့တွေတင်မကဘူး..စစ်ရေးစစ်ရာမှာ

အရေးပါတဲ့ရာထူးတွေပေးခဲ့တယ်...ပြဿနာက ဟံသာဝတီရဲ့ စစ်ရေးမှာ အစကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ စစ်ရေး၊

အုပ်ချုပ်ရေး နေရာမှာ သူတို့ ဝင်ယူလာတာပဲ....အခုက ညီတော်တွေဖြစ်တဲ့ ဥပရာဇာအောင်မြ ရယ်၊

အောင်စရယ်၊ တူတော် ဒေါတော်စု ရယ်က ရှင်ဘုရင်ကိုပါ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ဖို့

ကြိုးစားနေကြတယ်...အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှာ..ကျီဝန်ဦးမောင် နဲ့ ဦးကိုတို့ ကိုတောင် နန်းတွင်းထဲက

သူတို့ပဲ ပထုတ်ပစ်ခဲ့ကြတာ...နောက်ပြီး..သူတို့က ကျုပ်ရယ်..သမက်တော်စောမြရယ်..တလပန်းရယ်ကို

မကျေနပ်ကြဘူး..ကျုပ်ကိုတော့ ဘုရင်က စစ်ရေးမှာ အားကိုးတိုင်ပင်တာကို သူတို့

မလိုလားတာ..အထူးသဖြင့် ဘုရင့်သမက်ဖြစ်တဲ့ စောမြကိုလည်း သူတို့

မကြိုက်ဘူး..ဘုရင့်သမီးတော်ယောက်ျားဆိုတာကလည်း ဘုရင်ဖြစ်နိုင်တာကိုး...အင်း..အခုတော့

တလပန်းကပါ ဘုရင့်သမက်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာရှိနေပြီဆိုတော့”

“အင်း..ဒီလိုဆို..ကျွန်မ ဦးအောင်မြ နဲ့ တွေ့ဖို့တော့လိုပြီ...ကျွန်မတို့ အဓိကပန်းတိုင်ကို မရောက်ခင်မှာ

အင်အားစုတွေ ကွဲနေလို့မရဘူး...အင်းဝ ဟာ အကွဲအကွဲအပြားပြားဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်မတို့က

စုစည်းကျစ်လစ်နေမှဖြစ်မယ်...စစ်ပွဲတစ်ခုစီဆို အဓိက အမိန့်ပေးရမယ့်..ရှင်ဘုရင် က ဝိဝါဒတွေကြား

တွေဝေနေတာမျိုး ဖြစ်နေလို့မရဘူး...ဒီအင်အားစုနှစ်စုကို ပြေလည်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပေးမယ်”

လက်ျာဗိုလ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကို ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်..လို့ဇာ”

“ကိုတွန့်..ခင်ဗျားကို ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်”

အောင်ဇေယျ က သားငယ်ဖြစ်သူ မောင်ဝိုင်းကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

မောင်ဝိုင်းက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မှတ်ဆိတ်မွှေးတိုစိမိများကို လက်ကလေးဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ရယ်မောနေ၏။

“ခင်ယွန်းရေ...မောင်ဝိုင်းကို လာခေါ်ပါဦးဟေ့..ဒီမှာ လူကြီးတွေ စကားပြောလို့မရတော့ဘူး”
ခင်ယွန်းစံက အိမ်မကြီးပေါ်တက်လာသည်။ အောင်ဇေယျက မောင်ဝိုင်းကို လက်မောင်းမှ မကာ ခင်ယွန်းစံထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

ခင်ယွန်းစံ လက်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် မောင်ဝိုင်းမှာ မြဲ ကနဲ အော်ငိုတော့သည်။

“ကဲ...ကိုတွန် သဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့...ကျုပ် စည်သာမင်းကြီးဆီ အကြောင်းကြားလိုက်တော့မယ်”

“သဘောတူပါတယ်..ကိုအောင်ဇေယျ...အမှန်ဝန်ခံရရင်..ဟိုးအစောပိုင်းတွေက ခင်ဗျားကို ကျုပ်တွေချိန်မှာ အထင်မကြီးမိတာအမှန်ပဲ...အခု မုဆိုးဖိုမှာ ကျုပ်နေတဲ့ကာလတစ်လျှောက် ခင်ဗျား လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တွေကို မြင်လာတဲ့အခါ ခင်ဗျားဟာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဆိုတာကို ကျုပ် လက်ခံပါတယ်..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...မုဆိုးဖို မှာ ခင်ဗျားရှိနေမှဖြစ်မှာပါ..ဒီတော့ စဉ့်ကိုင်ကို ကျုပ် ဦးဆောင်ပြီးသွားပါ့မယ်”

“အဖေရာ ကျွန်တော်နဲ့ အကိုကြီး သွားပါမယ်ဆိုတာကိုဗျာ...ဦးရီးတွန်ဟာဖြင့် မုဆိုးဖိုသားလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ကို...သူ့အရေးမလှရင် တခြားသူတွေကြား..မုဆိုးဖိုသားတွေအချောင်နာမည်ပျက်နေမယ်”

“မောင်ရွှေ...တိတ်စမ်း...မင်းက မင်းအကို မောင်လောက်နဲ့အတူ ဒီသစ်တပ်မှာပဲ ကွပ်ကဲရမယ်လို့ ငါပြောပြီး ပြီမဟုတ်လား..မောင်လောက်... အနောက်ဘက် သစ်တပ်ဆီ မင်းဦးရီး ကိုသာ နဲ့ ထန်းသမားငယ်တို့ ထန်းလုံးတွေ ကို နေရာချနေတယ်..မင်းကို ခံတပ်စီရင်ခြင်းပညာ သူတို့ဆီက ယူရမယ်လို့ ငါပြောထားတယ်မဟုတ်လား..အဲ့ဒီကိုသွားတော့”

မောင်ရွှေက စားပွဲဝိုင်းအတွင်းမှ လူများကို မကျေမနပ်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ထွက်သွားသည်။

“မောင်ကောင်း...ငါမရှိတဲ့အချိန် မောင်ရွှေကိုလည်း မင်းတို့က အလိုမလိုက်ကြနဲ့...မောင်လောက် ကလည်း ကိုယ့်ညီကို သေချာထိန်း...ဒီကောင်က စစ်ရေးစစ်ရာဆို စိတ်ပါဝင်စားသလောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ လုပ်တတ်တယ်..အဲ့ဒီ ညဉ့်လေးကို မင်းတို့ ဂရုစိုက်ထား..ငါမသိပဲ..သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်စေနဲ့..ဟုတ်ပြီလား”

“ဒီမုဆိုးဖိုတရွာလုံးမှာ သူ့ကို ပြောလို့ဆိုလို့ရတာဆိုလို့...ရှင်မိငယ် နဲ့ သူ့နှမ ရှင်ညိုမြတို့ သားအမိပဲရှိတာ...သူက မိထွေးကို အမေထက်ကို ပိုချစ်သေးတာဗျ..ကိုအောင်ဇေယျရဲ့”

“အင်း...မိငယ်ကိုလည်း သွန်သင်ခိုင်းရမှာပဲ...ကဲ..အဲ့ဒါထားပါဦး...ကိုတွန်..ခင်ဗျား ဘယ်နေ့လောက်ထွက်မယ်စိတ်ကူးလဲ”

“လပြည့်မတိုင်ခင် ထွက်ပါ့မယ်..မြတ်ထားသီရိလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်မယ့်အချိန်ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ..ဒါဆို မောင်ကောင်းနဲ့ မောင်သာ တို့ တိုင်ပင်ပြီး ကိုတွန်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ့် အင်အားစာရင်းကို အကြမ်းရွေးချယ်ထားပါ..ပြီးတော့မှ..အသေးစိတ်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

၁၇၄၉ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကွေ့မွန်ပူးပေါင်းတပ်များသည် စစ်ကိုင်းရေဝန်းအရပ်အထိ တက်လာကာ ကျေးရွာများကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးပမ်းကြသည်။

သို့ပင် ၃၀ ကျော်ကိုလည်း ဖမ်းယူသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ သည် ကွေ့များအား တားဆီးရန် စကျင်ဝတွင် ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်များ အခိုင်အမာချထားသည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ကိုလည်း မြို့ရိုးများ၊ ကျုံးများ ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းတွင် မင်းပြိုင်အဖြစ် ထားရှိသော ဦးရွှေဖြိုး ၏ တပ်များကိုလည်း ကွေ့များကို တိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဦးရွှေဖြိုး၏ အတွင်းဝန် သတိုးဓမ္မရာဇာ ဦးဆောင်သည့် အင်အား (၁၀၀၀) ပါတပ်ကြီးမှာ ကွေ့တပ်များ၏ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တပ်ပျက်ကာ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာရသည်။ ယောဆောထီးလင်းမှ လက်အောက်ခံတပ်များနှင့် စလင်္ကီသုကြီး မင်းကြီးကျော်စွာတို့ ပူးပေါင်းလာသည့် အင်အား (၂၀၀၀)ကျော်သည်လည်း စစ်ကူပေးရန်အလာတွင် ကွေ့တို့၏ ပျောက်ကျားစစ်ကို မခံနိုင်ပဲ တပ်ပျက်ခဲ့ပြန်သည်။

သာမန် သူပုန်သူကန်များဟုသာ သဘောထားခဲ့သော ကွေ့အရေးမှာ ထိန်းမနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အင်းဝဘုရင်မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် ဟံသာဝတီစစ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေသော ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ကို နယ်စပ်မှ ခေါ်ယူကာ ကွေ့အရေးနှိမ်နင်းရန် စဉ်းကိုင်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်သည် သူ၏ စစ်တပ်နှင့်အတူ စဉ်းကိုင်သို့ ရောက်ရှိကာ ခံတပ်တစ်ခုတည်လျက်နေသည်။ ကွေ့တို့ကလည်း ကိုးသိန်းသခင်တပ်များ ရောက်သည်နှင့် စစ်ကြောင်းများကို ပြန်လည်စုစည်းကာ တိုက်ရိုက်အရပ်တွင် တပ်တည်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကွေ့များကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ကိုးသိန်းသခင်က စည်သာ၊ ကန်ပေါက်၊ ခင်ဦး၊ မုဆိုးဖို၊ ဆားလင်းကုန်း၊ ကျောက်ကာ၊ သာစည် တို့မှ သူကြီးများကို လူအင်အားနှင့်တကွ စဉ်းကိုင်တွင် စစ်မှုထမ်းရန် ဆင့်ဆိုခဲ့သည်။

အောင်ဇေယျက စဉ်းကိုင်တွင် အမှုထမ်းရန် သူ့ကိုယ်စား ငတွန်ကို အင်အားတချို့နှင့် စေလွှတ်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

ငတွန်ကလည်း မုဆိုးဖိုကိုယ်စားပြုအင်အားများကို အုပ်ချုပ်လျက် စဉ်းကိုင်တွင် သွားရောက်အမှုထမ်းရန် သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စာတိုက်တကာတိုက်ပွဲမှ လွတ်မြောက်လာပြီး မုဆိုးဖိုတွင် သောင်တင်နေသော ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော် မြတ်ထားသီရိ ကိုလည်း စဉ်းကိုင်မှတစ်ဆင့် ဘုရင့်တပ်များနှင့် အင်းဝသို့ ပြန်ပို့ပေးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

.....
စက်တင်ဘာ၏ အညာမိုးက တဖြောက်ဖြောက်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းမို့ မုဆိုးဖိုသစ်တပ်အတွင်း တဲကလေးများတွင် ဟိုမှ သည် မီးကလေးများ လင်းနေ၏။
ကင်းစောင့်တဲတစ်လုံးဆီမှ ပုလွေသံ ကလည်း ဆွေးဆွေးမြည်မြည်။

ငတွန်က ထန်းညက်ဖြင့် ချက်ထားသည့် အရက်ဦးရေ ကို တစ်ငဲ့ ငဲ့ကာ မော့လိုက်သည်။
ထို့နောက် ပုလွေသံအလိုက်အတိုင်း သီချင်းလိုက်ဆိုနေ၏။

တဲရှေ့တွင် ပက္ကလာခြုံထားသည့် လူရိပ်တစ်ခုရောက်လာသဖြင့် ငတွန်က နဘေးနားရှိ ဝါးရင်းတုတ်ကို
လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“နှမပါ..မြတ်ထားပါ..မောင်ကြီး”

“မင်း..ဘာလာလုပ်တာလဲ...မိုးချုပ်လှပြီ”

“မနက်ဖြန်ထွက်မယ့်ခရီးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ လာပြောတာပါ”

“နေ့လည်ကတည်းက ငါသိပြီးပြီလေ..ကဲ..ပြန်တော့..လူတွေမြင်ကုန်ရင်မကောင်းဘူး”

ငတွန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိက တဲအတွင်း ဝင်လာပြီး ပက္ကလာကို ချွတ်လိုက်၏။

“စဉ့်ကိုင်ကို ရောက်တဲ့အခါ မြတ်ထား နဲ့ မောင်ကြီး တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာပါ...

မောင်ကြီးကူညီခဲ့တာတွေအတွက် မြတ်ထား ကျေးဇူးတင်စကားလေးတွေ ပြောပါရစေ”

ငတွန်က အရက်ထည့်ထားသည့် သေတကောင်းကို သိမ်းရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်...မောင်ကြီး..သောက်စရာရှိတာသောက်ပါ..မြတ်ထားကို အားမနာပါနဲ့”

ငတွန်က သေတကောင်း ကို ပြန်ချလိုက်၏။

“အိ..အိ”

သူ့ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သော မြတ်ထားသီရိကြောင့် ငတွန် အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ..ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲဟ”

“မြတ်ထား...ဒီမုဆိုးဖိုမှာနေရတာ ပျော်တယ်...ဒီမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေဟာ မြတ်ထားရဲ့
ဘဝတစ်လျှောက် အလွတ်လပ်ဆုံးနဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံးပါပဲ...မောင်ကြီး..မြတ်ထား အင်းဝကို မပြန်ချင်ဘူး”

“မင်းက ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော်လေ..အင်းဝက မင်းအိမ်ပဲ..မပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“မြတ်ထားသီပါတယ်..မြတ်ထား ဘဝ မြတ်ထား မပိုင်ပါဘူး...မြတ်ထားတို့ မောင်နှမ

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အင်းဝနန်းတော်ထဲကို အပို့ခံရတယ်..သူစိမ်းတွေခြေရင်းမှာ

လက်အုပ်ချီပြီး သူတို့ခိုင်းတာမှန်သမျှ လုပ်ရတယ်..နန်းတော်ထဲမှာ ကြီးပြင်းရတဲ့တစ်လျှောက်

အရာရာကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရတယ်..မြတ်ထားအကို နန္ဒဝေကတော့ စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းတဲ့အတွက်

လွတ်မြောက်ခဲ့ပေမယ့်..မြတ်ထားကတော့ ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော်ဘဝကို မရောက်ချင်ပဲ

ရောက်ခဲ့ရတာ..မြတ်ထား ပျော်တယ်လို့များ ထင်လား...မောင်ကြီး”

ငတွန်က စကားပြန်မပြောပဲ..အရက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့လိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ကာ မော့သောက်လိုက်၏။

“ဟ..ဟေ့..ဘာလုပ်တာလဲ”

“မြတ်ထားလည်း သောက်ပါရစေ..မောင်ကြီးရယ်..မြတ်ထားဟာ ဒီတညပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရှိတော့တာပါ..မြတ်ထား...သောက်ပါရစေ”

ငတွန်က ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ...ငါ့ဟာငါတောင် မလောက်ဘူးဟ”

ငတွန်၏ စကားမဆုံးလိုက် မြတ်ထားသီရိက နောက်ထပ် တစ်ခွက်ထပ်ငဲ့ကာ မော့ချလိုက်သည်။

“ဟေ့..တော်တော့..အရမ်းမူးသွားမယ်”

“မူးတော့..ဘာဖြစ်လဲ..မောင်ကြီး..မြတ်ထားကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့..ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လွှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“လွှတ်ထားလို့မရဘူးဟ..မင်းရောက်နေတာ ငါ့တဲထဲမှာ..မတော်လူတွေပြောကုန်ကြမှ”

“ဘာလဲ...မောင်ကြီးရဲ့ ပေါ်တူဂီမဆီ သတင်းစကားတွေ ရောက်မှာစိုးလို့လား”

မြတ်ထားသီရိစကားကြောင့် ငတွန်၏ ခန္ဓာကိုယ် မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ..မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဪ..လွီဇာလေ.. မောင်ကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ လွီဇာ”

“အဲ့ဒါတွေ မင်းကို ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ”

မြတ်ထားသီရိက တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်ပြန်သည်။

“ငါမေးတာဖြေလေ..မင်းဘယ်သူ့ဆီက သိလာတာလဲ...ရှင်မိငယ်ဆီကလား..ငကောင်းမယားဆီကလား”

“ထားပါ..မောင်ကြီးရယ်..မောင်ကြီးရဲ့ လွီဇာက အရမ်းလှတာပဲလား”

ငတွန်က ရှေ့တွင်ရှိသော အရက်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မြတ်ထား..လောက်...သူက လှလို့လား..မောင်ကြီး”

မြတ်ထားသီရိက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ၏ အပေါ်လွှာ ခြုံထည်ကို ချွတ်ချလိုက်သည်။

ရင်စည်းအောက်မှ မထွေးမအံ့..ဖိတ်လျှံကျနေသော ဝင်းလက်ပျိုးပြက်မှုကို ငတွန်ခံစားလိုက်ရ၏။

ငတွန် ခေတ္တမျှ ငေးမောနေ၏။

“ဖြေပါဦး..မောင်ကြီးရဲ့...သူ့လောက် မြတ်ထားက မလှလို့လား”

“မင်း..ပြန်သင့်ပြီ..မြတ်ထားသီရိ”

“မပြန်နိုင်ဘူး..မောင်ကြီး..ဖြေလေ..မောင်ကြီးဖြေ...မြတ်ထားက သူ့လောက် မလှလို့လား”

မြတ်ထားသီရိက စားပွဲပေါ်လက်ထောက်လိုက်ကာ ငတွန်၏ မျက်နှာရှေ့သို့ သူမ၏ မျက်နှာကို အပ်လိုက်သည်။

ငတွန်က အံ့ကို ကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“မောင်ကြီး...မဖြေနိုင်တော့ဘူး..မဟုတ်လား...မဖြေနိုင်လည်း မဖြေပါနဲ့ မောင်ကြီးရယ်...အခုလို

လုပ်မိလို့..မောင်ကြီး..မြတ်ထားကို... စိတ်မဆိုးပါနဲ့..မြတ်ထား..စိတ်တွေ..ဘာဖြစ်နေမှန်း

မြတ်ထားကိုယ်တိုင်တောင် မသိတော့ပါဘူး”

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ သေတကောင်းကို ထပ်ငဲ့ရန် ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်း သိပ်မူးနေပြီ..တော်တော့”

မြတ်ထားသီရိ၏ လက်ကို ငတွန်က ရှေ့သို့ကိုင်ကာ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိက ငတွန် ၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်သဖြင့် ငတွန်မှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး စားပွဲပေါ်မှ တဆင့် မြတ်ထားသီရိပေါ်သို့ မှောက်ကျသွားတော့သည်။

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်၏ နှုတ်ခမ်းများကို သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖြင့် အတင်းဖိကပ်ထား၏။

ငတွန်က မြတ်ထားသီရိ၏ လက်ကိုရုန်းကန်ကာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း..ဘာလုပ်တာလဲ...မင်း...ရူးနေပြီလား”

“မြတ်ထား ရှင့်ကို ချစ်တယ်..ငတွန်..ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်တယ်”

မြတ်ထားသီရိက ငတွန် ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်း ပြေးဝင်လုံးကာ သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ငတွန်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ စောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် မြတ်ထားသီရိ လဲကျသွားသည်။

တွန်းလိုက်သည့် အရှိန်မှာ ပြင်းလှသဖြင့် မြတ်ထားသီရိမှ ပုံလျက်လဲနေရာမှ အတော်နှင့် မထနိုင်။

ကညင်ဆီမီးခွက်အလင်းကြောင့် ရွှေအိုရောင်ဖြာကျနေသည့် သည် မြတ်ထားသီရိ၏

ဖောင်းအိအိပါးပြင်လေးကို ငတွန် ခေတ္တမျှ ငေးနေမိသည်။

ထိုပါးပြင်နုပေါ်မှ တလိမ့်ချင်းစီးကျလာသည့်မျက်ရည်ဥကလေးများ။

ထိုမျက်ရည်ဥကလေးများသည် လည်တိုင်ကျော့ကျော့မှတဆင့်..အကြောစိမ်းလေးများ

ယှက်သွယ်နေသည့် ညက်ညောအိစက် ရင်မွှာထက်ဆီသို့ တဆင့်ခြင်း စီးဝင်သွားသည်။

ငတွန်က ထိုမြင်ကွင်းကို မမှတ်မသုန်ကြည့်ရင်း အသက်ရှူသံများ မြန်လာသည်။ ငတွန်က မျက်နှာကို

တဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။

“မင်း..ထွက်သွားတော့..မသင့်ဘူး..မြတ်ထားသီရိ..မင်း..သွားတော့”

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်ကို တချက်ကြည့်ကာ ရှိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လူးလဲထကာ မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

တဲအိမ်ထဲတွင် ငတွန်တစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ရပ်လျက်ကျန်ရစ်။

နဘေးတွင်တော့ မြတ်ထားသီရိ၏ အပေါ် ခြုံလွှာ နှင့် ပက္ကလာကလေး။

.....
ညဘက်က မိုးရွာသွန်းခဲ့သဖြင့် မြေသင်းနံ့က သင်းပျံ့ပျံ့။

“ပစ္စည်းတွေ သေချာ စစ်နော်..ထမင်းခြောက်တွေ၊ အသားခြောက်တွေ ကို နောက်က လှည်းပေါ် သက်သက်တင်ကြ”

ငတွန်က မြင်းပေါ်မှ နေပြီး ညွှန်ကြားနေ၏။

ပေါင်းမိုးလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မြတ်ထားသီရိ နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိစေရန် သတိထားနေသည်။

မြတ်ထားသီရိ ကို ခင်ယွန်းစံ၊ ရှင်မိငယ်နှင့် ငကောင်း၊ ငသာတို့၏ ဇနီးများက နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

“အားလုံးအဆင့်သင့်ဖြစ်ရင် ထွက်မယ်ဟေ့”

ငတွန်က မြင်းက မြတ်ထားသီရိ၏ လှည်းနောက်သို့ ရောက်လာသည်။

ငတွန်က မြတ်ထားသီရိ ကို တစ်ချက် ခိုးကြည့်သည်။

မြတ်ထားသီရိ က ခေါင်းကို ငုံ့ထား၏။

ငတွန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဒီမှာ..ညက မင်းကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

ညကကျန်ရစ်ခဲ့သော အပေါ် ခြံအင်္ကျီကို ငတွန်က မြတ်ထားသီရိ ဘေးနားသို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်၏ အသံကို မကြားယောင်ပြုလျက်..အဝေးသို့သာ ငေးနေ၏။

မြင်းနွားလှည်းများ နှင့် ခြေလျင်လူတန်းကြီးက မုဆိုးဖိုမှ စဉ်ကိုင်သို့ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၂၉)

“မနေ့ညကအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်...မြတ်ထားသီရိ...မင်းကို တွန်းလိုက်မိတဲ့အတွက် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း နောင်တရပါတယ်”

စမ်းချောင်းနဘေးတွင် ထိုင်လျက် ခြေလက်သန့်စင်နေသော မြတ်ထားသီရိက သူမ၏ ဝင်းဝင်းဝါဝါ ခြေသလုံးလေးကို ထမီဖြင့် ဆွဲဖုံးလိုက်သည်။

ငတွန်က မြတ်ထားသီရိနဘေးတွင် မတ်တပ်လာရပ်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မလိုပါဘူး..ရပါတယ်”

“မနက်ဖြန် မနက်ဆို စဉ်ကိုင်တပ်ကို ဝင်ရတော့မယ်”

“အင်း..ရှင်ကတော့ ပျော်နေမှာပေါ့..ရှင်အတွက် မြတ်ထားသီရိ ဆိုတဲ့ အရှုပ်ထုပ်တစ်ခုတော့ လျော့သွားတော့မှာမယ်မဟုတ်လား”

“မင်းက ငါ့အတွက် အရှုပ်ထုပ်မဟုတ်ပါဘူး..မြတ်ထား..ညတုန်းက ကိစ္စက မသင့်တော်လို့”

“တော်တော့..ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ရှင်...ကျွန်မ မသောက်စဖူး အရက်တွေသောက်ပြီး

ဖြစ်ခဲ့ရတာ..အဲ့ဒီကိစ္စကို ရှင် မေ့ထားလိုက်ပါတော့..ကျွန်မလည်း မေ့ပစ်လိုက်ပြီ”

ငတွန်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ စမ်းရေထဲသို့ ခြေထောက်ချလျက် ထိုင်လိုက်၏။

မြတ်ထားသီရိက ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီလိုအတူထိုင်လို့ မသင့်တော်ပါဘူးရှင်”

ရုတ်တရက်လှည့်ထွက်သွားသော မြတ်ထားသီရိ၏ လက်ကို ငတွန်က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး..မြတ်ထား”

“လွှတ်နော်...”

“ငါမေးထားပြေသွားဦး..မြတ်ထား...ဒါဆို မနေ့ညက မင်း ပြောခဲ့တာတွေက မူးပြီးပြောခဲ့တာလား”

“လက်ကို လွှတ်နော်..ကျွန်မ စောင့်ကန်မှာနော်”

ငတွန်က ခေါင်းခါပြ၏။

မြတ်ထားသီရိ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြင့် ငတွန်၏ ရင်ဘတ်ကို စောင့်ကန်လိုက်သည်။

“ဖောင်း”

ငတွန် က ရင်ဘတ်ကို ထပ်ကော့ပေးသည်။

“ကန်ဦးလေ..မြတ်ထား..ထပ်ကန်ဦး ရတယ်”

“လွှတ်ဆို...မလွှတ်ရင်...မြတ်ထား ငိုမှာနော်..အော်ငိုလိုက်မှာ”

မြတ်ထားသီရိ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။

မြတ်ထားသီရိ၏ ခြေကန်ချက်သည် ငတွန်အတွက် အမှုထားစရာမဟုတ်။

သို့သော် မျက်ရည်ကိုမူ ငတွန် အမှုထားရတော့၏။ ငတွန်က မြတ်ထားသီရိ၏ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

မြတ်ထားသီရိ က စခန်းချရာနေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား၏။

ငတွန်ကတော့ စီးဆင်းလျက်ရှိသော စမ်းရေကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီးငေးလျက်။

.....
၁၇၄၉ အောက်တိုဘာလ။

ကိုးသိန်းသခင်သည် စဉ့်ကိုင်ကို ကွပ်ကဲရေးဌာနချုပ်ပြုလုပ်ကာ ကျော်စဉ်တစ်လျှောက်ရှိ ကွေ့များကို စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးမင်းရဲလွတ်ကျော်နှင့် ခင်ဦးမြင်းစီးသူကြီး လက်ျာပျံချီချစ်ညို၊ သာစည်၊ကျောက်ကာသူကြီး တို့က စစ်ကြောင်းတကြောင်း၊ စည်သာမင်းကြီးဦးစည်းစိမ်၊ မုဆိုးခြုံဗိုလ်တွန်၊ ဆားလင်းကုန်း၊စကြူးသူကြီး တို့က စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြင့် ကွေ့တို့၏ တုံ့ကုန်း ခံတပ်ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သို့သော် ကွေ့တို့၏ အခုအခံကောင်းမှုကြောင့် ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ကြ။

ကွေ့တို့ဘက်တွင် ငကက်၊ ငနက် နှင့် ထော်ကန်တို့က ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

အင်းဝတပ်များသည် ခံတပ်ကို ပိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေစဉ်..အပြင်ဘက်မှ နားလဲ၊ ဘယ်ကျော်တို့

ဦးဆောင်သည့် တပ်က အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရသည်။

အင်းဝတပ်များ အထိနာပြီး ပိုဝအရပ်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။

ခံတပ်ထဲမှ ကွေ့တပ်များနှင့် ပြင်ပမှ ကွေ့တပ်များ ပူးပေါင်းမိပြီး အင်းဝတပ်များကို ပိုဝအရပ်တိုင် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြရာ အင်းဝတပ်များပျက်ကာ ကစဉ့်ကလျားဆုတ်ခွာကြရသည်။

၁၇၄၉ ဒီဇင်ဘာတွင် မဏိပူရဘုရင် ဂါရစ်နာဝဇ် သည် သမီးကညာဆက်သမည်ဟုဆိုကာ အင်အား (၂၀၀၀၀) ပါတပ်ကြီးနှင့် စစ်ကိုင်းအနီး သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့် အင်းဝ၏ လုံခြုံရေးအတွက် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိဘုရင်သည် ကိုးသိန်းသခင်ကို စဉ့်ကိုင်မှ အင်းဝသို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူခဲ့သည်။

ကိုးသိန်းသခင်မှာ ကွေ့များနှင့်ရင်ဆိုင်ထားသော တပ်များအနက် အချို့ကိုသာ ကျောက်မြောင်းတွင် စုစည်းထားခဲ့ပြီး အင်းဝသို့ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။

.....
ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းရှိ နွားချီးကျွန်း။

ဂါရုဏ်နာဝဇ် ၏ ယာယီတဲနန်းရှေ့တွင် မြေနုဂါးရုပ်မဏိပူရအလံသည် တဖြတ်ဖြတ်လွင့်နေ၏။
မင်းသားဆန်ဂျေးက ဖခင်ဖြစ်သူရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ ခြေဖဝါးကို နဖူးဖြင့် ထိလိုက်သည်။
“ဆန်ဂျေး...မင်း...ရုပ်က အတော်ပြောင်းလဲသွားတာပဲ”
ဂါရုဏ်နာဝဇ်က သားတော်ကို ဖက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်၏။
“မင်းအရက်တွေ သောက်ထားတာလား”
“သူတို့က ဘွားတော်နီလာခမ်းရဲ့ သားနှစ်ယောက်အဖေ...အဖေ တူတွေပေါ့..မောင်ဖြူ နဲ့ မောင်မင်း တဲ့”
ဆန်ဂျေးက ဖခင်၏ အမေးကို မဖြေပဲ သူ့ဘေးတွင် ပါလာသော လူငယ်နှစ်ဦးကို ပြလိုက်သည်။
လူငယ်နှစ်ဦးက ဆန်ဂျေးနှုတ်ဆက်သကဲ့သို့ မလုပ်ပဲ ဂါရုဏ်နာဝဇ်ရှေ့တွင် ဒူးတုပ်ကာ ရှိခိုးလိုက်ကြ၏။
“သူတို့က အင်းဝမှာ မွေးတဲ့သူတွေမို့..မဏိပူရစလေ့တွေကို မသိတော့တာပါ..ခမည်းတော်”
“ကဲ..အထဲ လိုက်ခဲ့..သူန့်သီကိုလည်း မင်းမတွေ့တာ နှစ်တွေ ကြာရောပေါ့”
တဲနန်းထဲတွင် အပျိုပေါင်စ အရွယ် မိန်းမငယ်တစ်ဦးက ဆန်ဂျေးတို့ကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
ခရီးရှည်ကြီးကို ဖြတ်သန်းလာရခြင်းကြောင့် သူန့်သီမှာ နွမ်းလျသည့် ပုံစံပေါက်နေ၏။
“ဒါ သူန့်သီလား....အင်း..ကျွန်တော်ထွက်သွားတုန်းက သူ က တကယ်ကလေးလေးအရွယ် မဟုတ်လား”
“အေး..ဟုတ်တယ်..သားတော်..ဒါနဲ့ မင်းအဒေါ်နီလာခမ်း ရော..ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”
“အဒေါ်က ခမည်းတော်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်..ခမည်းတော်ကိုသာမကဘူး..ကျွန်တော့်ကိုပါ စိတ်ဆိုးနေတယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ဆန်ဂျေးက သူန့်သီကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။
“အဒေါ်က ပြောတယ်..သူန့်သီကို သူ့လို့ ဘဝမျိုး ရောက်အောင် လုပ်ကြတာ သူမကြိုက်ဘူးတဲ့..နောက်ထပ် မဏိပူရတော်ဝင်မင်းသမီးတစ်ပါးကို နိုင်ငံရေးအတွက် ထပ်စတေးတာကို သူ လက်မခံနိုင်တော့ဘူးတဲ့”
ဆန်ဂျေး၏ စကားကြောင့် ဂါရုဏ်နာဝဇ် အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။
“မင်း..သဘောကရော...သားတော်”
“သားတော်ကတော့ ခမည်းတော်..သဘောပါပဲ..ဒါပေမယ့်..ဟော့ဒီက ဝမ်းကွဲညီတော်နှစ်ပါးဟာ ကသည်းစကားကို လုံးလုံးမပြောတတ်တော့ဘူး..ခမည်းတော်..နောက် သူန့်သီက မွေးလာတဲ့ မျိုးဆက်ဟာလည်း..”
ဂါရုဏ်နာဝဇ်က ဆန်ဂျေးကို ဆက်မပြောရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။
“ကန်ကလာနန်းတော်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ..အမတော်နီလာခမ်း ရော..မင်းပါ မသိသေးဘူးထင်တယ်”
“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ..ဘုရား”
“တြိပူရ က သူန့်သီကို သူတို့ ဆီ ဆက်သဖို့ တောင်းလာတယ်”
“ဗျာ”

“တြိပူရရဲ့ လက်ရှိဘုရင် လက်ရှိမန်မဏိကျ ရဲ့ ရာဇသံအရတော့ သမီးတော် မပေးရင် စစ်ပြုမယ့်သဘော”

“တောက်..ရာရာစစ..ဒီကောင်တွေမှာ ဘယ်လို အင်အားရှိလို့ မဏိပူရကို စိန်ခေါ် ရဲရတာလဲ”

“မဂိုဘုရင်ရဲ့လူ ရှန်ရှာဂါဇီ က သူ့ကို ကျောထောက်နောက်ခံပေးထားတာ..ဆန်ဂျေး..ဒီကိစ္စဟာ မဂိုကွေ့ရာဇ် ရဲ့ ပယောဂလည်း မကင်းဘူး..ဒါ့ကြောင့် ငါ့အနေနဲ့ သျှန်သီကို အင်းဝဘုရင်ဆီ ဆက်သပြီး မဟာမိတ်လုပ်ဖို့ လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ”

“အင်း..ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ..ခမည်းတော်”

“အင်းဝ ရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိနေလဲ...ဆန်ဂျေး..ငါ့အဲ့ဒါကို သိဖို့လိုတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ဟံသာဝတီနဲ့ စစ်ပွဲတွေ ခဏရပ်နေတယ်...မတ္တရာဘက်မှာတော့ ကွေ့တွေ သူပုန်ထနေတာကို နှိမ်နင်းနေရပါတယ်”

“ကွေ့တွေ..ဟုတ်လား..မင်းရဲ့...ဟိုတစ်ယောက်”

ဆန်ဂျေးမျက်နှာပျက်သွားသဖြင့် ဂါရစ်နာဝဇ်က စကားကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်..ခမည်းတော်..ကွေ့တွေရဲ့ အကြီးအကဲက သူ့အကိုပါ..ဂုဏ္ဏအိမ်တဲ့”

“ကဲ..အဲ့ဒါထားပါ...အင်းဝ ရဲ့ စစ်အင်အားကရော”

“အင်းဝရဲ့ စစ်ရေးက ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် အပေါ်မှာပဲ မှီခိုနေပါတယ်...ဟံသာဝတီတပ်တွေကို ကောင်းကောင်းထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့ ဗညားကျန်းတောကိုလည်း ကိုးသိန်းသခင်လူတွေက သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ...တခုရှိတာက ကိုးသိန်းသခင်က အခု နယ်ပယ်အစုံက သူကြီးတွေ၊ မြင်းစီးတွေကို စုစည်းနေတယ်..ခမည်းတော်”

“ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆို တကယ်လို့များ မဏိပူရကို ရန်သူက တိုက်ခိုက်လာတဲ့အခါ..အင်းဝက စစ်ကူပေးနိုင်မယ်ထင်လား”

ဆန်ဂျေးက အတန်ငယ်စဉ်းစားနေသည်။

“ထူးခြားတဲ့သတင်းတစ်ခုလည်းရှိတယ်..ခမည်းတော်...အင်းဝဘုရင်ဆီက တရုတ်ဘုရင်က သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်လိုက်တယ်သတင်းကြားပါတယ်”

“တရုတ်ဘုရင်..ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..ပီကင်းက ကွေ့ရာဇ်ချန်လုံ က တိုက်ရိုက်စေလွှတ်လိုက်တာတဲ့...အင်းဝက အကြိုတော်အဖွဲ့တောင် ရှမ်းပြည်ကို စေလွှတ်လိုက်ပြီ..ခမည်းတော်..လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကလည်း အယုဒ္ဓယသံတမန်အဖွဲ့ အင်းဝကို ရောက်လာပါသေးတယ်”

“ဒါဆို အင်းဝဘုရင်က သံတမန်ရေးရာကို အတော်လေး လုပ်နေပုံပဲ....အယုဒ္ဓယနဲ့ အင်းဝကြား ရော ဘယ်လို သဘောတူညီမှုတွေရှိနေတယ်ကြားလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ သားတော်စုံစမ်းလို့မရပါဘူး”

“အင်း..ဒါကြောင့် ဟံသာဝတီက အင်းဝကို အတင်းမတိုက်သေးတာထင်ပါရဲ့...အင်းဝ နဲ့ အယုဒ္ဓယသာ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံရင် ဟံသာဝတီအတွက် အခက်တွေ့မှာ....နောက်..အံ့ဩစရာက

တရုတ်ဘုရင်..သူ့ဘက်က အင်းဝကို သံတမန်စလွှတ်တယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲ..တကယ်လို့သာ အင်းဝဟာ အင်အားအရမ်းကြီးတဲ့ တရုတ်ကြွေရာဇ် နဲ့ သံတမန်ဖက်ဖြစ်လာတယ်ဆို...အခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို တရုတ်စစ်ကူတပ်နဲ့တင် ဖြေရှင်းလို့ရလောက်တယ်”
ထိုအချိန်တွင် မြစ်ပြင်မှ လေပြင်းတချက် ကြမ်းတမ်းစွာတိုက်လိုက်၏။
တဲနန်းရှေ့မှ မြေနဂါးအလံတိုင်မှာ အလယ်မှ ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွားသည်။
ဂါရပ်နာဝဇ်က အလန်တကြား မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။
နဘေးနားတွင်ရပ်နေသော အမတ်ကြီးမဟာသူန့်သီနှင့် ပရောဟိတ်ကြီးမဟာပရဘူ ကလည်း စိုးရိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဂါရပ်နာဝဇ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
“ကန်ကလာနန်းတော်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတဲ့ နိမိတ်ပဲ....သူန့်သီကို အင်းဝဘုရင်ဆီ အမြန်ဆက်သမယ်..ပြီးရင်...အင်းဝက စစ်ကူတွေနဲ့ငါတို့ မဏိပူရကို အမြန်ပြန်ကြမယ်...မင်းပါ ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်..ဆန်ဂျေး”

.....
တံခွန်၊ အလံများ တလူလူလွင့်နေသည့် တိုက်လှေများက ဧရာဝတီမြစ်ပြင် အပြည့်။
ထိုလှေများ၏ အလယ်တွင် လှော်ကားလှေကြီးနှစ်စင်း။
လှော်ကားလှေကြီးနှစ်စင်းကို ယှဉ်လျက်ထားပြီး သစ်ကောင်းများဖြင့် အလယ်တွင် ဖောင်ဖွဲ့ထား၏။
ဖောင်ပေါ်တွင် ရွှေအတိပြီးသော နန်းပြဿဒ်တစ်ခု။
“ကသည်းမင်းသမီးသူတ္တရမာလာ ကို အကြိုတော်ပြုမယ့် အင်းဝဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ဖောင်တော်ပါ”
ကိုးသိန်းသခင်၏ ဗမာစကားကို ဂါရပ်နာဝဇ်က နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
“ဘဝရှင်မင်းတရား က မဏိပူရမင်းမြတ်ကိုရော...သားတော်ခူရာလက်ပ ကိုပါ ဖောင်တော်နဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်ပါတယ်”
“သမီးတော်က ဗမာစကားတော့ လုံးဝမတတ်ဘူး..ကိုးသိန်းသခင်...အဲ့ဒီတော့ နန်းတော်တွင်းမှာ နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ မလိမ်မာမှာကိုတော့ စိုးပါတယ်”
“ဒီအတွက်လည်း မပူပါနဲ့..သမီးတော်အတွက် သီးသန့် စကားပြန်မိန်းမစိုးတစ်ဦးထားပေးပါ့မယ်..ပြီးတော့...သင့်တော်တဲ့အရွယ်ရောက်ချိန်အထိ သူ့ရဲ့ အရိုးတော်ဖြစ်တဲ့ ပုပ္ပါးမင်းသမီးနှင်းလုံခန်း ရဲ့အဆောင်မှာပဲ နေစေဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်တော်ရှိပါတယ်”
မကြာမီ ဖောင်တော်ပေါ်မှ မိန်းမတီး စည်တော်စုံ တီးခတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
“အခါတော်ကျပါပြီ..သမီးတော်နှင့်အတူ ဖောင်တော်ပေါ်ကို တက်ကြဖို့ပါ”
ဂါရပ်နာဝဇ် က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ကသည်းရိုးရာတီးမှုတ်သံများနှင့်အတူ ယာယီတဲနန်းအတွင်းမှ သူတ္တရမာလာ ခေါ် သူန့်သီ နှင့် အခြွေအရံများ ထွက်လာကြသည်။
“မင်းသားဆန်ဂျေးရော”

“အော်ရုံဝသူကြီးဆီက အရေးကြီးစာချွန်တစ်ခု ရောက်စရာရှိလို့...ကျုပ်သားတော်က ဒီယာယီသံတဲနန်းကနေ စောင့်ပြီး လက်ခံယူပါလိမ့်မယ်...ပြီးမှ သူ့အင်းဝနန်းတော်ကို လိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

(အော်ရုံဝသည် မဏိပူရနယ်စပ်၊ တမူးသို့ အဖြတ် ချင်းတွင်းမြစ် ညာဘက်ကမ်းတွင်ရှိသော ကင်းထောက်ရွာဖြစ်သည်)

ကိုးသိန်းသခင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖောင်တော်ပေါ်သို့ တက်ရန် ညွှန်ပြလိုက်၏။ မဏိပူရဘုရင့် သမီးတော်ကို ကြိုဆိုသောလှေတပ်ကြီးမှာ ရောဝတီမြစ်ပြင်အပြည့် တရွေ့ရွေ့လှော်ခတ်လာသည်။

ဂါရုဇာတိက စစ်ကိုင်းဘက်ကမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အမြောက်များ၊ မြတပ်များ အစီအရီ၊ အသင့်အနေအထားအင်အားပြနေသည့် စစ်သည်များက ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် အပြည့်။

“ကျုပ် က မကြာခင်မှာ အင်းဝဘုရင်နဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်ရမယ့်သူပါ....အခု စစ်အင်ခင်းကျင်းထားပုံကြီးက တိုက်ပွဲဝင်တော့မယ့်အတိုင်း အင်ပြည့်အားပြည့်ပါပဲလား..ကိုးသိန်းသခင်”

ဂါရုဇာတိ၏ စကားကြောင့် ကိုးသိန်းသခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ အင်းဝစစ်တပ်ရဲ့ တစိတ်တပိုင်းပါပဲ..မဏိပူရမင်းနဲ့ သမီးတော်ကို ကြိုဆိုဖို့ နဲ့ လုံခြုံရေးအရ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါ..စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့”

နေ့လည်ပိုင်းတွင် အင်းဝမီးသွေးတိုက်ဆိပ်သို့ ဖောင်တော်ဆိုက်ကပ်သည်။

အသားအရေဝင်းဝင်း၊ ဖူးစ ပွင့်စ ကသည်းမင်းသမီးလေးမှာ များပြားလှသော မင်းခမ်းတော်ဝင်းများကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် လိုက်ကြည့်နေ၏။

ကမ်းနားတွင် ရွှေပန်းပွင့်၊ ရွှေနားတောင်းများ ပန်ထားကြသည့် လူပျိုတော်သားစုက လှပခန့်ညားသည့် ဝေါယာဉ်ဖြင့် အသင့်စောင့်နေကြသည်။

မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ကမ်းမှ စံရာတံခါး၊ စံရာတံခါးမှ အနောက်ဝန်းတော် တံခါးတစ်လျှောက် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရာဇမတ်ကာလျက် ပန်းဆိုင်းပန်းခက်များ မိုးထားသည်။

ရေအိုးစင်များ၊ ကြံပင်၊ ငှက်ပျောပင်များကို ဘေးပတ်လည်တွင် စိုက်ထားပြီး လမ်းပေါ်တွင် နှင်းဆီ၊ စံပယ်ပန်းများ ကြဲဖြန့်ထား၏။

သူ့တ္ထရမာလာသည် ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ပန်းခင်းလမ်းကြီးကို ငေးလျက် ရင်တဖိုဖို လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏နောက်တွင် အခြွေအရံများ၊ ကသည်းအမတ်များက ခြေလျင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ဂါရုဇာတိက ဝေါယာဉ်တစ်စီးဖြင့်။

ဝေါယာဉ်သည် အနောက်ဇေတဝန်ဆောင်တွင် ရပ်တန့်သွား၏။

မင်းသမီးက ဝေါပေါ်မှ မဆင်းသေး။

ဂါရုဇာတိက ဝေါပေါ်မှ ဆင်းကာ အဆောင်တော်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

အဆောင်တော်ပေါ်တွင် အမတော် ပုပ္ပါးမင်းသမီးနီလာခမ်းက ရံရွှေတော်များနှင့်အတူ
မတ်တပ်ရပ်နေ၏။

“အမတော်”

ဂါရစ်နာဝန်က အမဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“နာဝန်...မင်း..လည်း..ခမည်းတော်လိုပါပဲ...ဘာထူးလို့လဲ..ကိုယ့်သားသမီးကို အာဏာအတွက်
ချနင်းတဲ့သူ”

နီလာခမ်း အသံက တိုးသော်လည်း မာကြာနေသည်။

ဂါရစ်နာဝန်က နီလာခမ်းစကားကို မကြားယောင်ပြုကာ ပြုံးနေ၏။

နီလာခမ်း က သျှန်သီ၏ ဝေါယာဉ်ဆီသို့ သွားကာ သျှန်သီကို လက်ကမ်းလျက် ခေါ်ထုတ်လာသည်။

ခဏအကြာတွင် လူပျိုတော်သား စည်တော်စုံက တီးခတ်လိုက်သည်။

သဘင်စုထံမှ စောင်းသံညှင်းညှင်းထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ဂါရစ်နာဝန်မှအပ အားလုံးမှာ ကြမ်းပြင်တွင်
ဝပ်တွားလိုက်ကြ၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီလာတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တော်တိုင် လာရောက်မကြိုဆိုနိုင်တဲ့အတွက်...မဏိပူရမင်းကို အားနာမိပါတယ်”

“တိုင်းဌာနများစွာကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် ယခုလို ဆွေမျိုးစပ်ရသည်ကပင်
ပြည့်စုံလှပါပြီ.အရှင်မင်းမြတ်”

ဆယ်ကျော်သက်မလေး သျှန်သီမှာ ရင်များ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

မကြာမီ သူ၏ လင်ယောက်ျားဖြစ်လာမည့်သူ၏ အသံကိုတော့ ကြားနေရပြီဖြစ်၏။

သို့သော် မော်ဖူးစေ...အမိန့်မရသေးသဖြင့် မြေတွင် ခေါင်းကို ငုံ့လျက် ဝပ်တွားနေရသည်။

“ဒါကတော့ သမီးတော်..သူ့တ္တရမာလာပါ..မင်းမြတ်”

ဟင်္သာခေါင်းပုံစံရွှေရောင်ခြေနင်းတစ်စုံ။

ထိုခြေနင်းထဲတွင် သွေးကြောစိမ်းစိမ်းများက မြစ်လက်တက်များသဖွယ်ယှက်ဖြာနေသည့်

ခြေဖဝါးဖြူနုတစ်စုံကို သျှန်သီ သတိထားမိလိုက်သည်။

“နှမတော်...မော်ဖူးစေကွယ်”

သျှန်သီက ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

အသားအရည်ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ညီညာသောမျက်ခုံး၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲများဖြင့် လှပချောမောသော
ဦးလေးကြီး။

ဒီဦးလေးကြီးက မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိတဲ့။ အင်းဝပြည်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်တဲ့။

ကသည်းမင်းသမီးလေးသည် သူမနှင့် အသက်ထက်ဝက်မက ကွာသည့် ထိုသူ၏ အပြုံးကို

ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိ။

ကပိုကရိုဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်၏။

“အနောက်ပွဲတက်ဆောင်မှာ မင်းသမီးကို ဘွဲ့တော်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်..အဆွေတော်..ပွဲအစီအစဉ်မစခင်..စစ်ကိုင်းဘုရင်ခံ နန်းရင်းဝန် ဦးရွှေဖြိုး က နန်းတော်တွင်း နေရာတွေကို လိုက်ပြပါလိမ့်မယ်..အဆင့်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ မင်းချင်းများက ခေါ်ပါလိမ့်မယ်..ကိုယ်တော် ကတော့ မင်းခမ်းတော်များ ဝတ်ဆင်ရမှာမို့..ခဏများမှ အနောက်ပွဲတက်ဆောင်မှာ တွေ့ကြပါမယ်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ထွက်ခွာသွား၏။

ဦးရွှေဖြိုးက ဂါရုဇာဝန် ထံသို့ လျှောက်လာ၏ ။

“မဏိပူရမင်းမြတ်....မနော်ရမာန်ဥယျာဉ်တော်ထဲ အရင်လှည့်လည်ကြည့်ရှုဖို့ ဝေါစီစဉ်ထားပါတယ်”

ဂါရုဇာဝန်က ဝေါယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးရွှေဖြိုးအနီးသို့ နန်းတွင်းသားတစ်ဦးကပ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်၏။

“သားတော်ကြီး ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပလည်း လှေလျင်နဲ့ လာနေပြီဖြစ်လို့..အတူထွက်နိုင်ဖို့ စောင့်ပါဦးမလား..မဏိပူရမင်းမြတ်”

“အင်း..သူ့ကို စောင့်ကြတာပေါ့”

“သူ့ကို စောင့်ရင်း...သဘင်သည်စုရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုကို ခံစားရန် သလွန်ပေါ်သို့ ကြွပါ”

ဂါရုဇာဝန်က သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ တီးလုံးသံနှင့်အတူ ဇင်းမယ်သူ အငြိမ့်သမလေး၏ ငြိမ်းညောင်းသော ကကွက်များမှာ ဂါရုဇာဝန် ခေတ္တမျှ မျောသွားသည်။

“သားတော်ကြီး ရှေ့မှာ ရောက်နေပါပြီ..ဘုရင်မင်းမြတ်..ဝေါပေါ် ကြွချီလို့ရပါပြီ”

ဂါရုဇာဝန် က ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

ဝေါယာဉ်ဘေးတွင် ဆန်ဂျေးက မတ်တပ်ရပ်နေ၏။ ဆန်ဂျေး၏ မျက်နှာက မကောင်းလှ။

“အော်ယုဝသူကြီးဆီက ဘာထူးလို့လဲ..ဆန်ဂျေး”

ဂါရုဇာဝန်က ကသည်းဘာသာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ခမည်းတော်..ဒီနားမှ

ကသည်းစကားနားမလည်တဲ့..ဗမာတွေချည်းပဲရှိပါတယ်..သားတော်..အခုလျှောက်တင်တာကို ကြားပြီးရင်..ဗမာတွေ မရိပ်မိအောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ရှိနေပေးပါ”

“ဘာများလဲ”

“မဏိပူရ ကန်ကလာနန်းတော်ကို သူန့်သူနားက အာဏာသိမ်းလိုက်ပါပြီ”

ဂါရုဇာဝန် က ဝေါယာဉ်ဘောင်တန်းကို အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃၀)

.....

ဂါရုဇာဝန်၏ ကသည်းတပ်ကြီးသည် မဏိပူရသို့ ပြန်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

ခရီးပန်းလာသော တပ်ကြီးမှာ အရေပေါ်အခြေအနေကြောင့် အင်းဝ တွင် တစ်လခန့် နားပြီး ရိက္ခာ၊ လက်နက်များ အသင့်ဖြည့်တင်းကြသည်။

ကသည်းတပ်များမှာ မဏိပူရသို့ ရောက်သည်နှင့် ထီးနန်းအာဏာကိုသိမ်းယူထားသော
မင်းသားသျှန်သျှား၏ တပ်များကို တိုက်ခိုက်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။
ဂါရုဇာဝဇ်သည် သျှန်သီကို အင်းဝသို့ ဆောင်ယူလာချိန်တွင် အကိုတော်သျှန်သျှားမှာ အိမ်နီးချင်း
တြိပူရပြည်နှင့် စစ်ဆိုင်နေချိန်ဖြစ်သည်။
သို့သော် တြိပူရပြည်တွင်လည်း ထီးနန်းကိုနောက်ကွယ်မှ ချုပ်ကိုင်ထားသော ဘင်္ဂါလီသူဌေး
ရှန်ရှားဂါသီ မှာ အမြောက်ထိမှန်ကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက် လက်ရှုံ့မန်မဏိကျဘုရင်မှာလည်း
ထီးနန်းစွန့်ခဲ့ရသည်။
တြိပူရထီးနန်းအပြောင်းအလဲကြောင့်မဏိပူရနှင့် ဖြစ်လာမည့်စစ်ပွဲသည်လည်း
အလိုလိုပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။
အိမ်ရှေ့စံသျှန်သျှားမှာ တပ်များနှင့်အတူ ကန်ကလာနန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူ၏
နှမတော်အား အင်းဝမင်းထံ ဆက်သရန် ဖခင်ဖြစ်သူ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို သိလိုက်ရ၏။
ဂါရုဇာဝဇ်သည် ပထမအကြိမ်အင်းဝသို့ စစ်ချီစဉ် အရှုံးနှင့် ပြန်လာရသည့်ကိစ္စ၊
မဏိပူရတော်ဝင်သမီးတော်အား အင်းဝမင်းထံသို့ ဆက်သသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
မကျေနပ်ကြသည့် နန်းတွင်းအမတ်များက သျှန်သျှားကို ထောက်ခံကြသည်။
အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသော ပြည်သူများ၏ ထောက်ခံမှုကိုလည်း ရနေသည့် သျှန်သျှားက
ဖခင်ဂါရုဇာဝဇ် နှင့် အကိုဖြစ်သူ ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပတို့ကို မဏိပူရ၏ သစ္စာဖောက်များအဖြစ်
ကြေညာကာ ထီးနန်းကို သိမ်းယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဂါရုဇာဝဇ်မှာ ထီးနန်းသိမ်းယူခံရသည့်အတွက် သမက်တော်ဖြစ်သည့် အင်းဝဘုရင်ထံ
အကူအညီတောင်းခံသည်။
သို့သော် အင်းဝတပ်များသည်လည်း ဟံသာဝတီအရေး ၊ ကွေ့အရေးတို့တွင် ခံစစ်အနေအထား
ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။
မကြာမီ တရုတ်သံတမန်များလာမည်ဖြစ်သဖြင့် တရုတ်ပြည်နှင့် မဟာမိတ်ဆက်ဆံရေးရပြီး..တရုတ်၏
အကူအညီရပြီးပါက မဏိပူရကို အင်းဝမှ ကူမည်ဖြစ်ကြောင်းစကားကတိသာ ရရှိလိုက်၏။
ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ ကိုလည်း မင်းရဲစည်သူဘွဲ့၊ သမီးတော် သျှတ္တရမာလာကို
မဟာဒေဝီမိဖုရားဘွဲ့ပေးခဲ့သည်။
မဏိပူရသို့ ပြန်သည့်အခါ ဂါရုဇာဝဇ်နှင့်အတူ သားတော် ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ လည်း
လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်သည်။
၁၇၅၀ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ကသည်းတပ်ကြီးသည် အင်းဝမှ မဏိပူရသို့
စတင်ထွက်ခွာလာတော့၏။
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉ ရက်နေ့။
ခရီးထောက်ဖြစ်သော မြေခူးမြို့သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကသည်းတပ်များမှာ အနားယူရန်
စိတ်အားတက်ကြွနေကြသည်။

အင်းဝဘုရင်လက်ဆောင်ပါးလိုက်သည့် ဆင်ပြောင်ကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါသည့် ဂါရုဇာဝဇ္ဇက ရှေ့မှ မြင်းဖြင့် သွားနေသည့် သားတော်ဆန်ဂျေးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဆန်ဂျေးကား အရက်နာကျနေသော မျက်လုံးနီရဲရဲများ၊ ဆံပင်စုတ်ဖွာဖွာဖြင့် ငေးငိုနေ၏။

“ခဏရပ်ကြဦး”

တံပိုးမှုတ်သံများ ထွက်လာပြီး စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး ရပ်တံ့သွားသည်။

ဂါရုဇာဝဇ္ဇက ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ဆန်ဂျေး.....မင်း ကျန်းမာရေးရော ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်..ခမည်းတော်”

“အင်းဝမှာ ရှိနေတဲ့အချိန်..အရက်တွေ ဘာလို့ ဒီလောက်သောက်ပစ်ရတာလဲကွာ”

ဆန်ဂျေးက ဘာမှမဖြေ။

“မင်း မြင်းကို ထားခဲ့..ငါနဲ့ ဆင်ပေါ်မှာ အတူလိုက်စီး..မင်းကို ငါပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ရတယ်..ခမည်းတော်..သားတော်...မြင်းနဲ့ပဲ သွားပါ့မယ်”

“အေး..အဲ့ဒါဆို ငါမေးတာဖြေ..ဘာဖြစ်လို့..မင်း အရက်နွံထဲ နစ်သွားရတာလဲ”

ဆန်ဂျေးက ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို စစ်ကိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“နားလဲ”

“မင်းက..သူ့ကို မမေ့သေးပဲကိုး”

“သူချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး..ခမည်းတော်...သူနဲ့အတူ ကလေးလေးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်..

အဲ့ဒီကလေးက ကျွန်တော့်ကလေး..အဖေရဲ့မြေး..”

“မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့...ဆန်ဂျေး...အဲ့ဒီ ကွေ့မ

ကလေးပျက်ကျသွားတာ..ငါတို့အားလုံးသိတယ်..ဟိုရှေး စစ်ကြောင်းက အမတ်ကြီး မဟာသူန်သီလည်း သိတယ်...အဲ့ဒါ မင်းကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး..ခမည်းတော်”

“ဒါနဲ့ပဲ..မင်းက အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပစ်တယ်ပေါ့..တောက်...မင်းကွာ...ကန်ကလာရဲ့ ပလ္လင်ဟာ မင်းအတွက်ပါလို့ ငါရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ...မင်းဒီလိုပုံစံနဲ့..ဘယ်လိုလုပ်..ငါက ထီးနန်းကို အပ်ရတော့မှာလဲ”

“ဟား..ဟား..အဖေလက်ထဲမှာရော..အဲ့ဒီထီးနန်းက အခုရှိသေးလို့လား..အဖေရဲ့”

“ငါ..”

ဂါရုဇာဝဇ္ဇက ခါးကြားမှာ ခါးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်။

“ဗုန်း”

ထိုအချိန်တွင် ဆင်ပေါ်မှ ဆင်ဦးစီးက မထင်မှတ်ပဲ သူတို့ နှစ်ဦးရှေ့သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။

လည်ပင်းတွင် မြားတံ တန်းလန်းနှင့်။

စက္ကန့်ပိုင်းအကြာတွင်ပင် ကန်းပုလွေသံများက တောအနှံ့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဂါရစ်နာဝန်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်က ဒိုင်းလွှားများဖြင့် ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။

ဒူးလေးမြားတံ အစင်းပေါင်းများစွာသည် ကသည်းတပ်ဖွဲ့များ ဆီသို့ ကျရောက်လာ၏။

ညာသံပေးသံများနှင့်အတူ အရှေ့ဘက်တပ်များဆီမှ တိုက်ခိုက်သံများ ကြားကြရသည်။

ရှေ့ပြေးတပ်ဆီမှ အလံကိုင့်တစ်ဦး က မြင်းကို အပြင်းနှင်လာ၏။

‘ရှေ့မှာ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ တပ်တစ်ခု ဝင်တိုက်လို့

တိုက်ပွဲဖြစ်နေပါတယ်..အရှင်မင်းကြီး..ခေတ္တသင့်တော်ရာမှာ ခိုနေဖို့ အမတ်ကြီးမဟာသူန့်သီက

ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ..အင်းဝတပ်တွေလား”

“မဟုတ်ဘူး..ခမည်းတော်..အဲ့ဒါ ကွေ့တပ်တွေပဲ..ခမည်းတော်ကို လုံခြုံရေးပို့ထားကြ..မြင်းသည်တပ်

တဝက် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဟေ့”

ဆန်ဈေးက ခါးကြားမှ ခါးကို ထုတ်ကာ မြင်းကို ဒုံးစိုင်းထွက်သွားသည်။

.....
တောင်အောက်မှ တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကို နားလဲက မမှိတ်မသုံ ကြည့်နေ၏။

လက်ထဲတွင် မြားတံ ထည့်ထားသော ဒူးလေး က အသင့်အနေအထား။

ငကက် က အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ပွဲညက်မီးလုံးတွေ အသင့်ဖြစ်ပြီလား..ငကက်”

“ဖြစ်ပါပြီ”

“ပစ် ဖို့ ပြင်တော့”

မကြာမီ ပွဲညက်ဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေသော မီးလုံးများက မောင်းတံကြီးများမှတစ်ဆင့်

ကသည်းများဆုတ်ခွာရာ လမ်းဆီသို့ လိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။

ကသည်းတပ်များမှာ ရန်သူ၏ အင်အားကို မခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြင့်

ပြန်လည်ခုခံကြသည်။

“တို့လူတွေကို ဆုတ်ခိုင်းလိုက်တော့”

“ငါတို့ အသာရနေတာ မဟုတ်လား..နားလဲ”

“သူတို့အင်အားက ငါတို့ထက် လေးဆလောက်များတယ်..တိုက်ပွဲထဲမှာ သူတို့ကို ပိတ်ထားလိုက်ရင်

သူတို့က သေမှာကြောက်လို့ မထူးဇာတ်ခင်းတိုက်ကြမှာပဲ..အဲ့ဒီကျ

ရေရှည်မှာ..ငါတို့..အထိနာလာမှာ..အခုက လောလောဆယ် စစ်မြူရုံလောက်ပဲ..သူတို့ကို

ပြေးပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“အနောက်မှာ မင်းကြီးဂုဏ္ဏအိမ် နဲ့ ထော်ကန်တို့ တပ်တွေလည်း စစ်ကူလာနေပြီ...သင်းတို့ အားလုံးကို

အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်လို့ရတယ်..လေ..နားလဲ”

“ငါပြောတာ...နားထောင်..ငကက်..သူတို့ကို တပ်ပေးဆုတ်လိုက်...ငါလိုချင်တာ...သူတို့ အသက်တွေ မဟုတ်သေးဘူး..သူတို့ရဲ့ ဘုရင် ဂါရစ်နာဝဇ်ရယ်၊ မင်းသားဆန်ဂျေးရယ်..နောက်ပြီးတော့ မဟာသျှန်သီဆိုတဲ့ အမတ်ရယ်ပဲ...သူတို့သုံးယောက်ဟာ ငါ့ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သတ်ခဲ့တယ်..ပြီးတော့ ငါ့ကိုပါ သေအောင် စစ်မြေပြင်မှာ ထားခဲ့ကြတယ်..အဲ့ဒါတင်မကဘူး...ငါနဲ့ ကိုသူရိန် ရဲ့ မိသားစုဘဝကိုလည်း သူတို့ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတယ်..ငါ့ကလေးဟာ သူတို့ကြောင့် အဖေ့ ထပ်ဖြစ်ရပြန်တယ်..သူတို့ သေရမယ်...ကွေ့တွေအပေါ် ကျေးဇူးကြီးတဲ့ ဗိုလ်မင်းသူရိန်စော ရဲ့ အသက်အတွက် သူတို့ အားလုံး ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်...ငါ့စကားကို နားထောင်ပါ..ငကက်...လောလောဆယ်..သူတို့ကို လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

နားလဲ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ငကက်က ကန်းပုလွေကြီးကို မှုတ်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ပုလွေသံများ အဆင့်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် လူအင်အား ၅၀၀ ခန့်ရှိသည့် ကွေ့တပ်များမှ တောတွင်းမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

တောင်ကြားတောတန်းတစ်လျှောက်တွင် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်နေသော ကသည်းတပ်ကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကိုယ်ရံတော်တပ်များဖြင့် ရှိနေသော ဂါရစ်နာဝဇ် ထံသို့ ဆန်ဂျေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရန်သူတွေ ဆုတ်သွားကြပြီ..ခမည်းတော်”

“အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ..ဆန်ဂျေး”

“သားတော်တို့ဘက်က လူတစ်ရာလောက်ကျသွားပါတယ်..ဒဏ်ရာရတာ သုံးရာလောက်ရှိပါတယ်..သူတို့ဘက်ကတော့ အလောင်းကောင် ငါးဆယ်ကျော်ကျန်ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း..ရှေ့ဆက်သွားလို့တော့ မသင့်သေးဘူး..လောလောဆယ်..အင်းဝကို ပြန်ဆုတ်ကြမယ်...အင်းဝဘုရင်ဆီ ဒီကိစ္စအသိပေးပြီးမှ ဘာလုပ်ရမလဲ..ငါဆုံးဖြတ်မယ်”

.....

ဟံသာဝတီနှင့် အင်းဝ နယ်ခြား ၊ ညောင်ဦးခံတပ်ဆီသို့ အလံဖြူလွှင့်ထားသော မြင်းတစ်စီး ကဆုန်ပေါက်လာနေ၏။

ခံတပ်ထိပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော ဗိုလ်မှူးရဲခေါင်ကျော်စံက အချက်ပြလိုက်သည်။

ခံတပ်တံခါးခပ်ဟဟဖြစ်သွားပြီး မြင်းငါးစီးက အရှိန်ဖြင့် ထွက်သွားပြီး အလံဖြူမြင်းကို ဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် အလံဖြူမြင်းကို ခံတပ်အတွင်းသို့ ခေါ်လာကြသည်။

မြင်းပေါ်တွင်ပါလာသူက ဗိုလ်မှူးရဲခေါင်ကျော်စံ ထံသို့ ဒူးထောက်ကာ စာချွန်တစ်ခုကိုပေးလိုက်၏။

“ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ထံ ဟံသာဝတီပြည်၊ ကျိဝန်ဦးမောင်က ပါးလိုက်တဲ့ သဝဏ်လွှာပါ..ဘုရား”

“ဟံသာဝတီက ဆက်သား...မောလာရောမယ်...မြင်းနဲ့ လူကို အနားယူဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ကြဟေ့”

ဆက်သားထွက်ခွာသွားပြီးသည့်နောက် ရဲခေါင်ကျော်စံ က ယာယီတဲနန်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

တဲနန်းတံခါးများကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ပြီး ထန်းဖူးစာချွန်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

“အင်းဝပြည့်ရှင်မင်းတရား၏ ခြေဖဝါးတော်အောက် ကျွန်တော်မျိုး ဟံသာဝတီ ကျီဝန်မောင်
လျှောက်ထားပါသည်..ဘုရား။

ငအောင်လှ သည် အရှင်ကျေးဇူးကို မသိ၊ မတတ်၊ မထောက်၊ ငဲ့ ပဲ သူပုန်အမှုပြုကာ ဟံသာဝတီကို
မင်းပြုနေသည်ကို အင်းဝရွှေနန်းရှင် အသိဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ဟံသာဝတီနန်းတွင်းနှင့် တလိုင်းသုံးရပ်တလွှားတွင် သူ၏ ညီတော်၊ သမက်တော်၊
ဆွေတော်မျိုးတော်တစ်စုသာ မင်းမူလျက် အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများနှင့်
ပြည်သူအပေါ်ထင်ရာစိုင်းလျက်ရှိပါသည်။

ဟံသာဝတီနေပြည်တော်အတွင်းတွင်လည်း ငအောင်လှ အား ပုန်ကန်ကာ အင်းဝနန်းရှင်၏ ထီးရိပ်သို့
ခိုလှုံလိုသူအများအပြားရှိပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုး မှ လည်း ထိုသူတို့အား အလုံးအရင်းဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ
စုဆောင်းထားရှိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားအလိုတော်ရှိပါက..ကျွန်တော်မျိုးရောက်ရှိနေသော ပြည်မြို့ကို ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်အား
စေလွှတ်ချီတက်စေတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးမှ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် မြို့တံခါးကို ပွင့်စေပါမည်။

ပြည်မြို့ကို ရသည်နှင့် အောက်တခွင်ပြင်ကို သိမ်းယူပြီး ဟံသာဝတီကို ဝိုင်းရံတော်မူပါ။

ဟံသာဝတီမြို့တွင်းတွင်လည်း ဘုရားကျွန်တော်မျိုးစုရုံးထားသူ အခိုင်အမီးဖြင့် ရှိနေပါပြီ..ဘုရား။

နိုင်ငံတော်တဝှမ်းသည် အင်းဝထီးစက်အောက် ရောက်ရှိပါက..ဘုရားကျွန်တော်မျိုး ငမောင် သည်
အင်းဝ ထီးဘုရား ၏ သစ္စာတော်ခံကျွန်အဖြစ် အသက်ဆုံးသည်အထိ အမှုထမ်းရန် အသင့်ရှိကြောင်း
ရှိခိုးတင်လျှောက်ပါသည်..ဘုရား”

ရဲခေါင်စံကျော်က အောက်ဘက်တွင်ပါသော ကျီဝန်ဦးမောင်၏ စည်းတံဆိပ်ကို
သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စာကို ချက်ချင်း ပြန်လိပ်ကာ ဘူးအတွင်းထည့်လိုက်၏။

“လက်ရွေးငယ်တပ်အသင့်ပြင်ဟေ့...အင်းဝကို ချက်ချင်းတက်ကြရမယ်”

.....
“လောလောဆယ်တော့....ကွေ့သူပုန်အရေးကို အဆွေတော်မဏိပူရမင်းကပဲ
တာဝန်ယူတိုက်ပေးစေချင်ပါတယ်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ စကားကြောင့် ဂါရုဏ်နာဝဇ် နှင့် ဆန်ဂျေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကသည်းမြင်းတပ်တွေနဲ့ ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ရဲ့ တပ်တွေ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်မယ်ဆိုရင် ကွေ့များ
ကို အချိန်တိုအတွင်း အမြစ်ဖြုတ်နိုင်မှာပါ..ဘုရင်မင်းမြတ်”

“လောလောဆယ်တော့..ကွေ့အရေးတစ်ခုတည်းအတွက် ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ တပ်တွေ ကို
စေလွှတ်တိုက်ခိုင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး....မကြာခင်မှာ တရုတ်ပြည်က သံကြီးတမန်ကြီးတွေ

လာမှာမို့..အင်းဝရွှေနန်းတော်နဲ့ မြို့တော်လုံခြုံရေးအတွက် တပ်ကြီးတပ်မတွေ အားလုံးကို အင်းဝပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ စုစည်းထားမှာပါ”

“အဆွေတော်ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ အခက်အခဲကို နားလည်ပါတယ်..ကျွန်တော်မျိုးတို့ကလည်း မဏိပူရနန်းတွင်း အရေးကြောင့် ဒီလမ်းကနေ အမြန်ဆုံး ဖြတ်ပြန်ကြရမှာပေါ့..ဒီတော့ မဖြစ်မနေ ကွေ့တွေကို တိုက်ပြီးဖြတ်ရမှာပါပဲ..ဒီတော့..အဆွေတော် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီက တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်..မဏိပူရတပ်များအနေနဲ့ အပြန်ခရီးမှာ ကွေ့တပ်များကို အပြီးတိုင်ချေမှုန်းပေးပါ့မယ်..အဲ့ဒီအတွက် အင်းဝ မှ လူအင်အားမပေးနိုင်သော်ငြား..မြင်းကောင်း (၅၀၀) ၊ အမြောက်ကြီးအလက်(၆)လက်၊ မြတံပူ အလက်(၂၀)၊ သေနတ် (၁၀၀) ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက နဘေးတွင် ခစားနေသော ကိုးသိန်းသခင်၏ အရိပ်အကဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘထွေးတော်...အဲ့ဒီလိုဆိုရင်ရော...သူတို့ကို ပေးဖို့ လက်နက်လုံလောက်ရဲ့လား”

“မှန်ပါ...ဟံသာဝတီစစ်အခြေအနေ ငြိမ်နေသေးရင်တော့ ပေးလို့ရပါတယ်..ဘုရား”

“အိမ်း...ဒီလိုဆို မဏိပူရမင်းအနေနဲ့ ဘထွေးတော်နဲ့ ဆက်လက်တိုင်ပင်လုပ်ဆောင်ပေးစေ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ က ညီလာခံဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုးသိန်းသခင်၏ အိမ်တော်အမှုထမ်း စာတော်ဖတ် မောင်မြတ်စံ ဝင်လာ၏။

“မောင်မြတ်စံ..ငါထွက်အလာတောင်မစောင့်နိုင်အောင်..ဘာအရေးရှိလို့လဲ”

“မှန်ပါ..ညောင်ဦးတပ်က တပ်မှူးရဲခေါင်စံကျော် အရေးပေါ် ရောက်ရှိနေကြောင်းပါ”

ကိုးသိန်းသခင်က မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂါရုဇာဝန်ဆို့ သားအဖဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဒီည စစ်ကိုင်းသံတဲဆီ ပြန်ကြမှာထင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်..မနက်ဖြန်မနက်ကို စစ်ကိုင်းသံတဲဆီလာပြီး...မြင်းနဲ့ လက်နက်တွေ ကိစ္စ ဆွေးနွေးပါဦးမယ်..အခုတော့ အရေးတကြီးကိစ္စရှိနေသေးလို့ပါ”

ဂါရုဇာဝန် နှင့် ဆန်ဈေးတို့က အလိုက်သိစွာဖြင့် အဆောင်အတွင်းမှ ထွက်သွားကြ၏။

“ရဲခေါင်စံကျော်ကို အခုသွင်းစမ်း”

ရဲခေါင်စံကျော်က အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

လက်ထဲမှ စာချွန်တော်ကို ကိုးသိန်းသခင်က ယူကာ ဖြန့်ဖတ်လိုက်၏။

“မြတ်စံ...သူ့ကို ငါ့အိမ်တော်က သွားစောင့်ခိုင်းချေ..ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်နဲ့ အာကာဗိုလ်မှူးတို့ကိုပါ အသင့်ခေါ်ထား..ငါအတွင်းတော်ဝင်ပြီးရင် အိမ်တော်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်..သွားကြချေ”

ကိုးသိန်းသခင်က မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ရှိမည့် ဥယျာဉ်တော် ၊ သုခုမဆောင်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ဝင်သွားသည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ပတ္တလားတစ်လုံးရှေ့တွင် ထိုင်လျက်။ သူ၏ နဘေးတွင် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ က တျာချင်းတစ်ပုဒ်ကို နှုတ်တိုက်ချပေးနေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် လာရောက်နူးတုပ်လိုက်သော ကိုးသိန်းသခင်ကို မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက
မသိယောင်ပြုနေ၏။

“အကြီးတော်...ဆက်ဆိုပြလေ..ဒီမှာ တီးလုံးက နရီမိနေမင့်ဟာ”

“ဘထွေးတော်ဆီမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စ ရှိနေပြန်ပြီထင်ပါတယ်..ဘုရင်မင်းမြတ်”

“နေပါစေ..ဒီအချိန်က ကျုပ် သီချင်းတက်ချိန်လေ..ခုနက ညီလာခံတစ်လျှောက် ပြဿနာတွေ
ရှင်းပေးပြီးပြီ..အခုက ကျုပ်အချိန်”

“မှန်ပါ..အခုက အရေးအတော်ကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ပါ..ဘုရား”

ကိုးသိန်းသခင်က ဝင်ရောက်လျှောက်တင်လိုက်သဖြင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ပတ္တလားတီးတံကို
ပစ်ချလိုက်သည်။

“ကဲ..ဘထွေးတော်.....ခုနပဲ ကျုပ် ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းပေးပြီးပြီလေ..ဘာအရေးပေါ်ပြန်တာလဲ”

“ဟံသာဝတီမြို့က ကျီဝန်ငမောင် ထံမှ စာရောက်ပါတယ်..ဘုရား”

“ကျီဝန်အဆင့်က ဘာရေးလို့..ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာတုန်း..ဘထွေးတော်”

ကိုးသိန်းသခင်က စာချွန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပေးလိုက်၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ က စာကို ဖတ်လိုက်သည်။

“ပြည်ကို အခုချက်ချင်း ကျုပ်တို့က လာသိမ်းရမယ်ပေါ့”

“မှန်ပါ”

“ပြီးရင်..ဟံသာဝတီ..အံ့မယ်လေး..စစ်တိုက်တာ ဒီလောက်လွယ်လား..ဘထွေးတော်”

“စစ်တို့ မည်သည့် လူသူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား၊ ရာသီဥတုအပြင်..အချိန်အခါဆိုသည်ကိုလည်း
ထည့်တွက်ရပါတယ်..ဘုရား..ဒီအချိန်ဟာ...တဖက်ရန်သူအင်အားစုထဲမှာ ကိုယ့်ဘက်ကို ပါမယ့်သူတွေ
ရှိနေချိန်လည်းဖြစ်တော့...ဒီအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူနိုင်ရင် ဟံသာဝတီကို
ရကောင်းရနိုင်ပါရဲ့..ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ရကောင်းရနိုင်ပါရဲ့...ဟုတ်လား..ဘထွေးတော်..ခင်ဗျား..စစ်သားပဲ

ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပါ..ရမှာလား..မရဘူးလား”

“အင်းဝနေပြည်တော်မှာ စုစည်းရောက်ရှိနေတဲ့ တပ်များကို ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင်
ဦးဆောင်ပြီး...ချီတက်ကြရင်ဖြင့်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက ကိုးသိန်းသခင်ကို လာကာပြလိုက်သည်။

“မကြာခင်မှာ တရုတ်ပြည် ၊ ပီကင်းနန်းတော်က သံတမန်ကြီးတွေ

ရောက်လာတော့မယ်..ဘထွေးတော်..အဲ့ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျုပ်တို့ အင်အားကို သူတို့

အထင်မသေးစေဖို့အတွက် အင်းဝနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တပ်အင်အားကြီးကြီးမားမား

ခင်းကျင်းထားဖို့လိုလိမ့်မယ်...ပြီးတော့...ဘထွေးတော်ကိုလည်း အင်းဝကနေ ဘယ်ကိုမှ

သွားခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး...သံခင်းတမန်ခင်းနဲ့အတူ စစ်ရေးကိစ္စတွေကိုပါ

ထည့်သွင်းပြောကြားမှာမို့..ဘထွေးတော် ကျုပ်နဲ့အတူ ရှိနေမှ ဖြစ်မှာပါ”

“စဉ်းစားပါဦး..ဘုရား..ဟံသာဝတီသားတွေကြားထဲ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဆိုတာ နောင်တချိန် ပြန်ရဖို့တောင် ခက်ပါတယ်...ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့”

“ဘထွေးတော်..က ပြည့်ရှင်မင်းရဲ့ အမိန့်ကိုတောင် မနာခံနိုင်ဘူးလား...ဘာလဲ..အင်းဝဘုရင် ဟာ ဘထွေးတော်ကလွဲပြီး စစ်ရေးစစ်ရာမှာ အားကိုးရာလူမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး...ဘုရင့်အမိန့်ကို မနာခံပဲ..တပ်အင်အားစုနဲ့ ဟံသာဝတီစစ်အရေးအကြောင်းပြ..အင်းဝကို ပုန်စားမလို့လား..ဘထွေးတော်မှာ ဒီအကြံရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ် ဒီပလ္လင်ပေါ်က ခုပဲ ဆင်းပေးလိုက်မယ်”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ စကားကြောင့် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာက တုန်လှုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးသိန်းသခင်ကလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။

“မှန်ပါ...ကိုယ်တော်ရဲ့ ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်မျိုးအပေါ် မိဘသဖွယ်ကျေးဇူးကြီးမားကြပါတယ်...ကိုယ်တော်ရဲ့ခမည်းတော်နဲ့ ကျွန်တော်မျိုးဟာလည်း တစ်ဖတည်းသားညီရင်းအကိုတွေပါ..ကျွန်တော်မျိုးဟာ အင်းဝထီးဆောင်းမင်းများရဲ့ စစ်သူကြီးအဖြစ်သာ ဘဝတလျှောက်ပျော်မွေ့ပါတယ်..စစ်သူကြီးဖြစ်ရုံနဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းတို့ရဲ့ ပလ္လင်ကို မျက်စောင်းထိုးမယ့် သစ္စာဖောက်တိရိစ္ဆာန်အကြံမျိုး မရှိရိုးပါ..အရှင်မင်းဘုရား..အရှင်မင်းဘုရား..အမိန့်အတိုင်း နာခံပါမယ်..ဘုရား”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက မည်သည့်စကားမျှ မဆို။ ပတ္တလားတံကို ကိုင်ကာ တီးလက်စ တီးလုံးကို ဆက်တီးလိုက်သည်။

.....

“ဟံသာဝတီဟာ ထိုးမယ့်ဆင့် တလှမ်းဆုတ်နေတာပါ..ဘုရား...ဒီတော့ သူတလှမ်းဆုတ်နေချိန်..သူ့အင်အားနည်းနေချိန် တိုက်ဆိုင်တဲ့အချက်ဟာ အခွင့်ကောင်းပဲမို့...လက်လွှတ်ခံမယ်ဆိုတာကတော့ဖြင့်”

“ဟဲ့..ရဲခေါင်ကျော်စံငယ်..နင့်လေသံ မာလှချည်လား...နင်ပြောနေတာ..ဘယ်သူလည်းရော နင်မှတ်သေးရဲ့လား”

ကိုးသိန်းသခင်အား လေသံမာမာဖြင့် ပြောနေသည့် ရဲခေါင်ကျော်စံကို ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်က ငေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်က လက်ကာပြလိုက်၏။

“အင်း..ပြောပါစေ..တပ်မှူးငယ်တွေရဲ့ အမြင်ကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ရွှေနန်းရှင်အနေနဲ့ကလည်း တရုတ်သံတွေရှိနေချိန်မှာ အင်းဝကို အလုံခြုံဆုံးဖြစ်မယ့် စစ်အင်အားရှိနေစေချင်တယ်..ငါလည်း အတန်တန်လျှောက်တာပဲ..ဒါပေမယ့်.. သူက ရှင်ဘုရင်မဟုတ်လား..ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာရှိနေသူ ရဲ့ အမိန့်ကို ငါတို့ လွန်ဆန်လို့မရဘူး..ကွဲ့”

“ဒီအတိုင်းဆို...ဟံသာဝတီက အင်အားစုစည်းပြီး တိုက်မယ့်အချိန်ကို ကျွန်တော်မျိုးတို့က စောင့်နေရမှာလား..ဘုရား”

“ကဲ...ရဲခေါင်ကျော်စံငယ်..မောင်မင်း က ဗညားကျန်းတောလက်အောက်မှာ အတော်လေးကို လက်စွမ်းလက်စပြခဲ့ကြောင်းလည်း ငါ့ကိုယ်တော်သိထားပြီ..ဒီတော့ အာကာဗိုလ်မှူးတပ်တွေ ကို အင်းဝနေပြည်တော်ကို ပြန်ခေါ်ထားချိန် မလွန်တပ်ကိုပါ ကွပ်ကဲဖို့ ငါ့အကြံရှိတယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးမှာ သားမယားများနဲ့ မတွေ့ရတာ နှစ်ချီကြာနေပါပြီ..ဘုရား..ပြီးတော့ မလွန်တပ်နဲ့ ညောင်ဦးတပ်ကို ကျွန်တော်မျိုးမှာ ရှိသမျှ အင်အားနဲ့ မျှဖြန့်ရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ခံတပ်နှစ်ခုလုံး အားနည်းသွားဖို့သာရှိပါတယ်...နောက်ပြီး..ရိက္ခာခွဲတမ်းကိစ္စကလည်း”

“ကဲ...ရဲခေါင်ကျော်စံ...လူကြီးကို နားညည်းအောင် ခိုလို လျှောက်ညည်းမနေစမ်းနဲ့....မင်းကိစ္စ ငါတို့ရှင်းပေးမယ်..ဟုတ်ပြီလား”

ရဲခေါင်ကျော်စံ၏ စကားကို ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးတို့ ရှင်းပေးမယ်..ရှင်းပေးမယ်ဆိုပြီး..ရိက္ခာကိစ္စ က ဗိုလ်မှူးဗညားရှိကတည်းက”

“အဲ့ဒီကတည်းက ဒီကိစ္စမရှင်းရသေးဘူးလားဟဲ့..ဂဇကျော်တို့ အာကာတို့”

“မှန်ပါ..တခြားတပ်စခန်းတွေဆီက ဗညားကျန်းတောဖြတ်လုခဲ့တဲ့ ရိက္ခာများကို ပြန်မျှနေရလို့..ရိက္ခာအထောက်အပံ့နည်းနေရကြောင်းပါ..ကျွန်တော်မျိုးတို့ ရှင်းလင်းအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်...ရဲခေါင်ကျော်စံ လည်း ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်..ဘုရား”

“အေးကွယ်..တပ်ကိစ္စမှာ အရာရာ ငါက လိုက်ကြည့်မနိုင်ဘူး...မင်းတို့တပ်မှူးကြီးတွေကပဲ တပ်မှူးငယ်တွေကြား အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြ..ကဲ..ငါ ကိုယ်တော်လည်း တရုတ်သံတွေလာမယ့်ကိစ္စ ညနေ ညီလာခံတခါပြန်ဝင်ရမှာမို့...ပြန်ကြပေရော”

ရဲခေါင်ကျော်စံက တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း ကိုးသိန်းသခင်က မသိယောင်ပြုကာ ထထွက်သွား၏။

နယ်ခြားတပ်စခန်းများဆီသို့ ရိက္ခာစီးဆင်းမှုသည် ဗညားကျန်းတောရှိစဉ်ကတည်းက ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

အင်းဝ သည် ဟံသာဝတီနှင့်အောက်ပိုင်းဒေသကို စွန့်လွှတ်ပြီးသည့်နောက်

စီးပွားရေးကြပ်တည်းလာသည်။

ကျောက်ဆည်လွင်ပြင်ဒေသသည်လည်း ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှု၊ စစ်မက်ထူပြောမှု၊ သူခိုးခါးပြပေါများလာမှုကြောင့် စိုက်ပျိုးရေးများ ကောင်းကောင်းဖြစ်ထွန်းခြင်းမရှိတော့။ ဆန်တပြည်လျှင် ငွေတကျပ်အထိ ခုန်တက်သွားသောကြောင့် စစ်မှုထမ်းရိက္ခာများအပေါ် စီမံခန့်ခွဲသူများဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်နှင့် အာကာဗိုလ်မှူးတို့က အဆင့်ဆင့်ဖြတ်ယူရောင်းစားကြသည်။

ထို့ကြောင့် အင်းဝနှင့်ဝေးသော နယ်ခြားစခန်းများမှာ ရိက္ခာမလုံလောက်မှုကို ကြုံနေကြရ၏။ ကိုးသိန်းသခင်၏ အိမ်တော်မှ အထွက်တွင် အာကာဗိုလ်မှူး က ရဲခေါင်ကျော်စံအား တားလိုက်သည်။

“အခုမင်း...ညောင်ဦးကို တန်းပြန်မှာလား..ရဲခေါင်ကျော်စံ”

“မှန်ပါ..ဗိုလ်မင်း”

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောပါ..ဗိုလ်မင်း”

“မင်းဆရာ ဗညားကျန်းတော ဟာ အင်မတန်စစ်တိုက်တော်သလောက်..လျှာရှည်ခဲ့တယ်...ငါတို့တွေ ရှိရဲ့သားနဲ့..ကိုးသိန်းသခင်အထိကို တက်ပြီး တိုင်လားတောလားတွေလုပ်ခဲ့တယ်..အဲ့ဒီအတွက် သူ့ခမာ ဘုန်းကြီးရှာပေမယ့် အသက်တော့ မရှည်သွားရဘူး..အဲ့ဒါ မင်း သဘောပေါက်လား”

ရဲခေါင်ကျော်စံကို အာကာဗိုလ်မှူးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ရဲခေါင်ကျော်စံကလည်း ခေါင်းမငုံ့ပဲ..ပြန်ကြည့်နေ၏။

အာကာဗိုလ်မှူး၏ အနောက်ဖက်တွင် ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်က ဝေါယာဉ်ပေါ်မတက်သေးပဲ ရဲခေါင်ကျော်စံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“မင်း..သားမယားတွေကို အင်းဝမှာ ထားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား..ရဲခေါင်ကျော်စံ...သူတို့တွေကို ငဲ့ပြီး...ပေးတဲ့တာဝန်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထမ်းဆောင်ပါ..အဆင့်တွေ မကျော်ချင်နဲ့..ဟုတ်ပြီလား”

အာကာဗိုလ်မှူးက ရဲခေါင်ကျော်စံ ၏ ပုခုံးကို ပုတ်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃၁)

.....
၁၇၅၀ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့။

ကွေ့တပ်၏ ခံတပ်များရှိရာ အုတ်ဖိုနယ်အတွင်းသို့ ကသည်းတို့က စစ်ကြောင်းကြီး သုံးကြောင်း ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

မဏိပူရမင်းသား ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ က မြင်းစစ်သည် (၁၅၀) လေးကိုင်းလုံကိုင်း(၅၀၀)၊ အမြောက် (၃)လက်ဖြင့် လက်ဝဲကြောင်း၊ စစ်သူကြီးချန်ဒရာမော်နီ က မြင်းစစ်သည်(၁၀၀) လေးကိုင်းလုံကိုင်း (၅၀၀) အမြောက်ကြီး (၃)လက်ဖြင့် လက်ျာကြောင်း၊ မဏိပူရဘုရင် ဂါရုဇာနာဝဇီက က မြင်းစစ်သည် (၁၅၀)၊ လေးကိုင်းလုံကိုင်း (၆၀၀)၊ အမြောက်ကြီး(၁၀)လက်တို့ဖြင့် ဖြန့်ခွဲဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ပြေးဖြစ်သော ချန်ဒရာမော်နီ၏ တပ်မှ အမြောက်ကြီးပစ်သံစတင်လိုက်သည်နှင့် နောက်ထပ် အမြောက်သံများဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာကြသည်။

ကွေ့ရှေ့တန်းခံစစ်ကုန်းနှစ်ခုတွင် ငကက်နှင့် ဗိုလ်ဘယ်ကျော် တို့က ကွပ်ကဲနေကြ၏။

နေ့လည်ပိုင်းတွင် ငကက်၏ ခံတပ်ကျသွားပြီးသည့်နောက် ဘယ်ကျော် ၏ ခံတပ်သို့ ဆုတ်ကာ သွားရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။

ကသည်းတပ်များလည်း စိတ်အားတက်ကြွပြီး ရှေ့သို့ တိုးကာ တိုက်ကြ၏။

ရှေ့စစ်ကြောင်းဆီမှ ဆန်ဂျေးခူရာလက်ပ က ဂါရုဇာနာဝဇီရှိရာသို့ မြင်းဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ဆန်ဂျေး...ချန်ဒရာမော်နီ ဆီ မင်းအမြောက်တပ်တွေ သွားပေါင်းပြီး..ဒီခံတပ်ကို

ပြိုအောင်တိုက်..ဒီကောင်ပြိုရင်..အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဂုဏ္ဏအိမ်နဲ့ ထော်ကန်တို့ရဲ့ ခံတပ်ရှိနေတယ်လို့ သို့ပန်းတွေဆီက ငါတို့ သိထားတယ်”

ဆန်ဂျေးက ဂါရုဇာနာဝဇီကို စကားမပြန်ပဲ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“မင်း...ဘာဖြစ်နေပြန်တာလဲ...ဆန်ဂျေး”

“ကျွန်တော် ဆက်မတိုက်နိုင်တော့ဘူး..ခမည်းတော်”

“ဘာ..ဘာလဲ..ဟိုကွေ့မ ကြောင့်လား”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပျက်အောင်ဖျက်ခဲ့ကြပြီးပြီ..အခု..သူ့ရဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေကိုပါ စစ်ဆင်နေတာ..ဟုတ်ရဲ့လား..ခမည်းတော်...ကွေ့တွေဟာ အင်းဝဘုရင်ရဲ့ ရန်သူပါပဲ..ကျွန်တော်တို့ ရန်သူမှ မဟုတ်တာ”

ဂါရစ်နာဝဇ်က နဘေးမှ ရွှေရောင်ထွေးခံကို စောင့်ကန်လိုက်သည်။

ကွမ်းသွေးများက မြေကြီးတွင် ရွှဲသွား၏။

“ငါတို့က သူတို့ကို ရန်သူလို့ မသတ်မှတ်ပေမယ့်...သူတို့က ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့လို့..ငါတို့လူတွေ သွေးမြေကြွခဲ့ပြီမဟုတ်လား...ဆန်ဂျေး...မင်း ဒီလို မပြတ်သားပုံမျိုးနဲ့ မဏိပူရကို မင်းလက်ထဲမှာ ငါဘယ်လို စိတ်ချခဲ့ရမှာလဲ.....ဒီမှာ...မင်းမှတ်ထားဖို့ကဒီစစ်ပွဲဟာ လိုအပ်လို့တိုက်နေတာ.

...ဒါပြီးရင်လည်း မင်းရဲ့ညီ သျှန်သျှားနဲ့ မင်း စစ်တိုက်ရဦးမယ်... ..မင်းရဲ့ ရာဇပုလ္လင်ကို မင်းကိုယ်တိုင် ဖန်တီးယူရမယ်....မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စစ်ပွဲကို ငြင်းနေတဲ့ မင်းကို မဏိပူရရဲမက်တွေသာ သိရင်..ဘယ်လောက်ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မလဲ..ထို့”

ဆန်ဂျေးက ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထား၏။

“မင်း..ဆက်မတိုက်နိုင်ရင်..အင်းဝနန်းတော်ကို ပြန်...ငါ့ဆီကိုရော..မဏိပူရကိုရော ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာခဲ့နဲ့”

ဆန်ဂျေးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စစ်ဆက်တိုက်မယ်..အဖေ”

မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ထွက်သွားသော ဆန်ဂျေးကို ဂါရစ်နာဝဇ်က ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

မတ်လ ၁ ရက်နေ့။

နေဝင်တော့မည်။

ကသည်းတပ်များသည် နှစ်ရက်ကြာသည်အထိ ဒုတိယခံတပ်ကို မရကြသေး။

အမှောင်က တစတစ ချည်းနင်းလာ၏။

အမြောက်သံများက တဖြည်းဖြည်း နည်းလာရာမှ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကသည်းတပ်များက ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်သည်။

အချို့လည်း တနေကုန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ညနေစာစားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

“မနက်ဖြန် မိုးသောက်တာနဲ့ ဂါရစ်နာဝဇ်ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး ခံတပ်ကို ထိုးဖောက်မယ်”

ကသည်းစစ်ဦးစီးမှူးများမှာ ရောက်ရှိလာသည့် အမိန့်စာချွန်များအသီးသီးကို ဖတ်ကာ မနက်ဖြန်အတွက် အားမွေးနေကြသည်။

ဂါရစ်နာဝဇ်၊ ဆန်ဂျေးနှင့် ချန်ဒရာမော်နီတို့ က သန်းခေါင်ယံအထိ...အမြောက်များ၊ တပ်များကို အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် လိုက်လံစစ်ဆေးနေ၏။

“ဆန်ဂျေးနဲ့ချန်ဒရာ..မင်းတို့လည်း တနေကုန်ပင်ပန်းနေကြပြီ...ကိုယ့်တဲစခန်းဆီ ပြန်အိပ်ရင် အိပ်ကြတော့...မနက် လေးနာရီလောက် ထိုးစစ်စမယ်”

ဆန်ဂျေးက ယာယီတဲထဲသို့ ဝင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။

ပင်ပန်းမှုကြောင့် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်နှင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ဆန်ဂျေးလန့်နိုးသွားသည်။

“မလှုပ်နဲ့...ဆန်ဂျေး”

ခါးတစ်ချောင်းက ဆန်ဂျေး၏ လည်မြိုကို လာထောက်ထား၏။

ဆန်ဂျေးကို ခါးဖြင့် ထောက်ထားသူက မျက်နှာတွင် အုပ်ထားသော အဝတ်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“နားလဲ”

“ငါ..ဒီနေ့ကို စောင့်နေခဲ့တာကြာပြီ..ဆန်ဂျေး”

ဆန်ဂျေးက ဘာမှ မပြောပဲ နားလဲကိုသာ ဆွေးဆွေးမြွေမြွေစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် နားလဲ၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်၏။

“သတ်ပါ..နားလဲ...သတ်ပါ...ကိုယ်က...မင်းလက်နဲ့ သတ်သင့်တဲ့ သူပါ”

နားလဲ၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်ဥများ တလိမ့်ချင်းစီးကျလာသည်။

“သတ်မယ်..ကတိမတည်တဲ့နှင့်ကိုရော..နှင့်အဖေကိုရော သတ်မယ်...နှင့်တို့ အားလုံးကို ငါသတ်မယ်...ဒါပေမယ့်...နှင့်မသေခင်..ငါခံစားခဲ့ရတာတွေကို နားထောင်သွားဦး”

“ကိုယ် အားလုံးသိပြီးသားပါ..နားလဲ..ကိုယ့်ကို မြန်မြန်သတ်ပြီး..သွားပါတော့..ကိုယ့်ရဲမက်တွေ ရောက်လာရင် မင်းအတွက်အန္တရာယ်ရှိတယ်..မြန်မြန်သတ်ပါ”

ဆန်ဂျေးက ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

နားလဲ၏ ခါးဦးချွန်က ဆန်ဂျေး၏ လည်ပင်းထဲ အနည်းငယ်နစ်ဝင်သွားသဖြင့် သွေးများ ပင် စို့သွားသည်။

နားလဲ၏ လက်တို့ တုန်ရီလာသည်။ ရှိုက်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး နားလဲ၏ ခါး လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွား၏။

“နှင့်ထားခဲ့တဲ့အချိန်..ငါ..ဘယ်လောက်အားငယ်ခဲ့ရလဲ...နှင့်သိလား..ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပြီးခါစ သွေးနုသားနုမိန်းမတစ်ယောက်ကို စစ်မြေပြင်မှာ ထားရစ်ခဲ့ခံရတာ..နှင့်သိလား..နှင့်သိလား”

နားလဲက ဆန်ဂျေး၏ မျက်နှာနှင့်ပုခုံးတို့ကို အဆက်မပြတ်ထုရိုက်ရင်း အော်ဟစ်ပြောနေသည်။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်..ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်...နားလဲရယ်”

နားလဲက ဆန်ဂျေး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းကို တိုးကာ တနှုံနှုံငိုသည်။

“နားလဲ...ပြန်ဆုတ်ကြမယ်”

တဲအတွင်းသို့ ငနက်နှင့် ငကက်တို့ ဝင်လာသည်။

နားလဲက ရုတ်တရက် ဆန်ဂျေး၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“နားလဲ..ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငကက် က ဆန်ဂျေးကို ခါးဖြင့် ပိုင်းရန် ဝင်လာ၏။

“မလုပ်နဲ့..ငကက်”

နားလဲက ခါးကိုမြေပြင်တွင် ကျနေသော ခါးကို ကောက်ကိုင်ကာ...ဝင်တားလိုက်၏။

“နင့်ဘာဖြစ်တာလဲ..နားလဲ...မင်းကြီးဂုဏ္ဏအိမ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေ

နင့်မေ့သွားပြီလား..နင့်တာဝန်နင့်ကျေပါ့မယ်ဆို..ဒီမှာ..ငါတို့ကတော့ တာဝန်ကျခဲ့ပြီ”

ငကက်က သူ့လက်ထဲမှ ဦးခေါင်းတစ်ခုကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

စစ်သူကြီးချန်ဒရာမော်နီ၏ ဦးခေါင်း။

ဆန်ဂျေးက အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ ငနက်ကလည်း သူ့လက်ထဲမှ ခေါင်းကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

အမတ်ကြီးမဟာသျှန်သီ၏ ဦးခေါင်း။

“ကဲ..ကိစ္စမြန်မြန်ဖြတ်တော့....နားလဲ..နင့်မဖြတ်ရင် ငါတို့ ဖြတ်ပေးရမလား”

“မလိုဘူး...ရတယ်”

နားလဲက ခါးကို ကိုင်ကာ...ဆန်ဂျေး၏ လည်ပင်းကို ရွယ်လိုက်၏။

ဆန်ဂျေးက ထိုင်လျက်မှ နားလဲကို မော့ကြည့်နေသည်။

တချိန်က သူမဒဏ်ရာများဖြင့် မေ့မျောနေရာမှ ပြန်သတိရချိန်တွင် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆန်ဂျေး၏ မျက်လုံးများ။

နားလဲ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

နားလဲ လက်ထဲမှ ခါးက မြှောက်တတ်သွားသည်။

ဆန်ဂျေးက မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့တော့..ငါ့နှမ”

တဲတံခါးဝမှာ အသံကြောင့် နားလဲ၏ လက်ထဲမှ ခါးက လေထဲတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

“နင့်လက်နဲ့ သူ့ကို သတ်လိုက်ရင်..နင့်တသက်လုံး ဒီထက် နာကြင်နေရလိမ့်မယ်”

ဂုဏ္ဏအိမ် ဝင်လာသဖြင့် ငနက်နှင့် ငကက်တို့က လက်အုပ်ချီလျက် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဂုဏ္ဏအိမ်က ဒူးထောက်နေသော ဆန်ဂျေးရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ငါမင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်.....မင်းတို့ တပ်က အမြှောက်တွေလည်း ငါတို့

ဖျက်စီးပြီးသွားပြီ...မင်းတို့ရဲ့ အားကိုးရတဲ့ အမတ်စစ်သူကြီးတွေကိုလည်း

သတ်ပြီးသွားပြီ..ငါတို့နှစ်ဖက်လုံးက လူတွေလည်း အသေအကြေများတာ မင်းအတွေ့ပဲ....ဒါကိုမှ

မင်းတို့က အင်းဝဘုရင်ဘက်ကနေပြီး ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင်...ငါတို့ နောက်ထပ်

ထပ်သတ်ကြရုံပဲ...မင်းတို့ဘက်က အခုပြန်လှည့်မယ်ဆိုရင်..ငါတို့ကလည်း မင်းတို့ရဲ့မဏိပူရကို

ပြန်တဲ့လမ်းမှာ မနောက်ယှက်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်...မင်းအဖေကို အဲ့ဒီလို ပြောလိုက်ပါ”

ဂုဏ္ဏအိမ်က ဗမာဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်ဂျေး က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ မဏိပူရကို ပြန်ရမယ်..ဟိုမှာ ကျုပ်တို့ကို နောက်ထပ် စစ်ပွဲက စောင့်ကြိုနေသေးတယ်”

“မနက် မင်းတို့ တပ်တွေ ဆုတ်ခွာတာကို ငါတို့စောင့်ကြည့်နေမယ်..ဟော့ဒီခေါင်းတွေကို
မင်းခမည်းတော်ကို ပြလိုက်...နောက်ထပ် ငါတို့ကို
တိုက်နေမယ်ဆို..မဏိပူရမရောက်ခင်..သူအားကိုးရတဲ့ သူတွေကို ငါတို့က
ခေါင်းထပ်ဖြတ်ဦးမယ်လို့..ပါ..ပြော..အဲ့ဒီအခါကျ....မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ခေါင်းဖြတ်မှာ”
ဂုဏ္ဏအိမ်က တဲပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ငနက်နှင့် ငကက်က ခေါင်းများကို ဆန်ဂျေးဆီသို့ လှိမ့်ပေးလိုက်၏။
ဆန်ဂျေးက ခေါင်းပြတ်ကြီးများကို ငေးနေသည်။
“နားလဲ..သွားကြစို့”
ငကက် က နားလဲ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။
ဆန်ဂျေးက နားလဲကို မော့ကြည့်သည်။
နားလဲ က မျက်ရည်များကြားမှ ခပ်ဝင့်ဝင့် တချက်ပြီးလိုက်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့၏။

.....
“အရှေ့မျက်နှာတိုင်းကြီးပြည်ကြီး ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းတို့ကို အစိုးရတော်မူသော
နောင်တော်ဥတည်ဘွားမင်း ချစ်ကြည်စွာ ကြားရောက်သည်။
အနောက်မျက်နှာတိုင်းကြီးပြည်ကြီး ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းတို့ကို အစိုးရတော်မူသော
ဆင်ဖြူဆင်နီများသခင် အင်းဝဘုရင်ညီတော် ရွှေနန်းရှင်။
နောင်တော်၏ ဂန္ဓလရာဇ်ရွှေနန်း နှင့် ညီတော်၏ အင်းဝရွှေနန်းတို့အကြား ရွှေလမ်းငွေလမ်း၊
မပေါက်ရောက်ကြသည်မှာ နှစ် ၁၅၀ ပင် ရှည်ကြရှိချေပြီ။
နောင်တော်လည်း သံတမန်မစေ၊ ညီတော်လည်းသံတမန်မစေ၊ နေကြသည့်အရာသည်
သိကြားနတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းကလည်း မလှုံ့ဆော်လေသောကြောင့် သကဲ့သို့ နောင်တော်နှင့် ညီတော်၊
နှစ်ပြည့်တစ်ပြည် ရွှေနန်းပြားကို တစ်ပြားတည်း၊ ကိုယ်နှစ်ကိုယ်ကို တစ်ကိုယ်တည်းမရှိကြရ၊
ထိုသို့ဖြစ်နေလေသမျှ မူးကြီး၊မတ်ကြီး၊ မိဖုရားသားသမီးတို့နှင့်တကွ ပြည်သူအများမှာ
ယူကြိုးမရဖြစ်ကြမည်စိုးရိမ်၏။
ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာနှင့်အမျှ ညီတော်နောင်တော် နှစ်ပြည်ထောင် ချစ်ကြည်စွာ ရာဇမဟာမိတ်
ဖြစ်မည့်အကြောင်း လဝမြို့ကို အုပ်စိုးစီရင်သည့် မြို့စား အိုက်တာရဲ ၊ အမတ်ကြီး ထွန်းတာရဲ တို့ ကို
ညီတော်ရွှေဖဝါးအောက် သံတမန်အဖြစ် အလျင်ခန့်အပ်စေလွှတ်ပါသည်။
နောင်တော်၏ ချစ်ကြည်စွာပေးသသည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာရွှေဖျင် များကို ညီတော်မှ
ရွှင်ပြစွာလက်ခံတော်မူပြီး..ညီတော်ထံမှ ပေးဆက်မည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများအားလည်း နောင်တော်မှ
ပြန်လည်လက်ခံရန်အသင့်ရှိနေပါသည်”
တရုတ်ကြွေရာဇ် ချိန်လုံမှ ပေးအပ်သည်ဆိုသည့် သဝဏ်လွှာကို ထွန်းတာရဲ ခေါ် ငထွန်းက
လျှောက်တင်အပြီးတွင် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ ၏ မျက်နှာမှာ တက်ကြွရွှင်လန်းသွား၏။

တရုတ်ပြည်ကဲ့သို့ အင်အားကြီးမားသော တိုင်းပြည်ကြွေရာဇ်က ညီတော်နောင်တော်ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် သံတမန်များစေလွှတ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးသည်ဆိုသည်မှာ အင်းဝဘုရင်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာအတိ။

၁၇၅၀ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ တွင် မြန်မာတို့က တရုတ်သံအမတ်ကြီး ဒေသုရဲ ဟု ခေါ်သည့် သတ္တုတွင်းတူးသမား ဝူရှန်ရှိန်ဦးဆောင်သည့် အဖွဲ့သည် အင်းဝမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဝူရှန်ရှိန်နှင့်အတူပါလာသော နမ္မတူဘော်တွင်းမှ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ငထွန်း သည်လည်း တရုတ်အမတ်ဝတ်စုံဝတ်ကာ စကားပြန်အမတ်ကြီးထွန်းတာရဲ ဖြစ်လာသည်။

တရုတ်ပြည်အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သတ္တုတွင်းတွင် သောင်တင်နေကြသော ဝူရှန်ရှိန်၏ ခြေပုကျားဂိုဏ်းမှ နောက်လိုက် ၁၂၀၀ သည်လည်း တရုတ်သံတမန်တပ်ဖွဲ့များအဖြစ် အယောင်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

အင်းဝဘုရင်က တရုတ်သံအဖွဲ့အတွက် ရွှေကြက်ယက်တွင် တဲကန္ဓားကြီးများ ထိုးကာနေစေသည်။

၁၇၅၀ မတ်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ဝူရှန်ရှိန် ခေါ် ဒေသုရဲ နှင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ရွှေချထားသည့် လှော်ကားလှေကြီးဖြင့် တင်ယူကာ အင်းဝတွင် ဆိပ်ကမ်းတွင် ကြိုဆိုကြသည်။

နိုင်ငံတော်ရထား ဟုခေါ်သည့် ဆင်နှစ်ကောင်ဆွဲသည့် လေးဘီးတပ်ရထားဖြင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် သံအဖွဲ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုကြသည်။

တရုတ်သံအဖွဲ့သည် မနော်ရမ္မဥယျာဉ်တွင် တရုတ်ကြွေရာဇ်ချိန်လုံ၏ သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားကာ ဆက်သသည်။

သတ္တုတွင်းလူမိုက်ခေါင်းဆောင် ဝူရှန်ရှိန်နှင့် ငထွန်းတို့ တိုင်ပင်ကာ လုပ်ကြံရေးသားထားသည့် သဝဏ်လွှာသာဖြစ်သည်ကို အင်းဝဘုရင်က စိစစ်ခြင်းမရှိပဲ အလွယ်တကူပင်လက်ခံခဲ့သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် တရုတ်ပြည်နှင့် သံတမန်ဘက်ဖြစ်လာသည့်အတွက် စိတ်အားတက်ကြွကာ ဒေသုရဲခေါ် ဝူရှန်ရှိန်နှင့် ထွန်းတာရဲ ခေါ် ငထွန်းတို့ကို ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင်နှင့် မိဖုရားများအားလုံးမှ တန်ဖိုးရှိလက်ဆောင်များ ပေးကာ နန်းတော်တွင်း ပြုစုဧည့်ခံထားကြသည်။

တရုတ်ကြွေရာဇ်အတွက် လက်ဆောင်ပြန်ပါးရန် ရွှေတစ်ကျပ်ခုနှစ်မူးတစ်ပဲသားရှိသည့် ရွှေပေတစ်စောင်၊ ငွေတစ်ကျပ်သားရှိ ရွှေပေတစ်စောင်၊ ဆင်ကောင်းရှစ်စီး၊ ပတ္တမြား (၇)လုံး၊ ရွှေအစစ်ဖြစ်ပြုလုပ်ထားသည့် အသုံးအဆောင်များ၊ သက္ကလတ်အင်္ကျီများ ပေးပို့ ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကွေတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရာမှာ ပြန်လာခဲ့သော ဂါရစ်နာဝဇ် သည် အင်းဝဘုရင်ထံ ဝင်ခွင့်ရရန် နန်းမြို့ပြင်ပတွင် စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

သို့သော် စစ်ရှုံးပြီးပြန်လာသည့် ဂါရစ်နာဝဇ်ကို အင်းဝဘုရင်က အတွေ့မခံခဲ့။

.....
၁၇၅၀ မတ်လ ၁၂ ရက်။

ပြည်မြို့ဝန်၏နေအိမ်။

ကျီဝန်ဦးမောင် နှင့် ပြည်စားမောင်ခင် တို့သည် အလယ်တွင် လိုက်ကာခြားလျက် ရိုးရာစစ်တုရင်ထိုးရန် အကွက်ပြင်နေကြသည်။

ဦးမောင်က တကောင်းထဲရှိ ထန်းရည်ခါးကို ငဲ့ပြီး မော့ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသော သေနတ်ကိုင်တပ်သားများကြောင့် ဦးမောင်လက်ထဲမှ ထန်းရက်ခွက်ပင် လွတ်ကျသွား၏။

“အားလုံး ကြမ်းမှာမှောက်ထား..အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာတပ်တွေ မင်းတို့ကို ဝိုင်းလိုက်ပြီ”

ဦးမောင်နှင့် မောင်ခင်က ကြောင်နေကြသည်။

“ဖောင်း”

စစ်သည်တစ်ဦးက သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်လိုက်ရာ အိမ်ခေါင်မိုးပင် ပေါက်ထွက်သွား၏။

ထိုအခါမှ ဦးမောင်နှင့်မောင်ခင်တို့ ကြမ်းပြင်တွင် ဝပ်ချလိုက်ကြသည်။

ဦးမောင်၏ မျက်နှာရှေ့သို့ ရွှေခြေနင်းတစ်စုံ လာရပ်၏။

“သစ္စာဖောက်ကို ဝါးလုံးလျှိုပြီး နှောင်ကြိုးတည်းကြစမ်း”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာလုပ်လို့လဲ..ဘုရား...ကျွန်တော်မျိုး”

ဦးမောင် က လက်အုပ်ချီလျက် မော့ကြည့်ကာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဥပရာဇာဦးအောင်မြ ။

ဦးအောင်မြ နဘေးတွင် ဗမာသျှောင်ထုံးထုံးထားသည့် လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦး။

“ငမောင်...နင် သူဘယ်သူလဲသိသလားဟဲ့”

ဦးအောင်မြ က နဘေးမှ သျှောင်ထုံးလူကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“မသိပါ..ဘုရား..ဘယ်သူ”

“ဖြောင်း”

ဦးအောင်မြက ဦးမောင်၏ ဦးဆံဖုတ်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲကာ မျက်နှာအား ဖြတ်ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဒါ ညောင်ဦးခံတပ်က ဗိုလ်မှူးရဲခေါင်ကျော်စံ ဆိုတာပဲ...ကိုးသိန်းသခင်ဆီ

နင်စာလွှာသွားပါးတဲ့လူလေကွယ်”

ဗိုလ်မှူးဂဇကျော်တို့၏ ခြိမ်းခြောက်မှုများ၊ တပ်တွင်းရိက္ခာခွဲတမ်းအဆင်မပြေမှုများကြောင့်

ရဲခေါင်ကျော်စံသည် သားမယားနှင့်တကွ တိုက်လေ့များကို ယူဆောင်ကာ

မြစ်ကြောင်းအတိုင်းစုန်ဆင်းပြီး ဟံသာဝတီတပ်များထံ ခိုလှုံခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကိုးသိန်းသခင်ထံ စာလွှာပါးခဲ့သည့် ကျီဝန်ဦးမောင် ၏ အဖြစ်ကိုပါ ဟံသာဝတီအိမ်ရှေ့စံ ထံ လျှောက်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုး မပါ..ပါဘူး..ဘုရား..ချမ်းသာပေးပါ”

ပြည်မြို့ဝန် မောင်ခင် ၏ အသံက တုန်ရီနေသည်။

“ပြောမနေနဲ့..နင်တို့အတွက် နန်းတော်က သေဒဏ်တစ်ခါတည်း ပါလာပြီးသား....ဒီမှာ

ရွှေနန်းရှင်အမိန့်စာ”

ဥပရာဇာက အမိန့်စာကို ဦးမောင်၏ ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

ကျီဝန်ငမောင် သည် အင်းဝနှင့်ဆက်သွယ်မှု၊ အင်းဝဗိုလ်မှူး ရဲခေါင်ကျော်စံ ဟံသာဝတီသို့ ခိုလှုံလာမှုတို့သည် ဟံသာဝတီမှ အင်းဝအား မဖြစ်မနေတိုက်ခိုက်ရန် အကြောင်းပြချက် ဖြစ်လာတော့သည်။

ဗညားဒလဘုရင်၊ လက်ျာဗိုလ် နှင့် လွီဇာတို့က ပြင်သစ်မှ ရောက်လာမည့် လက်နက်များကို စောင့်ဆိုင်းပြီး မှ အင်းဝကို တိုက်ရန် လိုလားကြသည်။

သို့သော် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာက ကြာရှည်လျှင် ဟံသာဝတီဘက်မှထိုကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်များ ပေါ်လာလျှင် ကိစ္စများမည်ဟု ဆိုကာ စစ်တိုက်ရန် ဆော်ပြခဲ့သည်။

တလပန်းကလည်း ဥပရာဇာ၏ အဆိုကို ထောက်ခံသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟံသာဝတီသည် အင်းဝကို အပြီးတိုင်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တော့သည်။

စစ် ကား..မကြာမီ..ရောက်လာတော့မည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃၂)

.....
“မလွန်ခံတပ်ကျသွားပါပြီ..ဘုရား”

“သန်လျင်ဝန်သတိုးမင်းလှေကျော်ထင် ၊ မင်းကြီးနန္ဒကျော်ထင်၊ ဗောဓိလှစားမင်းသား တို့ကို ဟံသာဝတီတပ်များက ဖမ်းဆီးပြီး ကွပ်မျက်လိုက်ပါပြီ..ဘုရား”

“စလင်းဝန်လည်း ဟံသာဝတီတပ်များ ထံမှာ အဖမ်းခံလိုက်ပါတယ်..ဘုရား”

“ဟံသာဝတီရှေ့ပြေးတပ်ဖြစ်တဲ့ ဒေါဗညားသီရိရဲ့ တပ်တွေက ပုဂံညောင်ဦးအထိ တက်လာကြပါပြီ..ဘုရား”

“ဦးရီးတော်ကိုးသိန်းသခင်တောင်ငူရာဇာ ရဲ့ တပ်များက ညောင်ဦးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီး သန်လျက်ဦး မှာ ဆုတ်ခွာပြီး ခံစစ်ပြင်နေပါတယ်..ဘုရား”

အဆက်မပြတ်ဝင်လာနေသော စစ်သတင်းများသည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိနှင့်တကွ အင်းဝနန်းတော်တစ်ခုလုံး ကို လှုပ်ခတ်စေသည်။

အင်းဝပြည်သူတို့သည်လည်း စစ်ဘေးဒဏ်ထက် ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မှုဘေး၊ အငတ်ဘေးကို စတင်ရင်ဆိုင်လာရပြီဖြစ်သည်။

တောင်ဘက်မှဟံသာဝတီနှင့်စစ်ပွဲ၊ မြောက်ဘက်မှ ကွေ့တို့နှင့်စစ်ပွဲ၊ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှုတို့ကြောင့် စိုက်ပျိုးရေးများမဖြစ်ထွန်း၊ ကုန်သွယ်လမ်းကြောင်းများ ပိတ်ဆို့နေမှုက အင်းဝ၏ စီးပွားရေးကို စတင် ထိခိုက်စေပြီဖြစ်သည်။

ဆန်တတင်းလျှင် ၁၆ ကျပ် မှ ၄၀ အထိ ထိုးတက်သွား၏။

အင်အားတောင့်တင်းလှသော မလွန်ခံတပ်သည်ပင်လျှင် အင်းဝမှ ရိက္ခာမပေးပို့နိုင်မှုကြောင့် ဟံသာဝတီတပ်များကို ရေရှည်မတိုက်ခိုက်နိုင်ပဲ ကျဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ကိုးသိန်းသခင်သည် ကွေ့တို့နှင့် စစ်ဆိုင်ထားသော စဉ်ကိုင်ခံတပ်စခန်းကို ထားခဲ့ကာ
ဟံသာဝတီတပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

စဉ်ကိုင်ခံတပ်ကျန်ရစ်သော ဝန်ကြီးမဟာတရဖျား၏ တပ်များမှာလည်း ကွေ့တပ်များ နှင့်
ခံစစ်အနေအထား နေနေရ၏။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိသည် သာသာနာပိုင်ဦးဉာဏသာဂရ၊ ရွှေကြာပင်ဆရာတော်တို့ အား ဆင်
နှင့်တင်ကာ မြို့အနှံ့ ဥပ္ပါတသန္တိကျမ်း ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲကျင်းပသည်။

အင်းကွက်များ ရေးဆွဲပြီး မြို့လေးဘက်လေးတန်ရှိ စေတီများ၏ ထီးတော်များပေါ်တွင် အစီအရင်များ
ပြုလုပ်သည်။

ထိုသို့ စစ်မီး၊ အငတ်ဘေးမီးများဖြင့် ပူလောင်နေသည့် အင်းဝမြို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ပူနေသူ တစ်ဦး
ရှိသည်။

သူကား အင်းဝနှင့် မနီးမဝေး ရွှေကြက်ယက်သံတဲမှ တရုတ်သံအမတ် ဒေသုရဲ ဟု ခံယူထားသူ ဝူရှန်ရှိန်။
“နင်တို့ ကိုယ်လုံးကြီးတွေ ငါ့အပေါ်က ဖယ်ကြပါဦး”

ဝူရှန်ရှိန်က တရုတ်လိုပြောသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်ထွေးထွေး အင်းဝသူပြည့်တန်ဆာမလေးများက သူ့စကားကို နားမလည်။
တခပ်ခပ်ရယ်လျက်..ချွေးများရွဲနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ်တွင် တက်ခွရင်း စနောက်နေကြ၏။

“ငထွန်း..ငထွန်း..မင်းကောင်မတွေကို လာပြောဦး..ငါပြောတာလည်း သူတို့နားမလည်ကြဘူး”

ကပ်လျက်တဲပေါ်တွင် တကူးကူးစီးတမ်းဆော့ရန်ပြင်နေသော ငထွန်းက အလူးအလဲ ထလာ၏။

“ဟေ့..သခင်ကြီးက နင်တို့ကို သူ့အပေါ်က နေ ဖယ်ပြီး..ထွက်သွားကြစမ်းတဲ့”

အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦး က ကုတင်ခေါင်းရင်းတွင် တင်ထားသော ရင်ဝတ်များကို လှမ်းယူပြီး
လွှားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ငထွန်း၏ ရှေ့တွင် လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ကြ၏။

ငထွန်းက ငွေတုံးနှစ်တုံး ပေးလိုက်သည့်အခါမှ ပျော်မြူးစွာ ထွက်သွားကြတော့သည်။

“ငထွန်း....ခုန လုပ်နေရင်းကိုင်နေရင်းမှ ငါ အကြံနောက်တစ်ခု တွေးမိလို့..မင်းကို
ခေါ်လိုက်တာပဲ..ဟိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်လိုက်”

ငထွန်းက တဖက်တဲများတွင် ရှိနေသော စွန်းအယံလန် နှင့် စွန်းလန်တဲ ညီနောင်ကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။

ဝူရှန်ရှိန်က ချွေးများဖြင့် ရွဲနှစ်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ယပ်တောင်ဖြင့် ခပ်လိုက်သည်။

“မနေ့က စစ်ကိုင်းဘုရင်ခံရွှေဖြိုး နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ အင်းဝဘုရင်က သူတို့ဘက်ကနေ ငါတို့ကို
စစ်တိုက်ပေးစေချင်ကြောင်း ပြောနေတာမင်းတို့ အသိပဲ..ပြီးတော့ သူတို့က ပီကင်းကိုလည်း ငါနဲ့အတူ
သံတမန်အဖွဲ့ထည့်ပေးလိုက်ချင်တယ်တဲ့..အဲ့ဒါက တကယ့်ပြဿနာ..ပီကင်းဆိုတာ ငါတောင် တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးဘူး..ငါတို့ က ဒီမှာ သံတမန်အတုလုပ်နေတာ

ပီကင်းနန်းတော်ကသိသွားရင်..အကုန်သေကုန်တော့မှာ..အင်းဝနန်းတော်က သိသွားရင်လည်း
သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝူရှန်ရှိန်၏ စကားကြောင့် အားလုံး မျက်နှာလေးများ ငယ်သွားကြသည်။
 “ဒါပေမယ့်..အခု ငါ့မှာ အကြံအစည်ရှိပါတယ်..အဲ့ဒီ အကြံအစည်ကို မင်းတို့သဘောထားခေါ်မေးတာပဲ”
 “အကိုကြီး..အကြံအစည်ကိုသာ ပြောပြပါ”
 “ငါတို့ အားလုံး အခြေချဖို့ တရုတ်ပြည်နဲ့ အင်းဝကြားမှာ နေရာတစ်ခုတော့ ရှိနေဖို့လိုတယ်...
 ငထွန်း..မင်းလက်လွှတ်လာခဲ့တဲ့ နမ္မတူဘော်တွင်း..ဟာ အခု ကွေ့တွေ လက်ထဲမှာ မဟုတ်လား”
 ငထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 “ငါ့အကြံအစည်က ကွေ့တွေကို တိုက်ပေးမယ်ဆိုပြီး အင်းဝဘုရင်ကို
 လျှောက်မယ်..ငါတို့မှာလက်နက်အလုံအလောက်မပါတဲ့အတွက် ငါတို့တပ်တွေအတွက်
 လိုအပ်တဲ့လက်နက်တွေ ပေးပါဆိုပြီး တောင်းမယ်..လက်နက်တွေရရင်...ကွေ့တွေကို တိုက်မယ်..အဓိက
 က ဘော်တွင်းကို ရဖို့ပဲ....ဘော်တွင်းကို ရတာနဲ့ အင်းဝဘုရင်ဆီကနေ အဲ့ဒီမှာ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ခွင့်ကို
 ငါနည်းငါ့ဟန်နဲ့ တောင်းမယ်ကွာ..ဘယ်လိုလဲ”
 “ပီကင်းကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အင်းဝသံအဖွဲ့ထည့်ပေးလိုက်မယ့်ကိစ္စကရော”
 “အေး..ငါ့မှာ ဒုတိယအကြံအစည်ရှိတယ်..အဲ့ဒါကတော့...ပီကင်းကိုလည်း အင်းဝကို လုပ်သလို
 လုပ်ရမှာပဲ...မြန်မာဘုရင်ရဲ့သဝဏ်လွှာ က မြန်မာလိုရေးမှာပဲ...တရုတ်လို ပြန်ပေးရမှာက ငထွန်း..မင်းပဲ
 ပြန်ပေးရမှာပဲလေ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “အဲ့ဒီတော့..ဘာသာပြန်သဝဏ်လွှာမှာကျရင်...အင်းဝဘုရင်က အင်းဝကို တရုတ်ကြော့ရာဖို့ရဲ့
 အစောင့်အရှောက်ခံနယ်မြေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးဖို့ တောင်းဆိုကြောင်း၊ ယခုလာတဲ့
 ဝူရှန်ရှိန်နှင့်တကွ မြန်မာသံအမတ်တွေကို လွှတ်တယ်ဆိုပြီး ရေးဖို့လိုမယ်”
 ငထွန်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။
 “ပီကင်းနန်းတော်ကို လိမ်ဖို့က အဲ့ဒီလောက်လွယ်ပါ့မလား”
 “ငါ စုံစမ်းထားရသလောက် ပီကင်းနန်းတော်မှာ မြန်မာစာတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ
 မရှိဘူး..ဟိုရောက်လည်း ငါတို့ ဘာသာပြန်ပေးသမျှ နှစ်ဖက်လုံးက ယုံကြည်ရမယ်မဟုတ်လား..ပီကင်းက
 ပါ ငါ့ကို ဆုလာဘ်တွေချ၊ အခွင့်အရေးတွေပေးရင်..မောက်လုံဘော်တွင်းကိုပါ
 ငါပြန်ရနိုင်ပြီမဟုတ်လား..မောက်လုံရော...နမ္မတူကိုရော ရထားရင်..ငါတို့ အတွက်
 ဘာလိုဦးမှာလဲ...အရင်လို နေ့စွဲတွေ ပြန်လာပြီပေါ့..ငထွန်းရ”
 ဝူရှန်ရှိန်က သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးထောင်ထောင်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲကာ ပြုံးလိုက်သည်။

 တရုတ်သံအမတ်ကြီး ဝူရှန်ရှိန်နှင့် အဖွဲ့ နန်းရင်ပြင်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။
 မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ မှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ ပလ္လင်ပေါ်မှဆင်းပြီး
 သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဦးဉာဏသာဂရ ကို ရှိခိုးဦးခိုက်လိုက်သည်။

“ညကျ နန်းတော်တွင်းမှာ ဆရာတော်ဘုရားအတွက် ဗျန်အကောင်းစား ဆက်ကပ်ရန်
စီစဉ်ထားပါတယ်..ဆရာတော်ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်..ဘုရား...ဆရာတော်ရဲ့
အင်းကွက်အစွမ်းကတော့...အင်းဝပြည်ကြီးကို ကယ်တင်နိုင်ပြီပေါ့..ဘုရား”
ဦးညာဏသာဂရ ၏ အစီအရင်များ ဖြင့် ဘုရားစေတီများတွင် အင်းချပြီး
မကြာမီပင်..စစ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်းကောင်းများ ရောက်လာခဲ့သည်။
ပထမသတင်းမှာ သန်လျက်ဦးတွင် ဟံသာဝတီဥပရာဇာဦးအောင်မြဲ တပ်နှင့် ကိုးသိန်းသခင်တပ်များ
ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကြာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီးနောက်..ဟံသာဝတီတပ်များ ရှားပင်ရှာသို့
ဆုတ်သွားကြသည်။
ထို့နောက် ဟံသာဝတီဥပရာဇာက အင်းဝ နှင့် ဟံသာဝတီကြား စစ်ပြေငြိမ်းရန်
စာကမ်းလှမ်းခဲ့သည်ဟူသည့်သတင်း။
ဒုတိယသတင်းမှာ တရုတ်ကြွေရာဇ်ချိန်လုံ က အင်းဝရောက် တရုတ်သံတပ်ဖွဲ့များအနေဖြင့်
အင်းဝဘုရင်ထံမှ လက်နက်ဆင်မြင်းများ ယူကာ ကွေ့တပ်များကို တိုက်ခိုက်ပေးရန်နှင့် အောင်မြင်ပါက
နမ္မတူဘော်တွင်းကို တရုတ်သံတမန်များ လုပ်ဆောင်ခွင့်ပေးရန် တို့ ဖြစ်သည်။
ထိုသတင်းကို တရုတ်သံတမန်ကြီးဖြစ်သူ ဒေသရဲ ခေါ် ဝူရှန်ရှိန် ကိုယ်တိုင်
လာရောက်လျှောက်တင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုကိစ္စတိုင်ပင်ရန်လည်း ကိုးသိန်းသခင်ကို စစ်ပွဲများနားနေခိုက် ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။
အောင်နန်းဘုံကျော်နန်းတော်၏ ညနေခင်း။
တချိန်က အင်းဝတွင် အလွန်ပေါများခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ အလွန်ရှားပါးနေပြီဖြစ်သည့် ဗျန်အရက်
ခေါ် ဘရန်ဒီအရက်ပုလင်းများ က မနော်ရမ္မဥယျာဉ်အတွင်း အသင့်နေရာယူထား၏။
ပန်းရနံ့တို့နှင့်အတူ တူရိယာသံများ က နားဝင်ချိုလှသည်။
တရုတ်သံတမန်ဝူရှန်ရှိန် က ဗမာစကားမပီကလာဖြင့် ပြောဆိုနေမှုကို သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးက
ဗျန်တစ်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြီး တဟားဟားအော်ရယ်သည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ချောမောသောဖြူစင်သောမျက်နှာမှာလည်း ပီတိများလွှမ်းလျက်။
ကိုးသိန်းသခင်နှင့် ဇနီးအသစ်ဖြစ်သော ဘုရင့်နှမတော်မြေတူးမင်းသမီးတို့ ဝင်လာကြသည်။
နှစ်ဖက်ညှပ်နေသည့် စစ်ပွဲများအတွင်း ပင်ပန်းစွာတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့် ကိုးသိန်းသခင်က နန်းတော်တွင်းမှ
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို စိတ်ပျက်စွာငေးကြည့်လိုက်သည်။
မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ က ကိုးသိန်းသခင်၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်၏။
“ဘထွေးတော်..သင့်ရာမှာ..ခစားပါလေ...ကိုယ်တော် ဘထွေးတော်ကို ဟော့ဒီက
တရုတ်သံတို့ကိစ္စလည်း မိန့်စရာရှိလို့ပါ”
“ကျွန်တော်မျိုး သိသင့်သလောက် သိပြီးပါပြီ..ဘုရင်မင်းမြတ်...ကွေ့တွေဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုး ကို
ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်သူတွေမဟုတ်ကြပါဘူး..သူတို့ကစနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စစ်တပ်မျိုးလည်း
မဟုတ်ကြပါဘူး..ဟံသာဝတီက

စစ်ခေတ္တရပ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့်..ယုံကြည်မရတဲ့အခြေအနေပါ..ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ..ကွေ့တွေ က
ကိုယ့်ကို လာမတိုက်သေးသမျှ ကိုယ်ကလည်း သွားမတိုက်သေးပဲ..အချိန်ဆွဲထားသင့်ပါတယ်.. အခုလို
ရိက္ခာပါးရှားချိန်မှာ မလိုအပ်ပဲ ထိုးစစ်မစေချင်ပါ..ဘုရား”
ကိုးသိန်းသခင်၏ စကားကို ငထွန်းက ဝူရှန်ရှိန်အား တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ဝူရှန်ရှိန်က တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြော၏။
ငထွန်းက မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို ဦးတိုက်လိုက်သည်။
“သံတမန်ကြီးသူရဲက ကိုးသိန်းသခင်လျှောက်တင်ချက်အပေါ် သူကလည်း
လျှောက်တင်ပါရစေတဲ့..ဘုရား... အင်းဝဘုရင်၏ ရန်သူဟာ တရုတ်ဘုရင်ရဲ့
ရန်သူပါပဲ...ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ဟာ
စစ်ဘုရင်အမည်ခံထားပေမယ့်...စစ်တိုက်ဖို့အရေးနှောင့်နှေးနေတာဟာ ရန်သူကို
အင်အားကြီးခွင့်ပေးနေတာမျိုးပါပဲ...ဒီတော့ တရုတ်စစ်သည်တို့အနေနဲ့ အင်းဝ ရဲ့ရန်သူကို
အင်အားကြီးခွင့်မပေးနိုင်ပါဘူး”
“တိတ်စမ်း...မင်းက ဘယ်သူလဲ”
ကိုးသိန်းသခင်က ငထွန်းကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။
ကိုးသိန်းသခင်က ဒေါသကြောင့် အံကို ကြိတ်ထား၏။
“ကျုပ်က တရုတ်သံအမတ်..ထွန်းတာရဲပဲ..သံအမတ်တစ်ယောက်ကို ဒီလို
ဆက်ဆံဝံ့တာဟာ..တရုတ်ဘုရင်ကို စော်ကားတားပဲ..ကိုးသိန်းသခင်”
“ကဲ...ကဲ..တော်ကြတော့..တော်ကြတော့...ဒီက သံအမတ်ကြီးပြောတာလည်း
ဟုတ်ပါတယ်..ဘထွေးတော်ကလည်း စစ်ပွဲတွေထဲ
ပင်ပန်းလာခဲ့တာဆိုတော့..ကိုယ်တော်နားလည်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ဘထွေးတော်...သူတို့
နိုင်ငံခြားသားတွေကတောင် တိုက်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောလာတာ..ကျုပ်တို့အတွက် ခွန်အားပဲ မဟုတ်လား..
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟံသာဝတီစစ်ခေတ္တ နားနေတုန်း..ကွေ့အရေးကို ဒီတရုတ်မိတ်ဆွေကြီးများက
အပြတ်ချေမှုန်းပေးမယ်ဆိုတာ ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား..ဘထွေးတော်လည်း မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့”
“ကျွန်တော်မျိုးက စဉ်းကိုင်မှာ တပ်တည်ထားကတည်းက ကွေ့တွေရဲ့စစ်ရေးစစ်ရာကို
လေ့လာနေခဲ့တာပါ...ကွေ့တွေဟာ တပ်ရင်း တပ်ခိုင်တွေ အတည်တကျနေပြီး
တိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး..စုစည်းတပ်ဖျောက် တပ်ဖျောက်စုစည်း ဆိုတဲ့အတိုင်း ပျောက်ကျားစစ်နဲ့
တိုက်ကြတာပါ..သူတို့ခံတပ်များကိုလည်း တလတနေရာလောက် ရွှေ့နေကြတာပါ...သူတို့ကိုက
အချိန်ယူပြီးဖြည်းဖြည်းချင်းတိုက်ကြရပါမယ်...ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကလာပြီး နယ်မြေမသိတဲ့
တရုတ်တပ်များအနေနဲ့”
“စကားတွေ မကျွံနဲ့ ဘထွေးတော်..တရုတ်ဆိုတာ..ကျုပ်တို့ထက် အင်အားထောင်သောင်းမကကြီးတဲ့
နိုင်ငံမဟုတ်လား..သူတို့မနိုင်ရင်တောင်..နောင်တော်တရုတ်ဘုရင်က စစ်ကူလွှတ်ပေးတဲ့အခါ
ကွေ့တင်မက..ဟံသာဝတီပါ ခံနိုင်ရိုးလားကွဲ့”

ကိုးသိန်းသခင်က ဆက်မလျှောက်တော့ပဲ မြေပြင်ကိုသာ ငေးနေသည်။

“ကဲ..ဒါနဲ့ ဟံသာဝတီကိစ္စ လျှောက်ပါဦး..ဘထွေးတော်”

“ဟံသာဝတီ ဥပရာဇာ က ကြားရောက်တဲ့စာမှာတော့...နှစ်ဖက် ရဟန်းရှင်လူများ သေကြပျက်စီးနှုန်းများလာတာကြောင့် ဟိုးယခင် ရာဇမိရာဇ် နှင့် မင်းခေါင် တို့ကဲ့သို့ အင်းဝ ဟံသာဝတီ နယ်ပိုင်းခြားကာ စစ်ပွဲများကို ရပ်တန့်စေလိုတယ်လို့ ပါလာပါတယ်..ဘုရား”

“အင်း..ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲကွဲ့...ဘထွေးတော်သဘောကရော”

“ဒါ နှစ်ပြည်ထောင်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး...ဘုရား..ဟံသာဝတီက

အင်းဝလက်အောက်ခံပါ..အင်းဝလက်အောက်ခံကနေ အင်းဝ အားနည်းချိန်မှာ ပုန်ကန်တဲ့ သစ္စာဖောက်တွေပါ..အခု ဟံသာဝတီဘုရင်လို့ ခံယူထားတဲ့ အောင်လှ ဟာလည်း တစ်ချိန်က အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကျွန်..ဆင်ထိန်းပဲ မဟုတ်လား..ဘုရား....အရှင်မင်းကြီးကို ကျွန်ဆင်ထိန်းတစ်ယောက်က တန်းညှိလာတာကို ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ချုပ်၊ သူရဲသူခက်များက ကျေနပ်ခြင်းမရှိကြပါ”

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါကိုယ်တော် ကို အောင်လှ က တန်းညှိတယ်ဆိုတာကတော့

မဖြစ်သင့်ပေဘူး..ဒါပေမယ့်..စစ်တွေဖြစ်တဲ့အခါ လူတွေ သေကြတယ်.. ပြည်သူမှာ ငတ်မွတ်ဘေးက ကြုံရတဲ့ကြားထဲ သေကြကြေကြတာကို ကြားရတာ စိတ်မချမ်းမြေ့လှဘူး...ဘထွေးတော်”

“မြို့နေတဲ့...အနာဆိုတာ မရင်းခင် ခွဲထုတ်ရတာပါ...အနာရင်းပြီးမှ ခွဲရင် ပိုခက်ခဲပါလိမ့်မယ်..ဘုရား...အခု ဟံသာဝတီဥပရာဇာတပ်တွေကို ကျွန်တော်မျိုးတပ်တွေနဲ့ မင်းကြီးကျော်စွာတပ်တွေ က ညှပ်ပိတ်ထားတာကို ခံနေရပါတယ်..ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ သူတို့ဘက်က အရေးတောင်းတာကို လက်မခံပဲ..စစ်ကို ဖိတိုက်စေချင်ပါတယ်....နောက်တစ်ခုရှိသေးတာက..ဟံသာဝတီဥပရာဇာက စစ်ပြေငြိမ်းပြီဆိုရင်...အင်းဝအနေနဲ့ ဟံသာဝတီက ဘုရားစေတီတွေကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့အတွက် ရွှေဆိုင်း ငါးထောင်လှူပေးစေလိုပါတဲ့..ဘုရား”

“ဟေ...အင်း..ကောင်းမှုကုသိုလ်အရာပေပဲ”

“ကောင်းမှုကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး..ဘုရား...ဟံသာဝတီက ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို စကားအလှသုံးပြီး စစ်စရိတ်တောင်းနေတာပါ”

“ဟင်..အဲ့ဒီလိုလား..ဘထွေးတော်”

“ဒါဟာ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံတစ်ခုက စော်ကားနေတာမဟုတ်ပါလား..ဘုရား”

“ဘထွေးတော်....အခုချိန်မှာ ဟံသာဝတီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ လိုက်လျောလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်...ကျွေးတွေကို တရုတ်တပ်များနှင့်အတူ အရင် အမြစ်ဖြတ်ပစ်ပြီးမှ ဟံသာဝတီကိစ္စ စဉ်းစားသင့်တယ်..အမတ်ကြီးပဒေသရာဇာတို့၊ ကိုကြီးဖြိုး တို့ရော..ဘယ့်နှယ့်ထင်ကြတုန်း”

“မှန်ပါ...မင်းတရားကြီးရဲ့အတွေးက သာလွန်ကောင်းမွန်လှပါတယ်...ဟံသာဝတီက အရေးတောင်းတုန်းမှာ လိုက်လျောထားပြီး ကွေ့ညှပ်အရေးကို တရုတ်မဟာမိတ်တို့နှင့်အတူ အရင်နှိမ်နင်းသင့်ပါတယ်”

ဝန်ကြီးရွှေဖြိုး က လျှောက်တင်သည်။

“အကြီးတော်ကရော”

“စစ်ကိုင်းမင်းဦးရွှေဖြိုး လျှောက်တင်တဲ့ အတိုင်း...အနီးအနားက ကွေ့တွေကို အရင်တိုက်တာ သင့်လျော်ပါတယ်”

“ကဲ..အများသဘောက ညီနေပြီပဲ...ဘထွေးတော်...ဒီတော့...ဟံသာဝတီ က တောင်းတဲ့ ရွှေဆိုင်း ငါးထောင်ကို ပေးဖို့ ကိုယ်တော်တို့ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်..ဘထွေးတော်က စဉ်ကိုင်တပ်ကို ပြန်ပါ...မကြာခင် တရုတ်တပ်တွေကို လက်နက်တပ်ဆင်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်ပါမယ်..ဘထွေးတော် အနေနဲ့ တရုတ်တပ်တွေကို ကွေ့တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ပေးလိုက်ပါ...သူတို့ က ကွေ့ခေါင်းဆောင် ဂုဏ္ဏအိမ်ကို ကိုယ်တော့်ဆီ အရှင်ဆက်သပါမယ်တဲ့”
ကိုးသိန်းသခင်က ခေါင်းငုံ့ကာ လျှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်တော့သည်။

.....
၁၇၅၀ မေလ ။

စဉ်ကိုင်ခံတပ်ပေါ်မှ တံပိုးမှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခြောက်သွေ့ပူပြင်းလှသော လွင်ပြင်ဆီမှ ဖုန်လုံးကြီးများ။

ကိုးသိန်းသခင် နှင့် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာတို့ ခံတပ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်က စစ်သုံးမှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတရုတ်တွေ..တပ်ပျက်လာပြီ..အကြီးတော်မင်းရေ”

လွန်ခဲ့သော တစ်လက ကွေ့တပ်များကို တိုက်ခိုက်ရန် မတ္တရာသို့ ထွက်သွားသည့် လူ ၁၂၀၀ ပါသော တရုတ်တပ်ကြီးမှာ ကစဉ့်ကလျားဖြင့် ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာကြသည်။

တရုတ်တပ်များမှာ စဉ်ကိုင်ခံတပ်အနီးအရောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲချပစ်ကြသည်။

ဝူရှန်ရှိန်က ဆင်ပေါ်မှ အလံဖြူကို ကိုင်ကာ ဝှေ့ယမ်းပြ၏။

“ခံတပ်တံခါးကို မဖွင့်ပေးကြနဲ့ဦးဟေ့”

ကိုးသိန်းသခင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဘထွေးတော်မင်း”

“ဒီတရုတ်တွေနောက်မှာ ကွေ့တွေ ကပ်မပါလာဘူးနိုင်ဖူးလို့ ပြောနိုင်လား..အကြီးတော်မင်း...သူတို့ ဟော့ဒီစဉ်ကိုင်တပ်က စစ်စထွက်ပြီဆိုကတည်းက ကျုပ် တရုတ်တပ်သားဆိုတာတွေကို စောင့်ကြည့်မိတယ်...သူတို့ဟာ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စစ်သားတွေမဟုတ်ဘူး...သူတို့ စစ်မတိုက်ဖူးကြဘူး..ဒါပေမယ့် သံအမတ်ဆိုပြီး ဆင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ကောင်ကြီးက ဘာကြောင့်များ

စစ်တိုက်ပေးမယ်လို့ ပြောရတာလဲ..ကျုပ်နားမလည်ဘူး...သေချာတာကတော့ ဒီကောင်
လိမ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကြုံသိတယ်”
ထိုအချိန်တွင် အောက်မှ တရုတ်တပ်များမှာ တံခါးဖွင့်ပေးရန် အော်ဟစ်ကြသည်။
“အမြောက်ကြီးတွေ အသင့်ပြင်ဟေ့....ငါပစ်ဆိုတာနဲ့ တရုတ်တပ်တွေကို ကျော်ပြီး ဟိုး လွင်ပြင်ဘက်ကို
ပစ်ကြ”
ကိုးသိန်းသခင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် အမြောက်များမှာ တရုတ်တပ်များကို ကျော်ပြီး
အနောက်ဘက်ဆီသို့ တဝှန်းဝှန်းပစ်ကြသည်။
တရုတ်တပ်များမှ ဆင်များ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကာ မြေပြင်ပေါ်ပြားပြားဝပ်ကပ်နေကြ၏။
ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အမြောက်များ တရုတ်ပစ်ပြီးနောက် ကိုးသိန်းသခင်က ရပ်တန့်ရန်
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
“ကဲ..ဒီလောက်ဆို ကွေ့တွေ လိုက်လာလည်း ပြန်လှည့်လောက်ပါပြီ....ဗိုလ်မင်းချစ်မြ ..ဦးဆောင်ပြီး
တံခါးဝမှာ သေချာစိစစ်ပြီး တစ်ယောက်ချင်း ဓါးလှံသေနတ်တွေကိုသိမ်းပြီးမှ ခံတပ်ထဲကိုသွင်း...သူတို့
ခေါင်းဆောင် သံတမန်ဆိုတဲ့လူတွေဆီကပါ လက်နက်တွေသိမ်းဟေ့”
ချစ်မြ က လက်အုပ်ချီပြီးနောက် သူတပ်များနှင့် ခံတပ်အောက်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။
တလကျော်အတွင်း ကွေ့တပ်များနှင့် တိုက်ပွဲပေါင်း (၂၀)ခန့်ဖြစ်ပွားကာ တရုတ်အင်အား (၅၀၀) ခန့်
သေဆုံးသွားခဲ့၏။
ဝူရှန်ရှိန်၏ လက်ရုံးဖြစ်သော စွန်းညီနောင်ထဲမှ အကြီးကောင် စွန်းအယ့်လန် မှာ တိုက်ပွဲအတွင်း
ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။
ဝူရှန်ရှိန်မှာ ခံတပ်ပေါ်သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ တက်လာသည်။
ထို့နောက် ကိုးသိန်းသခင်အား တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြော၏။
ကိုးသိန်းသခင်က ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ပြုံးရယ်၍သာနေသည်။
ဝူရှန်ရှိန်က ဒေါသထွက်ပြီး အောက်သို့ ကြိုးအော်၏။
အောက်ဖက်မှ တရုတ်စစ်သည်နှစ်ဦးက လူတစ်ဦးကို တွဲပြီး တက်လာသည်။
ထွန်းတာရဲ ဟု ခေါ်သော စကားပြန်ငထွန်း။ ငထွန်း၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်တွင် အဝတ်စထူထူကြီးကို
ပိတ်ဆီးထား၏။
ငထွန်းမှာလည်း ကွေ့တို့၏ ဒူးလေးချက်ကြောင့် မျက်လုံးတစ်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။
ငထွန်းမှာ နာကြင်မှုဝေဒနာများကြားမှ ဘာသာပြန်ပေးရသည်။
“အင်းဝကို ချက်ချင်းလိုက်ပို့ပေးပါလို့...ဒေသရဲက ပြောနေပါတယ်..ကိုးသိန်းသခင်”
“အင်းဝကို ပို့လို့ လမ်းမှာ ကွေ့တွေက ဖြတ်တိုက်ရင် ..သေကုန်မှာပေါ့လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ”
ဝူရှန်ရှိန်က ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ပြောပြန်သည်။
“ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ တပ်တွေ ဝန်းရံပြီး သူ့ကို ချက်ချင်း ပို့ပေးပါတဲ့”

“ဟ..ငါ့တပ်တွေ က စဉ်းကိုင်ခံတပ်ကိုစောင့်ဖို့ထားတာ...စဉ်းကိုင်တပ်မှာ အင်အားနည်းနေရင် ကွေ့တွေက ဝင်တိုက်ရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ..သွားချင်ရင်..ကိုယ့်ဘာသာ အင်းဝကို သွားလို့ ပြောလိုက်”
ငထွန်း၏ ဘာသာပြန်မှုအဆုံးတွင် ဂူရှန်ရှိန်က လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ ကိုးသိန်းသခင်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

“သူတောင်းပန်ပါတယ်တဲ့....အင်းဝဘုရင်ဆီ သူ့ကို ပို့ပေးပါတဲ့...သူ့ငယ်သားတွေ ကောင်းကောင်းဆေးကုဖို့ လိုလို့ပါတဲ့...ကိုသိန်းသခင်.ကျွန်တော်မျိုးလည်း တောင်းပန်ပါတယ်..ကျွန်တော်မျိုး မျက်လုံး က တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေပါတယ်”

“ကဲ...အကြီးတော်မင်း...အင်းဝကို ကျုပ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး...ကျုပ်တပ်တွေနဲ့ ခင်ဗျားကပဲ ဦးဆောင်ပြီး..သူတို့ကို ခေါ်သွားပေးလိုက်ပါဗျာ”

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဪ...ဒါနဲ့...ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တခါတည်း လျှောက်တင်ပေးခဲ့ပါဦး”

“ဘာများ လျှောက်တင်ပေးရမလဲ..ဘထွေးတော်မင်း”

“အင်းဝ ကို ကျုပ် ဒီမိုးတွင်းကာလ ပြန်လာနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့ လျှောက်တင်ပေးပါ”

“ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးလာရင်..ဘာဖြေရမလဲ”

“တရုတ်တပ်တွေ ကို အနိုင်တိုက်လိုက်နိုင်တဲ့..ကွေ့တွေဟာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ...သေချာပေါက် မြင့်တက်သွားပြီ..မကြာခင်မှာ ကွေ့တွေ ဟာ.. သေချာပေါက် လာတိုက်ကြတော့မယ်...ဟံသာဝတီစစ်ပွဲကနေ စစ်ပန်းနေတဲ့ ကျုပ်စစ်သားတွေဟာ...စိတ်ဓာတ်အင်အားမြင့်မားနေတဲ့ ကွေ့တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရပြန်ဦးမယ်..အဲ့ဒီအတွက် ကျုပ် စစ်ပြင်ရတော့မယ်”
ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာက ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ဪ...နောက်တစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုရွှေဖြိုးအတွက် စကားပါ.....အရည်အချင်းမရှိတဲ့ သူတွေကို လွှတ်ပြီး ရန်သူကို တိုက်ခိုင်းလိုက်တာဟာ...သူ့ဟာသူနေတဲ့ ရန်သူကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလိုပဲ...ရှင်ဘုရင်ရော..ခင်ဗျားတို့အားလုံးရော..ကျုပ် စကားကို နားမထောင်ခဲ့ကြတဲ့ အကျိုးတွေပေါ့လေ....ပျို့လင်္ကာကဗျာအရာမှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်..ဒါပေမယ့်..နောက်ဆို ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာသာရပ်မှာ ဘယ်တော့မှ အကြံဝင်မပေးမိပါစေနဲ့....အကြီးတော်မင်း”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃၃)

.....
၁၇၅၁ ဇူလိုင် ၂၆ ရက်။ သန်လျင်မြို့။

အသစ်စက်စက်တည်ဆောက်ပြီးစီးခါစ ကက်သလစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ ထိပ်ခေါင်မိုးမှ မြစ်ဝသို့ ကြည့်နေသည့် ဘရာသာအန်ဂျလို က ခေါင်းလောင်းကို တီးခတ်လိုက်သည်။

ခေါင်းလောင်းသံကြားသည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းတွင်ရှိနေသော ဟံသာဝတီဘုရင့်တော်ဝင်ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့က ရွှေချထားသည့် ရန်ပုံခွင်းအမြောက်ကြီး ကို မြစ်ပြင်ကျယ်ဆီသို့ ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။

မကြာမီ ဟံသာဝတီရေတပ်၏ ရေကြောင်းပြလှေများက မြစ်ကြောင်းအတိုင်းဝင်လာ၏။
အနောက်ဘက်တွင် ပြင်သစ်အလံတလူလူလွင့်နေသာ စစ်သင်္ဘောသုံးစီး။
ပွန်ဒီချယ်ရီမှ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် မွန်စီယာဒီဘရူနို သည် ရှေ့ဆုံးတွင်ရှိသော လာဗာဗိုရစ်တ်
သင်္ဘောဦးတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာ၏။
သူ၏ လက်ထောက် လာဗီး က အလံအနီရောင်ကို ဝှေ့ယမ်းအချက်ပြလိုက်သည်။
အနောက်ဘက်တွင် ပါလာသော သင်္ဘောနှစ်စီးမှ ကျယ်လောင်သော
အမြောက်သံကြီးများထွက်ပေါ်လာ၏။
ပြင်သစ် နှင့် ပဲခူးနိုင်ငံတော်အကြား သံတမန်ထူထောင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ပြုအမြောက်သံများ။
ကမ်းခြေတွင် ရွှေထီးဆောင်းထားသော ဥပရာဇာဦးအောင်မြဲ ၊ လက်ျာဗိုလ်၊ လွှီဇာ ၊
အာမေးနီးယန်းကုန်သည် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့က စီတန်းစောင့်နေကြ၏။
ဘရူနိုသည် သင်္ဘောပေါ်မှ မဆင်းသေးပဲ တစုံတခုကို စောင့်နေသည်။
အထူးစီစဉ်လာသော အနီရောင်ထီးရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ဘင်္ဂလားလူမျိုးဝန်ထမ်းတစ်ဦးမှ အနောက်မှ
မိုးလိုက်၏။
အရှေ့တိုင်း၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုကို ကိုယ်စားပြုသည့် ထီးမိုးခံပုံစံဖြင့် ဘရူနို သင်္ဘောပေါ်မှ
တလှမ်းချင်း ဆင်းလာသည်။
ဥပရာဇာဦးအောင်မြဲ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။
သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် စကားပြန်လုပ်ပေးမည့်..လွှီဇာ။
“ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်မြမိုင်းခိရာဇာဓိပတိ ဗညားဒလ ကိုယ်စား ကျွန်ုပ် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ က
ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးကို လာရောက်ကြိုဆိုတာပါ”
လွှီဇာက စကားပြန်ပေးလိုက်၏။
“ပြင်သစ်အင်ပါယာပြည့်ရှင်လူဝီဘုရင် ၏ အသရေတော်ကို အမှီပြုလျက် ပွန်ဒီချယ်ရီဘုရင်ခံ
မွန်စီယာဒူပလေ၏ ပေးအပ်သော သဝဏ်လွှာကို ဟံသာဝတီဘုရင်ထံ အပ်ရန် ကျွန်တော်မျိုး
မွန်စီယာဒီဘရူနို က ကိုယ်စားလာရောက်ခဲ့ခြင်းပါ”
“လွှီဇာကြီး..ဘယ့်နှယ့်တုန်း..ခင်ဗျားပြင်သစ်ကောင်တွေက..သဝဏ်လွှာချည်းပဲ လာတာလားလို့”
ဦးအောင်မြဲ ၏ လေသံ ကြောင့် လွှီဇာက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။
“ဥပရာဇာ..စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပေးဖို့တောင်းပန်ပါရစေ....သူတို့ထဲမှာလည်း ဗမာစကား တတ်တဲ့သူ
ပါလာနိုင်ပါတယ်”
ဥပရာဇာ က နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးရုံ ပြုံးလိုက်၏။
“ကဲ...သူတို့တည်းခိုမယ့်...ဘုရားကျောင်းဆီကို သွားဖို့ ဝေါယာဉ်တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလို့ ပြောပေးပါ”
သို့သော် လာဗီက ဘရူနိုအား ပြင်သစ်စကားဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။
လွှီဇာ မျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။
ဥပရာဇာ က ဦးဆောင်ပြီး ဘရူနိုအား ဝေါယာဉ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။

လွီဇာက လာဗီ နားသို့ ကပ်ကာမေးလိုက်၏။

“ရှင်က ဗမာစကားတတ်တာလား”

“ကျုပ် သီရိလင်္ကာက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းဆောက်တော့ ပိသုကာလုပ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်...အဲ့ဒီက ဗမာဘုန်းကြီးစာသင်သားတွေဆီမှာ သင်ခဲ့တာ..ဒါကြောင့်လည်း ဘရူနိုက ကျုပ်ကို သူ့အနားခေါ်ထားခဲ့တာပါ..လွီဇာ”

“အော်”

“ခင်ဗျား..မင်းသားကို ပြောပြလိုက်ပါဦး..နောက်က သင်္ဘောနှစ်စီးမှာ အမြောက်ကြီး (၄)လက်နဲ့ သေနတ် (၅၀၀) ပါတယ်လို့...ဒါက ဟံသာဝတီဘုရင်အတွက် ပြင်သစ်ဘုရင်ခံရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ ရှိပါသေးတယ်..ချုပ်ဆိုမယ့် စာချုပ်အတိုင်း ပေးမယ့် လက်နက်မဟုတ်သေးပါဘူးလို့”

“အိမ်ရှေ့မင်းသားကိုယ်စား ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်..လာဗီ...သူက သံတမန်ရေးရာအပြောအဆိုမှာ သိပ်အဆင်မပြေသေးလို့ပါ”

“ရပါတယ်လေ....ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စ ဘရူနိုကို ပြန်မပြောပါဘူး...သံတမန်ရေးရာမှာ ကျုပ်တို့ စကားပြန်တွေက အရေးကြီးတယ်...တချို့ကိစ္စတွေ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းအလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့”

လာဗီ က သူ့အတွက် စီစဉ်ထားသည့် ဝေါယာဉ်ပေါ်တက်လိုက်သည်။

လွီဇာက လာဗီ ၏ ဝေါယာဉ်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့...မီလပ် မပါဘူလား...လာဗီ”

“မွန်စီယာဘရူနို ခေါ်လာမယ့်စာရင်းထဲမှာ သူမပါခဲ့ဘူး..လွီဇာ..ဒါပေမယ့်..မင်းအတွက် သူက ဒီစာလေး ပေးလိုက်တယ်”

လာဗီ ကမ်းပေးသည့် စာကို လွီဇာက လှမ်းယူလိုက်သည်။

.....
သံလျင်မြို့ဝန်၏ အိမ်ခြံဝန်းထဲတွင် တဲနန်းကြီးတစ်ခု ထိုးထားသည်။

မိုးတစ်မိမ့်ကြားမှ မိကျောင်းတူရိယာတီးခတ်သံ က ခပ်သဲ့သဲ့။

ရှေ့ဆုံးစားပွဲတွင် ဥပရာဇာ နှင့် ဘရူနို တို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးတွင် စကားပြန်ပေးမည့် လွီဇာ ၊ ကိုဇာနီကျော့မ့်နှင့် လာဗီ။

“ဘုရင်နဲ့ မတွေ့ခင်မှာ ကျုပ်တို့ အကြိုသဘော စကားပြောထားဖို့ လိုပါတယ်..ဥပရာဇာ”

“ပြောပါ..ပြင်သစ်သံအမတ်မင်း”

“အခု ထည့်ချုပ်မယ့်စာချုပ်မှာ စစ်ရေးအကူအညီကိစ္စတွေဟာ ပြင်သစ်အနေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးကိစ္စအတွက်မဟုတ်ပဲ..လေ့ကျင့်ရေးအတွက်သာဖြစ်ကြောင်း ကို ထည့်ချုပ်ဆိုမှာပါ..အဲ့ဒါကလည်း တဖက်က အင်းဝနန်းတော်နဲ့ ဆက်ဆံရေးအတွက်ပါ”

“အင်း..အဲ့ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဒီလက်နက်တွေကို အင်းဝနဲ့ စစ်ဖြစ်ရင် မတိုက်ရဘူးလား”
ဘရူနို က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့က လေ့ကျင့်ရေးအတွက်ပဲ ပေးတာလေ...ကျန်တဲ့နေရာမှာ သုံးတာကတော့ ဘယ်နေရာသုံးသုံး ဥပရာဇာတို့ ကိစ္စပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အနောက်တိုင်းသားတွေ စကားကလည်း ရှင်းရှင်းလေးကို ရှုပ်အောင်လုပ်နေတယ်”

“စကားလုံးတွေက စကားပြောတဲ့အချိန် တချိန် အမြဲရှိပါတယ်...အဲ့ဒီအချိန်ကျရင် ဥပရာဇာ သိလာပါလိမ့်မယ်”

ဥပရာဇာက စကားပြန်မတော့ပဲ ဘရန်ဒီ တခွက်ငဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် နဘေးတွင် ရှိနေသော ကိုဇာနီကော့ဗ်ကို သာ စကားပြောနေ၏။

ဘရူနိုမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

“မွန်စီယာဘရူနို..ပွန်ဒီချယ်ရီက မဒမ်ဒူပလေ ရော နေကောင်းကျန်းမာပါရဲ့လား”

လွီဇာက စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာ အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်၏။

“ကောင်းမွန်ပါတယ်”

ဘရူနိုက စိတ်မပါတာဖြင့် ပြောကာ..တစုံတစ်ခုကိုတွေးနေသည်။

ခဏကြာတွင် ဖာသာနာရေနီ ရောက်လာ၏။

ဥပရာဇာ နှင့် ကိုဇာနီကော့ဗ် တို့သည် ဖာသာနာရေနီ ရှိရာသို့ ထသွားပြီး ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနေကြသည်။

လွီဇာကလည်း ဖာသာနာရေနီကို နှုတ်ဆက်ရန် ခွင့်တောင်းပြီး ဝိုင်းမှ ထသွား၏။

ဘရူနိုက ထိုမြင်ကွင်းကို သေသေချာချာအကဲခတ်နေ၏။

“လာဗီ.....မင်း မနက်ဖြန်..သန်လျင်မြို့ထဲက ကုန်သည်တွေဆီ လက်ဆောင်တွေနဲ့ သွား..ပြီးရင် ဥပရာဇာအကြောင်းသေချာစုံစမ်းခဲ့...ပြီးတော့ ဥပရာဇာ နဲ့ ကိုဇာနီကော့ဗ် ၊ ဖာသာနာရေနီတို့ ကြားက ဆက်ဆံရေးအခြေအနေကို သေချာသိအောင်လုပ်ခဲ့..ဟံသာဝတီကိုမသွားခင်..အဲ့ဒါတွေ ငါသိချင်တယ်”
နောက်တနေ့ ။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝန်းအတွင်းရှိ ဘရာသာအန်ဂျလို ၏ ဆေးခန်းတွင် ဆေးလာကုသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

နေ့လည်စာစားပြီးခါစ ဘရူနိုက တည်းခိုရာအဆောင်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်ရင်း ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

လာဗီ က မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဘရူနိုဘေးတွင် မတ်တပ်လာရပ်၏။

ထို့နောက် လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်..

“ပဲခူးဘုရင်မှာ သမီးတွေချည်းပဲ ထွန်းကားတယ်။ ဒီတော့ ညီတော်ဥပရာဇာဦးအောင်မြ ဟာ ထီးနန်းဆက်ခံမယ့်သူပဲ..ဒါပေမယ့်...”

လာဗီ က စကားကို ရပ်လိုက်သဖြင့် ဘရူနို က မျက်မှောင်ကြုံကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေ..လာဗီ”

“အရင်က ပဲခူးနန်းတွင်းမှာ အုပ်စုသုံးစုကွဲနေတယ်....ဗညားဒလ ဘုရင်မဖြစ်ခင် ဦးအောင်လှ ဘဝကတည်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခွန်ဝန်ဦးကို၊ ကျီဝန်ဦးမောင်တို့ အုပ်စု၊ နောက် ဦးအောင်လှ ထီးနန်းရရေးကို အနီးကပ်အကူအညီပေးခဲ့ကြတဲ့ လွီဇာဒီမဲလိုး၊ လက်ျာဗိုလ်၊ တလပန်းအုပ်စု၊ နောက်ဆုံးက ညီတော် ဥပရာဇာရဲ့အုပ်စုပေါ့...ပြီးခဲ့တဲ့လကတော့ အင်းဝနဲ့ ဆက်သွယ်မှုနဲ့ ပထမအုပ်စုက နှစ်ယောက်လုံး ကွပ်မျက်ခံလိုက်ရပြီ....အဲ့ဒီတော့....ဘုရင့်အနားမှာ လွီဇာအုပ်စုနဲ့ ဥပရာဇာအုပ်စု ပဲ ကျန်တော့တယ်... လွီဇာအုပ်စု က စစ်သူကြီးတလပန်းက ဘုရင့်သမီးတော် ပင်တိုင်စံမင်းသမီးနဲ့ ကြိုက်နေကြတယ်..ဒါကို ဘုရင်က လည်း ခွင့်ပြုထားတယ်..ဘုရင့်သမက်ဆိုတာလည်း အချိန်မရွေး ဘုရင်ဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်ဘက်က အားသာနိုင်လဲ”

“ဥပရာဇာ ဟာ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးခဲ့တဲ့ နန်းလျာပဲ...ဒီတော့...အများစုက ဥပရာဇာ ဘက်ပဲ ပါကြတာပါ... ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အင်းဝစစ်ပွဲကို ဝါရင့်စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဖြစ်တဲ့ လက်ျာဗိုလ်တို့၊ တလပန်းတို့ ဦးဆောင်တိုက်ခွင့်မရခဲ့ဘူး... ဥပရာဇာ က ဦးဆောင်တိုက်ခဲ့တာ..ဒါပေမယ့်...တိုက်ပွဲက အနိုင်အရှုံးမပေါ် ပဲ...ပြန်လာခဲ့ရတယ်...ဥပရာဇာက အဲ့ဒီ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆည်ချင်နေပုံပါပဲ”

“ဟံသာဝတီနဲ့ သန်လျင်မှာ ဥပရာဇာနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူတွေက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“သန်လျင်က အာမေးနီးယန်းကုန်သည် နီကိုလာဒီအာကွီးယား ဟာ ဥပရာဇာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေပါပဲ... နီကိုလာ နဲ့ ဥပရာဇာတို့ ပေါင်းပြီး ဟော့ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းအသစ်ကြီးကို ဆောက်ပေးခဲ့တာ..မွန်စီယာ...နီကိုလာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီဘုရားကျောင်းက ကျောင်းထိုင် ဖာသာနာရေခနီ ကိုလည်း ဥပရာဇာ ကအတော်လေး ခင်မင်လေးစားတယ်...နောက်တစ်ယောက်က ဟံသာဝတီက ကုန်သည်ကိုဇာနီကော့ဗ်.....သူက ပဲခူးဘုရင်ရဲ့ သင်္ဘောတွေကိုလည်း ပြင်ပေးနေတဲ့သူ...နောက်ပြီး ကိုဇာနီကော့ဗ် ဟာ ဥပရာဇာရဲ့ လူပဲ..ဒါကြောင့် ပွန်ဒီချယ်ရီကို လွှတ်တဲ့ သံတမန်နှစ်ယောက်ထဲမှာ ဥပရာဇာဟာ လွီဇာနဲ့အတူ သူ့လူ နီကော့ဗ်ကို ထည့်လွှတ်လိုက်တာပါ”

“မနေ့က ဥပရာဇာ ရဲ့ ကြိုဆိုပုံတွေ၊ ပြောစကားတွေ အရ ငါတို့အပေါ်တခုခု စိတ်ထဲ ခုနေပုံပဲ....ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိရနိုင်လား”

“အဲ့ဒါနဲ့ ပတ်သက်နိုင်မယ့် သတင်းတစ်ခုတော့ သိလာရတယ်..အဲ့ဒါက ...ဥပရာဇာရဲ့ အနီးကပ်မိတ်ဆွေ နီကိုလာ ဟာ ဟိုင်းကြီးကျွန်းမှာ ရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေကို ရိုက္ခာတင်သွင်းခွင့်ရထားတယ်...ပြီးတော့..သူက မဒရပ်အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ သောမတ်စ်ဆောင်းဒါး နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်တဲ့”

“အင်း..အဲ့ဒါအဖြေပဲ....လာဗီး..ကုတ်နီအင်္ဂလိပ်ကောင်တွေဆီက သွေးထိုးစကားတစ်ခုခုကြောင့် ဥပရာဇာဟာ ငါတို့အပေါ် ဒီလိုဆက်ဆံရေးဖြစ်နေတာပဲ...ဒီလောက်ဆို ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိသွားပြီ”

ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်း တစ်ခုလုံးကို ဘုရင့်တိုက်လှေများက ပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။
အင်းဝမှ ကုန်သွယ်လာသော အညာဆန်လှေကြီးများ၊ လှေငယ်များ အားလုံးပေါ်သို့
ဟံသာဝတီတပ်သားများ တက်လာကြ၏။
လှေသူကြီးများကို ဖမ်းဆီးကာ တက်မများကိုလည်း သိမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။
နှစ်ပြည်ထောင်စစ်ပွဲကြီး ငြိမ်းချမ်းသွားပြီဆိုကာ ကုန်သွယ်လာကြသည့် ကုန်သည်များ၊
ကုန်များအားလုံးမှာ ဟံသာဝတီတပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ကြရသည်။
ဟံသာဝတီသို့ ရွှေဆိုင်းများပေးရန် ရောက်လာသည့် အင်းဝမှ ကိုးသိန်းသခင်၏ ကိုယ်စားလှယ် ငဦး
အပါအဝင် လူ(၂၀)ကိုလည်း ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။
နောက်တနေ့တွင် ဟံသာဝတီဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာမည့် ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်ဘရူနီ နှင့်
ရေတပ်သင်္ဘောများသတင်းကို အင်းဝသို့ မရောက်ရှိနိုင်ရန် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။
၁၇၅၁ ဇူလိုင် ၂၈ ရက်နေ့တွင် ဟံသာဝတီသို့ ရောက်လာသည့် ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် ဘရူနီ နှင့်အဖွဲ့ကို
ဘုရင်ဗညားဒလကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုညွှတ်ခံသည်။
ထို့နောက် ပြင်သစ် - ဟံသာဝတီ နှစ်နိုင်ငံသဘောတူညီမှုစာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။
စာချုပ်အရ သန်လျင်တွင် ပြင်သစ်ရေတပ်စခန်းငယ်တစ်ခုတည်ဆောက်ပြီးစီးပါက ပြင်သစ်စစ်သည်
(၅၀၀)မှ (၆၀၀) ကြားထားရှိမည်ဖြစ်သည်။
ပဲခူးဘုရင်အတွက် ပြင်သစ်မှ လေ့ကျင့်ရေးစစ်သည်များ၊ လက်နက်များကို
လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးအပ်မည်ဖြစ်သည်။
ပဲခူးဘုရင်အနေဖြင့် ပြင်သစ်တို့၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စတွင် အကြမ်းဖက်သောနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊
အခြားသောနည်းဖြင့်ဖြစ်စေ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုရန်၊ သင်္ဘောများတည်ဆောက်ရန်
မြေနေရာပေးရန်ဖြစ်သည်။
စာချုပ်၏ အရေးအပါဆုံးအချက်မှာ ဟံသာဝတီနှင့် အင်းဝ တို့ကြား မည်သည့်စစ်ပွဲများတွင်မဆို
ပြင်သစ်အနေဖြင့် အတိအလင်းပါဝင်မည်မဟုတ်သကဲ့သို့ ပြင်သစ်အနေဖြင့် စစ်ရေးအကူအညီနှင့်
ပတ်သက်ပြီး မည်သို့သော အာမခံချက်မျိုးမှ တရားဝင်မပေးထားလို၊ စစ်ပွဲမှ ပြဿနာများကို
မိမိတို့ဘာသာ တာဝန်ယူဖြေရှင်းရန်တို့ ဖြစ်သည်။
နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ပြင်သစ်မှ ပဏာမ ပေးအပ်သည့် လက်နက်များကို ဗညားဒလဘုရင် ကိုယ်တိုင်
သင်္ဘောများပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြည့်ရှုသည်။
တလအကြာတွင် နောက်ထပ် လက်နက်များလည်း ထပ်မံရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သည်။

.....
“ဗညားကျန်းတော မရှိတော့ပေမယ့်..ကိုးသိန်းသခင်ကိုယ်တိုင်
ကွပ်ကဲနေတာဟာ..ကျွန်တော်မျိုးတို့တပ်များအတွက် အင်မတန်အခက်တွေ့စေပါတယ်..ဝန်ခံရရင်
ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ကို စစ်နည်းဗျူဟာအရ ယှဉ်ဖို့ရာ မစွမ်းသာပါ”
အင်းဝကို အပြီးတိုင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရေး ညညီလာခံအစည်းအဝေး။

ဥပရာဇာ က သန်လျက်ဦးတိုက်ပွဲတွင် ဟံသာဝတီတပ်တို့ ပူးညှပ်ပိတ်ဆို့ခံရသည့် အရေးကို ဗညားဒလဘုရင်ထံ ရှင်းပြဝန်ခံလိုက်သည်။

“လက်ျာဗိုလ် ကရော...ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“နန်းကျဘုရင်မောင်သာလှ လက်ထက်ကလည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဟာ အင်းဝကို ရေကြောင်းကနေ အားပြုပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါပဲ...အင်းဝသားတွေဟာ ရေကြောင်းခံတပ်တွေကို အဆင့်ဆင့် ဆီးစို့ ထားပါတယ်...ဒါပေမယ့်...ကုန်းတွင်းဘက်က တိုက်တဲ့အခါကျ ဟံသာဝတီသားတွေဟာ အင်းဝမြို့တံခါးအထိ ရောက်ခဲ့တာကို..ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပြန်သုံးသပ်ရပါမယ်”

“အင်းဝရဲ့ အားနည်းချက်ဟာ..ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်တင်ပါရစေ..ဘုရား”

အားလုံးက လွှီဇာကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမဟာ..စစ်ရေးဗျူဟာတွေကို ကျွမ်းကျင်သူတော့

မဟုတ်ပါဘူး..ဘုရား..ဒါပေမယ့်..တချိန်က အင်းဝမြို့သူဖြစ်ခဲ့သလို..ကိုးသိန်းသခင်နဲ့လည်း အနီးကပ် နေခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပါတယ်...အင်းဝ ရဲ့ အားနည်းချက်ကို အခု အင်းဝ ရဲ့ အဓိကကာကွယ်သူဖြစ်နေတဲ့ ကိုးသိန်းသခင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်မျိုးမကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်”

ဗညားဒလဘုရင်၏ မျက်လုံးများက အရောင်လက်သွား၏။

“အင်းဝ ရဲ့ ရိက္ခာဟာ ကျောက်ဆည်လယ်တွင်းကိုးခရိုင်ပါပဲ. အင်းဝကို

တိုက်ရိုက်ဝိုင်းမယ့်အစား..လယ်တွင်းကိုးခရိုင်ကို အရင်သိမ်းပိုက်ထားပြီး မှ အင်းဝကို

ဝိုင်းရပါလိမ့်မယ်..ရိက္ခာမရှိတော့ရင်..လက်နက်ဘယ်လောက်ရှိရှိ..စိတ်ဓာတ်ဘယ်လောက်ထက်ထက်..

ဗျူဟာဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း..ရေရှည်မခံနိုင်ပါဘူး”

ညီလာခံတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ကုန်သည်ကြီးလွှီဇာ လျှောက်တင်တာကို...ကျွန်တော်မျိုးလည်း သဘောညီပါတယ်”

တလပန်းက ဝင်လျှောက်တင်လိုက်၏။

“အင်း...ညီတော်ဥပရာဇာသဘောကရော”

“ကျွန်တော်မျိုး လည်း ဒီအချက်ကို သဘောတူပါတယ်..ဘုရား”

“ကဲ..ဒီလိုဆို...အင်းဝကို သိမ်းယူမယ့် အခါတော်ကို ပုဏ္ဏားတော်များတွက်ချက်ပြီး..ဥပရာဇာ နဲ့ စစ်သူကြီးတလပန်းတို့က တပ်တော်ဖွဲ့ တပ်တော်စည်းဖို့ကို တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ကြစေ”

ထို့နောက်...ဗညားဒလက လွှီဇာကို ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့..လွှီဇာကြီးရဲ့...မေးရပါဦးမယ်..ငါ့ကိုယ်တော်တို့..အင်းဝကို

အလိုတော်ပြည့်ပြီးတဲ့အခါ..မယ်မင်းက..ဟံသာဝတီမှာပဲ..နေမှာလား..အင်းဝ ပြန်နေမှာလား”

လွှီဇာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တချိန်က အရှင်မင်းကြီးပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို သတိရသေးမယ်ထင်ပါတယ်..ဘုရား”

“အင်း...နှစ်တွေအတော်ကြာပေမယ့်...အတော်ခွဲကြီးပေတာကိုး...လွီဇာ..စိတ်ချပါ...မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဗရင်ဂျီတွေကို ကျုပ်ပိုင်နက်ကနေ မင်းတို့ရဲ့ဌာနေ ပေါ်တူဂီပြည် ဆီ အလွယ်တကူ ထွက်ခွာခွင့်ပြုပေးမှာပါ”

.....
သာမန်လူတန်းစားပြည်သူအများစုနေထိုင်သည့် အင်းဝ အပြင်မြို့မှာ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ကမ်းဆီမှ အမြောက်သံများ တချက်တချက်ကြားရ၏။ တချိန်က စည်ကားခဲ့သော နမော်ဈေး ထောင့်ဘက်မှ အလန့်တကြားပြေးထွက်လာသော ခွေးပိန်လေးတစ်ကောင်။

ထိုခွေးကလေးနောက်တွင် ဝါးရင်းတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် ယောက်ျား၊ မိန်းမများ။ နမော်ဈေးထောင့်မှ ပြေးထွက်လာသော ခွေးကလေးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် တာရဲတန်းဘက်အထွက်လမ်းတွင် နောက်ထပ် လူအုပ်ကြီးတစ်စုနှင့် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာသော ခွေးပိန်ကလေးမှာ...ရှေ့ဆုံးမှ လူပစ်လိုက်သည့် ခါးမ က ခေါင်းကို လာမှန်သဖြင့် ခွေခနဲ လဲကျသွားရှာသည်။

လူအုပ်ကြီးနှစ်အုပ်မှာ အသက်ငင်နေသော ခွေးကလေး ရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပိန်လှီခြောက်သွေ့နေသော သူတို့၏ မျက်နှာများသည် ဆာလောင်မှုနှင့် မည်သည့်အရာကိုမဆို လဲလှယ်ပစ်တော့မည့် အနေအထား။

နန်းတော်မြို့ရိုး၏အနောက်ဖက် နန်းတော်အရာထမ်း၊အမှုထမ်းများနေထိုင်သော အင်းဝအတွင်းမြို့တွင်း တွင်လည်း နောက်ထပ် လူအုပ်ကြီးတစ်စု။

ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်က ဆူညံနေသော လူအုပ်စုကြီး ၏ အရှေ့မှ အနောက်သို့ ကူးချည်သန်းချည်သွားနေသည်။

အနောက်မှ ထီးတော်မိုးမှာ အနောက်မှ အသည်းအသန်လိုက်ရ၏။

တန်းစီနေသော လူအုပ်စုကြီးမှာ အခြားမဟုတ်။

အင်းဝနန်းတွင်း၊ နန်းပြင်နှင့် နယ်စပ်များတွင် အမှုထမ်းနေကြသော စစ်တပ်များမှ စစ်ဦးစီးအရာရှိများ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများပင်ဖြစ်သည်။

ပြင်ပတွင် ဆန်တစ်တင်းလျှင် (၈၀)ကျပ်ဖြစ်သွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် စစ်သည်တို့မှာ ရိက္ခာမလုံလောက်မှုများ ကြုံကြရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နန်းတော်၏ ရိက္ခာအဖြစ် အရံထားသည့်စပါးကျီများဖြစ်သည့် မစိုးရိမ်ကျီတော် နှင့် မတောင့်တကျီတော်တို့မှ စပါးများကို စစ်သည်များအတွက် ထုတ်ပေးရတော့သည်။

ကျီတော်များမှ စပါးများမှာလည်း လုံလောက်အောင်မထုတ်ပေးနိုင်သဖြင့် စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်သော ကိုးသိန်းသခင်မှာ တပ်မှူးများထံ ကိုယ်တိုင် ဖျောင့်ဖျကာ စီမံခန့်ခွဲပေးနေရသည်။

၁၇၅၁ အောက်တိုဘာတွင် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ၊ ညီတော်ဗညားဒလဘွဲ့ခံ ဦးအောင်စ နှင့် တလပန်းတို့ ဦးဆောင်သော ဟံသာဝတီစစ်သည် အင်အား (၅၀၀၀) သည် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနားမြို့များအတိုင်း အင်းဝသို့ ချီတက်လာသည်။

လမ်းတလျှောက်မြို့စားရွာစားများမှာလည်း ဟံသာဝတီတပ်များကို ခုခံခြင်းမပြုပဲ မြို့ရိုးများဖြင့် သီးခြားအခိုင်အလုံနေသူများ၊ ဟံသာဝတီကို သစ္စာခံသူများနှင့် စစ်ဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြသူများ ဟု သုံးစုကွဲသွားသည်။

တဖက်တွင်လည်း လက်ျာဗိုလ်နှင့် တောင်ငူစားတို့ဦးဆောင်သည့် အင်အား (၂၀၀၀၀) က ကျောက်ဆည်လယ်တွင်းကိုးခရိုင် ကို သိမ်းယူပြီး အင်းဝ၏ ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများကို ပိတ်ဆို့နိုင်ခဲ့သည်။

အင်းဝဆီသို့ ရိက္ခာလမ်းကြောင်းများကို ပိတ်ဆို့ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ၁၇၅၁ ဒီဇင်ဘာတွင် အင်းဝအား ဧရာဝတီမြစ်စဉ်တလျှောက်ကာကွယ်ပေးနေသည့် ခံတပ်များမှာ ရိက္ခာလုံးဝပျက်တောက်သွားတော့သည်။

ဟံသာဝတီတပ်များဝင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် စဉ့်ကိုင်တွင် ကွေ့များကို စီးခံနေသော ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်မှာ အင်းဝသို့ အသည်းအသန်ပြန်လာရသည်။

အင်းဝသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ရိက္ခာပြတ်လတ်မှုကြောင့် လက်အောက်ခံတပ်များ၏ ပုန်ကန်မှုကို ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် အခြေအနေများတွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိအား လျှောက်တင်ကာ နန်းတော်၏ အရံစပါးကျီများကို ဖွင့်ထုတ်ပစ်ရတော့သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ မှာ တရုတ်သို့ ထည့်ပေးလိုက်သည့်သံတမန်အဖွဲ့များနှင့် အတူ စစ်ကူတရုတ်တပ်ကြီး ချီလာမည့်အရေးကိုသာ မျှော်လင့်နေသည်။

အင်းဝသို့ လာရောက်သွားသော တရုတ်သံတမန်အတုများမှာ မြန်မာသံအဖွဲ့ကို ပီကင်းနန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား...သံတမန်အတုလုပ်သည့်ကိစ္စများကို ယူနန်ဘုရင်ခံက စုံစမ်းထောက်လှမ်းသိရှိသွားသဖြင့် မြန်မာသံအဖွဲ့ကို တရုတ်နန်းတွင်းက ပုံမှန်ပင်ဆက်ဆံကာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအနည်းငယ်ဖြင့် ပီကင်းမှ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

သံတမန်အတု ဝူရှန်ရှိန်မှာမူ...လိမ်လည်မှုကြောင့်..ချင်လုံးကြွေရာဇ်၏ အမိန့်ဖြင့် တဲအတွင်းအလုံပိတ်ကာ အစာရေစာဖြတ်တောက်ပြီး သတ်ခြင်းကို ခံရတော့မည်ကို မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမသိရှာ။

ပြည်သူများနေထိုင်သည့် အင်းဝအပြင်မြို့အခြေအနေမှာလည်း အတော်လေးပင် ဆိုးရွာလာသည်။ ဆန်စပါးရိက္ခာမရှိတော့သဖြင့် ရှိသည့် ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်း၊ ခွေး များကိုပင် သတ်စားနေကြသည်။ အစာရေစာငတ်ပြတ်သဖြင့် သေဆုံးသူများပင် ရှိလာ၏။

ငတ်မွတ်လွန်းကြသဖြင့် လူသေကောင်မှ အသားများကိုပင် ဖြတ်ယူကာ ချက်စားကြသည်ဟူသော ကောလဟာလများလည်း ထွက်ပေါ်နေ၏။

နန်းမြို့တွင်း အရံစပါးကျီမှ စပါးများ ကုန်သွားသည့်အခါ နောက်ဆုံးတွင် ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်သည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို လျှောက်တင်ရတော့သည်။

မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ သည် ရိက္ခာများ ဝေပေးခြင်းမပြုတော့ပဲ နန်းတော်ရွှေတိုက်တော်မှ ရွှေစ၊ ငွေတုံးများကို နန်းတော်အား ကာကွယ်မည့် အဓိကအမှုထမ်းများကို ဝေငှရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

နန်းတော်တွင်း ပြဿနာကို ရှင်းပြီးသည့်နောက် ကိုးသိန်းသခင်မှာ အနားမရ။

အင်းဝမြို့၏ နောက်ဆုံးခံတပ်အဖြစ်ဆောက်ထားသည့် မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ဆီသို့ ကွပ်ကဲရန် အပြေးသွားရသည်။

မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ကမ်းတွင် ကိုးသိန်းသခင်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် သတိုးမင်းကျော်၊ သတိုးမင်းထင်တို့က တိုက်လေ့ပေါင်း (၁၅၀၀)ကျော်ဖြင့် ဟံသာဝတီတပ်များကို ခုခံရန် ပြင်ဆင်ထားရသည်။

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃၅)

.....
ညဦးပိုင်းရောက်သည်နှင့် သေနတ်သံများ တစ တစ ငြိမ်သက်သွားသည်။

တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ်ကာလ အင်းဝမြို့ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေကြသော လူတချို့ထွက်လာကြ၏။

လေးဘက်လေးတန်သော နန်းမြို့ရိုးတံခါးများသည် ဟောင်းလောင်းပွင့်လျက်။

မြို့၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိသော သူဌေးတန်းရပ်ကွက်ဘက်တွင်မူ မီးတုတ်တလူလူဖြင့်

ဟံသာဝတီတပ်သားများ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

“အင်းဝမြို့တွင်းရှိ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်တို့၏ နေအိမ်များတွင် တော်ဝင် ကုန်ဖြစ်သော ရွှေ၊ ပတ္တမြား၊ ဆင်စွယ်တို့မှ လွဲပြီး အခြားပစ္စည်းများကို ဗိုလ်၊ အကြပ်၊ သွေးသောက်၊ စစ်သည်များအား တပိုင်တနိုင် ယူငင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်” ဆိုသည့် ဥပရာဇာ၏ အမိန့်ကြောင့် အင်းဝမြို့တွင်း ဝင်လာသော ဟံသာဝတီတပ်သားများမှာ သူဌေးတန်းဘက်ဆီသို့သာ အပြေးအလွှားဦးတည်နေကြ၏။

တလပန်း၏တပ်များမှာ နန်းတော်အတွင်းရှိ လောကုတ်ချမ်းသာပဋိကတ်တိုက်၊

လောကချမ်းသာရွှေတိုက်တော်၊ မစိုးရိမ် နှင့် မကြောင့်ကျ ကြည်တော်တိုက်၊

ပြည်လုံးသိမ်းစိုးလက်နက်တိုက်တော်တို့ ကို နေရာယူစောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ဥပရာဇာယာယီနန်းစိုက်ရာ မြေနန်းတော်လက်ျာဆောင် ပေါ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်စောမြ တက်လာသည်။

အင်းဝနန်းတွင် မူးကြီးမတ်ကြီးများအား လိုက်လံထိန်းသိမ်းရေးကို ဗိုလ်ချုပ်စောမြ က တာဝန်ယူထားသည်။

“ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာ၊ အင်ရုံဝန်ကြီး၊ စစ်ကိုင်းဘုရင်ဦးရွှေဖြိုး၊ ဝန်ထောက်သက်ရှည်ကျော်ထင်၊

မြို့ဝန်သတိုးမဟာ၊ ဗိုလ်မှူးဂဇကျော် တို့ကို တော့ ဗြဲတိုက်တော်မှာ စုစည်းထားရှိပါတယ်”

“မင်းညီမင်းသား သမီးတော်တွေထဲကရော”

“တရုတ်ပြည်ကပြန်လာမယ့် သံအဖွဲ့ကို အကြိုလွှတ်ထားတဲ့ ရွှေတောင်စားမင်းသားနဲ့ မင်းရဲမြတ်ဖုန်းတို့ကလွဲပြီး အားလုံးနီးပါးကို ရေနန်းဆောင်မှာ စုစည်းထားရှိပါတယ်”

“ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ရော”

“ကိုးသိန်းသခင်ရော...စည်သာမင်းကြီးရော လွတ်မြောက်နေပါတယ်”

“ကျဆုံးစာရင်းမှာရော မပါဘူးလား”

“ကိုးသိန်းသခင်ရဲ့ လက်အောက်က အာကာဗိုလ်မှူးအလောင်းကောင်ကိုတော့ နန်းမြို့အဝင်တံခါးမှာတွေ့ရပါတယ်...ကိုးသိန်းသခင်ကိုတော့ မတွေ့ရပါ..အရှင်”

“အင်း...မြို့လေးဘက်လေးတန်မှာ သေချာကြပ်မတ်ရှာဖွေစေ...အပြင်မြို့နဲ့ စစ်ကိုင်းမှာရှိတဲ့ တို့တပ်တွေကို သေချာ စာနဲ့စေ..ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင်ကို မလွတ်စေနဲ့...အရှင်ပဲ လိုချင်တယ်.. သူ လွတ်နေသမျှ ငါတို့အတွက် မလုံခြုံဘူး”

“မှန်ပါ...ဘုရား”

စောမြ က လက်အုပ်ချီလျက် ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး..စောမြ...မြို့ပြင် မြို့ထဲမှာလည်း တပ်တွေ အထပ်ထပ်ဝန်းရံထားရဲ့..မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ”

“ကိုးသိန်းသခင် အိမ်တော်ကိုရော ရှာရဲ့လား”

“ကိုးသိန်းသခင်..အိမ်လည်း မီးတိုက်ခံလိုက်ရပါပြီ..ဘုရား...ကြင်ယာတော်မြေတူးမင်းသမီး ပါ ရှာမတွေ့တာပါ”

“အင်း...ကိုးသိန်းသခင်ဟာ စစ်ဗျူဟာကို တဖက်ကမ်းခတ်နေတဲ့လူပဲ...အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့မယားနဲ့အတူ အဝေးကို ပြေးမှာမဟုတ်ဘူး...ဟော့ဒီအင်းဝမြို့ထဲမှာ ပဲ သူ ခိုအောင်းနေမှာ..ဒီတညလုံး..မြို့တွင်း တနေရာမကျန် အကုန်ပိတ်ဆို့ရှာ”

“ရဟန်းရှိသမျှ အကုန် ဒီမှာ တန်းစီ ထိုင်စမ်းဟေ့”

သန်းခေါင်ယံအချိန်ဆိုသော်လည်း ဘုရင့်မိဖုရားကိုးကွယ်ရာ ရွှေကြာပင်ကျောင်းတိုက်အတွင်း မီးတုတ်များဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။

ဟံသာဝတီတပ်များက ကျောင်း၏ လေးဘက်လေးတန်ကို ဝိုင်းရံထားသည်။

တိစိဝရိတ်ရွှေကြာပင်ဆရာတော်က ရွှေချထားသော တောင်ဝှေးကို ထောက်လျက် တပ်မှူးဒေါ်တော်စု နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒကာတော်...ဒါက သာသနာနယ်မြေပါ”

“တပည့်တော်တို့လည်း အမိန့်အရလာတာပါ”

“ဒီမှာ ရဟန်းတွေပဲရှိပါတယ်လေ”

ဒေါ်တော်စု က သူ၏ တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျောင်းထဲက အဆောင်တွေမှာ လူကျန် မကျန်ရှာကြစမ်း...ကျောင်းသားတွေ ကပွဲယတွေက ဒီဘက်မှာ ထိုင်၊ ရဟန်းတွေ က ဒီဘက်မှာထိုင်ကြ”

ကျောင်းအတွင်း ကျန်ရှိခဲ့သော ရဟန်း (၁၅)ပါးက မြေပြင်တွင် စောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်ကြသည်။
ဒေါတော်စု က မီးတုတ်ကို ယူလိုက်ပြီး..ရဟန်းများ၏ ဦးခေါင်းများကို မီးတုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် သေချာလိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်တော်ထွက်...ကိုယ်တော်ထွက်..ကိုယ်တော်ထွက်”

ဆံပင်ရိပ်ပြီးခါစ ဦးပြည်းစိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသည့် ရဟန်းသုံးပါးကို ရှေ့သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါတော်စုက သူ၏ လက်ထောက်တပ်မှူးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

ကျောင်းအပြင်ဘက်တွင်ရှိနေသော ဗိုလ်ချုပ်စောမြ နှင့်အတူ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဝင်လာကြသည်။
မြေတူးမင်းသမီးလေး ရှင်နှင်းအံ။

ကပိုကယိုထုံးထားသော ဆံထုံး၊ ညစ်ပေနေသော ရင်ဝတ်လွှာကြားမှ ရှင်နှင်းအံ ၏
မျက်နှာဝင်းဝင်းကလေးမှာ နှမ်းလျနေသည်။

“ကဲ..မင်းသမီးရဲ့ ကြင်ယာတော်...ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ဟာ ဒီထဲမှာ ဘယ်သူလဲ”

ရဟန်းသုံးပါးရှေ့တွင် ရှင်နှင်းအံ က မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ခေါင်းကို ငုံ့..မျက်လွှာကို ချထား၏။

“မင်းသမီး”

စောမြ ၏ အော်သံကြောင့် ရှင်နှင်းအံ တုန်တက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ အချိန်မရှိဘူး....အင်းဝတော်ဝင်သွေးတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို
စောင့်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့..ဒီထဲက ကိုးသိန်းသခင်ဘယ်သူလဲ အခုပဲ ပြောပါ..မင်းသမီး
မပြောနိုင်လို့...တခြားသိတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ခေါ် ပြလို့ ဒီထဲပါနေရင်... မင်းသမီး အတွက်
မကောင်းနိုင်ဘူး”

စောမြ က မင်းသမီး၏ ဘေးသို့ လာရပ်သည်။

မင်းသမီးမှာ ကြောက်စိတ်တို့ကြောင့် တုန်ရီနေ၏။ မျက်ရည်ဥကလေးများက ပါးပြင်ပေါ်
တလိမ့်ချင်းကျလာသည်။

“ကဲ..တော်လောက်ပြီကွဲ့”

ရဟန်းဝတ်ထဲမှ တစ်ဦးက ခေါင်းမော့ကာ စောမြ ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက စစ်သူကြီးမဟုတ်လား...နမငယ်အရွယ် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်

ကြောက်နေတာကို..အရသာခံဟိန်းဟောက်မနေနဲ့..ကိုးသိန်းသခင်မင်းခေါင် ဆိုတာ ငါပဲ”

စောမြ နောက်တလှမ်းဆုတ်သွားသည်။

“ကဲ...ဖမ်းကြတော့လေကွယ်”

“ဥပရာဇာက ကောင်းမွန်စွာ နန်းတွင်းကို ခေါ် ခဲ့ရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလို့ပါ..ဗိုလ်ချုပ်မင်း...ဝေါဟာဥလည်း
အဆင်သင့်ပါပဲ”

“သူ့အတွက်ရော”

“သူကတော့ ကျွန်တော်မျိုးတို့နဲ့အတူ ခြေကျင်လိုက်လာတာပါ”

“သူက ဘုရင့် နှမတော်အရင်းခေါက်ခေါက်..သူ့ကို ဝေါနဲ့ တင်ခေါ်သွား...ငါ..လမ်းလျှောက်လိုက်မယ်”

“မှန်....မှန်ပါ...မသင့်လျော်”

“ဘာလဲ..ထွက်ပြေးမယ်ထင်လို့လား..နှောင်ကြိုး တည်းမလား..တည်းပါ”

“မဝံ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်မင်း...အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာရော..အင်းဝရွှေနန်းရှင်ကပါ..ဗိုလ်ချုပ်မင်းကို တွေ့ချင်နေကြပါပြီ”

ဟံသာဝတီစစ်သားများက ကိုးသိန်းသခင်ကို ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

ကိုးသိန်းသခင်က ရှင်နှင်းအံ့ ၏ ကပိကယိုကျနေသော ဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်၏။

“မငိုရဘူး...နှင်းအံ့ငယ်...ဒါက အစပဲရှိပါသေးတယ်...တို့က... နိုင်တဲ့အခါမှာ ပိုနူးညံ့ရမယ်.. ရှုံးတဲ့အခါမှာ ပိုမာကြောရမယ်..ဟုတ်ပြီလား”

.....
မတ်လ ၁၄ ရက်။ နံနက် (၁၀)နာရီ။

တိုက်လှေအစောင့်အရှောက်များဝန်းရံထားသော လှော်ကားလှေကြီးတစ်စင်း အင်းဝ

မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်လာသည်။

ယာယီပြုပြင်ထားသော ဆိပ်ခံတံခါးပေါ်သို့ ဥရောပထီးကို ဆောင်းထားသည့်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

လွီဇာဒီမဲလိုး။

နဘေးတွင် အီတလီဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာနာရေနီ။

တချိန်က ကုန်သွယ်လှေသင်္ဘောကြီးများ၊ ပြည်တွင်းပြည်ပကုန်သည်များ၊ မင်းမှုထမ်းများ၊

လုပ်ငန်းပေါင်းစုံလုပ်ကိုင်သူများနှင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့သော အင်းဝဆိပ်ကမ်း။

လွီဇာက အင်းဝ ညောင်နံတလူလူရနေသော အင်းဝဆိပ်ကမ်း ၏ လေကို ရှုရှိုက်လိုက်သည်။

အင်းဝမြို့ထဲတွင်တော့ ဟိုမှသည့် နေရာအနှံ့ မီးခိုးများ တလူလူ။

ဟံသာဝတီတပ်သားများနှင့် အင်းဝသားအချို့က ထင်းစည်းများ၊ လှေအဟောင်းများကို

လောင်စာပြုလုပ်ကာ ကျဆုံးသွားသော အလောင်းများကို ဆိပ်ကမ်းပေါ်တွင်

မီးသင်္ဂြိုဟ်နေကြသည်။

ပုပ်ပွစပြုနေသည့် အလောင်းတချို့ကလည်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းစပ်တွင် ပေါလောမျောနေကြ၏။

ဖာသာနာရေနီ က နှာခေါင်းကို ပိတ်လျက် မြင်ကွင်းကို စိတ်မသက်သာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရားသခင်...လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက ဖာသာဂါလစ်ဇီယာနဲ့အတူ ကျုပ် အင်းဝကို

ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်...သိပ်လှတဲ့ ဆိပ်ကမ်းနဲ့ သိပ်ခမ်းနားတဲ့မြို့ကြီးပါ”

“အဲ့ဒီ လှပခမ်းနားမှုတွေ နောက်ကွယ်က ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ၊ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ၊ ဖိနှိပ်မှုတွေ၊ အကျင့်ပျက်စီးမှုတွေ ရှိနေခဲ့တဲ့ မြို့ကြီး ကိုတော့ ဖာသာ မမြင်သွားခဲ့ဖူးပေါ့..ဟင်း..ဟင်း”
စကားအဆုံးတွင်...လွီဇာက ခပ်ဟဟ ရယ်မောလိုက်သည်။
ဆိပ်ကမ်းတွင် တလပန်း၏ ဦးရီးတော် ဒေါတောအိုင်က လာရောက်ကြိုဆိုသည်။
“ကုန်သည်တော်ကြီးနဲ့ ဖာသာ တည်းခိုဖို့ ...အတွင်းနန်းထဲမှာပဲ ဥပရာဇာက နေရာချပေးခိုင်းပါတယ်”
“ဗိုလ်မင်း တလပန်း..ရော..ဘယ်မှာပါလဲ”
“နန်းတော်ထဲမှာပဲ...ရွှေတိုက်၊ လက်နက်တိုက်တွေက ရရှိသမျှကို ဥပရာဇာနဲ့အတူ စောကြောစာရင်းပြုနေပါတယ်”
“အင်းဝမြို့ထဲက ကျွန်မအိမ်ကို မထိခိုက်အောင် ဗိုလ်မင်းတလပန်းကို ကျွန်မ မှာလိုက်တယ်...အဲ့ဒါရော..ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူး”
“တလပန်းကိုယ်တိုင် အမိန့်ထုတ်ထားလို့..မီးမခ ကျည်မသင့်အောင် အစောင့်အနေချထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်..ကုန်သည်ကြီး”
“ကဲ...ဒါဆို..ကျွန်မအိမ်မှာ ရှင်းလင်းစရာရှိတာ ရှင်းလင်းဖို့..ဟော့ဒီက မယ်ဖူး တို့ လင်မယားကို အရင် အိမ်ကို ပို့ထားခြင်ပါတယ်...ဦးလေးဒေါတော်စု စီစဉ်ပေးပါဦး”

.....
လွီဇာနှင့် ဖာသာနာရေနှီတို့က အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ကို မြေနန်းလက်ျာဆောင်တွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံကြသည်။
ပြင်သစ်သံတမန်ဘရူနို ပေးအပ်လိုက်သည့် ဂျာမန်ရေခဲပြင်တွင် ကြီးပြင်းသည့် ဝံပုလွေယဉ်ကြီး တစ်ကောင်ကိုလည်း လှောင်အိမ်နှင့်တကွ ဖာသာနာရေနှီက ဆက်သလိုက်သည်။
အလှမွေးခွေးများအား ဝါသနာကြီးသည့် ဥပရာဇာမှာ ထိုလက်ဆောင်အတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။
လွီဇာ ၏ တောင်းဆိုချက်အရ နန်းတော်တွင်း မတည်းခိုပဲ အပြင်မြို့ရှိ လွီဇာ၏ နေအိမ်တွင် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် နေခွင့်ပြုလိုက်၏။
ဖာသာနာရေနှီမှာမူ အင်းဝမြို့မှ ဘရင်ဂျီဘုရားကျောင်းများ၊ နန်းတော်တွင်းအမှုထမ်းနေသည့် ဘရင်ဂျီစစ်မှုထမ်းများ၊ စစ်ရှောင်ဘရင်ဂျီဘာသာဝင်များအရေးကို ကိုင်တွယ်ရန် ဗညားဒလဘုရင်ဆီမှ အမိန့်ပါလာသဖြင့် အင်းဝမြို့၊ ဘရင်ဂျီစုရှိ ဘရင်ဂျီဘုရားကျောင်းသို့ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်သည်။
“လွီဇာ”
မြေနန်းဆောင်မှ အဆင်းတွင် ခေါ်သံကြောင့် လွီဇာက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
တလပန်း က လွီဇာ ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။
“ပင်ပန်းနေပြီလား...ဗိုလ်မင်း”
“ဒီလိုပါပဲ..လွီဇာ...ဒါနဲ့..ဟံသာဝတီမှာရော...အေးအေးဆေးဆေးပဲလား”
“ဂမုန်းအကြောင်း မေးချင်တာထင်တယ်”

တလပန်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှင့်အတွက် တပင်တိုင်မင်းသမီးလေး က လက်ဖွဲ့ကြိုးတစ်ခု ပေးလိုက်ပါရဲ့ရှင်...သူ့ကိုယ်တိုင် အဝိုင်းဆရာတော် ရှင်ပညာဒီပဆီမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး စီရင်ထားတဲ့ အန္တရာယ်ကင်းကြိုးတဲ့လေ...အခုတော့ပါမလာဘူး..ညနေ အင်းဝမြို့ထဲက ကျွန်မ အိမ်ကို လာယူလှည့်ပါ”
“အင်း...ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်လည်းရှိနေတယ်...လွီဇာ...အဲ့ဒါ အခု ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့နိုင်မလား”

လွီဇာက မျက်မှောင်ကြုံလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“လိုက်ခဲ့ပါ...ဗြဲတိုက်တော်မှာ သူစောင့်နေပါတယ်..ဟိုရောက်တော့ သိမှာပါ”

သူတို့နှစ်ဦး ဗြဲတိုက်တော်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

တလပန်း တို့ကို တွေ့သည်နှင့် ဗြဲတိုက်ပေါ်မှ ဗိုလ်ချုပ်စောဗြဲ က ဆင်းလာ၏။

“လွီဇာ နေကောင်းပါရဲ့နော်”

“ကောင်းပါတယ်..ဗိုလ်မင်း”

“ဥပရာဇာ အမိန့်အရ ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့်မပေးထားဘူး..ဒါပေမယ့်..သူက မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်...သူက ဟိုးအရင်ကတည်းက နာမည်ကြားရုံနဲ့ ကျုပ်တို့ လေးစားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့...ငြင်းဖို့ကလည်း ခက်နေတယ်...ဒါကြောင့်”

“ကိုးသိန်းသခင်လား”

လွီဇာ ၏ အသံက အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။

စောဗြဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ..မသေ သေးဘူးပေါ့”

“ဟိုအဆောင်လေးထဲမှာ သူရှိနေပါတယ်...ကျုပ်တို့ အပြင်ကစောင့်နေမယ်...သွားတွေ့လိုက်ပါ”

ဗြဲတိုက်တော်နဘေးတွင် လွှတ်တက်အမတ်များ အဝတ်အစားများ ခေတ္တလဲရာ

အဆောင်လေးတစ်ခုရှိနေ၏။

ထိုအဆောင်လေးထဲသို့ လွီဇာ ဝင်လိုက်သည်။

ပြတင်းများ ပိတ်ထားသဖြင့် မှောင်နေ၏။

အရိပ်တစ်ခု။

“လွီဇာငယ်...ရောက်လာပြီလား”

“မှောင်မဲနေတာပဲ”

ပြတင်းတံခါး တစ်ပေါက် ပွင့်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကိုးသိန်းသခင်။

ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော်လည်း ဦးပြင်းပြောင်ပြောင်က မြင်နေရ၏။

လွီဇာက လက်အုပ်ချီရန် ပြင်လိုက်သည်။

“လက်အုပ်မချီပါနဲ့...ငါက အခု သုံ့ပန်းတစ်ယောက်ပါပဲ”
ပြတင်းပေါက်အလင်းရောင်အောက်မှ ကိုးသိန်းသခင်၏ မျက်နှာကို လွှဲစာက သေချာကြည့်လိုက်သည်။
နှစ်ရှည်လများ စစ်ပွဲများထဲတွင် ကြင်လည်ခဲ့သောကြောင့် မျက်နှာမှာ နေလောင်ထားပြီး
ချောင်ကျနေသည်။
ဖိအားများစွာအောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးအချို့ပင် ဖြူစပြုနေ၏။
ပိတ်ဖြူအဝတ်နှင့် ပုဆိုးကို သာမန်သာဝတ်ဆင်ထားသည်။
မျက်လုံးများကမူ ယခင်ကအတိုင်း ရာဇမာန်ဖြင့် စူးရှမြဲ။
“မင်းတောင်...ရင့်ကျက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ..အင်းလေ...နှစ်တွေကလည်း ကြာခဲ့ကြပြီကိုး”
“အခု နေရထိုင်ရတာ..အဆင်ပြေရဲ့လား...ကိုးသိန်းသခင်..ကျွန်တော်မကို ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ”
“ငါ့ဘဝတလျှောက်မှာ တသက်လုံး နောင်တရမိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်..အဲ့ဒါက....အမိန့်အာဏာနဲ့
မလွန်ဆန်နိုင်လောက်တဲ့ အပေးအယူတွေကို အသုံးပြုပြီး ဒုက္ခသုက္ခတွေရောက်နေတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခြေတောင်တင်လိုက်မိတာပဲ..မင်းအပေါ် ငါ ပြုကျင့်မိသမျှ
တောင်းပန်ပါတယ်..လွှီဇာ”
“ပြီးတာတွေ..ထားလိုက်ပါတော့.”
“မင်း..မုန်းတီးတဲ့ အင်းဝမြို့ကြီးတွေ....ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ..လွှီဇာ..မင်း မြင်ခဲ့ရဲ့လား”
“ကျွန်တော်မ က အင်းဝမြို့ကြီးကို မုန်းတီးတယ်ဆိုတာ..ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုသိလဲ”
“ငါသိပါတယ်....အင်းဝမြို့ကြီးဟာ သာမန်အရက်ရောင်းတဲ့ ပေါ်တူဂီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခဲ့ဖြစ်စေခဲ့တာမဟုတ်လား...ပြီးတော့...ငါ့ရဲ့ မင်းပေါ်ထားခဲ့တဲ့ စွဲလန်းစိတ်နဲ့
သွေးသားဆန္ဒကလည်း”
“တော်ပြီ...ဆက်မပြောပါနဲ့တော့...ကျွန်တော်မ ဒါတွေကို မေ့ထားခဲ့ပြီးသားပါ”
“မင်း..မမေ့ပါဘူး..လွှီဇာ..မှတ်မိလား..နောက်ဆုံးအကြိမ် မင်းနဲ့ငါ...ဟံသာဝတီမြို့ဝန်အိမ်မှာ
တွေ့ခဲ့တဲ့ညကို.....အဲ့ဒီညမှာ မင်းမျက်လုံးထဲက အမုန်းရိပ်တွေကို ငါမြင်တယ်..လွှီဇာ...ငါက
စစ်သားရင့်မကြီးပါ...အရက်ပေါင်းများစွာကို မင်းသားငယ်ဘဝကတည်းက
သောက်လာခဲ့တာပါ..မင်းတိုက်တဲ့အရက်ထဲ တခုခုပါမှန်း ငါသိပါတယ်...ဒါပေမယ့်..ငါမူးနေပြီဆိုပြီး
မင်းကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်မှာ အမုန်းတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်..အဲ့ဒီအချိန်ခဏလေးမှာ...ငါ မင်းအပေါ်
မတရားခဲ့ဘူး..ငါမှားနေပြီ ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတာပဲ..ဒါကြောင့် အဲ့ဒီညက မင်းသိချင်တဲ့
မေးခွန်းတစ်ခုကို ငါတမင်ဖြေပေးလိုက်တာ”
“ရှင်”
“ ငါ ဘာကြောင့် ဖြေခဲ့မိလည်း ငါမသိဘူး..သေချာတာတော့ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း
စက်ဆုပ်ရွံရှာနေချိန်ပါ...တကယ်လို့သာ....အဲ့ဒီအချိန်က ငါ့ရဲ့အဖြေကို ဒီစစ်ပွဲထဲမှာ
အသုံးချခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့...အင်းဝကို ဖျက်ဆီးတာဟာ

ဟံသာဝတီလည်းမဟုတ်ဘူး....မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိလည်းမဟုတ်ဘူး...ဘယ်သူမှမဟုတ်ဘူး...ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ...လို့ဇာ”

“ကိုးသိန်းသခင်....ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခသုက္ခများစွာရောက်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာရလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့အလိုမပါပဲ အာဏာနဲ့ ခြေတော်တင်ခံရတဲ့အချိန်က..ကျွန်မ ရှင့်ကို အရမ်းမုန်းခဲ့တာပါ....ဒါပေမယ့်...ရှင့်ဟာ အဲဒီ အပြစ်တစ်ခုကလွဲလို့..ကျန်တဲ့ အပိုင်းမှာတော့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ..အင်းဝမြို့ကြီးပျက်စီးရတာဟာလည်း သူ့အခြေအနေ သူ့အချိန်အခါကြောင့်ပါပဲ.. ...ဟော့ဒီ အင်းဝမြို့ကြီးအပေါ် ရှင်တာဝန်ကြေတာထက် ပိုခဲ့ပါတယ်..ဒီတော့ သမိုင်းမှာ ကျန်ရစ်မယ့် ရှင့်နာမည်အတွက် ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပဲ သိတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်..တခြားဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့”

“ငါ..မင်းကို လေးစားပါတယ်..လို့ဇာ..ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်..ငါ မင်းကို နောက်ဆုံးတစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောပါ”

“မကြာခင်မှာ...မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ နဲ့အတူ ငါတို့ အားလုံးကို ဟံသာဝတီကို ခေါ်သွားကြတော့မယ်.. ရှင်ဘုရင်လေး ဟာ ငါတူတော်ပါ...သူဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်သက်သက်ပါ..မင်းနဲ့ ဟံသာဝတီ ဘုရင် အောင်လှ ကြားက ဆက်ဆံရေးကို ငါသိပါတယ်... ဟံသာဝတီမှာ ရှိတဲ့အခါ သူ့ကို မင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ..ပြီးတော့ငါ့ရဲ့ကြင်ယာတော် ရှင်နှင်းအံ....သူဟာ အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ဘထွေးတော်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်..သိပ်သနားဖို့ကောင်းပါတယ်...သူ့ကိုလည်း မင်းစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ကိုယ်တော်ကရော...ဟံသာဝတီကို ပို့မယ့်အထဲ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့ကိစ္စက ထားလိုက်ပါ...ဟံသာဝတီမှာ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့သာ ငါ့ကို ကတိပေး..လို့ဇာ”

“ကတိပေးပါတယ်”

.....
နာမည်ကျော် မိုးထိကျောင်းကြီးအား လောင်ကျွမ်းနေသည့် မီးခိုးလုံးမည်းမည်းကြီးများက အင်းဝ၏ ဆည်းဆာ ကောင်းကင်သို့ အလိပ်လိုက်ထိုးတက်နေဆဲ။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် မီးလောင်ကျွမ်းမှုများကြောင့် တိမ်များအငွေ့ရှိကာ မိုးသားဖွဲ့ဖွဲ့ကလေးများပင် ပြန်ကျနေ၏။

အေးချမ်းသော ညနေတော့ မဟုတ်။

ပြည်သူအချို့မှာ အထုပ်အပိုးများဖြင့် ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု ပြေးလွှားနေကြသည်။

တခါတရံလည်း ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားကြသော လက်နက်ကိုင်စစ်သားများ။

ဒုံးစိုင်းသွားသော မြင်းစစ်သည်များ။

လို့ဇာက အိမ်လေသာဆောင်တွင် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို ဇိမ်ခံသောက်ရင်း ထိုမြင်ကွင်းကို

အရသာခံငေးမောနေသည်။

“ရပ်...ဘယ်သူလဲ”

ခြံရှေ့ရှိ အစောင့်များ ဆီမှ အသံ။

“ဒီအိမ်က လွီဇာဒီမဲလိုး အိမ် မဟုတ်လား..သူရှိနေလား”

လွီဇာ အလန့်တကြား မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ...ဟေ့..မဖြေနိုင်ရင်..ဒူးကို ထောက်ထားစမ်း..သေတော့မယ်”

“သူ့ကို မထိနဲ့...”

လွီဇာ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသည်။

ချစ်ရပါသော ငတွန်။ လွမ်းရပါသော မောင်ကြီးငတွန်ရယ်လေ။

လွီဇာက ငတွန်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အစောင့်စစ်သားကို စောင့်တွန်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ငတွန်၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်၏။

“ဒါ..ငါ့ရည်းစား”

လွီဇာ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ငတွန် ပါသွားသည်။

အိမ်အပေါ်ရောက်သည်နှင့် လွီဇာက ငတွန်၏ ခါးကို သိုင်းဖက်ကာ ရင်ဘတ်ထဲသို့ ခေါင်းကို ဝှက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်တော့၏။

“လွီဇာ...ခဏဖယ်ပါဦး”

ငတွန်က လွီဇာ ၏ ပုခုံးကို ကိုင်ကာ ဖယ်ခွာလိုက်သည်။

လွီဇာက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...အခုမှ ရှင့်..ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုလို့ရတာပါ..မောင်ကြီးရယ်”

“လွီဇာ....ကျုပ်ကို တစ်ခု ကူညီပါ”

“ထိုင်ပါဦး..မောင်ကြီးရယ်..ဟော့ဒီ အင်းဝမြို့ကြီးထဲမှာ လွီဇာဖြစ်ချင်တာ

ဘာမဆိုလုပ်လို့ရပါတယ်....ဟော့ဟိုနန်းတော်ထဲမှာလည်း လွီဇာ လူတွေချည်းပါပဲ...လာ..ဘရန်ဒီလေး သောက်ရင်း..မောင်ကြီးမျက်နှာကို တဝကြီးငေးရအောင်”

လွီဇာက ငတွန်ကို လေသာဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“မောင်ကြီး...ကျွန်မကို ထားသွားခဲ့တာ..နှစ်တွေဘယ်လောက်တောင်များလဲ”

ငတွန်က စားပွဲပေါ်မှ ဘရန်ဒီခွက်ကို သာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်..ဘယ်တုန်းကမှ...မထားခဲ့ဖူးပါဘူး..လွီဇာ...ခင်ဗျားကသာ မလိုက်ခဲ့တာပါ”

“မောင်ကြီးကို ကျွန်မ ပြောဖူးသားပဲ...အင်းဝမြို့ကြီး ပျက်စီးတာကို နှစ်ယောက်အတူ

ထိုင်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာ..မောင်ကြီး...ဒီစကားကို အမြဲအမှတ်ရနေလို့...အခုလို့ လာတာမဟုတ်လား...ဒီနေ့တော့..ကျွန်မတို့ တယောက်ကို တယောက် မထားခဲ့ကြေးနော် ”

“မဟုတ်ဘူး..လွီဇာ...ကျုပ် အခု နန်းတော်ထဲ ဝင်မလို့”

“ဟင်...ဒီအချိန် နန်းတော်ထဲဝင်ရင် သေမှာပေါ့..မောင်ကြီးရဲ့”

“ကျုပ် လူတစ်ယောက်ကို နန်းတော်ထဲကနေ မဖြစ်မနေကယ်ထုတ်ရမယ်..လွီဇာ”

“ဘယ်သူလဲ..ဘယ်သူ့ကို ကယ်ရမှာလဲ”

“သူက...အခုချိန်မှာ..ကျုပ်ဘဝအတွက် အရေးအပါဆုံးလူတစ်ယောက်ပေါ့”

“ရှင်”

AVA 1740s (Season 2)

အခန်း(၃၆)

“ဟုတ်တယ်..ကျုပ်..မြတ်ထားသီရိ ကို လာကယ်တာ..လို့ဇာ”

“မြတ်ထားသီရိ ဆိုတာ”

“ဘုရင့်ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်ပဲ...ကိုယ်လုပ်တော်တွေကို နန်းတွင်း ဘယ်နေရာမှာ ထားထားလဲ..ကျုပ် ကို ပြောပြပေးပါ..လို့ဇာ”

လို့ဇာက ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေသည်။

“သူက ရှင့်အတွက် ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးနေလို့လဲ..မောင်ကြီး”

“မုဆိုးဖိုကနေ အင်းဝကို ကျုပ် လမ်းမှာ လုံးဝမနားပဲ..မြင်းနဲ့ လာခဲ့ရတာ”

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မလောက် သူက အရေးကြီးသလား”

ငတွန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် လို့ဇာ၏ ပုခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“အဲ့ဒီ..မေးခွန်းကို ကျုပ်မဖြေပါရစေနဲ့လား..လို့ဇာ...ကျုပ်ကို ကူညီပါ”

အရပ်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းမို့ လို့ဇာက ငတွန်၏ ပုခုံးကို လက်ဖြင့်သိမ်းဖက်ကာ နှုတ်ခမ်းများကို နမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် လူချင်းခွာလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ..ကျွန်မ ကူညီမယ်...ဒါပေမယ့်..နန်းတော်ထဲကို ရှင်မသွားရဘူး..ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ကျုပ် မသွားပဲ..မြတ်ထားကို ဘယ်လိုကယ်ရမှာလဲ..လို့ဇာ”

“မြတ်ထား တဲ့လား....”

လို့ဇာ၏ နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ်..မောင်ကြီး..အခုချိန်က ဟံသာဝတီစစ်သားတွေက နန်တွင်းထဲ ဝင်လာသူမှန်သမျှကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးမှာပဲ..မသင်္ကာရင် သတ်တောင်သတ်ပစ်နိုင်တယ်”

“ကျုပ် သေမှာ မကြောက်ဘူး”

“ဪ..ဒီလောက်တောင်ပဲလား..မောင်ကြီးရယ်...မောင်ကြီးက သေမှာမကြောက်ပေမယ့်..မောင်ကြီး သေမှာကိုတော့ ကျွန်မကြောက်တယ်...ဒါကြောင့်..မောင်ကြီးရဲ့မြတ်ထားကို ကျွန်မ ရအောင် ကယ်ခဲ့မယ်..မောင်ကြီး..ဒီမှာနေခဲ့ပါ”

“အဲ့ဒီလို မဟုတ်ဘူး..လို့ဇာ”

“စိတ်ချပါ..မကြာခင် မြတ်ထားသီရိ..မောင်ကြီးဆီ ရောက်လာစေရပါမယ်..ငလှေး နဲ့ မယ်ဖူး လာကြဦး”
အိမ်အောက်ထပ်တွင်ရှိနေသော ငလှေးနှင့် မယ်ဖူးတို့ လင်မယားက ပြေးတက်လာကြသည်။

“ငလှေးက အင်္ကျီနှစ်ထပ်၊ ပုဆိုးနှစ်ထပ်ဝတ်ခဲ့၊ ခမောက်ဆောင်းခဲ့..ငါတို့ ခဏနေ နန်းတွင်းထဲ သွားကြမယ်”

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဟံသာဝတီကအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ဗိုလ်ချုပ်တလပန်းဆီ သွားတွေ့မလို့ပဲ”

နန်းမြို့အဝင်ရှိ တံခါးစောင့်များကို လွှဲဇာက ခပ်မာမာပင်ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

လွှဲဇာကို သိနေသော သွေးသောက်ကြီးတစ်ဦးက တံခါးစောင့်ကို ကပ်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့..ကျွန်တော်မျိုးတို့က အစက ဘယ်သူမှန်း မသိလို့ပါ..မမလွှဲဇာ..ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

တံခါးစောင့်စစ်သည်က ရိုရိုကျိုးကျိုး။

လွှဲဇာက သူ့လက်ထဲမှ ဂင်ဇာငွေတုံးနှစ်တုံးကို ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့လည်း ပင်ပန်းလှပြီ..ဒါလေး ခွဲယူကြ”

လွှဲဇာ ၊ ငလှေးနှင့် မယ်ဖူးတို့ နန်းတွင်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

မြဲတိုက် ပေါ်တွင် ရှိနေသော တလပန်းဆီသို့ သွားကြ၏။

“လွှဲဇာ...ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဂမုန်းက ရှင့်အတွက်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဖွဲ့ကို လာမယူသေးလို့..ကျွန်မ

လာလိုက်ပေးတာလေ..ဗိုလ်မင်းရဲ့”

တလပန်းမျက်နှာက ပြုံးဖိုးသွား၏။

“ကျွန်တော်လည်း လာယူမလို့ပဲ...လွှဲဇာ..ဒီမှာ မအားသေးတာနဲ့”

လွှဲဇာက တလပန်း၏ လက်ထဲသို့ ရွှေကြတ်လေးတစ်ခုကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

တလပန်းက ရွှေကြတ်ကလေး ကို တမက်တမော ကြည့်ရှုနေသည်။

“ဒါနဲ့...ကိုယ်လုပ်တော်တွေကို ဘယ်မှာ စုစည်းထားလဲ...ဗိုလ်မင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..လွှဲဇာ”

“ကျွန်မ တွေ့ချင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ရှိလို့”

“မနောရမ္မိဥယျာဉ်အနောက်က ရေနန်းဆောင်မှာ မိန်းမစိုးတွေနဲ့ စုထားတယ်”

“ကိုယ်လုပ်တော်တွေကိုရော...သေချာ စာရင်းလုပ်ထားတာမျိုးရှိသေးလား”

“အင်း..မိဖုရားတွေကိုပဲ..သေချာအစောင့်အရှောက်နဲ့

စာရင်းလုပ်ထားပါတယ်..ကိုယ်လုပ်တော်တွေကိုတော့ ဒီတိုင်းပဲ...ရေနန်းဆောင်မှာ စုထားတယ်”

“အရင် အင်းဝမှာ နေခဲ့တုန်းက ကျွန်မအပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်ကို

သွားတွေ့ချင်လို့..ရမလား”

“အင်း..ရပါတယ်...အစောင့်တွေကလည်း ခင်ဗျားကို သိနေတာပဲ..လွှဲဇာ..ပြောသွားလိုက်ပါ...တခုခုဆို

ကျွန်တော်ခွင့်ပြုတာလို့ ပြောလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ဗိုလ်မင်း...ဪ...ဒါနဲ့...သူတို့လင်မယားက ကျွန်မရဲ့
လက်စွဲတော်လင်မယားနော်..သူက ငလေး၊ သူက မယ်ဖူးတဲ့..အင်းဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တချို့ကိစ္စတွေဆို
သူတို့ကို မေးလည်းရတယ်”

တလပန်းက ငလေးနှင့် မယ်ဖူးတို့ကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ..ဒါဆို ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်”

တလပန်းက ဂမုန်းပေးလိုက်သည့် အဆောင်ကြိုက်ကလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ကာ ကျန်ရစ်၏။

.....
အရေးမကြီးလှသည့် ကိုယ်လုပ်တော်မိန်းမများ၊ နန်းတွင်းသူများကို ထားရှိရာနေရာမှ

ရေနန်းဆောင်သည့် အစောင့်အကြပ်မရှိ။

ရေနန်းဆောင်ဆိုသည့်အတိုင်း ရေပတ်လည်စီးဆင်းနေသော ကန်ငယ်ထဲတွင် ထိုးထားသော
တံတားလေးများအတိုင်း လျှောက်သွားရသည်။

ရုတ်တရက်ဝင်လာသော လွီဇာကြောင့် မိန်းမစိုးများနှင့် ကိုယ်လုပ်တော်များ အံ့သြသွားကြသည်။

ဟံသာဝတီ ဥပရာဇာက သူတို့၏ အနာဂတ်ကို မည်သို့ ဆုံးဖြတ်မည်ကို မသိရသေးသဖြင့်

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ ညှိုးငယ်နေကြသည်။

အမြင့်မြို့ဝန်ကတော် မိန်းမစိုးကြီး ဒေါ်စာ က လွီဇာကို မှတ်မိသွား၏။

လွီဇာ မတ်တပ်ရပ်နေရာသို့ ထလာသည်။

“ကုန်သည်တော်ကြီး..မတွေ့တာတောင်..ကြာပနော့”

“ဒေါ်စာ..ဆံပင်တွေတောင် ဖြူလို့ပါလား”

“မတွေ့တာ နှစ်တွေလည်း ကြာပြီလေ..လွီဇာရယ်..ဒါနဲ့..အခု ကျုပ်တို့ကို

ဘာလုပ်မယ်တဲ့လဲ..ဟံသာဝတီခေါ်သွားမှာတဲ့လား”

“အင်း..ကျွန်မလည်း သေချာမသိပါဘူး..ဒေါ်စာ..အခု ကျွန်မလာတာက ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်ကို
ဒီက ခေါ်ထုတ်သွားဖို့”

“ဟင်”

“မြတ်ထားသီရိ ဆိုတာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

ဒေါ်စာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

အားလုံးက သူတို့ နှစ်ဦးကို အာရုံစိုက်နေကြမှန်းသိသဖြင့် ဒေါ်စာက လေသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။

“ဟိုးထောင့်က အင်္ကျီအဖြူနဲ့ တိမ်တောင်တက်ဆံထုံးထုံးထားတဲ့ ကလေးမပေါ့...ဘာလဲ..သူ့အကို နန္ဒဝေ
က ခေါ်ထုတ်ခိုင်းလိုက်တာလား”

“ဆိုပါတော့....ကျွန်မ သူ့ကို ခေါ်သွားချင်တယ်...ဒါပေမယ့်..တခြားကိုယ်လုပ်တော်တွေကို ဥပရာဇာက
ကိစ္စရှိလို့ ခေါ် ခိုင်းလိုက်တယ်လို့တာ...ရှင် ပြောပေးလို့ရမလား..ဒေါ်စာ”

လွီဇာက သူ့လက်မှ ရွှေလက်စွပ်ကို အသာချွတ်ပြီး မိန်းမစိုးဒေါ်စာ၏ လက်ထဲသို့
ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အင်း..ရပါတယ်...ကျုပ်လည်း မြတ်ထားသီရိကို ဟံသာဝတီတို့ ဘာတို့ အဝေးကြီး သွားရမယ့်..ကိစ္စမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး...သူ ဒုက္ခများလိမ့်မယ်....ဒီလိုလုပ်..ဟိုးအရှေ့က တင်းတိမ်ကာထားတဲ့ အဆောင်လေးတွေလား...အဲ့ဒါ မိဖုရားတွေ ရေလာကစားရင် အဝတ်လဲတဲ့အဆောင်ပဲ..အဲ့ဒီမှာ ခဏသွားစောင့်...သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

ခဏအကြာတွင် လွီဇာတို့ စောင့်ဆိုင်းရာနေရာသို့ မြတ်ထားသီရိ နှင့် ဒေါ်စာတို့ ရောက်လာသည်။
ငလေးက နှစ်ထပ်ဝတ်လာသည့်ထဲမှ အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကို အသင့်ချွတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကဲ..မြတ်ထားသီရိ...အချိန်မရှိဘူး..ဒီအဝတ်အစားတွေ အမြန်လဲချေ..နန်းတော်တံခါးကြို မပိတ်ချခင်...တို့ ထွက်မှရမယ်”

မြတ်ထားသီရိက လွီဇာကို ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“အကိုကြီး နန္ဒဝေ ဘယ်မှာလဲ”

“ကဲ..နောက်မှ စကားပြော..လုပ်စရာရှိတာ..လုပ်ချေ..သွား..ဆံထုံးကြီးကို ဖြည်ပြီး သျှောင်ပုံစံ ထုံးလာခဲ့”
ယောက်ျားအဝတ်အစားများကို မြတ်ထားသီရိ၏ လက်ထဲသို့ လွီဇာက ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။

မြတ်ထားသီရိက တင်းတိမ်ကာထားသည့် အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အချိန်အတန်ကြာပြီးနောက် မြတ်ထားသီရိ ပြန်ထွက်လာသည်။

တိမ်တောင်တက်ဆံထုံးသည် ဖယောင်း၊ ပွဲလျက်ရည်တမျိုးတို့ဖြင့် ပုံစံသွင်းကာ

အဖျားကော့ထားရခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဆံပင်များမှာ ပုံမကျပဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေ၏။

လွီဇာက ငလေးဆောင်းထားသော ခမောက်ကိုယူကာ မြတ်ထားသီရိအပေါ်တွင် ဆောင်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ..ငလေး..ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ....နင် ဒီညတော့ နန်းတော်ထဲ က တချောင်ချောင်မှာ ခိုကပ်ပြီး အိပ်လိုက်တော့....ရဲမက်တွေ တွေ့ရင်လည်း ဗိုလ်မင်းတလပန်း ဆီသာ ပို့ခိုင်း...ဗိုလ်မင်းက နင့်ကို ငါ့လူဆိုတာ သိပြီးသားပဲ..မနက်ကျမှ နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့..ဟုတ်ပြီလား”
မယ်ဖူးက ငလေး၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး လွီဇာကို ကြည့်နေသည်။

“ကဲ..မယ်ဖူး..နင့်လင်က လူလည်ပါ...ဟိန်ဘုန်းကြီးဂိုဏ်းနဲ့ ဓါးပြတောင်လုပ်ခဲ့သေးတာပဲ..ဒီလောက်တော့ သူလည်း ရပါတယ်...စိတ်ပူမနေနဲ့...သွားကြမယ်”

“လွီဇာ..ခဏနေဦး...အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်”

ဒေါ်စာက လွီဇာ၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး..နားနားသို့ ကပ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်၏။

.....
အိမ်ခြံဝန်းအတွင်း ဝင်လာသော လွီဇာတို့ကို မြင်သည်နှင့် ငတွန်က လှေကားရင်းသို့ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ဘယ်မလဲ..မြတ်ထားသီရိ”

လွီဇာက ယောက်ျားအဝတ်အစားများဝတ်ထားသည့် မြတ်ထားသီရိ၏ ခမောက်ကို ချွတ်ပြလိုက်သည်။

“မြတ်ထား”

မြတ်ထားသီရိက ငတွန်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွား၏။
“ရှင်..ရှင် မောင်ကြီးငတွန်”
မြတ်ထားသီရိ၏ ခေါ်ပုံကြောင့် လွီဇာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
မောင်ကြီးငတွန် ဆိုသည်မှာ ငတွန်ကို သူ ခေါ်နေကျ နာမည်မဟုတ်လား။
“ကျွန်မကို ပြောတော့...အကိုနန္ဒဝေက ကယ်ခိုင်းတာဆို..အခုက ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ”
မြတ်ထားသီရိ အသံက ကျယ်သွားသည်။
လွီဇာက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့် ကပ်ခါ သတိပေးလိုက်၏။
“ဘယ်သူ ကယ်ကယ်...မင်း သို့ပန်းဘဝက လွတ်ရင်ပြီးတာပဲမဟုတ်လား..မိန်းကလေး”
“ကျွန်မက....”
“ကဲ..ဒီမှာ ဟော့ဒီက မောင်ကြီးငတွန်ရော....ငါတို့ရော...မင်းကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး နန်းတော်ထဲက ကယ်ခဲ့ကြတာ....မင်းက ဘာတွေများ ဖြစ်နေရတာလဲ”
လွီဇာ၏ အသံက တင်းမာသွားသည်။
“ကဲ..မောင်ကြီးငတွန်...သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ”
ငတွန်က လွီဇာ ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လွီဇာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်၏။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...လွီဇာ”
လွီဇာက ငတွန်၏ လက်များကို ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။
“အရမ်းညဉ့်နက်သွားရင်..မြို့တံခါးက ထွက်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ်..မောင်ကြီးတို့..သွားကြပါတော့”
ငတွန်က အံ့ကိုကြိတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။
“ငါ..မင်းကို ချစ်ပါတယ်..လွီဇာ”
ငတွန် လှည့်ထွက်သွား၏။
မြတ်ထားသီရိက ငတွန်နောက်မှ လိုက်လာသည်။
“မြင်းပေါ်တက်..မြတ်ထား”
မြင်းဘေးတွင် မြတ်ထားသီရိက တွန့်ဆုတ်နေ၏။
လွီဇာက သူတို့နောက်မှ ကမန်းကတန်းလိုက်လာသည်။
“မောင်ကြီးငတွန်...သူ့ကို မောင်ကြီးကိုယ်တိုင် မြင်းပေါ် ပွေ့တင်ပေးမှဖြစ်မယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ..လွီဇာ”
“သူ့မှာ ရှင်ဘုရင်နဲ့ ရထားတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်....သူ့ကို သေချာဂရုစိုက်ပေးပါ..မောင်ကြီး”
လွီဇာက ထိုသို့ပြောပြီး ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပေါက် တစက်က လွီဇာ၏ မျက်ဝန်းတွင် ဝေ့ခနဲ။
မြင်းပေါ်မှ ငတွန်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ရှိနေမည့် မြတ်ထားသီရိကို လွီဇာ မမြင်လိုခဲ့။
လွန်ခဲ့သော နုပျိုစဉ်ကာလများကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင်။

ငတွန်၏မြင်းပေါ်တွင် လွီဇာထိုင်ရင်း ငတွန်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ သူမခေါင်းတိုးကာ ... ထန်းရည်နံ့နှင့်
ချွေးနံ့များကို ရှူရှိုက်ရင်း... အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတပုဒ် စခဲ့ကြသည်မဟုတ်လား။

.....
၁၇၅၂ ခုနှစ် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့။

မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ကမ်း။

အင်းဝရေတပ်၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော မှိုင်းသဲသဲ တိုက်လှေကြီး ပေါ်တွင် ဟံသာဝတီ

ဟင်္သာရုပ်အလံက တလူလူလွင့်နေသည်။

မှိုင်းသဲသဲလှေကြီးအနောက်တွင် လှော်ကားလှေကြီးနှစ်စင်းကို ယှဉ်လျက်တည်ဆောက်ထားသည့်
ဖောင်တစ်စီး။

ထီးဖြူနှစ်လက်သာ အမိုးခံထားရသည့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်းသည် မကြာမီကမှ ပြုပြင်ထားသည့်
မီးသွေးတိုက်ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ဝန်ကြီးပဒေသရာဇာက ကွမ်းအစ်ကို ပိုက်လျက် ဘေးတွင် ရပ်နေ၏။

“ဘထွေးတော်..ကရော...ကိုယ်တော်တို့နဲ့အတူ ပါလာမှာလား..အကြီးတော်”

“ဟံသာဝတီဥပရာဇာ ရဲ့ အမိန့်အရတော့...ကိုးသိန်းသခင် နဲ့ နှမတော်မြေတူးမင်းသမီး ကိုတော့
နောက်နှစ်ရက်နေမှ လှေတော်နဲ့အတူ ဟံသာဝတီကို ပို့ပါလိမ့်မယ်...အခုကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့
မိဖုရားများ၊ သားတော်၊ သမီးတော်များကို ပို့ဆောင်မှာပါ”

“အကြီးတော်ကရော..ဘယ်တော့လိုက်လာမှာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးကိုက ဥပရာဇာက အင်းဝနန်းတွင်းဆိုင်ရာပစ္စည်းတွေ၊ စစ်လက်နက်သိမ်းဆည်းရေးကိစ္စ၊
အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စ တွေမှာ မေးစရာမြန်းစရာတွေ ရှိနေတာမို့...ခဏတော့ အင်းမှာ
ခေါ်ထားဦးမယ်..ပြောပါတယ်..ကျန်တာတော့ မသိရသေးပါ..အရှင်”

မိဖုရားသုံးပါး၏ ဝေါဟာဉ်များက သူတို့ဘေးတွင် လာရပ်သည်။

တညလုံး ငိုကြွေးထားသည့်အတွက် မိဖုရားခေါင်ကြီးမဟာရာဇိန္ဒာဓိပတိဒေဝီ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏
မျက်လုံးများမှာ ဖောင်းအစ်နေသည်။

မြို့ကြီးမြို့စားလင်ဇင်းမိဖုရားက မူ မှိုင်းသဲသဲလှေကြီးပေါ်မှ တလူလူလွင့်နေသော ဟံသာဝတီ အလံကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အချိန်ကျပါပြီ...ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဟံသာဝတီဗိုလ်ချုပ်စောမြ က လက်အုပ်ချီလျက် ရောက်လာသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ ခြေလှမ်းတို့ ယိုင်းယိုင်နေ၏။

နဘေးမှ ရံရွှေတော်များက တွဲထားရသည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်ရှိသော လင်ဇင်းမိဖုရားက မိဖုရားမှာ မျက်နှာကို မော့ကာ အံ့ကိုကြိတ်ထား၏။

လင်ဇင်းသွေးဖြစ်သဖြင့် ဖြူညသောအသားအရည်မှာ နေရောင်ခြည်နှင့် ဒေါသစိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့
ပေါင်းစပ်လျက် နီရဲတက်နေသည်။

ဟံသာဝတီအလံတော်က တလူလူလွင့်မြဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကုန်ပေါ်တွင် တလပန်း နှင့် လွီဇာက မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တွေက..အင်းဝနန်းတော်ကြီးထဲမှာ သိပ်ကို ခမ်းနားထည်ဝါခဲ့တဲ့ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးကို..ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်..ဒါပေမယ့်..အခုလိုမျိုး သူ့ရဲ့ ကျဆုံးခန်းကို ကြည့်နေရလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မိဘူး..ဗိုလ်မင်း...”

တလပန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စစ်ပွဲဆိုတာ ဒါပါပဲ..လွီဇာ...လူသားတွေရှိနေသမျှ စစ်ပွဲတွေက ဘယ်တော့မှ

မပြီးနိုင်သေးဘူး..ကျုပ်လည်း မကြာခင် စစ်ပွဲထဲ ပြန်သွားရဦးမယ်”

“စစ်ပွဲထဲ..ဟုတ်လား...ဘယ်သူ့ကို ထပ်တိုက်ရဦးမှာလဲ”

“ဥပရာဇာက..နောက်တပတ်နေရင်..ဟံသာဝတီကို ပြန်လိမ့်မယ်...မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိကို ဟံသာဝတီကို ပို့ပြီးတဲ့အခါ...အယုဒ္ဓယက အချိန်မရွေးလာတိုက်မှာကို ဦးအောင်လှ က စိုးရိမ်နေတယ်...”

ဥပရာဇာကလည်း အဲ့ဒါကို စိတ်ပူနေတယ်..ဒါကြောင့် ဥပရာဇာတပ်တွေ ဟံသာဝတီကို ပြန်လိမ့်မယ်...ကျုပ်နဲ့ သမိန်ဇိတ်ပြဲ တပ်တွေ ကျန်ခဲ့ရလိမ့်မယ်”

“အင်းဝ ကို သိမ်းပြီးတာမှ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်...ဥပရာဇာ..ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

တလပန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း တားချင်ပါတယ်..ဒါပေမယ့်..ဥပရာဇာရှိနေရင်..အင်းဝမြို့ဟာ ဒီထက်ပိုပျက်စီးလိမ့်မယ်..

သူ့ အမိန့်နဲ့ အရင် အင်းဝဘုရင်တွေ ဆောက်ထားသမျှ အကုန်လုံးကို မီးတိုက်နေတာ..ခင်ဗျားအမြင်ပဲ

မဟုတ်လား..လွီဇာ..ပြီးတော့..အင်းဝသားတွေမှန်သမျှကို ဖမ်းပြီး သျှောင်ထုံးတွေဖြုတ်ပြီး

မွန်ဆံဖြတ်ပေးနေတယ်...အဲ့ဒါတွေက စစ်ပွဲအတွက် အရေးမှမပါပဲ..တကယ်ဆို...ကိုယ်က

နိုင်နေတဲ့သူ...ဒီတော့..မတတ်သာလို့ ကျန်နေရစ်တဲ့ ပြည်သူ့ကို ကိုယ့်ဘက် သဘောထားကြီးမှုကို

ပြကြမှာပေါ့...အခု သူမရှိတော့ပဲ...ကျုပ်လက်ထဲမှာ အင်းဝကို ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့..ဒါလည်း

ကောင်းတာပဲမဟုတ်လား”

လွီဇာက တလပန်း၏ စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့...ရှင်..စစ်ဆက်တိုက်ရဦးမယ်ဆိုတာကရော”

“အင်းဝကို ကျုပ်တို့ ရပြီးခဲ့ပြီ...ကိုးသိန်းသခင်ကိုလည်း

ဖမ်းမိခဲ့ပြီ..ဒါပေမယ့်...ကျန်နေသေးတာ..စည်သာမင်းကြီးဦးစည်းစိမ်ပဲ...သူ့ကို

ရှာရဦးမယ်...နောက်ပြီးတော့ မုဆိုးဖိုဆိုတဲ့ရွာ.....အဲ့ဒီရွာသူကြီးဟာ စည်သာမင်းကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးလို့

သိရတယ်.....ခင်ဦးစားချစ်ညိုလိုမျိုးလူတောင် ကျုပ်တို့ဆီမှာ သစ္စာခံခဲ့ပြီးပြီ...မုဆိုးဖိုရွာသူကြီးက

အင်းဝကို အခုထိရောက်မလာဘူး...သူရွာမှာပဲ အလုံပိတ်နေနေတယ်...ဒါဟာ ဟံသာဝတီဘုရင်ရဲ့

အာဏာစက်ကို မလေးမခန့်လုပ်နေတာပဲ..မဟုတ်လား...ကွေ့တွေလိုပဲ..မုဆိုးဖို ဟာလည်း ဟံသာဝတီရဲ့

အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“မုဆိုးဖိုရွာသူကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...လို့ဇာ”

“ဒါဆို...အောင်ဇေယျပဲပေါ့”

“လို့ဇာ က သူ့ကို သိလို့လား”

လို့ဇာက စကားပြန်မပြောပဲ..လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

ဟိုးအနောက်ဘက်တွင်တော့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံထားရသည့် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ၏ ကုသိုလ်တော် မှန်စီကျောင်းတော်ကြီးထံမှ မီးခိုးများကြောင့် အင်းဝ၏ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် မဲမှောင်နေတော့၏။

AVA 1740s Season 2 ပြီးပါပြီ။

